SARAH BAILEY

"KARANLIK GÖL'ÜN YAZARI"

UNUTULMUŞLAR ŞEHRİ

TÜRKÇESİ: BERKE KILIÇ



KAKTÜSÜN

the ROMAN

KAKTÜSÜN

SARAH BAILEY

"KARANLIK GÖL'ÜN YAZARI"

UNUTULMUŞLAR ŞEHRİ

THG
0046508
SPG

Uluslararası çok satan *Karanlık Göl* kitabının ödüllü yazarından, sürükleyici olay örgüsü ve ilgi çekici karakterleri ile merak uyandıran yeni bir roman: *Unutulmuşlar Şehri.*

Kurbanı gördüğü her an ruhuna kızgın demir bastırılmış gibi hissediyordu; yüzlerini gördükten sonra geri dönüş yoktu.

Abbey Clark, katıldığı partinin ardından gece yarısı ortadan kaybolur. Kısa süre sonra da genç kızın erkek arkadaşının cesedi bulunur. Genç kız bu cinayetten sorumlu mudur yoksa o da katilin başka bir kurbanı mıdır?

Dedektif Gemma Woodstock, yaşadığı acı olayın ardından oğluyla bir sahil kasabası olan Fairhaven'a gider. Dedektif, kendini birden karmaşık bir cinayet soruşturmasının tam ortasında bulur. Gemma, bir yandan oğlunun kederini dindirmeyi deneyip bir yandan yeni meslektaşlarının düşmanlığının üstesinden gelmeye çalışırken sorulara cevap arar.

Sis perdesi derinleştikçe, eski gerilimler ve sırlar açığa çıktıkça, kısa süre önce üzerinde çalıştığı benzer bir kayıp şahıslar vakasını aklından çıkaramaz. Acaba dedektif, trajediyle sonuçlanan ve bir polis olarak içgüdülerini sorgulamasına neden olan o vakanın ardından tekrar kendine güvenebilecek midir?

ISBN: 978-625-44374-2-7
9 786254 437427

thekitapyayinlari.com
thekitapyayinlari
thekitapyayinlari
thekitapyayin

the ROMAN


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

SARAH BAILEY

UNUTULMUŞLAR ŞEHRİ



UNUTULMUŞLAR ŞEHRİ
Sarah Bailey

Kitabın özgün adı: Where The Dead Go
© Sarah Bailey 2019

Yayın Yönetmeni: Gözde Döneli
Genel Müdür: Yağmur Önay
Çevirmen: Berke Kılıç
Editör: Burcu Terzioğlu
Son Okuma: Selin Saraçoğlu Bayraklı
Sayfa Tasarımı: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Tasarımı: Müstesna Yaratıcı İş Fikirleri / Nafiz Oksar

© 2021, bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Aabir A. Ş'ye aittir.

1. Baskı: The Roman, Mart 2021

ISBN: 978-625-44374-2-7
Sertifika no: 47690

Optimum Basım Yayın San. ve Tic. A. Ş.
Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece İstanbul
Sertifika no: 41707
info@optimumbasim.com

Aabir A. Ş.
Masaldan İş Merkezi F-4 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 521 60 83
www.thekitapyayinlari.com | iletisim@thekitapyayinlari.com

Satış ve pazarlama talepleri için:
siparis@thekitapyayinlari.com | T: 0216 521 60 12

The Roman, Aabir A. Ş. yayın markasıdır.

SARAH BAILEY

UNUTULMUŞLAR ŞEHRİ



Türkçesi
Berke Kılıç

ROMAN




BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Evimizin içini kitaplarla ve bu sayede kafamın içini fikirlerle dolduran anneme ve babama…




BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Yazar Hakkında

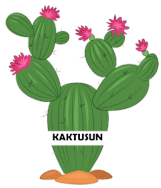
Sarah Bailey, Avustralya'nın Melbourne şehrinde iki oğlu ve kedisiyle birlikte yaşıyor. İlk romanı *Karanlık Göl*'ü yazmadan önce reklam sektöründe çalışıyordu. Bu dönemde hayatı yazmak ve iş olmak üzere ikiye bölünmüş durumdaydı. Yazarın *Gecenin İçinden* adıyla Türkçeye çevrilen bir romanı daha bulunuyor.

Çevirmen Hakkında

Berke Kılıç Adana'da doğdu; ilköğretim ve lise eğitimini orada tamamladı. 2015 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümünden mezun oldu. Hemen ardından bir yayınevinde editör olarak çalışmaya başladı. 2016 yılından beri kariyerine serbest redaktör ve çevirmen olarak devam ediyor. Onlarca İngilizce romanın Türkçeye kazandırılmasında emeği geçti. Halen İstanbul Üniversitesi Kriminoloji ve Ceza Adaleti Bölümü'nde yüksek lisans öğrenimini sürdürüyor.

BELONGS TO KAKTÜS EKİM


BELONGS TO
KAKTUS TEAM



Pazar, 10 Nisan

00.21

Kız, el yordamıyla ağaçların arasından geçti ve kendi ayağına takıldı. Düşüşünün sesi hâlâ kulaklarında çınlıyor, nefesinin düzensiz ritmine karışıyordu. Durdu, karanlığın içinde dikilirken bir anlığına boğuluyor gibi hissetti. Sonra cebinden telefonunu çıkardı, ekran kilidini açtı ve içinde taze bir öfke kabarana kadar tuşlara bastı. Telefonu tekrar yerine koydu.

Onu aramanın ne anlamı vardı ki? Daha söylenecek ne vardı?

Yakınlardan kısık bir gümbürtü geldikten sonra yol, uçak pisti gibi aydınlandı ve asfaltın üzerinde iki devasa ışık belirdi. Kız geriye, kalın çalılıkların güvenliğine doğru kaçtı. Bir kamyonet yanından gürleyerek geçerken âdeta dünyanın merkezini salladı. Dünya tekrar karanlığa gömüldü ve kız, uzun saçındaki sürgünlerle dalları ayıklayarak yeniden yola çıktı, uzaktaki bir sokak lambasına doğru koştu.

Camdan kafeslerinin içindeki mankenler ona yan yan bakıyordu, tabelalar uğursuz bir şey ima ediyormuş gibi geliyordu. Kız, hava hâlâ sıcak olsa da bir ceket giyseydim keşke diye umutsuzca düşünerek kollarını vücuduna sardı.

Çıt.

Kaskatı kesildi. Bastonla yürüyen birinin sesini mi duymuştu?

Bakmak için durmadı, anayoldan saparak plaja çıkan küçük patikaya geçti. Kan dolaşımı hızlanmıştı. Teri ve makyajı, gözyaşlarına karıştı.

Ağlamayı bırak. Bu kadar acınası olmayı bırak.

İçten içe nereye gittiğini biliyordu; utancını yuttu. Bu gecenin böyle olmasını, bu olanların hiçbirini planlamamıştı.

Ayağının altındaki pütürlü toprak yerini kuma bıraktı, koya giden dönüşe açılan ve ağaçlardan oluşan bir tünele geldi. Ay okyanusun üstünde asılı halde duruyor, dalgaların ucunu aydınlatan kocaman, beyaz bir küre gibi görünüyordu.

Yan tarafında ani bir sancı oluşunca soluklanmak için öne doğru eğildi. Acının geçmesini sağlamak için parmaklarını karnına bastırıp otoparka çıkan kumların üzerinde sendeleyerek yürüdü.

Boğazından bir hıçkırık kaçtı ve aceleyle daha evvel olanları aklından çıkardı. Tartışmalar kafasında yankılandı, kelimeler onu tekrar ağlatana kadar birbirini kovaladı. Adamın dokunuşu hâlâ tenindeydi sanki, üzerine bir pişmanlık çöktü. Orada bir anlığına aklını kaybetmişti.

Sol tarafındaki eskimiş ahşap çitlere ulaştı, çitlerin arkasında benzin istasyonunun hafif parıltısı vardı. Başını kaldırarak dik uçurumların kasabanın sınırını belirlediği sahile doğru baktı. Gözlerini benzincinin marketine çevirdi, acilen suya ihtiyacı vardı.

Nabız gibi atan beyninden kısık bir ses geçti gitti. Gözleri büyümüş ve kalbi güm güm atar bir halde etrafta koşturdu.

Hiçbir şey yoktu. Yalnızca kuru çimleri dalgalandıran ve sahili denizle buluşturan rüzgârın ritmik mırıltısı duyuluyordu.

Kapıyı kolaylıkla açarak çatlamış asfalta adım attı.

Tam o anda otoparkın köşesinden, bagajı açık bir arabanın yan tarafından çıkan iki gölgemsi figürü gördü.

Gözleri bu iki kişinin kim olduğunu ve olanları anlaması için yeterince iyi uyum sağlamıştı.

İhanet âdeta yüzüne çarptı ve korkuyla inledi.

Gölgeler dondu.

Kızın ayakları betona dönüşmüş, yere kök salmışlardı.

Ağaç yaprakları hafifçe hışırdadı, dalgalar kuma çarptı.

BELONGS TO KAKTÜSTEKİM

Figürlerden biri ayrılarak ona doğru bir adım attı. "Merhaba, Abbey," dedi. Adam başını nazikçe kaldırdı ancak bakışında kötülük vardı. "Geç saatte dışarıdasın."

Kız, elindeki telefonu iyice sıkarak beceriksizce geriye kaçtı, nefes nefese düştü. Yere düştüğünde bilekleri burkuldu ama acıyı doğru düzgün hissetmedi bile. "Hayır!" diye bağırdı güçlükle ayağa kalkarken.

"Hadi ama, böyle yapma." Adam artık daha hızlı yürüyordu.

Kız sendeleyerek kumsaldan dükkânların olduğu yere doğru gitti. Damarları buzdan tünellere dönüşerek kanının sıcaklığına tezat oluşturuyordu.

Başka yüksek ve korkunç bir ses adını söyledi.

Bir şey yere düşünce keskin, metalik bir ses geldi. Telefonu titreyen parmaklarının arasından kaymıştı.

Adam telefonu tekmeleyerek eline aldı. Güldü.

Hayır, hayır, hayır.

Kız, çaresizlikle boş sokağı taradı. Benzin istasyonundan çıkan yapay ışık, pompaların yanına park edilmiş geniş bir araca ulaşıyordu ama adamdan önce oraya gitmesine imkân yoktu. Onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu ve kız, ne kadar ileri gidebileceğini hesaplayamıyordu. Ne yapabileceğini bilmiyordu.

Bağırmayı düşünmedi bile. Aklındaki tek şey kaçmaktı.

Kız korkuyla boğulurken nefes almaya çalışarak kendini ileri doğru attı, adamın gürültülü ayak seslerinin arkasında olduğunu duydu.

Ara sıra çağırılan ismi, rüzgârın dansının içinde kayboldu.


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

KAYBOLUŞUNUN İLK GÜNÜ




BELONGS TO
KAKTUS TEAM



Pazar, 10 Nisan

07.42

Dot Clark, kendini yataktan çıkarmaya çalışırken homurdandı. Daniel çoktan uyanmıştı. Dot gözlerini sıkıca kapayarak kısaca dua etti; dün gece hissettiği korku en az omzundaki bereler kadar tazeydi. Daniel'ın akşamdan kalmalığını arka verandada uyuyarak geçirdiğini umuyordu. Hava biraz sıcakken bazen erken saatlerde bacaklarını açmış ve göbeği yarı giyinik bir Noel Baba gibi şişmiş halde orada otururdu. Böcekler onu hiç rahatsız etmezdi, hatta sivrisinekler bile. Dot, adamın sinirinin kanının tadını bozup bozmadığını merak ederdi.

Dün gece özellikle çok kötüydü; normalden de beterdi ve içki kalın derisinden damıtılarak havaya karışmıştı.

Dot, tel tel saçlarını aşağıdan atkuyruğu yapıp ince geceliğinin yerine solmuş bir yazlık elbise giydi. Yorganı yatağa serdi ve bükülmüş yastıkları kabarttı; bunu yapmak aniden ufak bir acı duymasına yol açtı. Göğüs kafesinin bir kısmı koyu mor olmuştu ve zonkluyordu. Ellerini kalçasına koydu, daha şimdiden yorulmuştu bile. Kesintisiz uyumasına rağmen dün gece olanlar onu tamamen tüketmişti.

İkisine karşı da beklenmedik bir öfke duyuyordu: Daniel bir insan mayındı; öngörülemez ve hırçındı ama Abbey her zaman onu tetikleme konusunda kararlı olmuştu. Abbey dün gece bir çizgiyi aşmıştı, hepsi bunun bedelini ödeyecekti.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Öfkesi tanıdık bir umutsuzluğa dönüşürken Dot birkaç kez hırıldayarak soludu. Yatağın ucuna geldi. Bu evden, ama en çok da ahşap yatak başlığından ve taş gibi sert, üstündeki ter lekeleri asla çıkmayan bu yataktan nefret ediyordu. Her sabah uyandıktan sonra bu pis kütüğe tekrar girmek ve gözlerini kapatmak istemesi tuhaftı.

Oğlanların odasına yaklaşırken hafifçe topallıyordu; geçen hafta sonu Daniel onu arka bahçedeki üç basamaktan iterek düşürdüğünden beri dizi ağrıyordu.

Chris ve Wayne'in perdeleri çekiliydi ancak gün kararlılıkla içeri giriyor, ahşap odayı gül rengi bir parıltıya boğuyordu. Belli belirsiz gün ışığı, odanın bir köşesinde durup bayat havayı sabırla değiştiren antika vantilatörü açığa çıkarıyordu. Yerlere bir sürü şey atılmıştı: Kıyafetler, kitaplar, kâğıtlar, aletler, ufak oyuncaklar... Dot çocukluklarını hatırlıyordu; hep ellerinde ya da ağızlarında bir şeyler olurdu; onları döver, çiğner veya paramparça ederlerdi.

Abbey gibi değillerdi. Dot'ın kızı saatlerce oturup pencereden dışarı bakar ya da toprağa bir sopayla şekiller çizerdi.

Oğlanlar hareketlidir, derdi Dot'ın annesi sıkılmış gibi omuz silkerek. *Kıçlarının üstüne oturamazlar, otururlarsa düşüneceklerinden korkarlar.*

Dot'ın ikiz oğulları şu anda kesinlikle hareketli değillerdi; iç çamaşırları dışında çıplak bir halde uyuyorlardı. Chris öndeydi, bacakları iyice açılmıştı, ayağının kirli tabanı tavana bakıyordu. Wayne uzun, yumuşak bir kıvrım gibiydi; kalın kaşları koyu kirpiklerinin üstünde iki keskin çizgi halinde duruyordu. Erkekliklerini yeni yeni göstermeye başlıyorlardı; bu düşünce hem korku hem de rahatlama sağlıyordu.

Kaçınılmaz olanı düşünmekten hoşlanmıyordu. Bir gün hepsi gidecekti. Kaçacaktı. Abbey'nin yatak odasının kapısı tamamen açıktı; perdeleri de öyleydi ve temiz beyaz ışık odaya doluyordu. Oda her zamanki gibi derli topluydu. Daniel bunun delirtici ol-

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

duğunu düşünüyordu; ne de olsa kıza tepki gösteremediği şeylerden biriydi bu. Dot gözleriyle masanın üzerindeki fotoğrafları taradıktan sonra yatağın ucunda uzanan kot ceketi gördü; altındaki örtü düzgündü, soluk mavi yastıklar tam karşısında çökmemiş halde duruyordu.

Dot'ın karnında endişeyle beraber bir düğüm oluşmaya başladı. Eğilerek elini kirli duvara yasladı ve birkaç kez astımlı gibi öksürdükten sonra tekrar hırıldayarak soludu.

Yavaşça merdivenlerden inerken bacakları titriyordu.

Daniel mutfaktaydı, üzerinde mavi bir atlet ve solmuş kot pantolon vardı. Bronz teni terle ışıldıyordu. Fazla kilosuna rağmen bir zamanlar ağzının sularını akıtan genç erkeğe son derece benziyordu. Tamamen dürüst olması gerekirse görünüşü hâlâ bir şekilde Dot'ın içinde arzu uyanmasını sağlıyordu, vücudu yıllardır süregelen acı ve ıstıraptan dolayı bağışıklık kazanmıştı.

Daniel'ın bakışları, önünde duran çayla dolu kupaya odaklandı. Yanından çay poşeti sarkıyor, ipten gelen ıslaklık etikete akıyordu. Geçen akşamki sosislerin yağ kokusunu hâlâ alabiliyordu. Lavabodaki bulaşıkların üstünde sinekler vızıldıyordu ve bu ses Dot'ın beynine doldu.

"Burada değil," dedi Daniel, boğuk sesi sineklerin uğultusuna karıştı.

"Ya," dedi Dot, bu ses varken düşünmekte, söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyordu. Ellerini kavuşturdu, çözdü, sonra tekrar kavuşturdu. Yutkundu. Gözeneklerinden soğuk ter damlaları çıktı.

"O herifi geberteceğim!" diye kükredi Daniel. Masaya yumruğunu vurunca her yere çay sıçradı.


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

KAYBOLUŞUNUN İKİNCİ GÜNÜ


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Pazartesi, 11 Nisan

08.14

Scott, çarşamba sabahının erken saatlerinde ölüler her nereye gidiyorsa oraya gitti. Vücudunu mahveden, aklını ele geçiren ve geleceğini çalan hastalığın tanısı konulalı üç ay olmuştu.

Bu hastalık normal hayatımıza âdeta kazık çakmıştı.

Hastane beni geçen salı akşamı saat ondan sonra, Ben'in uykuya dalmasının hemen ardından ve kendime ekstra büyük bir viski doldururken aradı. Doktor Dave yatıştırıcı sesiyle beni Scott'ın komaya girdiği konusunda bilgilendirdi; ölüme inatla direndikten sonra şimdi ona mancınıkla fırlatılıyor gibiydi. Jodie, Dave'den beni aramasını istemişti ve o da istiyorsak şu anda gelmemiz gerektiğini söylüyordu.

Babam ve Rebecca gitmemeye karar verdiler, o yüzden gece vakti Ben'le birlikte yola çıktık. Rüzgâr, yanları açık garajın üstündeki reçineli ağaçları canlandırıyordu ve Ben'i Rebecca'nın Volvo'suna yerleştirdiğimiz sırada havaya okaliptüs püskürtüyorlardı. Kapısını nazikçe kapatarak gümüş yıldızlı tavana baktım ve korkuyla titreyerek nefes aldım.

Konsolun öbür tarafından oğlumun elini kavramış halde arabayı Smithson'ın karanlık sokaklarına sürdüm, konuşamıyordum. Olmak üzere olan şey o kadar imkânsız görünüyordu ki hiçbir kelime anlam ifade etmiyordu.

Hastane ürkütücü bir şekilde parlıyordu; içeriden elektronik cihazların bip sesleri geliyor, pahalı makineler fani insanlara yaşa-

maları için nefes veriyordu. Ben'i beyaz koridorlardan geçirdiğimi zar zor hatırlayabiliyorum; yalnızca keskin dezenfektan kokusunu ve bir hemşirenin bana ara sıra anlayışla baktığını anımsıyorum.

Scott'ın odasına ulaştığımızda Jodie, Annabel'i emziriyordu; boştaki eli Scott'ın sol elini tutuyordu. Yüzüne kazınmış acı, çığlık atmak istememe sebep oldu. Daha önce bu kadar çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum.

Ama küçük oğlumuz Ben şaşırtıcı bir biçimde korkusuzdu; başını Scott'ın yastığına yasladı ve eliyle onun yanağını okşadı. "Benim, baba," dedi hafifçe. "Geldim."

Elim kapı çerçevesine yapışmış halde duraksadım, göğsüm şiddetle sıkışıyordu. Sadece birkaç gün önce Scott'la yaptığımız konuşmanın hayaleti beni ele geçirmişti. Artık bu kadar olduğunu fark etmiştim. Konuştuğumuz her şey bu andan sonra başlıyordu.

Birkaç dakika sonra Jodie bana sert bir bakış attı. Burnunu çekerek ayağa kalktı, odanın köşesine doğru giderken Annabel'i iyice göğsüne yaklaştırdı.

Benim sıram gelmişti.

Scott'ın hâlâ Jodie'den dolayı sıcak olan boştaki elini tuttum. Bu el çok az süre önce bir sürü şey yapabiliyordu. Çok güçlüydü. Elini nazikçe sıkıp Scott'ın göğsünün üzerinden oğlumuza baktım. Ben'in gözleri yeşil mermer gibiydi, babasıyla sessiz ve tek yönlü bir konuşma yaparken ağzı oynuyordu.

Scott'ın düzensiz nefesleriyle yatak titredi. Gözlerimi kapayıp son vedamı ederken, özür dilerken ve tutmayı deliler gibi umduğum sessiz sözler verirken boğazım düğümlendi.



Ölümle ilişkim sağlamdı. Bayağı eskiye dayanıyordu. İlk kez ben on dört yaşındayken anevrizmadan ölen annem sayesinde tanışmıştık ve birkaç yıl sonra da ilk ciddi erkek arkadaşım Jacob Mason intihar etmişti. Bir dedektif olarak ölüme çıplak ellerimle dokunuyordum. Etrafında dönüyor, onu kokluyor ve gözlerinin

içine bakıyordum. Benden asla çok uzakta olmadığını biliyordum. Hayatımın büyük bir kısmını onu düşünerek, ondan bahsederek, hatta onu bekleyerek geçirmiştim ve bir şeyle defalarca yüzleşirseniz beyniniz en sonunda onu daha rahat karşılamaya başlıyordu.

Belki de bu yüzden Scott'ın ölümünün beni sarsmasına bu kadar şaşırmıştım. Kesinlikle böyle olmamam gerekmesine rağmen titrek, acınası bir hale gelmiştim. Babasız oğlum, zavallı dul Jodie ve olaydan haberi bile olmayan Annabel bebek her aklıma geldiğinde yas tutmaya hakkım olmadığı gerçeği bana bıçak gibi saplanıyordu. Hayatım boyunca Scott'a oynamaktan sıkıldığım bir oyuncakmış gibi davranmıştım. O benden çok az şey beklerken ben ondan çok şey beklemiştim. Şimdiyse yılların pişmanlığı müthiş bir güçle yüzeye çıkıyordu. Son konuşmamız aklımda dönüp duruyor, söyledikleri kalbimi kemiriyordu. Öleceğinden ödüm kopuyordu ama artık gittiği için iyice korkmaya başlamıştım.

Hem annem hem de Jacob gitmiş, beni yıkılmış halde ve dönmelerini ne kadar istesem de bu dünyadan kaybolduklarından kesinlikle emin olmanın getirdiği sızıyla baş başa bırakmışlardı. Onların aksine Scott'ı her yerde hissediyordum. Geceleri yüzlerimiz ağlamaktan sırılsıklam olmuş halde Ben'in yanına kıvrıldığımı izliyordu. Okula gitmeyeceğini ya da arkadaşlarının beceriksiz mesajlarına cevap vermeyeceğini söyleyen Ben'i ikna etmeye çalışırken dinliyordu. Scott beni erkek kardeşiyle güçlükle konuşurken ve Jodie'ye doğru şeyler söylemeye çalışıp beceremezken de dinliyordu.

Sidney'deki garip ve belirsizlikle dolu hayatımla doğduğum kasabada yaşadığım ama her şeyin kırık ve yabancı geldiği şimdiki hayatım arasında sıkışıp kalmıştım.

Scott'ın dul annesi seyahat edemeyecek kadar kötü olduğundan ve uzaktan gelecek başka yakını olmadığından cenaze şimşek hı-

zıyla ayarlanmıştı. Jodie'yle Scott geçen birkaç haftanın detaylarını onayladıkları için yasın getirdikleriyle yüzleşmemiz an meselesiydi ve bize ne olacağını söyleyecek insanlar olmayacakmış gibi görünüyordu.

En zor kısmının ruhsal yönü olduğunu biliyordum; işe yaramayan fiziki işleri gönülsüzce yapmak için öne itildiğime memnundum. O kısım imkânsızdı. Yeni bir hayat oluşturmak, yeni bir plan kurmak çok zordu. Birçok bakımdan bu beklentilerin düşük olduğu modele tutunup kalmayı çok istiyordum. Diğer yandansa Smithson denen akvaryum gibi yerde düşünecek ve beni tamamen delirtecek sonsuz zaman vardı.

Cenazenin gerçekleşeceği sabah Ben'le doğru dürüst konuşmadık. Duş alıp üstüme siyah bir elbise geçirdim, o elbiseyi Scott'ın cenazesini düşünerek yanıma almıştım. Ardından kalın telli saçlarımı tarayarak aşağıdan topuz yaptım ve Ben'in iki gün önce aldığımız yeni takımını giymesine yardım ettim.

Teninin renginin solmaya başladığı zamanlarda "Ona cenaze için yeni bir takım al Gemma," demişti Scott bana. "Düğünümde giydiği takımla gelmesini istemiyorum."

Etiketleri kesip Ben'in saçını jölelemesine yardım ettim. Yüzünü avuçlarımın içine alarak gözlerine baktım, çenem tehlikeli bir şekilde titrerken ona keskin bir hareketle başımı salladım. Ben yutkundu ve aynısını yaptı.

Bunu yapabilirdik ama sadece şimdilik.

Güneş ışığı insana mutluluk veren bir sarı tonundaydı, çantamda güneş gözlüklerimi arasam da bulamadım. Ben'le birlikte babamın Toyota Hilux'ının arka koltuğuna yerleştik, kendimi çocuk gibi hissettim. Anahtarı çevirirken babamın profilden görünüşü ciddiydi. Gri saçlarını düz bir şekilde taramıştı, tıraş losyonunun odunsu kokusu kapalı alana doluyor, gözlerimi sulandırıyordu. Rebecca dimdik oturuyordu, kül rengi kısa saçları saç spreyiyle ağırlaşmıştı. Boynunda bir dizi kalın inci vardı. Birkaç dakikada bir gözlerini çiçek baskılı bir mendille siliyordu.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

Smithson'ın en yoğun saatleri, Sidney'in trafiğinin çılgınlığıyla karşılaştırılamazdı bile. Küçük bir araç sırası konvoya dönüştü, trafik ışıklarında durup kalkmaya başladı. Süpermarketi, kütüphaneyi, dövme salonunu geçtik. Sokağın iki tarafında okul üniformalı öğrenciler küçük kümeler halinde yeni haftayı karşılıyorlardı, dev sırt çantaları küçük kafalarının üstüne çıkıp iniyordu. Kadınlar bebek arabalarını ittiriyorlar, likralı kumaşla sarılı bacakları enerjiyle hareket ediyor, güneş gözlükleri uykusuzluklarını gizliyordu. Yaşlı çiftler köpeklerini gezdiriyordu.

Hepsini görsek de hiçbirini kavrayamadık. Bugün o dünyanın parçası değildik.

Mac'ten mesaj gelince telefonum titredi.

Seni ve Ben'i düşünüyorum. Keşke gelip sana destek olmama izin versen. Seni seviyorum, beni ara.

Keskin hatlı yüzünde endişeli bir ifadeyle dairemizdeki küçük çalışma odasında volta attığını, içten bakışlarını, öpüşürken tutmayı sevdiğim sarı-gri kalın telli saçlarını hayal ettim. Cevap yazıp telefonumu çantama atarken gözyaşları görüşümü bulandırdı. Onu özlüyordum ancak gelmesine izin vermemekte haklıydım. Mac'in bugün olanlar içinde yeri yoktu ve birlikte yaşadığımız hayatın acımasızca altüst olmasının gereksiz yere aklımda dönüp durmasını istemiyordum. Yarın ve ondaki sonraki günlerde bunun için bolca vakit olacaktı.

Sabah güneşinin neşeli ışınları, ABC Radyo'nun haber servisinin tanıdık tarzı arabada duyulurken pencerelerden içeri sızıyordu. Bülten, Byron Bay'in kuzeyinde bir sahil kasabası olan Fairhaven'daki bir cinayete dair son dakika haberiyle başladı. On yedi yaşında bir erkek evinde ölümüne dövülmüştü ve polis bu konuda bilgisi olan herkesi yardıma çağırıyordu. Aynı zamanda, katledilen oğlanın tanıdığı, en son cumartesi akşamı bir partide görülen kayıp bir genç kız hakkında da bilgi arıyorlardı.

"Kayıp genç kız" ifadesi kanımı dondurdu. Altı ay önce üzerinde çalıştığım bir dava beni hemen hemen mahvetmişti, muh-

temelen kariyerimin en dip noktasıydı. Duygularımla kedi-fare oyunu oynamış, içgüdülerimi sorgulamamı sağlamış ve insanlığa dair içimdeki son umudu bırakmak zorunda kalana kadar beni umutla korku arasında sürükleyip durmuştu.

Nicki Mara, Mac'le beni bir araya getirmiş, sonunda da bizi neredeyse parçalara ayırmıştı.

Kiliseye yaklaşırken Ben'in elini tuttum. Koşullara rağmen aklım haber bülteninde duyduğum kabataslak detaylara kaymaya başlıyordu. Ölen oğlanla kaybolan kız birlikte miydi? Arkadaşlar mıydı? İki olay birbiriyle bağlantılı mıydı? Kız hâlâ yaşıyor muydu? Oğlanı öldürmüş olabilir miydi?

Art arda gelen düşüncelerimi babamın boğazını temizleyerek radyoyu kapatması böldü; bugün için yeterince ölüm ve trajediyle karşılaştığımıza karar verdiğine şüphe yoktu.

Cenaze katlanılmazdı. Ben, yanımda heykel gibi duruyordu. Jodie oturduğumuz sıranın biraz uzağında sesli bir şekilde ağlarken bebek Annabel'in mutlu sesler çıkarması kilisedeki tüm kalpleri kırıyordu. İçerisi sıcak ve doluydu, ilk başta kusacağımı, sonra bayılacağımı düşündüm. Scott'ın büyük ebatlı bir versiyonu tabutun yanındaki şövaleden beni sakince izliyor, sanki bir şeyleri bok etmemi bekliyordu.

Defin işlemi kısa sürdü. Scott, Smithson kilisesi mezarlığındaki açık bir deliğe boğuk ağlamalar ve titreyen nefesler eşliğinde indirildi. Vaiz, dünya ve Scott'ın ruhu hakkında bir şeyler söyledikten sonra her şey bitti. Öylece gitmişti.

Sonrasında yirmi dakika sürse de saatlerce sürmüş gibi gelen işkence gibi havadan sudan muhabbetlere katlandım. En sonunda kilise salonunun arka tarafındaki mutfağa kaçarak kendime bir bardak su doldurdum ve Ben'e de götürmek üzere tekrar doldurmadan önce iki dikişte suyu bitirdim. Musluktan uzaklaşırken yorgunluk beni bir silah gibi vurdu, beynimden keskin bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

geçti; enerji içimden öyle hızlı akıyordu ki bayılacağımdan korktum. Burada olmak istemiyordum.

Josie Pritchard elinde boş bir plastik tepsiyle içeri girip yine bir şekilde hem anaç hem de soğuk bir his bıraktı. "Nasıl gidiyor canım?" Fırını açınca sıcaklık durduğum yere kadar geldi. Tepsiyi çıkardı ve soğuk portatif ısıtıcının üzerine tak diye bıraktı, ardından çıplak eliyle dumanı tüten hamur işlerini almaya başladı.

"İyiyim," dedim ama bu özellikle bugün burada olan herkesin benden beklediği gibi yalandı.

"Senin ufaklık için çok üzgünüm," dedi dalgın dalgın, kareleri iki uzun tabağın üzerine düzgün sıralar halinde dizerken. "Hele en sonunda bir kardeşi olduğunda ne kadar sevindiğini görünce nasıl üzüldüm! Ve zavallı Jodie, Tanrı onu kutsasın."

Cevap vermedim, ana salona dönüp çabucak dışarıya doğru yürümeden önce, aynı fikirdeymişim gibi anlaşıldığını umduğum bir ses çıkardım kibarca. Kimse bana nasıl davranacağını bilmiyordu. Scott'ın kız arkadaşı, dul eşi, hatta eski karısı bile değildim. Ancak yalnızca bir tanıdık da sayılmazdım. Varlığım bir kusur, bulaşıcı bir tuhaflık gibiydi.

En yakın arkadaşım Candy Fyfe'ın solmuş yeşil çimlerin karşı tarafında olduğunu gördüm. Yas için siyah giymiş insanlar arasında devasa hamile göbeğinde gerilmiş lila elbisesiyle renkli bir işaret ışığı gibiydi. Jodie'yle konuştuğunu fark edince birden durdum.

Sinir krizi geçirme dürtümü bastırıyordum. Hem de kocaman, berbat bir tane. Yumruklarımı zemine geçirmek istiyordum. Toprağa bağırmak istiyordum. Birisinin bana ne yapacağımı söylemesini istiyordum. Şimdi ne bok yiyecektim?

Eski patronum Ken Jones, yani "Jonesy" kilisenin holünün gölgesinde telefonla konuşuyordu. Boş elinde, üzerinde bir yığın üç katlı sandviç ve kek olan kâğıt bir tabak vardı. Alnındaki kırışıklıklar derinleşti. İşle alakalı bir arama olmalıydı.

Scott'ın uzun süredir iş arkadaşı olan Jack Grace'le konuşan babama ve Rebecca'ya katıldım.

"Tanrım, berbat bir şey, değil mi?" dedi bana.

Başımı salladım, başka bir umutsuzluk dalgası üzerime çullandı.

"Ne zaman Sidney'e dönüyorsun?" diye sordu.

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken herkesin gözleri bana döndü. "Henüz bilmiyorum. Önce Ben, benimle beraber Sidney'e mi dönecek yoksa ben mi bir süreliğine buraya taşınacağım onu çözmemiz lazım."

Bu sırada babamın gözleri yere sabitlenmişti, Jack şaşkınlıkla bir ona bir bana baktı. "Yani Ben'in velayetini mi alacaksın? Jodie'yle yaşamaya devam eder sanmıştım." Jack başını salladı. "Vay be, bu çok büyük bir şey."

"Affedersiniz," dedim, sehpalı masaların arasından geçeyim derken hafifçe sendeledim.

Jonesy uzun adımlarla bana doğru geldi, geniş bedeni koyu renkli takımının kırışıklıklarını açıyordu. "Woodstock, nasıl gidiyor?"

Tekrar odaklanarak ona standart lafımı söyledim. "İyiyim."

"Hayır, değilsin," diye bağırdı, bir elini omzuma koydu.

Taze gözyaşları akarken omuzlarımı silktim, bakışları engellemek için bir elimle gözlerimi kapadım. Lanet güneş gözlüklerim nereye gitmişti? Dişlerimi gıcırdattım ve ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim; nadir giydiğim topuklu ayakkabılar bileklerimi acıtıyordu. Paramparça olmamak için elimden geleni yapıyordum ama yeterli olacağından emin değildim. Mac'i özlüyordum. Sidney'i özlüyordum. Scott'ın lanet telefonundan önceki her şeyi özlüyordum.

Jonesy beni yana doğru, güneşten uzağa itti. Ben'in Jodie'yle birlikte ayakta durduğunu gördüm. Saç jölesi akmış, koyu renkli bukleleri gözlerinin üzerine düşmüştü. Sekiz yaşında değil de yürümeye yeni başlamış gibi görünüyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum Jonesy'ye. "Az önce telefonda olduğunu gördüm de."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Ne? Ha, evet." Üçgen şekilli tavuklu sandviçi ağzına sıkıştırdı ve o şekilde konuşmayı başardı. "Byron Bay'in yakınındaki bir sahil kasabasında bir cinayet işlenmiş ve oranın komiseri dün araba kazası geçirdiği için yerine birini arıyorlar, inanırsan tabii. Adamı tanıyorum aslında, birkaç yıl önce birlikte eğitim almıştık. Neyse, bölge şefi aradı, sanırım adı Tran'di. Kadın benim gitmemi istedi ancak yarından itibaren dahili bir davada çalışacağımı söyledim; zaten ekibi denetimsiz bırakmama imkân yok. Yarısı işe yaramaz insanlar."

Çimin diğer tarafında Jodie ellerini Ben'in omuzlarına koydu ve birisi ona sarılmak için uzandı. Küçük oğlum siyah kumaş girdabının içinde kayboldu. Başımı eğip bir grup karıncanın kek kırıntılarını taşıdığı çime baktım.

Kalbim dörtnala atarken gözlerimi Jonesy'ye çevirdim. "Ben giderim."

Pazartesi, 11 Nisan

11.52

Jonesy'nin kafası karışmış bakışını görene kadar sesli konuştuğumu fark etmedim. "Sen mi?"

"Evet. Gidebilirim. Yapabilirim. Yapmak *istiyorum*."

Jonesy'nin saç çizgisi terle parlıyordu, peçetesiyle teri silerken az kalsın kâğıt tabağını düşürecekti. "Ben ne olacak?"

"Onu da alırım. Zaten şu anda burada olmaktan nefret ediyor. Belki mekân değişikliği ikimize de iyi gelir. Sence orada tatil programları var mıdır? Okul yokken genelde oraya gider. Belki de dadı tutabilirim; benimle Sidney'e gelirse tutacaktım zaten."

Jonesy bana şüpheyle baktı. "Ciddi misin, Gemma? Son birkaç haftanın senin için zorlu geçtiğini biliyorum ve elbette bugün de epey zor ama bence..."

"Son derece ciddiyim. Ben'le konuşayım, sen de başkomiseri arayıp geleceğimi söyle. Burada durmak beni öldürüyor."

Birisi Scott'ın fotoğrafını salonun arkasına taşımıştı ve insanlar Jodie'ye güle güle demek, son başsağlığı dileklerini iletmek için sıraya dizilmişlerdi. Tahminime göre yakında bol bol içmek ve genç bir insanın kısa süren hayatının trajedisini hissetmek için oradan ayrılacaklardı.

Ben'i Rebecca'nın yanından uzaklaştırdıktan sonra hızla Fairhaven'daki durumu açıkladım.

BELONGS TO KAKTÜSEVİM

Hiç duraksamadı. "Seninle gelmek istiyorum."

"Emin misin?" dedim, çenesini tutmuş gözlerinin içine bakarken.

Başını kuvvetle salladı. "Burada kalmak istemiyorum."

Tekrar Rebecca'nın yanına yürüdüm.

"Gemma, öylece gidemezsin," dedi, gri gözleri panikle dolmuştu. "Babanla konuşmalısın."

Ama kaçma isteği içimde akıyordu. "Hayır, yola koyulmamız lazım," dedim.

Rebecca ümitsizce kalabalığı taradı. "Lütfen, bırak da önce Ned'i bulayım."

Ben'le çimde ilerlerken ona omzumun üzerinden seslendim. "Babamla evde konuşurum. Çantalarımızı toplamamız lazım." Ben'i, kilisenin önünde sıralanmış taksilerden birine bindirdim, başımı arabanın koltuğuna yaslarken elini sıktım.

Gerginlikle Jonesy'nin verdiği numarayı aradım.

Başkomiser Celia Tran'in sesi kesik ve ciddi geliyordu. "Ken sana bir cinayet bir de kayıp kişiyle uğraştığımızı söylemiştir ama bu aşamada ikisi arasında bağlantı olduğundan emin değiliz."

"Çocuk nasıl ölmüş?" diye sordum.

"Garajında öldüresiye dövülmüş," diye cevap verdi. "Kafa yaralanmasından dolayı ölmüş."

"Silah yok mu?"

"Hâlâ arıyoruz."

Genç bir kızın, genç bir oğlanı öldüresiye dövdüğünü hayal etmeye çalışarak başımı salladım.

"Kızın geçmişte evden kaçmışlığı var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Tran, "ancak aile durumu son derece değişken. Dürüst olmak gerekirse bu sabah Rick'le ilgili telefon gelene kadar bir kaçağı ya da belki intiharı aradığımızdan emindim. Şimdiyse ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Dejavu hissi, ayaklarım yere basıyor olsa da düşüyormuşum gibi beni sağa sola salladı. Mara davası süresince içime yerleşen şüphe tohumları geri dönmüştü.

"İkisinin uyuşturucuyla bir ilişkileri var mı?"

"Bugünlerde kasaba son derece temiz," diye yanıtladı, sesinde gurur duyar gibi ifade vardı. "Birkaç yıl önce bölgede met sorunu oldu ama Byron'dan Fairhaven'a tüm ekipler onu toplumdan uzak tutmak için çok çalıştı. Fairhaven'daki yeni hastane yardımcı oldu, biraz devlet desteği de alındı. Hâlâ düşük kaliteli marihuana kullananlar var ancak bu çok fazla sorun yaratmıyor. Partilerde kullanılan uyuşturucular genelde sırt çantalı gezginler tarafından getiriliyor ve mevsimsel oluyor. Yazın dikkat ediyoruz, onun dışında kontrol altında."

Tarif ettiği şey Smithson'a çok benziyordu, yalnızca Jonesy'yle konuştuğum kadarıyla burada met büyük bir sorun olmaya devam ediyordu.

"Acilen her şeyi gözden geçirmek istiyorum."

"Şimdiye kadar elimizde olanları sana gönderirim ama çok bir şey yok." Durakladı. "Korkarım hızlı çalışman gerekecek. Burası küçük bir kasaba ve herkesi güvende olduğuna ikna etmek büyük baskı yaratacak."

Beynime kan pompalandı. "Sorun değil. Uçakta okuyabildiğim kadarını okurum."

"Güzel. Beni kesinlikte büyük bir sıkıntıdan kurtarıyorsun. Oranın başkomiseri bunu ekip kurarak hiçbir şekilde çözemeyeceğimizi düşünüyor. Neyse, senin için de uygunsa seni ve oğlunu Gowran'daki 13.30 uçuşuyla aldırabilirim gibi görünüyor."

Ben'e, ardından taksinin gösterge panelindeki saate baktım. "Orada oluruz."

"Tamam, güzel. Sen gelene kadar cesedi yerinden kıpırdatmayacağız, o yüzden geç kalırsan bana haber ver."



"Gemma, bu saçmalık." Ben bavuluma kıyafet ve tuvalet malzemeleri koyarken babam misafir odasının kapısında dikiliyordu. "Ben'in şu anda ailesinin yanında olması gerekiyor."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Arkamı döndüm. "Hayır, benim yanımda olması gerekiyor. Ama burada değil. Buradan gitmemiz lazım."

İş botlarımın ucu yatağın altından görünüyordu. Onu da çirkin bir kayısı rengi tekli koltuğun üzerindeki giderek büyüyen dağa ekledim.

Telefonuma, Başkomiser Tran'den geldiğini bildiğim e-postaların bildirimleri geliyordu. Dava notlarını, konaklama detaylarını, evrakları gönderiyor olmalıydı.

"Mac bunlara ne diyor?" dedi babam sertçe.

Saç tellerimi terli yüzümden çekerken keskin bir pişmanlık hissine kapıldım. "Neyin doğru olduğuna inanıyorsam onu yapmam gerektiğini düşünüyor," diye tersledim. "Bana güveniyor."

"Ya Jodie?"

"Onunla daha konuşmadık ama iznine ihtiyacım yok. Ben'in şimdilik benimle kalması konusunda anlaştık. Onu sonra ararım."

Babam siniri bozulmuş gibi bir ifadeyle gözlerini kapadı. "Gemma, en azından durup düşünemez misin? Bir gece bekle. Acele kararlar vermek için iyi bir zaman değil."

"Tanrı aşkına baba, bugün olay mahalline gitmem lazım. Uçuş ayarlandı bile." Ağırlığımı taşan bavuluma vererek dışarı çıkan kenarlarının üzerinden fermuarı kapattım. Yüzümü ona döndüm. "Bak, endişeli olduğunu biliyorum ama burada oturmam bir şey değiştirmeyecek. Ve Ben'in önümüzdeki iki hafta dersleri kaçıracağı falan da yok, perşembe günü tatil başlıyor."

Rebecca kapı eşiğinde belirdi, gözlerini gerginlikle ikimiz arasında dolaştırdı. "Belki Smithson'dan bir süreliğine ayrılmak iyi bir fikirdir Ned."

Babam ellerini havaya kaldırdı. "Ne yani, babasının yasını tutan küçük bir çocuğu, annesinin kendini bir cinayet davası içinde kaybedeceği yabancı bir yere götürmek iyi bir fikir mi? Kafayı mı yedin sen?"

"Demek istediğim," dedi Rebecca, mendiliyle oynarken, "burada olmanın Gemma ve Ben için zor olduğunu anlıyorum. Olanların hiçbiri kolay değil."

Şaşırmıştım, ona teşekkür eder gibi baktım. "Rebecca haklı."

Babam ağzını bir açıp kapadıktan sonra başını salladı. "Bu hafta sonu Paskalya var."

"Kimin umurunda? Zaten kutlamıyoruz ki."

"Gemma!"

"Üzgünüm baba ama bunu yapmam lazım."

Annem öldükten birkaç hafta sonra babamla Noel'le ilgili bir şeyler yaparak bizi güya daha iyi hissettirecek aile rutinlerini eziyetle devam ettirmeye çalışmamıza ait eski hatıralar aklıma üşüştü.

Babam bana uzun uzun baktı, öfkesinin sıcaklığı soğuk bir üzüntüye dönüşüyordu. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyecek değilim Gemma; Tanrı biliyor ya yıllardır bunu yapmadım ama bunun inanılmaz derecede aptalca bir fikir olduğunu düşündüğümün bilinmesini istiyorum."

"Teşekkürler, baba," dedim alay eder gibi. "Desteğine minnettarım." Ben'in bavulunu almak için onu itip geçtim.

Beni koridora kadar takip etti. "Şu anda işlerin farklı olduğunu anlıyorsundur herhalde. Artık tek konu sen değilsin. Ben'in iyi olduğunu ve başkasının onunla ilgileneceğini varsayma lüksün yok."

Yüzüm bir anda kızardı ve zehir gibi sözler söylememek için dişlerimi sıktım. "Ben'in oğlum olduğunun ve ona bakmak zorunda olduğumun kesinlikle farkındayım. Yapmaya çalıştığım da bu. Ama şu an burada duramam. Olmaz işte."

Babam iç çekti. "Galiba düşünmen gereken şeyler var kızım. Burası Ben'in evi. Ailesi burada. Onu seven insanlar burada. Açıkçası önceliğimiz o, sen değilsin." Sessizce ekledi, "Scott ne düşünürdü?"

İçime hiddet doldu, ardından ani bir pişmanlık geldi ancak artık babamla kavga etmek istemiyordum, enerjim tükenmişti. Asılmış suratına, girintili çıkıntılı kırışıklıklarına ve güneş lekelerine baktım. Annem öldükten sonra Smithson'dan ayrılmak istemiş miydi? Başka bir yerde başlamak zorunda olduğunu his-

BELONGS TO KAKTUSBEAM

setmiş miydi? Babamın yorgun yüzünü ve boş bakışlarını anında hatırlayabiliyordum ama hepsi bu kadardı. Kederime ve kafa karışıklığıma rağmen annem öldükten sonra hayatta kalmanın getirdiği ıstırap kaybolmuştu, Smithson'da devam etmekten başka bir şey yapacağımızı asla düşünmemiştim.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. "Kısa süreliğine gidiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var ve burada yapamam. Ayrıca çalışırken daha iyi oluyorum, biliyorsun." Ben'in tişörtlerini, şortlarını ve iç çamaşırlarını çalışma odasındaki çekyatın üzerinden alıp sırt çantasına koydum.

"Gemma, Ben'i sevdiğini biliyorum. Yalnızca şu anda sana hiç olmadığı kadar ihtiyacı olduğunu hatırlamalısın." Babamın sesi titredi. "Yanında olduğundan emin olsan iyi edersin."

Candy'yle birlikte havaalanının güvenlik kontrol noktasının dışında durmuş, Ben'in bir paket cips almasını bekliyorduk. Mağazanın aynasında yansımamı gördüm. Candy'den bir kafa boyu kısaydım ve yanında neredeyse çocuk gibi görünüyordum. Koyu renkli uzun saçlarım eczaneden yeni aldığım ucuz güneş gözlüğüyle kaplı yüzümden çekilmişti, atkuyruğum dağınık bir şekilde sırtıma değiyordu. Kollarım ve yüzüm solgundu, yeşil gözlerimin altında koyu halkalar vardı. Sadece formda değilmiş gibi hissetmiyor, öyle de görünüyordum; egzersiz rutinime ara verdiğim aldığım kilolardan belli oluyordu.

"Bizi bıraktığın için teşekkürler," dedim.

"Sorun değil," dedi Candy sakince. Hâlâ cenazedeki kıyafetlerini giyiyordu ama üstüne kot bir ceket geçirmişti. Ağırlığını diğer kalçasına vererek koca göbeğini tuttu. "Yani, anlıyorum. Bir oğlan öldü, bir kız kayboldu, muhtemelen öldü ve sen de bal gören arı gibi bu işten tatmin oluyorsun."

"Candy!"

"Endişelenme, ben de tatmin oluyorum."

Ben geri dönünce ona sarıldım, cips paketi aramızda hışırdadı. "Her şey yolunda mı?"

Başıyla onayladı. "Telefonunu alabilir miyim?"

"On dakika," dedim, telefonu ona verdim.

"Ve kaçtığını düşünmüyorum," diye devam etti Candy, bakışları Ben'e odaklanmıştı.

"Kaçıyorum demedim zaten."

"Yani bunu yıllar önce yapmıştın da."

"*Candy!*"

"Dalga geçiyorum be." Yüzünü buruşturarak boynunu sağa doğru yatırdı. "Mac ne dedi?"

"Onu sonra arayacağım."

Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu ve dudaklarını büzdü. "Ona henüz söylemedin mi?"

Cevap vermedim.

"Tanrım, Gemma," diye mırıldandı.

"Mac anlayacaktır," dedim, öyle olacağından emin olmasam da. "Ben'i Sidney'e götürmeye hazır olmadığımı biliyor. Ne yapacağımızı düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Candy yanaklarını şişirip üfledi. "Eh, insanların eski partnerinin cenazesinden cinayet çözmek için önemsiz bir sörf kasabasına gitmeyi neden tuhaf bulduklarını anlıyorum. Ama *sen* tuhaf birisin. Bizim eski Bok Kasabası'ndan uzakta biraz zaman geçirmeye ihtiyacın olduğunu da biliyorum. *Hem* işkolik olduğundan bir davayla uğraşmazsan kafayı yersin. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş oluyorsun." Genişçe esnedi. "Kusura bakma, bitmiş haldeyim. Neyse, başkası ne derse desin. Yastasın, istediğin gibi tuhaf davranabilirsin."

"Sağ ol, Candy." Ona sarıldım, turunç kokulu parfümü burnuma doldu.

"Bana teşekkür etme." Konuşurken yüzü saçlarımın arasındaydı. "Elinde bir planla dön yeter. Bir süre serbest düşüşe geçmek

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

iyidir ama çocuğunun hayatının ne yöne gittiğini bilmesi gerek. Ya da en azından nerede yaşayacağını."

Bu yorum canımı yaktı. Aslında dört yıl önce ebeveynlik lisansımı etkisiz hale getirmiştim ve bundan haberdardım. Yan taraftan hevesle aktif destek rolünü oynamış, arabayı Scott'ın devralmasından mutlu olmuştum. Şimdiyse hızla giden, freni bozuk bir arabada şoför koltuğuna oturan bendim, Ben yanımda yumruğunu sıkmış halde oturuyordu.

Hoparlörden uçuşumuz anons edildiğinde Ben'e işaret ettim.

"Bir planla dönmeyi planlıyorum," dedim yumuşak bir şekilde.

Candy bana uzun, sert bir bakış attı. "Güzel." Gözlerini havaalanındaki restorana doğru çevirerek tekrar göbeğini tuttu. "Sıçayım ya, ne biçim gün. Kimseye söyleme ama şarap içeceğim."

Pazartesi, 11 Nisan

14.03

Uçuş kısa sürdü, otuz dakika bile sayılmazdı. Ben kusmuk torbasının üstüne ejderha resmi çizerken Tran'in gönderdiği dava notlarına telefonumun küçük ekranından göz attım.

Uçak kalkmadan önce Jodie'yle yaptığım telefon görüşmesi sürekli kafamda dönüyordu. Bir anda gitmemiz onu sinirlendirmişti ama diğer yandan çok yorgun olduğundan kısa süre de olsa hayatından çıktığım için biraz olsun rahatladığını hissetmiştim.

"Sormak için aramıyorsun ki Gemma," diye terslemişti. "Cenazeden sonra Ben'le birlikte nereye gittiğinizi bile bilmiyorum."

"Her şey çok hızlı gelişti," demiştim.

Sadece iç çekmiş ve Ben'le konuşmak istemişti.

Son sözlerini hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. "Ben'in ihtiyacı olan her şey burada var Gemma, o yüzden bu iş sana çok fazla gelirse eve dönebilir."

Ben'in bacağını çabucak sıktım ve gözlerimi tekrar ekrana çevirdim. Öldürülen çocukla ilgili henüz pek bilgi yoktu, yalnızca temel detaylar yazıyordu. Richard "Rick" Fletcher, on yedi yaşındaydı. Hem annesi hem de babası hayattaydı ve birliktelerdi. Aiden adında bir ağabeyiyle Belinda adında bir ablası vardı. Rick tüm hayatı boyunca Fairhaven'da yaşamıştı. On birinci sınıftayken okulu bırakmış ve yakın zamanda serbest çalışan bir bahçe düzenleyicisi olmuştu. Sabıkası yoktu, bir pazartesi sabahı garajında ölü bulunmasına yol açacak bir şey görünmüyordu.

BELONGS TO KAKTUSERIM

Kaybolan kızın raporunda da elle tutulur bir şey yoktu: Kız Rick'ten küçüktü, yalnızca on beş yaşındaydı ve Fairhaven Lisesi'nde onuncu sınıftaydı. Aile dosyası eklenmişti: Babası mükerrer ev içi şiddet failiydi ancak 1980'lerde bir bar kavgasına karışıp sarhoş bir adama kalıcı hasar verdiğinden beri ona karşı suçlamada bulunulmamıştı. Fairhaven polisi endişeli komşuların aramalarından ötürü sık sık Clark ailesinin evine gitse de Daniel'ın eşi Dorothy dava açmamakta diretmiş ve kocasının şiddet uyguladığını reddetmişti. Oturduğum yerde kıpırdayarak ayak parmaklarımı oynattım. Şiddetten cinayete geçmek çok da zor değildi, özellikle de Abbey bağımsızlığını talep etmeye başladıysa.

Rick Fletcher'ın fotoğrafına tıkladığımda tanıdık bir endişe duydum. Kurbanı gördüğü her an ruhuna kızgın demir bastırılmış gibi hissediyordu; yüzlerini gördükten sonra geri dönüş yoktu. Sarışın, bronz tenli ve arkadaşça bir gülümsemesi olan Rick, bir Avustralya plaj tatili için mükemmel bir turizm reklamı yıldızı olurdu. Büyük bir kayıptı.

Ardından Abbey Clark'ın fotoğrafına tıkladım. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu. Nicki Mara'ya çok benziyordu. Aynı onun gibi dalgalı kahverengi saçları ve benzer güzel yüz hatları vardı. Ani bir şekilde aşırı aydınlık dosya odasına fırlatıldım sanki; ben kayboluşuna anlam vermeye çalışırken Nicki bana fotoğraf tahtasından gülümsüyordu.

Ayağa kalkıp uçağın geri dönmesini talep etme isteğimi bastırdım. Mantık çerçevesinde bu davanın farklı olduğunu, Abbey'nin Nicki olmadığını bilsem de bu durum korkuyu durdurmuyordu. İstikrarlı şüpheyi değiştirmiyordu. Ben hâlâ yanımda kusmuk torbasına bir şeyler karalıyordu ve uçak uğulduyordu. Küçük, beyaz lekeler görüşümü kapladı. Kalbim hızla atmaya devam ederken ona kadar saydım. Abbey'nin fotoğrafını kapattım ve dava notlarını okumaya başladım.

Abbey'nin babası kızının kaybolduğunu dün sabah 10'dan sonra bildirmişti. Birkaç saat önce kalktığını ve Abbey'nin gece

dönmediğini fark ettiğini, sonra onu aramak için doğrudan arabayla Rick Fletcher'ın evine gittiğini söylemişti. Belli ki Daniel, kızın kaybolmasından Rick'i sorumlu tutuyordu.

Abbey cumartesi akşamı büyük bir ev partisine katılmıştı ve bir sürü tanık onun iyi göründüğünü söylüyordu; bununla birlikte o akşamın ilerleyen saatlerinde Rick'le hararetli bir tartışma içine girdikleri rapor edilmişti. Tran pazar günü Rick'i sorguladığında oğlan Abbey'yle kısa süre önce ayrıldıklarını kabul etmiş, kızın partide başka biriyle flört ettiğini düşündüğü ve bunu saygısız bulduğu için tartıştıklarını söylemişti. Rick yarım saat sonra, 23.30'dan hemen önce Abbey'nin bisikletiyle partiden ayrıldığını gördüğünü iddia etmişti.

Kayıp dosyasının bir sonraki kısmını okurken kaşlarımı çattım. Gece 11.45 sularında Abbey, Fairhaven Karakolu'na giderek partide bisikletinin çalındığını iddia etmişti. Görevli polis memuru Kai Lane raporu yazmış, ardından oralarda oturan biri partinin gürültüsünden şikâyet etmek için telefon etmişti. Lane, Başkomiser'ı aramış ve Abbey'yi eve bırakmayı teklif etmeden önce onunla buluşma ayarlamıştı; Abbey kabul etmemişti.

O zamandan beri kızı gören olmamıştı. Banka hesaplarına dokunulmamıştı. Gece yarısından sonra telefonunun izi kaybolmuştu, en son sinyal Fairhaven'ın merkezinde alınmıştı; Tran'e o bölgedeki güvenlik kamerası kayıtlarını sormak üzere not aldım.

Aynı zamanda polislerin pazar günü Clark ailesinin evinde üstünkörü bir arama yaptığı görülüyordu. Anladığım kadarıyla Abbey eve gelmemişti ama belki bir şeyi kaçırmışlardı. Fairhaven'daki ekip pek deneyimli sayılmazdı ve dedektifler önyargılıydı; belki Abbey'nin bir arkadaşının evinde sızdığını ya da biraz uzaklaşmak istediğini düşünmüşlerdi.

Kalemimi katlanır uçak masasına vurdum. Bu sabahki perişanlığa rağmen beynim haftalardır ilk defa çalışmaya başlamıştı. Davadaki bilgileri kavramaya, olayların sırasını düzene koymaya çalışıyordu. Eğer Abbey Clark'a bir şey olduysa Rick Fletcher ke-

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

sinlikle bir numaralı şüpheli olurdu; yakın zamanda ayrılmışlardı ve kız kaybolmadan bir saat önce birbirlerine girmişlerdi.

Yoksa tam tersi mi olmuştu? Abbey saklanıp birkaç gün sonra saldırıya geçecek kadar ona öfkelenmiş miydi?

Rick'in pazar günü verdiği ifadenin özetine geçmek için birkaç sayfa atladım. Raporda memur Edwina de Luca onu "yıkılmış" olarak tanımlamıştı. Rick partiden ayrılıp içki içmek üzere plajda ablası ve arkadaşlarıyla buluşmaya gittiğini söylemişti. Bahsettiği kişiler olay yerinde olmadığını kanıtlamazdı. Yürüyerek gitmişti; Abbey'yle karşılaşmış, ondan kurtulmuş ve yine de diğerleri tanıklık etsin diye plaj partisine gitmiş olabilirdi. Ama neden? Ayrılığın getirdiği aşağılanma yüzünden mi? Aldatılma hissi yüzünden mi?

Tekrar Abbey'nin dosyasına tıkladım. Bisikletinin çalınması ne anlama geliyordu? Belki de gerçekte öyle bir şey olmamıştı. Ya da olduysa Rick neden partiden bisikletle ayrıldığını gördüğünü söylemişti? Sarhoş olduğu için yanlış hatırlıyor olabilirdi ama böyle bir şey uydurması tuhaf olurdu. Belki Abbey ortadan kaybolma planına kılıf bulmak için bisikletinin çalındığını iddia etmişti. Bisikletle gece vakti görülmeden ne kadar uzağa gidebileceğini öğrenmek için bir not daha aldım.

Mac'le Nicki Mara hakkında yaptığımız hararetli çalışmalar aklımda dolandı. Kızın durmadan profilini çıkarmış, gecelere kadar, Owen ve ekibin geri kalanı gittikten sonra bile hakkında konuşmaya devam etmiştik.

Birkaç hafta sonra hararetli konuşmalarımız karakolun karşısındaki birahaneye taşınmıştı. Özel bir masada oturup biralarımızı içerken Nicki'nin telefon kayıtlarındaki ve WhatsApp mesajlarındaki gizli ipuçlarını tartışmıştık. Onu, annesiyle devam eden sorunlarını, ablasını kıskanmasını ve babasına düşkünlüğünü hemen anlamış gibi hissetmiştim. Partilerde uyuşturucu almaya eğilimi ve ruhsal hastalıkları olan bir kızdı. Aklının içine öyle derin girmiştim ki önümü göremez olmuştum. İçgüdülerim

harekete geçmişti. Mac ise uzaklığını koruyordu. Benim görebildiğim şeyleri göremiyordu.

Nicki'nin davasının beni tereddüt eden, bir çözümü fazla hızlı uygulamaya çekinen biri yaptığının farkındaydım. Daha önce sorguladığım şeyleri bir daha sorguluyor, varsayımlarımın bir çözüme, hatta bir hayata mal olacağından korkuyordum.

Abbey'nin bu durumda hangi seviyede olduğunu bilmesem de evden kaçan çocukların çoğunun özellikle tek başınalarsa gece yarısı gitmediklerini biliyordum. Özellikle de kaçmak için çok az seçeneği olan bir sahil kasabasındalarsa. Otobüs, tren, taksi bile yoktu. Kızın maddi durumunu kontrol etmek için bir not daha aldım. Bunların hiçbiri planlanmış gibi görünmüyordu ama para saklıyorsa durum değişirdi.

Hoparlörden gelen ses inişe on dakika kaldığını bildirdi, yani büyük elektronik cihazlarımızı kapatmalıydık. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp Ben'e bir bakış attım. Önündeki koltuğun arkasına bakarken yüz ifadesi okunamaz haldeydi.

Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyor gibiydim. İçimde bir sıkıntı oluştu. Bunun, verdiğim en aptalca kararlardan biri olabileceğinin giderek daha çok farkında varıyordum.

İnip bagajlarımızı aldık; benim iş bavulum başkalarının renkli çantaları arasında göze batıyordu. Ceketlerini çıkaran, şapka takan ve güneş kremi süren, soluk tenlerinden yakınırken bir yandan heyecanla okyanustan ve doğa yürüyüşlerinden bahseden uçaktaki diğer insanlara baktım. Ben'e kolumu dolayarak onu rahatlatırcasına sıktım.

Elimde kiralık arabanın anahtarıyla küçük terminalden ayrıldık ve anında sıcak, nemli havanın içine girdik. Tenimden ter akmaya başladı ve dudaklarımı yaladım. Denizin tadını alabiliyordum.

Ben araba kiralama şirketinin tabelasını işaret etti. "Bu tarafta, anne." Arabamızı bulduk ve navigasyona Tran'in bana verdiği adresi girdim. Dava çoktan beynime yerleşmişti. Hâlâ olayların

sırasını açıklamaya çalışıyordum: Kayıp bir kız, ölü bir oğlan, ikisinin de hayatı Noel hindisi gibi açılıp ayıklanmak üzereydi.

Ben, pencerenin açma kapama düğmeleriyle oynadı ve radyodaki şarkıları değiştirdi, hareketleri sarsaktı.

"İyi misin, bebeğim?"

Omuz silkti. "Hıı."

"Bunun biraz tuhaf olduğunu biliyorum. Eğer burada olma konusunda fikrini değiştirirsen ya da eve dönmek istersen bana söyle yeter, olur mu?"

"Smithson'dan nefret ediyorsun," dedi.

Boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yükseldi. "Öyle değil."

"Sorun değil, ben de nefret ediyorum."

"Ben, hadi ama. Smithson senin evin."

Omuzlarını silkti. "Artık her şey farklı. Babam öldü ve büyükbabamlarda kalıyoruz." Sesi tehlikeli bir şekilde titredi. "Kimse bana ne diyeceğini bilmiyor. Tatilden sonra okula dönmek istemiyorum, babam hastayken yeterince kötüydü zaten. Seninle gelip Sidney'de yaşasam olmaz mı?"

Pencerelerden içeri giren güneşe rağmen üşüyormuş gibi titremeye başladım. Duymak istediğim şeyi söylüyordu ama aynı zamanda sesindeki acıyı hissedebiliyordum.

Yol önümüzde uzandı, siyah çizgi yeşil bir koridora dönüştü. Buraya gelirken ne düşünüyordum ki?

"Birkaç gün sonra farklı hissedebilirsin," dedim, zayıf bir sesle.

Dudaklarını sarkıtıp koltuğa gömüldü. "Sidney'e gelmemi istemiyorsun."

"Bu dediğin tamamen yanlış, Ben. Yalnızca senin için en iyi olana karar vermek için zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum."

Şapkasını çıkararak elinin tersiyle burnunu sildi. Başını kaldırıp bana karşı gelir gibi baktı. Yüz ifadesi, Ben henüz birkaç günlük bir bebekken ve beşiğinde uyurken Scott'la onu izlediğimize dair bir anıyı aklıma getirdi. *Yüzünün şeklini senden almış,* demişti

Scott hülyalı bir şekilde, sesi titrerken Ben'in çenesine bakıyordu. Bir kolunu omzuma atmış ve gülümseyerek çenemi yukarı kaldırmıştı. *Ama umarım inatçılığını da almamıştır.*

Annem öldükten sonra okulda ne kadar zorlandığımı hatırladım. İnsanların bakışları. Her köşeyi döndüğümde duran fısıltı halindeki konuşmaları. O halim ve Ben'in de aynı şeyi yaşayacak olması canımı acıtıyordu.

"Zor olduğunu biliyorum canım. Arkadaşların seni çok önemsedikleri için ne diyeceklerini bilemiyorlar. Seni üzmek istemiyorlar. Kolaylaşacak, söz veriyorum."

Bir süre konuşmadı ancak uzuvlarının rahatladığını, öfkenin kaybolduğunu hissettim. Ya da belki sadece yorulmuştu.

"Kaybolan kız ölmüş mü?"

Açıksözlülüğü duraksamama yol açtı. "Olabilir," diye kabul ettim, "ama öyle olmamasını umuyorum. Ne olursa olsun ailesi ona ne olduğunu bilmek istiyor. Ben de istiyorum."

Başını salladı ama dudakları kapalı kaldı.

Göğsüme hüsran çöktü ve nefes alarak, direksiyonu tutarak, yola odaklanarak kurtulmaya çalıştım. Canının yandığını biliyordum. Keşke ne diyeceğimi bilseydim.

Kişisel telefonum çaldı; arayan Jonesy'ydi. Ben'e göz atarak kulaklığı taktım ve telefonu açtım.

"Vardın mı?" Aksi sesi uzaktan geliyordu.

"Evet. Olay yerine gidiyoruz."

"Tanrım," diyerek nefes aldı. "Tamam, birkaç kişiyi aradım. Sanırım araba kazası yapan herifin eski bir arkadaşım olduğundan bahsetmiştim, değil mi? Başkomiser Tommy Gordon. Neyse işte, karısı Vanessa emekli öğretmen ve siz Fairhaven'dayken gündüzleri Ben'le ilgilenmeyi teklif etti. Okul tatillerinde ilgilendiği bir oğlan varmış zaten, o yüzden sorun olmadığını söylüyor. İyi bir insan, Gemma."

"Kulağa harika geliyor," dedim, gözlerimin yaşarmasına şaşırmıştım.

"Evet. Seninle bu akşam görüşebileceğini söyledi, böylece her şeyin yolunda olduğundan emin olabilirsin diye. Sana numarasını göndereceğim, sonra arayıp halledersin."

"Sağ ol, Jonesy. Minnettarım."

Burnundan nefes vererek güldü. "Ben hâlâ bundan emin değilim ama o tren çoktan kaçtı galiba. Orada çok dikkatli ol ve beni haberdar et."

"Tamam."

Kiralık Toyota'mızla zemini dökülen yapraklarla örtülü parlak yeşil geçitlerden geçerken Ben'e Jonesy'nin planından bahsettim. Üzerimizdeki gökyüzü safir mavisiydi, güneşin etrafındaki beyaz hare parlıyordu. Scott'ın cenazesi bir ömür önce olmuş gibi geliyordu.

On beş dakika kadar sonra üzerinde *Fairhaven'a Hoş Geldiniz! Nüfus: 4080* yazan büyük bir tabelanın yanından geçtik, tabelanın üstünde iki kurşun deliği olan solmuş kartondan bir güneş vardı. Yol kıvrılmaya başlayınca hız limiti düştü ve sağımızda dünya ortadan kaybolmaya, deniz yavaş yavaş görünmeye başladı. Ben daha iyi görebilmek için emniyet kemerini iterek eğildi. Küçük bir tekne, güneşin suyun üzerinde bıraktığı yanardönerli yolda ilerliyordu. Arabayı düz zemine doğru sürmeden önce birkaç tane kartpostal mükemmelliğinde manzaranın ve yerçekimine meydan okuyan evin yanından geçtik. Sol tarafta tuhaf bir ev gördükten sonra etrafımızı terk edilmiş gibi görünen bir hırdavatçı ve bir dizi başka dükkân sardı. Tabelalardan biri Fairhaven Karavan Parkı'nı, diğeriyse deniz fenerini gösteriyordu.

Anacaddeye vardığımızda hafif tuzlu hava bir anda yoğun bir yosun kokusuyla beraber ağırlaştı. Solmuş plastikten oyun alanının yanından, ardından da ön basamağında turuncu, kocaman bir kedinin uyuduğu pansiyonun önünden geçerken Ben burnunu kırıştırdı.

Yolun ilerisindeki Telstra telefon kulübesinin duvarına eğri şekilde bir A4 kâğıt yapıştırılmıştı. Kafasının üzerinde büyükçe

KAYIP yazan Abbey Clark'ın gülen yüzü rüzgârla birlikte dalgalanıyordu. Caddeye dağınık halde bir sürü insan yayılmış, gözleri ölümün yakında olduğunu biliyormuş gibi büyümüştü.

"Tamam, yaklaştık," diye mırıldandım. GPS beni birkaç yerden daha saptırdıktan sonra mütevazı evlerin olduğu bir sokağa geldik, böylece vardığımız netleşti. Bir ambulans ahşap, tek katlı bir evin girişinin sağında geri geri park etmişti. Sundurmanın etrafını emniyet şeritleri kaplamıştı ve şaşkınlık içindeki bir grup mahalleli sokağın karşısındaki okaliptüsün altında toplanmıştı.

Tam işaretli bir polis arabasının arkasına park ederken kişisel telefonum tekrar çaldı: Arayan Mac'ti. Sabahtan beri üçüncü kez arıyordu. Biraz daha çaldıktan sonra telefonu kapatıp torpido gözüne koydum.

Genç bir polis çimlerin üstünde volta atarak telefonda konuşuyordu, açık mavi rozetinden memur olduğu belli oluyordu. İki paramedik şişeden su içerek sessizce posta kutusunun yanında muhabbet ediyordu.

"Burada biraz bekle," dedim bakışlarını araç yolundan bana çeviren Ben'e.

Hava sandığımdan daha sıcaktı ve ağustosböceklerinin devamlı bağırtıları beynime iğne gibi batıyor, haftalardır gidip gelen baş ağrımı yeniden canlandırıyordu. Polis memuruna başımla selam verip paramediklere doğru yürüdüm; biri orta yaşlı bir adam, diğeriyse koyu renk saçlarında sarı meçler olan daha genç bir kadındı. Onlara rozetimi göstererek kendimi tanıttım. "Oğlum yanımda," dedim. "Sekiz yaşında ve bana geç haber verildiği için ona bakacak kimseyi bulamadım. Ona bir süreliğine göz kulak olabilir misin? Ben davayla ilgili bilgi alırken en azından."

"Sorun değil, çocuklarla uğraşmanın nasıl olduğunu bilirim," dedi adam. "Aslında buraya yeni geldik ama adli tabip geç kaldığından bir süre cesedi yerinden kıpırdatamayacağız."

Ben'i arabadan çıkararak onu hemen tur atmak için ambulansa bindiren Andy'yle bıraktım. Bir süre onları izledikten sonra tatmin olmuş bir halde eve yöneldim.

BELONGS TO KAKTÜSTERAPİ

Üstünde özel olay yeri kıyafetlerinden olan uzun boylu, Avrasyalı bir kadın kapıda belirdi. Bana doğru yürürken şeffaf kapüşonunu aniden indirdi, böylece koyu renkli çilleri olan yüzü ve arada beyazları olan siyah, kısa saçları ortaya çıktı. "Gemma?" Sağ eldivenini çıkarıp elini uzattı.

"Ben Başkomiser Tran." Sert tutuşuyla kolum gerildi.

"Geldiğine sevindim," dedi ciddiyetle. "Hadi, önlük giy de gidip adama bak."

Pazartesi, 11 Nisan

14.59

Rick Fletcher, garajının beton zemininde, sürücü kapısı tamamen açık olan beyaz kamyonetinin yanında büzüşmüş halde yatıyordu; omuz hizasındaki sarı saçları yüzünün etrafına yayılmıştı. Ölü bedeni henüz katılaşmadığından yüz ifadesi gevşek ve şapşal görünüyordu, uzuvları bedeninden sarhoşmuş gibi sarkmıştı. Şakağındaki yarası pıhtılaşmış kanıyla kabuk bağlamış, başının tepesi kanla koyu kırmızıya boyanmıştı. Koyu mavi gözleri donmuş gibi açıktı ve sanki ben onu izlerken o da beni izliyordu.

"Sabah altıdan hemen sonra saldırıya uğradığını düşünüyoruz." Tran koyu renkli gözleriyle bir an Rick'in cesedine bakıp ardından bana döndü. "Bugün buradan yirmi dakika uzaklıktaki bahçe düzenleme işine başlaması gerekiyordu ve müşteriye sabah 6.30'da orada olacağını söylemişti. Hâlâ silah bulamadık ama ona büyükçe bir şeyle vurulduğu belli oluyor. Muhtemelen kendi aletlerinden biriyle." Duvarda asılı duran epey etkileyici bahçe aletlerini gösterdi. "Hangisinin kayıp olduğunu bilmiyoruz, herhangi bir parça da göremiyorum. Kesinlikle ateşli silah işi değil; öyle olsa çok pislik olurdu."

"Onu kim bulmuş?" diye sordum.

"Yan komşu, Bruce Piper." Garajın diğer tarafındaki krem renkli bungalovu işaret etti. "Uyanır uyanmaz bir şey duyduğunu sandığını söylüyor. İşe gitmek üzereyken Rick'in arabasının kapı-

BELONGS TO KAKTUSBEAM

sının açık olduğunu fark etmiş ve bunu tuhaf bulduğunu söyledi. Rick'i bulup tam sabah yedi sularında karakolu aramış."

"Şüpheli değil mi?"

Tran burnunu kırıştırdı. "Sanmıyorum. Adam bayağı sarsılmıştı, ayrıca söylemesi gerekenleri söyledi. Rick'i çocukluğundan beni tanıyor, buranın eskiden aile evi olduğunu söyledi."

Rick'in ellerini incelemek üzere eğildim. Çok kötü nasır tutmuşlardı, sol işaret parmağındaysa eski gibi görünen bir kesik vardı.

"Bence arkasından vurmuşlar." Topuklarımın üzerinde sallandım. "Saçının arkada bu şekilde durması orada bir yara daha olduğunu düşündürüyor. Tahminimce ilk vuruşla dizlerinin üzerine düştü, sonra kan kaybedene kadar bir daha vuruldu." Başını gösterdim. "Belki birkaç kere. Pozisyonuna bakılınca mantıklı olan buymuş gibi geliyor."

Tran başını salladı ancak yorumumu kabul etmemiş gibi şöyle dedi: "Adli tabip yakında gelir. Birkaç saat mesafedeki çiftçi kazasından gelecek. Adli tıp ekibi de öyle."

Garajdan çıkıp evin önüne göz attım. "Burasının eskiden aile evi olduğunu söylemiştiniz. Rick Fletcher yalnız mı yaşıyordu? Daha on yedi yaşında değil mi?"

"Yirmi yaşındaki ağabeyiyle birlikte yaşıyor ama o şu anda burada değil. Onu bulmaya çalışıyoruz. Komşuları Bruce Piper, anneleriyle babalarının geçen sene yarı zamanlı emekli olup sahilin biraz uzağında yaşamaya başladıklarını söyledi. Bu sabah oraya ölüm haberini vermeleri ve birkaç soru sormaları için Edwina de Luca'yı ve Damon Grange'ı gönderdim; ikisi Tommy'nin ekibindeki diğer iki memurdur. Kai Lane'se dışarıda duruyor."

"Buraya gelirken notları okudum. Abbey Clark'la Fletcher birlikteymiş."

"Evet. Belli ki geçen haftaya kadar ciddi bir ilişkileri varmış." Tran saatine bakarak kaşlarını çattı. "Tanrım, saat üçü çoktan geçmiş." Kısaca Rick'in cesedine bakıp "Lane'i alalım, ardından ben

her şeyi gözden geçiririm. Daha fazla kalamam, bugün Byron'da kendi dramalarımız var," dedi. Sırıttı. "Bu yıl kimsenin Paskalya tatili yapacağını sanmıyorum."

Önlüğümün kapüşonunu indirerek hızlıca Ben'i kontrol ettim. Ambulansın taşınabilir yatağında oturmuş Andy'yle konuşuyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum Ben'e, o da başıyla onayladı.

"Muhabbet ediyoruz," dedi Andy.

"Tamam, şey, içeride birkaç şeye daha göz atıp sonra otele gideceğiz. Olur mu, Ben?"

"Olur, ben iyiyim anne." Yüzü ciddi olsa da arabadaki gerginliğinin izleri yok olmuştu.

"İhtiyacın olursa beni bulursun," dedim Andy'ye, karşılığında parmaklarıyla tamam işareti yaptı. Neyse ki bugün görevdeydi.

Tran'le birlikte çimlere adım attığımızda beyaz bir Mazda ambulansın arkasında durdu. Soluk ten rengi fitilli kadife pantolon ve gök mavisi bir tişört giymiş zayıf bir adam, yolcu kapısını iterek çıktı ve kendinden emin bir şekilde garaj yoluna yürüdü. "Başkomiser Tran! Rick Fletcher'ın öldürülmesi konusunda Abigail Clark'ı şüpheli buluyor musun yoksa iki vakayla ayrı mı ilgileniyorsun?" Havacı gözlüklerini çıkarmadı ama telefonunu çıkarıp evin ve garajın birkaç fotoğrafını çekti.

"Hâlâ yorum yapmıyorum, Simon," diye tersledi onu Tran, "Eve gittiğini sanmıştım," diye mırıldanırken ellerini yumruk yaptı.

"Yok, buradaki yeni yüzle konuşmak istiyorum." Dönüp bana odaklandı. "Simon Charleston, *Byron Bay News*'den. Sen Sidney'den gelen yeni dedektif olmalısın. Buranın cumartesi gününden beri kayıp olan Abbey Clark'ın erkek arkadaşı Rick Fletcher'ın evi olduğunu onaylayabilir misin?"

Tran'in burun delikleri genişledi. "Ciddiyim Simon. Buradan git yoksa seni mülke izinsiz girmekten tutuklarım. Bu dediğim hepiniz için geçerli." Çim şeridine tuhaf bir şekilde saygı göstererek uzakta duran diğer gazetecilere ve fotoğrafçılara baktı.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

"Özür dilerim, özür dilerim." Simon güneş gözlüklerini kıvırcık saçına doğru iterek utanmış göründü. Gri gözlerinde küçük ışık benekleri dans ediyordu. "Sadece yorum yapmaya karar verdiğinizde burada olacağımı söylemek istiyorum." Arabasına doğru giderken ambulansın ötesini görebilmek için boynunu eğdi.

Tran alçak sesle bir şeyler mırıldanırken çimenlikteki bebek yüzlü polisle bakıştım, ikimizi de ön verandaya davet etti. "Buyurun." Adama önlük setini verdi. "Gemma, bu Memur Kai Lane. Bir yılı aşkın süredir Fairhaven ekibinde. Kai, sen zaten Dedektif Woodstock'ı tanıyorsun."

Lane önlüğünü çekip vücudunun üst kısmını eğerek tuhaf bir şekilde selam verdi. Neredeyse dengesini kaybediyordu. "Kusura bakmayın." Dengesini bulup gerginlikle boğazını temizledi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Dedektif Woodstock."

Başımı salladım. "Ben de."

Adını Abbey'nin dosyasından hatırlıyordum. Partiden sonra bisikletinin çalındığını bildirmeye gittiğinde görevde olan polis memuruydu. Çenesindeki gür kirli sakal olmasa Lane kolaylıkla lise öğrencisi zannedilebilirdi. Ön dişlerinden biri hafifçe yamuktu ve gür kahverengi saçları bana Ben'i anımsatıyordu.

Tran ön kapıyı açtı, galoşları hışırdayarak dar koridordan geçti. "Sana önce Fletcher'ın odasını göstereyim, ardından konuşuruz."

İçerideki saatin istikrarlı tik takları eve içi boş bir his katıyordu. Mutfağa, oradan da salona açılan geniş kemerden geçtik. Mutfak, tezgâhın üzerinde yayılmış bulaşıklar dışında düzenliydi. Lavabodan plastik bir süt şişesi başını çıkarmıştı. Rick'i bu sabah, bunun yapacağı son şey olacağını bilmeden kendine kahvaltı hazırlarken hayal ettim.

Salonda, eskimiş bir tekli koltuğun arkasındaki duvara yaslanmış halde üç tane sörf tahtası duruyordu. Karşısındaki duvardaysa eski püskü bir kanepenin üstüne büyük bir televizyon asılmıştı. Zeminin yarısı açık kahverengi uzun tüylü bir halıyla kaplanmıştı.

Lane, Tran'i takip ederken başını sarkan bir lambaya vurmamak için komik bir biçimde eğdi. Tran durdu ve koridorun sonundaki odaya girmemizi eliyle işaret etti.

İçerisi yağmalanmıştı. Yatağın çarşafları yırtarcasına çıkarılmış, gardıroptan dökülmüş kıyafetler halıya saçılarak ters dönmüş çöpün içindekilerle karışmıştı. Bir sörf tahtası masaya doğru yanlamasına devrilmişti, cilalı bir gitarın boynunda kötü bir kırık vardı. Boş bir viski şişesi yatağın yanında yan duruyordu. Yerdeki karışıklığın içinde pembe bir etek dikkatimi çekti.

Uzağımdaki duvara Rick ve Abbey'nin bir sürü fotoğrafı yapıştırılmıştı. Hepsinde kızın yüzü siyah keçeli kalemle karalanmıştı; bakmaya devam ettikçe karalanmış onlarca çember bulanıklaşarak büyük bir taneye dönüşüyordu.

"Vay be." Lane'in yüzü o kadar yakınımdaydı ki sıcak, nane kokulu nefesi yanağıma değdi. Dağınıklığı büyümüş gözleriyle inceledi.

"Bunu Rick Fletcher'ın yaptığını mı düşünüyoruz?" Başımla fotoğrafları gösterdim. "Ayrılık konusunda ne kadar sinirliydi?"

Tran hâlâ arkamızda, koridorda duruyordu. Telefonunu sertçe yerine koydu. "Dün onu sorguladığımızda aralarındaki ilişkinin çirkinleştiğini itiraf etti. Fotoğrafları karalamış olması muhtemel ama kendi odasını kirletmesi bana tuhaf geliyor. Pazar günü akşamüstü saatlerinde fotoğraf kesinlikle bu halde değildi."

Garip duvar resmine daha iyi bakabilmek için bir çift ayakkabının etrafından dolandım. Karışık plaj görüntüsünü arkasına alan Rick ya sırıtıyor ya da bilerek şehvetli görünüyordu. Abbey'yle birlikteyken çok rahat davrandıkları belliydi; bazı resimlerde kızın bal rengi uzuvlarıyla Rick'inkiler birbirine karışıyordu.

Oğlan ölmüş, kız kaybolmuştu.

"Yüzü böyle karalamak bayağı uğursuz bir şey," dedim. "Ve sarhoş çılgınlığıyla değil de titizlikle yapılmış gibi duruyor ama sanırım çok da emin olamayız."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Tran'in gözleri tekrar fotoğraflarda dolaştı. "Rick pek olgun biri değildi," dedi en sonunda. "Onunla konuştuğumuzda duygularıyla boğuşuyordu."

Tran haklıydı. Abbey'nin resmini karalamak hem çok karanlık hem de yalnızca canı yanmış bir gencin çocukça tepkisi olabilirdi.

Ağa dolanmış ayaklarımla buruşmuş bir kâğıdı dürttüm. Üzerine aceleyle üç cep telefonu numarası yazılmıştı, fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkardım.

Tran'in telefonu bir sürü mesajın gelmesiyle titredi. "Adli tıp otuz dakikaya geliyormuş." Parmakları telefonun üzerinde hızla hareket etti. "Destek ekibi için arama yaptım; belli ki ihtiyacın olacak."

Saçmalığa karşı tavrı beni şaşırtmıştı. Bölgesel ekibi yöneten birinin Jonesy gibi daha rahat olmasını beklerdim. Böyle küçük bir yere göre fazla mı hassas davranıyor diye düşündüm; başkomiserlik yolunun pek de kolay olduğunu sanmıyordum.

"Kaç tane tam zamanlı eleman geliyor?" diye sordum salona dönerken.

"Fazladan üç, belki dört kişi için çalışıyorum. Öngörebildiğimiz şeyler için karakolun yedi gün yirmi dört saat çalışmasına ihtiyacımız var ve katil yakalanana kadar devriye için halk baskı yapacaktır."

"Bana gönderdiğiniz dava notlarıyla ilgili bazı sorularım var," dedim.

Üçümüz mutfakta toplandık.

"Söyle bakalım," dedi Tran, kollarını kavuşturarak.

"Bisikletin kaybolması bana mantıklı gelmiyor. Öncelikle ya partiden bisikletle ayrıldığı konusunda yalan söylüyordu ya da Fletcher'ın onu bisikletle görmesi yalandı. İkisine de anlam veremiyorum." Lane'e döndüm. "Abbey geldiğinde görevdeydin, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Buralarda küçük hırsızlıklar olur, o yüzden tuhaf gelmemişti ama şimdi öyle düşünmüyorum."

"Geldiğinde nasıl görünüyordu?" diye sordum.

Lane biraz telaşlandı, pürüzsüz yanakları pembeleşerek bana genç ve deneyimsiz olduğunu hatırlattı; yerel ekibin geri kalanının etrafımda bu kadar gergin olmamasını umdum. "Abbey'nin canı bisikleti yüzünden sıkkın gibiydi. Babasının Noel'de kendisine hediye ettiğini ve tepkisinden çekindiğini söyledi."

"Daniel Clark, evet, özette ev içi şiddeti görmüştüm. Abbey'yi istismar ediyor mu?"

"Öyle olduğundan eminiz," dedi Lane. "Ama Abbey'yi ifade vermeye hiç ikna edemedik. Daniel yıllardır karısı Dot'ı dövüyor. Başkomiserimiz Tommy Gordon kaç kez Dot'la ifade vermesi konusunda konuştu ama kadın korkuyor sanırım."

"Bayağı yaygın bir durum," dedim.

"Özellikle burada," dedi Tran. "Yazları ev içi şiddet zirveye çıkar, kış olunca da düşer."

Abbey'nin kaybolması konusunda Rick bir numaralı şüpheliyse babası da kesinlikle iki numaraydı.

"Bisikleti bulundu mu?" diye sordum.

Lane başını salladı. "Nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Yani Abbey'nin yanında değilse gerçekten çalınmış gibi duruyor, öyle mi?" İkisine de baktım.

Lane omuz silkti. "Mümkün."

Her şeyi kafamda bir yere oturtmaya çalışıyordum. "Ve gece yarısı olmasına rağmen karakoldan eve bırakılmayı reddetti?"

Tam cevap vermek üzere ağzını aralamışken ön bahçede biri çığlık atmaya başladı.

Pazartesi, 11 Nisan

16.06

Garaj yolunun bitiminde genç bir adam paramediklerle güreşiyordu. Andy onu zapt etmeye çalışırken esmerleşmiş kollarındaki damarlar tuhaf bir şekilde kıpırdıyordu. Ambulansa doğru aceleyle gittiğimde Ben'i taşınabilir yatakta diz çökmüş, yan pencereden kargaşaya bakarken buldum.

"Burada kal, tamam mı?"

Başını salladı, gözlerini kocaman açmıştı.

Tran'in daha önce azarladığı gazeteci Simon Charleston, arabasının açık kapısının arkasında durmuş olayı telefonuyla kaydediyordu.

"Bırakın gireyim!" diye bağırdı genç adam.

Bir anlığına Rick'in bir şekilde hayata dönüp dönmediğini düşündüm; bu adam garaj zemininde yatan cesede çok benziyordu. Ama sonra boynundaki dövmeleri ve sarı saçlarının dalgalı değil de düz olduğunu fark ettim. Ambulansın arkasına parlak siyah Coupe kamyonetin öylesine park edildiğini gördüm.

Tran adama bir amacı varmış gibi yürüdü. "Aiden Fletcher? Ben Başkomiser Celia Tran. Lütfen benimle gelin."

Adam ona temkinli bir şekilde baktı ama bir şekilde sakinleşti. Andy yavaşça onu bıraktı.

"Burada oturuyorum!"

Tran başıyla onayladı.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

"Rick'e ne oldu? Söyleyin bana!"

"Lütfen, benimle gelin." Tran adamı bahçenin uzak köşesine, kardeşinin kanlı cesedinden ve Simon'ın telefonundan uzağa götürürken kolunu beline sıkıca doladı. "Birkaç polis memuru şu anda annenizle babanızın evinde, onların yanında."

Aiden kısık sesle inledi. "Öldü mü? Tanrım, hayır."

Tran sesini robot gibi tuttu. "Aiden, korkarım erkek kardeşin bu sabah saldırıya uğramış ve yaraları ölümcülmüş."

Aiden yere çöküp ileri geri sallanmaya, güneş ışığından gözlerini kısarak bir eve bir garaja bakmaya başladı. "Biliyordum," diye fısıldadı, hıçkırıklara boğulmadan önce.

Ne demek istemişti?

"Aiden." Yanına çöktüm. "Rick'e kimin saldırmış olabileceğiyle ilgili fikrin var mı?"

Istırap içinde inlemeye devam etti.

"Aiden?"

Derin bir uykudan uyanmış gibi bana döndü; göz bebekleri odağını kaybediyor, dudaklarından tükürükler süzülüyordu. "Bunların hepsi benim hatam."

Aiden başını ellerinin arasına almış halde karşımda oturuyordu. Anlık patlamasından sonra onu arka bahçedeki gazetecilerden uzaklaştırıp köhne açıkhava oturma yerine getirmiştim.

Tran peşinde Lane'le Simon Charleston hakkında söylenerek ağır ağır arkamızdan geldi.

"Aiden, erkek kardeşin konusunda gerçekten çok üzgünüm," dedim.

Cevap vermedi ancak yaşadığı şokun sarsıntılarını görebiliyordum.

"Aiden, az önce neyi kastettin?"

Başını kaldırıp ellerini sertçe yüzüne vurdu. "Of Tanrım! İnanamıyorum." Yüzü, eşit olmayan sakal kılları yüzünden yamalı

gibi duruyordu, gözleri boş bakıyordu ve kan çanağına dönmüştü. "Ne zaman?" diye fısıldadı.

"Bu sabah altı civarında. İşe gitmek üzereyken olduğunu düşünüyoruz."

Aiden tekrar hıçkırıklara boğuldu. "Tanrım, Tanrım."

İleri doğru eğilip bir elimi omzuna koydum. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Geçen hafta. Perşembe gününden beri yoktum ama sürekli takılırız." Bir kere daha hıçkırdı. "Anne babamız mahvolacak." Başını inanamıyormuş gibi sallarken yüzü çöktü, dudaklarının arasında gümüş salyalar oluştu.

"En son ne zaman Rick'le iletişim kurdun?" diye sordum nazikçe.

"Ne? Ha, dün. Abbey'nin pazar günü kaçtığından bahsetti, kızın babası tekrar buraya geldikten sonra bir kere daha aradı."

"Daniel Clark dün gece buraya mı geldi?"

Aiden burnunu çekip burun deliklerini sildi, bileğinde sümüğün izi kaldı. "Evet. Rick'in Abbey'nin yerini bildiğini düşünmüş ama bilmiyordu. Yemin ederim bilmiyordu."

"Rick, Abbey'nin kaybolması hakkında ne söyledi?"

"Sadece endişeli olduğunu. Yani, yeni ayrılmışlardı ama Rick ona hâlâ deli oluyordu. Tekrar barışabilirlerdi."

Rick'in yatak odasının duvarındaki fotoğraflarda Abbey'nin karalanmış gülen yüzünü düşündüm. Daniel Clark onları görmüş müydü? Bu ona Rick'in kızına zarar verdiğini mi düşündürmüştü?

"Aiden, hiç Abbey'yle kardeşin arasında şiddete tanık oldun mu?"

Titrek bir nefes verdi. "Hayır, asla. Rick ona çok düşkündü. Başka biriyle görüştüğünden endişeleniyordu ama hepsini kafasında kurduğunu söyledim. Abbey iyi kızdır."

"Rick neden kendisini aldattığını düşündü?"

Sağ topuğu kendiliğinden seğirmeye başladı. "Bilmiyorum. Bana yalnızca son zamanlarda tuhaf davrandığını söyledi."

Aklımın karanlık köşelerinde bir şey batıp çıkmaya ve oluşmaya başladı ancak yakalayamıyor gibiydim. "Erkek kardeşine zarar verecek birileri var mı, Aiden?"

"Hayır, *hayır*. Tanrım, bir türlü kabullenemiyorum."

"Aiden, neden hepsinin senin hatan olduğunu söyledin?"

"Ne?"

"Çimenlikteyken hani. Ne demek istedin?"

Bacaklarını genişçe açıp başı eğik halde dirseklerini dizlerine bastırdı. "Bilmiyorum. Ne bok dediğimi bilmiyorum." Tekrar ağlamaya başlayınca Tran'le bakıştık. Şu anda ondan daha fazlasını alamayacağımız açıktı.

"Ailenle iletişime geçmemizi ister misin, Aiden?" diye sordu Tran. "Seni evlerine bırakması için bir memur ayarlayabiliriz."

"Hayır. Hayır." Öne doğru yalpaladı ancak alacalı yanaklarındaki gözyaşlarını silerek ayakta durmayı başardı.

"Bugün korkunç bir şok geçirdiğini biliyoruz," dedim, "ama yakın zamanda seninle konuşmamız gerek. Bunu Rick'e kimin yaptığını öğrenmemiz için yardımın lazım."

Aiden inleyerek çılgınca ayaklarıyla çember çizmeye başladı, elleri hâlâ yüzündeydi. "İçeri girebilir miyim?"

"Korkarım şu anda mümkün değil," dedi Tran. "Ama ihtiyacın olan bir şey varsa onu getirebiliriz."

Bir avuç dolusu sarı saçını kavradı ve eve umutsuzlukla baktı.

"Aiden?"

"Ailemin yanında olmam lazım." Tökezleyerek ilerledi, ardından hızla ön bahçeye çıkan dar çim yola geçti. Gidip onu takip etmeden önce biraz bekledik.

Aiden'ı gören gazeteciler âdeta hayata döndüler; su şişelerini yere fırlatıp telefonlarına ve video kameralarına yapıştılar. Genç adam arabasına atlayıp geniş bir kavis çizerek hızla geri geri gitti, neredeyse Simon Charleston'ın Mazda'sının önünü çiziyordu.

"Hey!" diye bağırdı Simon, isteksizce çimin üstünde koştu.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Aiden arabayı ileri alıp sokağın ilerisine doğru sürerken ruhu ele geçirilmiş gibi görünüyordu. Muhabirler arkasından sinek gibi vızıldadılar.

Ters yönden gelen adli tıp minibüsü kaldırım kenarında durunca komşu kalabalığı bölündü. Grubun içinden çıkan bir Jack Russell, tasmasını yerde sürükleyerek çimde koşmaya başladı. Köpek ayakta telefonla konuşan Simon'a doğru gitti.

Tran dudaklarını büzerek kaotik ânı inceledi.

"Bence Aiden bir şey biliyor," dedim. "Kendi hatası olduğunu söylediğini duydun, değil mi?"

"Belki biliyordur. Ama bence muhtemelen şokta. Onunla yarın ya da çarşamba günü tekrar konuşabilirsin." Tran'in elmacık kemikleri yüzüne göre çıkıktı, onu doğruluyormuş gibi görünüyorlardı. Yaşını tahmin etmekte zorlanıyordum. Cildi parlaktı ama botoks yaptırmış gibi gergin duruyordu.

Lane'i olay yerini korumaya bıraktıktan sonra Tran'le minibüsten inen üç erkek teknisyeni karşılamak üzere yürüdük.

"Silahın yerini bulmak birinci önceliğimiz ama evde, garajda ve bahçede uyuşturucu olup olmadığının araştırılmasını istiyorum," dedim, sundurmanın gölgesinde toplanmışken. "Ve tüm elektronik cihazları paketleyip bir an önce laboratuvara göndermemiz lazım. Ayrıca yatak odasındaki fotoğrafların parmak izi için incelenmesini istiyorum; birisi keçeli kalem gibi görünen bir şeyle kayıp kızın yüzünü karalamış."

"Mürekkebi inceleyebiliriz," dedi en genç görünen teknisyen. "Ne zaman çizildiğiyle ilgili bir şeyler söyleyebilir."

Teknisyenler beyaz takımlarını ve eldivenlerini giyip evin içine doğru yol aldılar, tam o sırada iki araba daha evin girişinin ilerisine park etti. Orta yaşlı, kel bir adam Nissan Pathfinder'dan neredeyse düşerek indi ve burnundan soluyarak bize doğru geldi. "Selam Celia." Tran'e hırıldayıp bana döndü. "Mick Lamb, bölgenin adli tabibiyim." Terli elini uzattı. "Yarı yolda klimam bozul-

du," dedi, özür diler gibi. "Ee, başından yaralanan ölü bir çocuk varmış diye duydum."

Dikkatini sürekli titreyen telefonuna vermiş Tran'e bir bakış attım.

"Evet. Şurada." Garajı gösterdim. "Özellikle ne çeşit bir silah kullanıldığını ve yaralara ergen bir kızın yol açıp açamayacağını öğrenmek istiyorum."

"Olur, tabii." Mick Lamb'in nefesi yavaş yavaş normal hızına dönüyordu. "Tam otopsi yapana kadar kesin bir şey söyleyemem ama baktıktan sonra size fikrimi söyleyebilirim." Ciddi bir tavırla Fletcher'ın cesedinin etrafında dönüp alet çantasını aldı ve garajda hazırlanmaya başladı.

Lane, Tran'in istediği, bodur, açık tenli, kızıl saçlı ve tiz sesli Tim Mayfair adındaki yedek memurla yer değiştirmişti. Lane, Tran ve ben davanın devir teslimini tamamlamak için ön kapının yanında toplanmışken Tim sakince, orada oturan sinirli insanlarla konuşuyordu.

"Tamam, peki," diye söze başladı Tran, "Lamb, Fletcher'ın otopsisinin sonuçlarının çarşamba günü çıkacağını düşünüyor." Telefonun ekranını kaydırırken akşamüstü güneşi yüzünden gözlerini kıstı. "Paskalya'dan önce birikmiş işleri tamamlamamız için zaten baskı vardı ama bunu acilen halletmemiz gerektiğini söyledim." Artık gergin görünüyordu. "Pekâlâ, on dakikam var. Üstünden geçmek istediğiniz şey var mı?"

Uçakta hazırladığım sorulara göz gezdirdim. "Elimizde hiç güvenlik kamerası görüntüsü var mı? Cumartesi akşamına ya da bu sabaha ait bir şeyler?"

"Bu olay patlak verdiğinde belediye meclisindeki görüntülerini almak üzereydik ama pek bir şey çıkmasını beklemiyoruz," diye cevapladı Tran.

"Zaten bir şey olduğu söylenemez," diye ekledi Lane. "Sürekli yeni kamera koyulduğuna dair dedikodular duysak da bir şey değişmiyor. Yeterince bütçe olduğunu sanmıyorum."

Tran ona öfkeyle baktı.

"Daniel ve Abbey dışında listede kim var?" diye sordum.

"Partideki birkaç çocuk, bir adamın Abbey'yi rahatsız ettiğini söyledi," dedi Tran, gözlerini tekrar telefonuna çevirdi, "adamın kimliğini bulamadık ama. Bu akşam ya da yarın kızın sosyal medya hesaplarına ve telefon kayıtlarına ulaşırsın, umarım onlardan bir şey çıkar."

O tanıdık görünmez duvara toslama hissini duydum. Çoğu cinayet vakası kaynakları idare etmek, neye zaman ayırıp neye ayırmayacağını çözmekten ibaretti. Belli ki bu da farklı olmayacaktı.

"Tamam, son sorum," dedim. "Partideki çocuklar sarhoş muydu veya uyuşturucu almış mıydı?"

"Bunu hiçbiri kabul etmez ki. Sanırsın bütün partiyi yalnızca mutfak dolabında buldukları orta sertlikte altılı biralarla geçirdiler." Tran alay eder gibi güldü. "Gerçekten gitmem gerek. Diğerleri seni bilgilendirmeye devam edebilir. Ekibimin kendi sorunları var ve yanlarında olmam lazım."

"Sorun değil."

Aslında Tran'in gitmesi için sabırsızlanıyordum; önümden çekildiğinde farklı dava bulgularını bir araya getirecektim ama bir yanım ham ve gergin hissediyordu.

"Sadece uyarıyorum," dedi Tran, "Daniel Clark'la uğraşırken dikkatli olmalısın Gemma. Polisi pek sevmez ve sahte şikâyetlerin bana çelme takmasını istemiyorum. Önce senin gidip onu görmeni, kendini tanıtmanı, onu ve karısını Rick konusunda sorgulamanı öneririm."

"Tabii, sorun olmaz."

"Ha, bir şey söylemeyi unuttum," dedi Tran, birden utanmış gibi göründü. "Dün gece Rick karakolu arayıp bize bir şey söylemek istediğini söyledi."

"Neymiş?"

Tran duraksadı. "Hiçbir fikrimiz yok. Abbey'nin kaybolduğu bildirildikten sonra karakolu sürekli açık tutmayı planlıyordum

ama gece için kimseyi ayarlayamadım ve görevli personel de bir önceki gün tüm gün çalıştığından yapabildiğim kadar uzun, gece on bire kadar orada kaldım. Rick'in araması karakolun ses bankasına düşmüş ancak telefonuma doğru düzgün bağlayamadım. Bu sabah mesajı açtığımızda çoktan buraya gelmiş cesedine bakıyordum."

BELONGS TO KAKTUSBEAM

Pazartesi, 11 Nisan

17.28

Tran bize son bir kez aceleyle selam verip parmakları hâlâ telefonun üzerinde dans ederken arabasına doğru yürüdü. Rick'in pazar akşamki aramasını açmadığı için suçlu hissettiği açıktı. Teknisyenlerden birinin ön kapının yanındaki spor ayakkabıları incelemesini izledim. Onun yerinde olsam ben de kötü hissederdim; ne de olsa Rick'in söyleyeceklerini duymak hayatını kurtarabilirdi.

Gözleri biraz büyümüş olan Lane'e döndüm. Daha önce cinayet vakası üzerinde çalıştı mı acaba diye düşündüm. "Yarın Clarkları ziyaret etmeden önce karakolda dosya toplantısı yapmak istiyorum. Diğerlerine sekiz buçukta orada olmalarını söyleyebilir misin?"

"Evet, tabii."

"Ayrıca Fletcher'ın karakola bıraktığı aramanın ses dosyasını da dünkü sorgusunun kamera görüntüleriyle birlikte gönderebilir misin?"

"Evet, hemen hallederim." Lane rahatlamış gibi gülmeye çalıştı. "Ne gün ama, değil mi?"

"Önümüzde böyle birkaç gün daha olacağını sanıyorum."

Yutkunarak garaja, ara sıra görünen kamera flaşlarının kapının karanlık dikdörtgenini aydınlattığı yere doğru baktı. Ardından fark ettirmemeye çalışarak omuzlarını dikleştirip çenesini sıktı. Tüm olanlara rağmen gülümsedim; çocuksu hevesi sevimliydi. Ona iyi uyumasını söyleyip yeni güneş gözlüklerimi taktım.

Çimenlerin üstünde yürürken Simon Charleston'ın beni izlediğinin farkındaydım.

"Anne," dedi Ben sesli bir şekilde, ambulansın açık kapılarından çıkarak, "garajdaki adam ölü mü?"

"Galiba otelimiz bu." Ben birkaç yüz metre ötemizde duran iki katlı, ahşap binayı işaret etti. Tepesine altın rengi harflerle *THE PARROT* yazılmıştı.

"Öyle." Sesimin neşeli çıkması için zorladım. "İyi buldun."

Resepsiyon, dokulu duvar kâğıdı ve klasik mobilyalarıyla bir yazlık evden olabildiğince farklıydı. Arkasında havada süzülen bir Amerikan papağanının olduğu kocaman bir fotoğraf vardı.

"Merhaba!" dedi birden yüksek bir ses. Gür, bakır rengi saçlı, geniş gülümsemesi olan bir adam merdivenlerin tepesinde belirip bize doğru geldi. "Durun tahmin edeyim: Dedektif Çavuş Woodstock ve Bay Ben? Bildim mi?" Ağır İrlanda aksanı konuşmasını müziğe çevirmişti.

"Evet," dedim, Ben başını sallarken.

"Fairhaven'a ve bilhassa benim otelime hoş geldiniz. Adım Cameron O'Donnell. Ancak yakın arkadaşlarım ve düşmanlarım bana Cam der." Tezgâha doğru eğilerek ellerimizi sıktı; coşkusu çocuk gibiydi. "Odanız dokuz numara, en uzak köşedeki zemin kat odası. Çok seveceksiniz. Güzel bir plaj manzarası var, hem de bedava."

Sigara kullanıyordu, nefesinde kokusunu almıştım. Elinde alyans yoktu. Tişörtünün kolundan siyah bir dövmenin ucu görünüyordu. Çocuksu yakışıklılığı ve kaslı fiziğiyle aşırı çekici bir adamdı.

Bilgisayarın üstündeki bir dizi tuşa dokundu. "Evet, tamam. Doğru ya, faturanızı polisler ödüyor. Yalnızca birkaç şey imzalamanız gerek, sonra hepsi tamam olacak. Ve size bar için birkaç yiyecek kartı getireceğim, benden."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Bu akşam yemeği orada yiyeceğiz," dedi Ben.

"Biliyorum." Cam ona göz kırptı. "Küçük bir kuş söyledi."

Birden ürktüm; belgeleri aceleyle imzaladım.

Cam resepsiyonun arkasından bir kap dolusu balık yemi çıkardıktan sonra anahtarları uzattı. "Dostum, Paddy'yi beslemek ister misin?" Odanın diğer tarafındaki, içinde şişkin kırmızı-beyaz Japon balıklarının, otların ve plastik kulelerin arasında yüzdüğü yeri gösterdi. "Çok değil ama. Bir tutamcık." Ben oraya doğru yola koyulurken Cam tezgâha yaslanarak sert bir ifadeyle kafasında komplolar kuruyormuş gibi bir bakış attı. "Rick Fletcher'ı duydum. Olanlara inanamıyorum."

Aklımda garajdaki kanlı görüntü belirdi.

"Evet, hep böyle zor olur, özellikle de kurban gençse."

"Vurulmuş mu? Ben öyle duydum. Yani ne oluyor ya?" Cam başını inanamıyormuş gibi salladı. "Burası Fairhaven, Limerick'teki tehlikeli bir varoş değil."

"Yorum yapamam."

"Tabii, yapamazsın. Üzgünüm." Cam iç çekip gözlerini ovuşturdu. "Burada çalışıyordu aslında. Bir ay önceye kadar. Onu mutfakta çalışanlarla eğlenirken hayal edebiliyorum... Tanrım, daha çocuktu." Üzgün bir gülümsemeyle ekledi, "Sanırım sürekli bu tür şeylerle uğraşıyorsunuz ama ben kavramakta güçlük çekiyorum."

Ben, balık yemlerini geri verip Amerikan papağanı fotoğrafının altındaki Fairhaven bilgi broşürlerini toplamaya başladı.

"Giderek kolaylaştığı söylenemez." Cam duygularıyla mücadele ederken kayıtsız kaldım. "Rick'in kız arkadaşı Abbey Clark'ı tanıyor musun?"

Cam iç çekti ve gözlerini kırpıştırdı, kendini toplamaya çalışıyordu. "Biraz. Fairhaven büyük bir yer değil, özellikle de yoğun olmayan dönemde. Abbey bazen arkadaşlarıyla restorana gelir ve onu etrafta görürüm. Süpermarkette çalışıyor. İyi bir kıza benziyor." Kalemi parmaklarının arasında çevirdi. "Ama Clarklar buranın müdavimlerinden falan değillerdir. Babası Daniel arada

sırada gelir, çok içer ama dışarıya zarar vermedikçe başka yerde bela çıkarmasından daha iyi bence. Evde nasıl olduğunu herkes biliyor. Çok üzücü bir durum." Cam yüzünü ekşitti. "Bugün Rick hakkında konuştuğum çoğu genç, Daniel'ın olanlarla bir bağlantısı olabileceğini düşünüyor. Adam canlı bomba gibi; dün Abbey'yi arama çalışmalarının durdurulduğu söylendiğinde çıldırdı. Kendini dinleyen herkese kızının nerede olduğunu Rick'in bildiğini söylüyordu."

Başımı salladım. "Rick burada ne kadar çalıştı?"

"Bir yıl kadar sanırım, garsonluk yapıyordu. Bir ay kadar önce bahçe düzenleme işini kurmaya odaklanmak için ayrıldı. Gittiğine üzülmüştüm ama en azından sebebi iyiydi." Cam başını sallayarak burnunun kemerini sıktı. "Abbey'yle ayrıldıklarını duydum. Bana burada çalışan çocuklardan biri söyledi. Sorunları olduğunu biliyordum."

"Ne türde sorunlar?"

Cam gülümseyerek omuz silkti. "Ergen işleri işte. Rick sürekli kızın kaprisli olduğundan şikâyet ediyordu. Abbey'nin evde çektiği zorlukları bildiğimden ona zaman vermesini söyledim. Sonra bir süre önce kızın kendisini aldattığını düşünmeye başladı ama kim ne bilir? O çocukları takip etmek zor." Güldü, ortamın havasını değiştirmeye çalıştığı açıktı. "Bazen sandalye kapmaca gibi oluyor."

Abbey'nin gerçekten başkasıyla birlikte olup olmadığını merak ettim. Rick yalnızca paranoyak davranıyor olabilirdi ama haklıysa da hemen bu gizemli kişiyi bulup sorgulamalıydık.

"Rick burada çalışırken hiç sorun çıkardı mı?" diye sordum.

Cam düşünceli düşünceli baktı. "Rick iyi çocuktur. Öyleydi. Bazen bir şey hakkında öfkelenince çabuk parlardı ama iyi bir çalışandı. Dediğim gibi, gittiğine üzülmüştüm."

"Erkek kardeşi Aiden'ı tanıyor musun?"

"Sadece selamım var. İyi çocuktur. Rick'ten birkaç yaş büyük sanırım."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Yanımdaki Ben kıpırdanmaya başladı. Elimi çekiştirince saçlarını okşadım.

"Gidebilir miyiz anne?"

"Kusura bakma dostum, anneni lafa tuttum," dedi Cam, Ben'in omzunu şakayla dürtmek için eğildi. Sırıtınca iki sıra kusursuz dişi ortaya çıktı. "Lütfen gidip yerleşin. Buraya rahatlamaya gelmediğinizi biliyorum ama umarım kaldığınız süre boyunca keyfini çıkarırsınız Dedektif."

"Gemma de lütfen."

"Peki," diyerek katıldı Cam, ayaklarının üzerinde ileri geri sallanarak. "Gemma." Dikkatini Ben'e çevirdi. "Annen çalışırken seninle Vanessa Gordon ilgilenecek, değil mi dostum?"

Ben başıyla onayladı. Cam'e biraz hayranlık duymuş gibi görünüyordu.

"Şanslı adamsın. Vanessa harikadır."

Hafifçe endişelendim. "Vanessa'nın Ben'e bakacağını nereden biliyorsun?"

Cam tekrar gülünce yüzü alımlı bir şekilde kırıştı. "Fairhaven için son birkaç gün epey büyüktü Gemma. Önce Abbey kayboldu, ardından Tommy Gordon kaza geçirdi ve şimdi de bugün olanlar var ama gelişinizi çoğu kişi fark etti. Manşetten girdiniz."

Odanın anahtarlarını alıp ona gülümsedim. "Teşekkürler. Sanırım görüşeceğiz."

"Endişe etme. Üst katta kaldığımdan hep buralarda olurum."

Nedense bu eski moda odadan ayrılmakta gönülsüzdüm ancak gözlerimi Cam'den çekip Ben'i kapıya doğru götürdüm.

Cam'in yüzüne ışık vurunca mavi gözleri neona dönüştü. "Bu gece barda çalışıyorum," diye seslendi arkamızdan, aksanı kelimeleri âdeta büküyordu. "Beni bul, sana bir içki ısmarlarım. Bugünden sonra hak ediyorsun."

Pazartesi, 11 Nisan

17.57

Odamız şaşırtıcı bir şekilde ferah, neredeyse eski dairem kadar büyüktü. Burada ne kadar süre kalacağımızı düşünerek hızlıca küçük mutfağı, oturma alanını, banyoyu ve yatak odasını turladım. Banyonun aynasında yansımamı gördüm; solgun ve darmadağınık görünüyordum. Buraya ne halt edip geldiğimi merak ederek makyajımı sildim.

Duş alıp eşyalarımızı çıkardıktan sonra karnımın çok acıktığını fark ettim. Ama aynı zamanda şişkin hissettiğimden yemek yeme fikri o kadar çekici gelmiyordu. Ben televizyon izliyordu, geçici olarak ezici acıdan kurtulup dikkatini sahte olaylarla dağıtmıştı. Bir kere daha ağlamamaya çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Önümüzdeki şeyler, yani Ben'in yas tutmasına yardım edecek olmak beni boğuyordu; çünkü bunun geçecek bir şey değil, parçan haline gelene kadar özümseyeceğin bir şey olduğunu herkesten iyi biliyordum.

Benim içinse daha kötü olan duygusal gelgitler değil de işleri idare edecek olmanın vahşiliğiydi. Evrak işleriydi. Yetişkin konuşmaları ve zor kararlardı. Jodie'yle uğraşmaktı. Nerede yaşayacağımı bulmaktı. Eski hayatımın ne kadarını saklayacağıma karar vermekti.

Tansiyonum düştüğünden zemin eğilir gibi oldu. Çift kişilik yatakta cenin pozisyonu alıp yatak örtüsündeki sarmal oluşturan noktaları saymaya başladım. Yüze ulaştığımda nefesimi verdim.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Jodie'ye mesaj atarak ona iyi olduğumuzu haber verdim. Aynı mesajı babama gönderdikten sonra Vanessa Gordon'ı aradım.

"Alo!" Sesi tok ve melodikti. "Durumun epey kötü olduğunu biliyorum ama bu akşam seninle ve Ben'le tanışmak için sabırsızlanıyorum." Birkaç dakika boyunca kibarca sohbet ettik ve barda buluşacağımız zamanı kararlaştırdık. "Mor giyiyor olacağım," dedi gülerek.

Sırtımı yastığa yaslayıp tavana baktım. Daha fazla erteleyemezdim.

FaceTime'dan Mac'i aradım. "Selam, benim."

"Selam." Endişe dolu yüzü ekranda belirdi. "Tam sana mesaj atacaktım. Nasıl gidiyor? Bugün iyi geçti mi?"

Odanın geri kalanını göremesem de masasında bir yerlerde bir bardak yarı dolu soğuk çay olduğunu ve Arthur'un yakınlarda sesli bir şekilde mırlayarak sokulduğunu biliyordum.

"Cenaze korkunçtu elbette." Zorla öksürdüm. "Ama, şey, şu anda bir dava üstünde çalışıyorum."

Mac'in yüz ifadesi gerginleşti. "Ne?"

Ona Tran'in Jonesy'yi aramasını, buraya gelmeye hızla karar vermemi ve olay mahallindeki dramatik olayları açıkladım.

"Bunun şu anda iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu sertçe.

Siyah kemik çerçeveli gözlüğünün arkasındaki açık kahverengi gözleri muhteşem görünüyordu ve saçının normalden karışık olması ellerimi son kez içinden geçirdiğim zamanı hatırlattı. Pahalı mavi ekoseli gömleklerinden birini giymişti; neredeyse altı tane benzer gömleği olduğundan ve evde olsa dahi onları giymeden çalışmadığından sürekli polis üniforması gibi olduğuyla dalga geçerdim. Onunla tanıştığımda da o gömleklerinden birini giyiyordu.

Sidney'e ilk taşındığımda Mac'i duymuştum: Otuzlarının ortalarında polis olan eski bir psikolog ve avukattı, kırk üç yaşında akademi dünyasından kaçmadan önce adını zorlu bir dedektif olarak duyurmuştu.

Birkaç yıl önce görevli yargıç onu zor cinayet ve çözülmemiş vaka dosyalarına danışmanlık yapmaya ikna etmişti, çok faydasını da görmüşlerdi. Mac, eyaletteki en ünlü katillerin bazılarının hakkından gelmelerine yardım etmişti. Ara sıra büyük brifinglerde ya da haberlerde onu görürdüm. Çevrimiçi derslerinden birkaçını da izlemiştim, daha doğrusu tok sesi ve polislikle ilgili anlattıkları yüzünden izlemek zorunda kalmıştım. Polis olmaktan bir sanatmış, çetrefilli bir dansmış gibi bahsediyordu. Bir şüpheliyi sorgulamayı, yavaşça ana soruya yönelmeyi hep bir şarkının nakarat öncesi kısmına benzetiyordu. Tarif şekli yetişkinlik hayatım boyunca yaptığım işi müthiş özetliyordu. Dedektif olarak hissettiğim ancak asla açıkça söyleyemediğim şey tam olarak buydu.

Sidney'e gittikten üç ay kadar sonra Mac kıdemli dedektiflere geçmişteki birkaç dosyasını çözmekte kullandığı yöntemlerle ilgili sunum yapıyordu. Konferans salonunun numarasını karıştırıp üniversite kampüsünün bir ucundan öbürüne koşmak zorunda kaldığım için sunumun ilk beş dakikasını kaçırmıştım. Salona aceleyle girmiş, bir sürü göz bana dönerken başımla özür dilemiş ve yeni ipek bluzum hiç güzel olmayan bir şekilde nemli tenime yapışırken koşturarak arka sıralara yönelmiştim.

"Aslında tam da dinleyicilerin söz alma vaktinde geldiniz," demişti birden Mac.

Benimle konuştuğunu fark etmem biraz sürmüştü. Ne yapacağımı bilemeyerek oturacağım yere doğru yönelmiş ama midem ağzımda ayakta kalmıştım.

"Tam da bu iş alanındaki kişisel savunmasızlıktan bahsediyordum," demişti, gözlerime bakarak. Bakışında şaka yaptığına dair bir şey arasam da bulamamıştım. "Kariyerinizde savunmasız hissettiğiniz anları paylaşmak ister misiniz?"

Terler sırtımdan akarken utanmış halde orada dikilmiştim. "Şu anda mı?"

Herkes gülmüştü, ben de ders boyunca göz teması kurmaktan kaçınarak yerime oturmuştum.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

Sonrasında Mac'in çalıştığım her yerde olduğunu fark etmiştim. Vaka brifinglerinde ellerini önünde birleştirip gözlerini kapayarak arkadaki duvara yaslanıyordu. Ona Harbourside'ın ekip odalarında rastlıyordum. Tavırları keskin zekâsını gizliyordu ve o aklın tek bir hızda, sadece turboda çalıştığını öğrenmiştim. Nicki'ye dek vakalarıma sadece uzaktan dahil olmuştu, o zaman bile brifingden sonra bana yeni bakış açıları önerdiği ve eski dosyalara referanslarda bulunduğu e-postalar gönderirdi. Yanal düşünme yeteneği ve empati gücü çok çekiciydi. Sessiz enerjisi beni mıknatıs gibi çekiyordu ve daha onu tanımadan etkilemek istemiştim.

Ancak o gün konferans salonunda konuştuğunda ileride olacakları hiç bilmiyordum. Yalnızca daha sonra elimi sıktığında kolumdan yukarı çıkan elektriği tuhaf bulmuştum; üç yıl boyunca her türlü romantik şeyden kaçtıktan sonra bir şeyler değişmişti. Bu zeki, yakışıklı, benden yaşlı adamdan hoşlanmıştım.

O el sıkışma, Nicki Mara'nın kaybolmasından dört ay önce gerçekleşmişti. On aydan az süre önce. Bir yıl önceye dek Mac'i tanımadığımı düşünmek neredeyse imkânsız geliyordu ama birden o salondaki iki yabancı, bir filmden karakterlermiş gibi gelmeye başlamıştı. Hazırcevap ve aralarındaki kimya giderek gelişen masum versiyonlarımızdı sanki onlar. Yoğunluğumuzda bir hafiflik vardı. Şimdiyse her iletişime geçtiğimizde ağırlık hissediyor ve Mac'i kendimle birlikte aşağı çektiğimi biliyordum.

"Gemma, dediğimi duydun mu?" Sesi alışılmadık bir biçimde sinirlenmiş gibi geliyordu. "Kayıp vakasında çalışmanın şu anda iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim."

Nicki'nin dosyasının beni ne kadar sarstığını bilen tek kişi Mac'ti. Başta tamamıyla dürüst olabileceğim, beni çaresizlik çukuruna kadar takip edip oradan çıkarabilecek birini bulduğum için minnettardım ama son zamanlarda bunun bana karşı kullanabileceği bir şeye dönüştüğünü hissediyordum. Normalde gizlediğim yerlerden çalınmış bir bilgi parçasıymış gibiydi.

"Bence sorun değil," dedim, canım sıkılmıştı.

Mac gözlerini ovmak için gözlüklerini çıkardı. "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz. Tam olarak neredesin?"

"Fairhaven, Byron Bay'in kırk dakika doğusundaki bir turistik kasaba. Genel olarak sörf ve yunuslara odaklanmış bir yer."

Burnunu çektikten sonra elini kaldırarak Glebe'deki çalışmamızı kısacık görmemi sağladı. Mac'in en sevdiği, bir Paris sokağını anlatan yağlı boya tablosunun köşesini ve meşe kitaplıktaki sıra sıra kitapları gördüm. Ve kalemlerle dolu bir vazo. "Fairhaven'ı biliyorum. Yıllar önce orada bir soruşturmaya yardım etmiştim. Genç bir çift kaybolmuştu. En sonunda sorgu yargıcı adamın kız arkadaşını öldürüp kaçtığına karar verdi. Doğru hatırlıyorsam berbat bir vakaydı. Geri çekilmiş tanık ifadeleri ve bozulmuş kanıtlar vardı."

"Gerçekten mi?" diye sordum, buna daha sonra bakmak için aklıma not ettim. "O halde muhtemelen başkomiseri tanıyorsun. Sanırım adam yıllardır burada."

"Adı Gordon'dı," dedi Mac tahmin ettiğim gibi. İnanılmaz bir hafızası vardı.

Bir süre ikimiz de konuşmadık ve tek duyabildiğimiz Ben'in televizyon programından gelen yüksek sesli konuşmalardı.

"Birazdan gidip barda yemek yiyeceğiz," dedim, sessizliği doldurmak için. "Otelin bir parçası da."

Mac içini çekti. "Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum Gem. Bugün senin için çok endişeliydim ve yanında olmak istedim, şimdiyse kayıp vakası için hiçliğin ortasına gittiğini öğreniyorum."

"Ve cinayet."

Mac gözlerini bile devirmedi. "Gemma," dedi uyarır gibi.

İlişkimiz böyleydi işte; ben ittikçe o da beni geri çekiyordu. Başlarımızı yan yana eğmiş halde birlikte geçirdiğimiz, bir iz bulmaya, bizi Nicki'ye götürecek bir şeylere ulaşmaya çalışırken çıkmazlara girip durduğumuz geceleri düşündüm. O zaman sakinliğinden ve bilgeliğinden dolayı büyülenerek ona âşık olmuştum. Şimdiyse her şey değişmişti. Mac bile bu Scott sonra-

sı dünyada yönümü bulmama yardım edemezdi; bunu kendim yapmam gerekiyordu.

"O kız Nicki değil Gemma."

"Geri zekâlı değilim Mac."

Başka bir yöntem denedi. "Ben'i oraya sürüklemenin iyi bir fikir olduğunu sahiden düşünüyor musun? Jodie'yle kalamaz mıydı?"

"Hayır."

Mac'in bakışı acımasızdı. "Bir şeyler kanıtlamak için onu kullanma Gemma. Bunu bilen biri olarak söylüyorum, işe yaramaz."

Mac'in iki yetişkin çocuğu ve eski karısıyla buz gibi bir ilişkisi vardı. Kendini işkolik olarak tanımlayan Mac, başta kadını kendisine çeken yoğunluk ve hırsın sonunda onu kendinden uzaklaştırdığına inanıyordu. Kızı Molly, Sidney'de yaşıyordu ve araları iyiydi ama İngiltere'de olan oğlu Billy'yle ilişkisi hep karmaşıktı. *Bir A380'den daha çok yükümüz var*, derdi hep Mac.

"Hiçbir şey kanıtlamaya çalışmıyorum," diye tersledim. "Sadece düşünmeye çalışıyorum ve Smithson'da herkes tepemdeyken bunu yapamam."

Öfkem göğe doğru yükselip ardından tüten gri bir öbeğe dönüştü.

"Ben nasıl?" diye sordu Mac sessizce ve neredeyse elinin yüzümün yanını okşadığını hissettim.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Konuşuyor. Üzgün. Kızgın. Normal şeyler işte."

Yine anormal bir sessizliğin içine düştük.

"Az sonra toplantı aramasına geçmem gerek," dedi Mac, gönülsüzce.

Bir anda özlem dalgası beni vurdu. Beş hafta önceki son görüşmemiz aklıma geldi, etrafımızda olanlar büyüttüğümüz değerli şeyi öldürüp çürütecek diye ödümüz kopuyordu. O anda kaybolmayı ve Mac'i çok istemiştim ama tüm sesleri engelleyemiyordum. Sonrasında kalp atışlarımız normal hızına dönerken karanlıkta uzanmış, benim ilk kez yurtdışına çıkacağım tatilimizi

iptal etmeye karar vermiş, gelecekte Avrupa macerası için daha uygun bir zaman olacağını düşünmüştük. Ama dürüst olmak gerekirse sadece tatili ertelememiştik; ilişkimizin tamamını askıya almıştık.

Birlikte olduğumuz ilk zamanlar öyle şiddetliydi ki o yoğunluk neredeyse şoke ediciydi ama şimdi hissizleşmiştim. Artık gerçeğin ne olduğundan emin olamıyordum.

"Yeni bir dava üstünde mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Evet. Kapanmamış bir dosya. İki insanı öldüren, kazayla çıkmış bir yangın. Adamlarından biri son anda bunun aslında kundaklama olduğuyla ilgili bilgi almış." Durakladı. "Dün Owen'i gördüm. Sana selam söyledi. Jock'la çalışmaktan nefret ediyor, senin geri dönmeni çok istiyor."

Ben'i görebilmek için yana doğru kaydım. Hâlâ oturma alanında kıvrılmış vaziyetteydi, televizyona bakarken çenesini dizlerine yaslamıştı.

"Evet, eh," dedim. "Owen'e bir şey olmaz."

"Ben de geri dönmeni dört gözle bekliyorum Gemma," dedi Mac. "Gerçeği söyle, ne zaman eve döneceğini düşünüyorsun?"

Cevap vermedim. Birisi duşu açınca ortak duvarın içindeki su borusu belli belirsiz titredi.

Hıçkırığımı yuttum, kontrolü kaybetmemeye çalışarak telefonun açısını ayarladım. Mac, Forest Lodge'daki küçük dairemin sahibine haber verip küçük dünyevi varlıklarımı Glebe'deki küçük evine taşımayı önerdiğinde yalnızca bir aydır birlikteydik. Hayatlarımızı resmi olarak birleştirmek beni ne kadar geriyorsa onu da o kadar heyecanlandırıyordu ve bunu bana söyleyebilecek kadar rahattı. Scott'la Jodie'nin Ben için oluşturduğu Venn şemasını hiç oluşturmamıştık; paralel yörüngelerde dönen ayrı çemberler olarak kalmıştık, hayatlarımız yavaşça ama kesin bir şekilde uyum sağlıyordu. Son birkaç hafta aldatılmış gibi hissetmemi sağlamıştı ve derinlerde bir yerde yarıda kalan mutluluğumuzun karmanın bir cezası olduğundan emindim.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

"Üzgünüm," dedim, telefonu tekrar düzeltip boğazımı temizledim. "Bilmiyorum işte. Ben'in ona zorla hayatımı dayatıyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum. Zaten kafası yeterince karışık."

Mac boğazını temizledi. "Evet, onu anlıyorum. Ama bir aşamada ne yapacağına karar vermen gerekecek. Bu dava sana düşünmen için bir ya da iki hafta kazandırabilir, tabii Smithson'da kalmak uzun süreli bir seçenek değildir, değil mi?"

Pencereden içeri sızan güneşe rağmen vücudumdan soğuk bir ürperti geçti. Tek yapmak istediğim milyonlarca yıl uyumaktı. Mac'in bir anlığına Scott'ınkine dönüşen endişeli yüzüne bakarken gözlerim doldu.

Kulaklarım çınlamaya başladı ve gözlerimi yeniden yatak örtüsündeki noktalara çevirdim. "Şu anda herhangi bir iyi seçenek olduğunu sanmıyorum," diye fısıldayıp telefonu kapattım.

Pazartesi, 11 Nisan

18.24

Otelin kapısını kapatıp Ben'in elini tuttuğumda gökyüzü koyu bir gül rengine dönmüştü. Mac'le konuşmak zincirlerinden kopmuş ve hafifçe tehlikeli hissetmemi sağlamıştı. Binanın diğer tarafından restoranın dışında ayakta muhabbet eden ve sigara içenlerin nazik uğultusu geliyordu. Çoğu turistti; kendine özgü Avrupa aksanları ve aşırı yanmış olmaları onları ele veriyordu. Kadınlar tatil üniforması olan dökümlü bir askısız elbise veya yunus desenli atletleri, daha önce önünden geçtiğimiz sörf mağazasında indirimde gördüğüm kıyafetleri giyiyorlardı. Güneşlenenler hâlâ plaj kıyısında nokta halinde görünüyordu ve birkaç balıkçı iskelede konuşlanmıştı; aralarından biri makarasını çekmek için ayağa kalkınca izleyenler bağırıp alkış tuttu. Son birkaç haftamı Smithson'a ayak uydurmaya, Sidney'in betonuyla sesinin yerine temiz hava ve uzun çimleri koymaya çalışarak geçirsem de Fairhaven doğaya bir adım daha yaklaşmışım gibi hissettiriyordu. Burada kasabayla okyanusun sonsuzluğunu ayıran hiçbir şey yoktu ve kendi ölümlülüğümü çok daha şiddetli hissediyordum.

Barın içindeki sıcak hava çıplak tenlerimizi sarhoş bir adam gibi kavradı. Jimmy Barnes hoparlörlerden bağırırken bira, ter ve hayvani yağın karışımı burun deliklerime doluyordu. Yeme alanının ortasında parlayan bir avize asılıydı ve halı canlı zümrüt rengindeydi. Ana duvarı gösterişli bir papağan resmi kaplamıştı, hayalimde Scott'ın cenazesi, babamla tartışmamız, Rick Fletcher'ın

BELONGS TO KAKTÜSEVEN

bozulmuş yüzü ve Mac'in hayal kırıklığı bir yığın oluşturarak tuhaf bir kurgu yarattı.

Bu hücumla birlikte sersemledim.

Barın önü ailelerle, tabureleri benimsemiş yerel alkoliklerle ve biralarını içen sırt çantalı gezginlerle doluydu. Rick'in evinin önündeki gazetecilerin birçoğu köşedeki büyük bir masada oturmuş yüksek sesle konuşuyordu, doğal ortamlarına dönmek onları rahatlatmıştı. Simon Charleston'ın uzaktaki bir duvara yaslanmış halde telefonla konuşmaya çalıştığını gördüm.

Birkaç insanın yüzünde şokun izleri, ayrıca gizli bir korku da vardı. Bu kasaba alarma geçmişti.

Cam bize bardan gülümsedi ve ana bölümdeki iki kişilik bir masaya oturmadan önce ona el salladım. Neredeyse anında aramıza dondurulup çözülmüş otlu ekmek ve bir sürahi su koydular. "Teşekkürler," dedim geri dönen garsonun atkuyruğuna doğru.

Ben, zaten sağlam görünmeyen taburenin üzerinde geriye doğru sallanıp içeriyi inceleyerek etrafa bakındı.

"Hey," dedim, "zorlu bir gündü. Nasıl gidiyor?" Konuşmamın resmiyetinden nefret etmiştim, bir televizyon filmindeki hiçbir şeyden haberi olmayan bir danışman gibiydim. Ve Scott'ın bana gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. *Tanrı aşkına Gemma, konuş onunla işte. O kadar zor değil.*

Ben omuz silkti.

"Bugün seni o eve götürdüğüm için özür dilerim. Her şey çok hızlı gerçekleşti, yine de uygun bir şey değildi."

"Birisi neden o adamı öldürmüş?"

Rick Fletcher, Ben'den on yaş kadar büyüktü. Gerçi Rick'in yanık teni hâlâ kusursuz olsa ve bedeni yetişkinliğe tamamen geçmemiş olsa da oğlandan çok erkek olduğu kesindi. Ben'in dar omuzlarına ve yüzünün yumuşak kıvrımına bakınca onu sarmalayıp sonsuza kadar çocuk kalsın diye saklama ihtiyacı hissettim.

"Henüz bilmiyorum. İnsanlar mantıklı gelmeyen çok şey yapıyor."

Müzik grubunun ana vokali tefi bacağına vurmaya başladı ve Ben bir süre gözünü kırpmadan onu izledi. Sonra da, "O adam kaybolan kızı tanıyormuş. Sen Cam'le konuşurken duydum," dedi.

Bu kadar şeyi anlaması beni korkutmuştu. "Evet, arkadaşlardı."

"Sence ona kötü bir şey yaptı mı?"

"Hadi Ben, bu tür şeyleri konuşmanı istemiyorum. Bunlar için endişelenmek benim işim."

"Babam hep işinin tehlikeli olduğunu söylerdi."

Dünya yeniden sallanmaya başlayınca topuklarımı bar taburesine bastırdım. "Olabilir ama çok dikkatliyim."

Birkaç dakika boyunca ikimiz de grubu izledik. Ben'in kafasının içine girip düşüncelerini okumayı her şeyden çok istiyordum. Onun iyi olduğundan emin olmalı, gerekirse yeniden şekillendirmeliydim.

"Babanı deli gibi özleyeceğini biliyorum."

Başı sallandı ancak cevap vermedi.

"Buraya geldiğimize memnun musun?" dedim risk alarak.

Masanın ayağını tekmeleyip odaya karamsar bir bakış attı. "Smithson'da olmaktan çok daha iyi."

"Onu bilmem ama umarım mekân değiştirmek ikimize de iyi gelir." Anında Jonesy'ye de aynı şeyi söylediğimi fark ettim, belki de tek yapmam gereken tekrar etmeye ve buna inanmaya devam etmekti.

"Patron olduğun için buradaki bütün işleri diğer polislere mi yaptırıyorsun?" diye sordu Ben.

Gülümsedim. "Gibi." Masanın üstünden elini sıktım. Sıklıkla aramıza giren fiziksel uzaklığa rağmen içgüdüsel bir güç zaman geçse de birbirimize uyum sağlamamıza yardım ediyordu. Hep etrafında olsam nasıl olacağı konusunda endişeliydim ama alternatifinden daha çok ödüm kopuyordu. Tuhaf bir şekilde, Scott hayattayken hiç aklıma gelmeyen tamamen silinebilme ihtimalim daha gerçek görünüyordu. Scott bana bayılmasa da geleneksel olmayan vesayet anlaşmamıza rağmen Ben'in annesi rolümü desteklemişti.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

"Ekmek?" Burnumu kırıştırdım ve Ben'e sepeti uzattım.

"Affedersiniz? Merhaba." Atletik görünüşlü bir kadın masamızda durup bana dikkatle baktı. Kösele gibi derisi burnunun ve elmacık kemiklerinin etrafında gerilmişti. "Yemeğinizi bölmek istemem," dedi sesli bir şekilde, yüzü benimkine çok yakındı, "ama kendimi tanıtmak istedim. Sen Gemma'sın. Ben Tara Sheffield." Sesi çarpıcı biçimde kısıldı. "Rick'in öldürülmesi yüzünden burada olduğunu biliyorum, internette seni arattım. Bu sayede nasıl göründüğünü biliyorum."

"Merhaba," diye kekeledim. Göz korkutucu bulduğum türde bir kadındı, öyle bakımlıydı ki insandan çok manken gibiydi.

Tuhaf bir duraksamadan sonra elimi uzattım. Gülerek sıktı. Sürekli simsiyah saçlarından geçirdiği canlı pembe ojeli tırnakları beni büyülemişti. "Fletcher'a olanlara gerçekten inanamıyorum. Ne trajedi ama." Elleriyle haç çıkardı; şakağının yakınını gösterip işaret parmağını iki köprücük kemiğine vurdu. "Elbette bana bir şey söyleyemezsin. Onu biliyorum, bir doktorla yaşıyorum da." Gözlerini devirdi. "Gizlilik evimizdeki en önemli sözcüktür."

"Evet," dedim yutkunarak.

"Ben Vanessa Gordon'ın arkadaşıyım bu arada. Buraya ailemle birlikte geldim, şuradalar." Bir masadaki yanık tenli çocukları ve atletik görünüşlü kel bir adamı gösterdi. "Şu kocam Eric. Buradaki hastanenin başındadır. Sık sık polislerle çalışıyor, o yüzden muhtemelen yollarınız kesişecektir, işler nasıl yürür bilirsiniz."

Eric bana arkadaşça gülümsedi, ben de karşılık olarak başımla selamladım.

"Peki *sen* nasılsın?" Tara dizlerini eğerek Ben'le aynı hizaya geldi, yüz ifadesi Scott'ı bildiğini gösteren bir hal aldı.

"İyiyim, teşekkür ederim," dedi Ben.

"Aynen öyle ol," derken sesi titredi. "*Çok tatlı.*" Eski dostlarmışız gibi elimi tuttu.

Ben büyük bir yudum su aldı, gözleri Tara'nın üstündeydi.

Güvenli bir konu açmak isteyerek boğazımı tuhaf bir şekilde temizledim.

Tara istifini bozmadan bize güldü. "Buraya iş için geldiğinizi biliyorum ama umarım Fairhaven'ın tadını çıkarırsınız. Kilise Sokağı'ndaki güzellik salonunu işletiyorum, köşedeki büyük olan. Pembe olduğundan gözünüzden kaçmaz. İşlem için gelmelisin." Gözleri dağınık atkuyruğumda ve saatlerdir duran makyajımda dolaştı. "Zamanın varsa tabii." Ardından bana doğru eğilip fısıldadı. "Sence hâlâ hayatta mıdır? Abbey yani."

"Üzgünüm, Tara, bunu gerçekten konuşamam."

Gözleri odanın bir ucundan diğerine kaydı. "Normalde kaçtığını varsayardım. Ergen kızların çok sorunu olur ve zaten o kızın evdeki yaşamı pek de iyi değildi. Bir günleri bir günlerini tutmuyordu. En büyük çocuğum okulda ondan bir sınıf aşağıda, o yüzden konuşmaları duydum; hep birilerinin arkasından kötülük ve dedikodu yapıyorlar, nasıl olduğunu bilirsiniz." Elini beline koyup iç çekti. "Ama babası çok fena, düşünmeden duramıyorum... Yüksek sesle söylesem bir şey olmaz, değil mi? Eric'e eskiden Daniel'ın doğuştan kötü olduğunu söylerdim, bazı insanlar öyledir ya. Onun ailesi de öyleydi. Kötü tohum işte. Neyse, herkesin böyle düşündüğünü biliyorum. Şimdi de gidip aynısını kızın erkek arkadaşına yaptı. Zavallıcıklar."

"Gerçekten konuşamam," diye tekrarladım, yüz ifademi arkadaşça tutmaya çalışarak ve mesajı alacağını umarak başımı Ben'e doğru çevirdim.

"Tabii ki." Parmaklarıyla dudaklarını kapamadan önce ağzından kaçırıverdi: "Aslında yıllardır burada kötü bir şey olmadı. O çocuklar kaybolana kadar... korkunç bir şeydi, inan bana. Greg denen oğlan eskiden burada çalışırdı. Tatlı çocuktu. Sürekli bize içecek servis ederdi, iyi birine benziyordu ama görünenin arkasında ne olduğunu bilemiyorsun işte." Durup fısıldadı: "Sally'nin annesi hâlâ ara sıra salona gelir. Gerçeği söylemem gerekirse korkunç gözüküyor, olanlar onu yaşlandırdı, yüzü kırıştı."

Tara'nın Mac'in telefonda bahsettiği olaydan bahsettiğini fark ettim.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

"Neyse," diye devam etti Tara, bu sefer sesi daha yüksekti, "şimdi de birdenbire gençler vuruluyor, öldürüyorlar ve plajdaki yırtıcılar çocuklarımızın fotoğraflarını çekiyor. Hatta birisi zorla salonumuza girdi, inanabiliyor musun? Orada nakit de yok, sadece yok etmek için girmişler. Açıkçası geçen hafta Tommy'ye şehirdeki gibi devriye gezmeleri gerektiğini söyledim." Kalçasını bir yana doğru çıkarıp tırnaklarını inceledi. "Eminim pahalıdır ama her şeyi baştan bastırmak gerekir, değil mi?"

Kadın nefes almak için durunca araya girdim. "Selam verdiğin için teşekkürler."

Tara beni susturmaya çalışır gibi elini kaldırdı. "Neyse, sizi fazlasıyla lafa tuttum. Rahat bırakayım. İyi şanslar. Ve salona gelmeyi unutma, benden olsun."

Ben, Tara'nın uzaklaşmasını izledi. "O kadının sesi çok yüksek."

"Galiba arkadaşça davranmaya çalışıyordu."

Cam, barın arkasından salınarak yürüyüp Ben'e göz kırptı. Kollarını masaya koyarak planlamış gibi, "Karşılama komitesiyle tanıştınız galiba," dedi.

"Evet."

Güldü. "Tara tuhaftır ama iyi niyetlidir." Cebinden düz, metal bir jeton çıkararak Ben'e uzattı. "Belki daha sonra oradaki oyunu denemek istersin." Klasik bir atari salonu oyunuydu. "Ben annenle bir şeyler içerken skorumu geçmeyi deneyebilirsin." Cam bana anlamlı bir bakış atınca içimden bir ürperti geçti.

Ben'in gözleri parladı. "İyiymiş. Teşekkürler."

"Kim demiş şehirli çocuklar terbiye bilmez diye?" Cam güldü. Dediğini düzeltmeye zahmet etmedim.

Siparişlerimizi alarak bara geri döndü. Ben'le sohbet ettik, spor ve öğretmeni gibi güvenli konularda kaldık. İçerideki konuşmalar bizi de teşvik ediyordu. Cam'e doğru bakınca Kai Lane'in yanında güzel bir sarışınla barda oturduğunu gördüm, kadının bel hizasındaki rastaları başında arı kovanı gibi toplanmıştı. Lane beni görmedi ama ben elini kadının dar kırmızı eteğinin beline

getirip boynunu öptüğünü gördüm. Bana ilk erkek arkadaşım Jacob'ı, sürekli birbirimize dokunmamızı hatırlattı ve bir anda hayatımın o dönemine gittim.

Vanessa bana yolda olduğuna dair mesaj attığında yemeğimizi bitirmek üzereydik.

Birkaç dakika sonra Ben ümitle yan girişe baktı. "Bence o."

Bakışını takip edince kapıda gülümseyerek duran ve bardaki bir sürü kişiye el sallayan bir kadın gördüm. Bizi fark edince sanki sahnedeki oyuna katılmak istiyormuş gibi bir elini havaya kaldırdı. Uzun, gri saçlarına rağmen hesapladığım gibi elli yaşından büyük görünmüyordu. Parlak mor gömleği batik desenliydi ve karnındaki bulanık girdapla birleşiyordu. Esmerleşmiş bacaklarında soluk bir kot etek vardı. "Gemma?"

"Benim. Vanessa?"

"Sen de Ben olmalısın!" diye haykırdı, yüzü sevinçle parlayarak.

Ben de ona gülümseyince Vanessa'dan hoşlandığını anladım.

"Hoş geldiniz." Bana döndü, gözleri endişe doluydu. "Nasıl gidiyor? Bayağı zor bir gün geçirmişsiniz."

Bu basit soruda, nazik anne gibi sesinde içime dokunan bir şey vardı. Kucağına yerleşip ağlarken bana sarılmasını istiyordum.

"Bizimle tanışmaya geldiğin için teşekkürler," dedim onun yerine, zorla gülümseyip elini sıkmadan önce nemli ellerimi kot pantolonuma sildim.

"El sıkışması!" Çok memnun olmuş gibi parmaklarımı tuttu. "Ne resmi. Buradaki ekibe iyi gelirsin, biraz cilaya ihtiyaçları var. Ben Vanessa, bellidir zaten. İsterseniz Ness deyin."

"Merhaba," dedi Ben, dik oturarak. Yeşil gözleri loş ışıkta parıldıyordu, gergin gibi dudağını ısırdı.

Vanessa onunla aynı hizaya gelmek için eğildi. "Babanı duydum ve bazı şeylerin şu an imkânsız göründüğünü biliyorum. Büyük ihtimalle bir süre böyle hissedeceksin. Ama benimleyken istediğini yap, gerisini böylece hallederiz, tamam mı?" Telefonu çıkarıp bir fotoğraf açtı. "Bu köpeğim Inka. Cinsi Macar viszla.

Yarın onunla tanışırsın. Yeni bir oyun arkadaşı olacağı için bayağı heyecanlı."

Ben başını salladı, gözleri köpeğe sabitlenmişti. Scott'ın temmuzdaki doğum günü için Ben'e köpek almayı planladığını biliyordum; çok uzun süredir evcil hayvan için yalvarıyordu.

Vanessa ayağa kalktı ve garsona işaret etti. "Benden," diye ısrar etti, bize beyaz şarap ısmarladıktan sonra.

"Ben sana içki almalıyım," dedim. "Ben'le ilgilenerek bana çok büyük bir iyilik yapıyorsun."

Elini boş ver anlamında salladı. "Saçmalama. Ken'e dediğim gibi, gerçekten sabırsızlanıyorum. Çocuklara bayılırım. Hem evde Tommy'yle tek kalınca delirecek gibi oluyorum."

Ben, Cam'in jetonuyla pinball makinesinde oynayıp oynayamayacağını sordu.

"Bittiğinde doğruca buraya gel."

Vanessa'yla birlikte odanın diğer tarafına gitmesini izledik. "Ne tatlı çocuk, Gemma." Yüzünü bana çevirdi. "Rick Fletcher'ı duyunca kulaklarıma inanamadım. Çok korkunç."

"Eşinin iyileşme süreci nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Ah, iyi olacak ama pek iyi bir hasta sayılmaz ve hâlâ çok ağrısı var. Ona sürekli ne kadar şanslı olduğunu hatırlatıyorum. Özellikle burada olanlardan ötürü hüsrana uğramış gibi hissediyor. İçten içe yardıma gelmene sevindiğini biliyorum ama içinde dahil olmak isteyen bir yan var." Neşeyle güldü. "Şu an çalışamıyor, o yüzden atlatması lazım."

Bu yorumun altı doluymuş gibi gelmişti ama şaraplarımız geldi ve sonra da Fairhaven'ın doğal güzelliklerini heyecanla anlatmaya başladı. "Neyse," diye bitirdi sözünü, "bugün olanlara rağmen gerçekten güzel küçük bir kasabadır. Eminim uyum sağlarsın."

Ben'i yarın sabah sekizde evine bırakmam konusunda anlaştık.

"Evimiz yoldan yalnızca birkaç kilometre uzakta," dedi. "Ve karakola gitmek beş dakikadan az sürüyor." Gülümsedi. "Yakında

Fairhaven'da her şeyin yakın olduğunu anlarsın." Başını eğerek gözlerini kıstı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Sadece biraz yorgunum," diye itiraf ettim.

"Git uyu derdim ama polislerin nasıl olduğunu bilirim." Durdu, devam etmeden önce tereddüt etti. "Kendine dikkat et Gemma, tamam mı?"

Bana üzgün bir gülümsemeyle bakıp Ben'le vedalaşmaya giderken göğsümü yine o duygu kapladı. Çıkarken Tara'nın masasında durdu, birkaç dakika boyunca neşeyle konuştular. Tara'nın kocası gözlerini devirdi; benim baktığımı görünce utanmış gibi gülümsedi.

Ben'i oyunundan almak için barın yanından geçerken Cam beni çağırdı.

"Gemma Woodstock! Bahsettiğimiz içkiye hazır mısın?" Vanessa'nın heceleri yuvarlamasını duyduktan sonra Cam'in aksanı şu anda daha kendine has geliyordu.

"Teşekkürler ama almayacağım. Ben'i yatağına yatırmam lazım."

Pinball makinesine baktığımda Ben'i göremedim. Kalbim hızlanmaya başladı. "Nerede?"

"Kim?"

"Ben!" Telaşla kalabalık odayı tarıyordum.

"Şey." Cam gözlerini kısarak sola sağa baktı. Yüzü gevşedi. "Orada."

Başımı Cam'in işaret ettiği yere çevirdim. Ben, barın bir köşesinde durmuş Simon Charleston'la konuşuyordu.

Pazartesi, 11 Nisan

20.23

"Affedersin ama ne yaptığını sanıyorsun?" dedim bir grup insanı itip geçerek.

Simon başını kaldırıp gülümsedi. "Merhaba Dedektif Woodstock. Ben'le muhabbet ediyorduk sadece."

"Etmeyin," diye tersleyip Ben'i uzaklaştırdım.

Tara'nın ilgisi çekilmiş olacak ki bu tarafa doğru baktı ve Eric'e bir şey söyledi, o sırada Ben'i bara doğru götürdüm. "Sana ne dedi, Ben?"

Oğlum bana delirmişim gibi baktı. "Hiç. Okulu ve daha önce buraya gelip gelmediğimizi sordu."

"Tanımadığın insanlarla konuşmanı istemiyorum," dedim.

"Vanessa gibi mi?"

"Konuştuğunu bilmediğim insanlarla," diye açıkladım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Cam bara ulaştığımızda.

"Yolunda." MacBook'una bir şeyler yazan Simon'a doğru göz attım.

Cam iyi huylu bir şekilde başını oynatıp giden birine el salladı. "Duyduğuma sevindim. İçki istemediğine emin misin?" Sesini fısıltı seviyesine düşürdü. "Şanslıysan dondurma bile bulabilirim."

Ben umutla yüzüme baktı.

"Peki," dedim gülümseyerek. "Sanırım henüz o kadar geç değil. Ben bira alayım. Middy[1] olsun lütfen."

[1] Avustralya'nın farklı bölgelerinde biraya boyutuna göre farklı isimler verilir. Middy, Kuzey Avustralya'da 285ml biraya, yani en küçük boyuta verilen isimdir.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Garson, Ben için külahta çikolatalı dondurma getirdi, Cam de benim için bira doldurdu.

"Burada ne zamandır yaşıyorsun, Cam?" diye sordum.

Gözleri sahte bir şokla büyüdü ve aksanını iyice abarttı. "Ne? Burada doğduğumu düşünmüyor musun yani?"

"Araştırmacı fikrime göre bayağı öyle."

"Vay be, iyiymişsin." Sıcacık gülümsedi. "On beş yıl önce buraya bir haftalığına geldim."

"Havasına âşık mı oldun?"

"Bir kadına aslında. Ama havası da çekiciydi ve daha istikrarlıymış meğerse."

Güldüm.

İçki siparişi aldı ve aşırı hızlı bir şekilde karmaşık bir kokteyl hazırlamaya başladı. Hareketlerini takip ederken yorgun gözlerim gevşedi.

"Ailem hep akademilidir," dedi. "Ben tıpta bir yılımı tamamladım ve üç erkek kardeşim de isimlerinin önüne başka harfler koymaya bağımlılar." Eliyle etrafımızdaki hareketli kalabalığı ve kahkahaları gösterdi. "Tüm bunlar hakkında epey kafaları karışık."

"Hâlâ İrlanda'da mı yaşıyorlar?"

"Erkek kardeşlerimden biri Sidney'de. Karısı ve bir sürü çocuğu var, aslında kardeşlerimin hepsinin var." Göz kırptı. "Anlayacağın kara koyun benim."

"Burada inşa ettiğin şeyden etkilenmişlerdir eminim. Kim etkilenmez ki?"

Genç bir erkek gibi gülünce gamzeleri çıktı, abartılı jestlerle kokteyli bitirdi. "Bu tür yorumları istediğin zaman yapabilirsin."

Bir sürü müşteri dikkatini çekmek için uğraştığından ona veda ettik. Simon'dan uzak durmak için yan girişten çıktım. Odamıza giderken hava hâlâ ılıktı ve okyanustan gelen rüzgâr etrafımızda dönüyordu. Yeniden kendi alanımıza sahip olmak çok iyi hissettiriyordu. Ben'in çocuk filminin son kısmını izlemesine izin verdim, o sırada kalan eşyalarımızı çıkardım. Ardından

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

akşam ritüellerini yapmasına yardım edip onu tekli yatağa yatırdım. İyi geceler öpücüğü verip örtüyü çenesine kadar çekerken gözleri kapandı.

Bugün babasını toprağa verdi, diye düşündüm oğlumun kusursuz yüzüne bakarken.

Ana lamba düğmesini kapattım, gece lambasını açtım ve eski bir tişört giydim. Çift kişilik yataktaki temiz beyaz çarşafların içine girdim ve internete bağlandım; Tran'in bana verdiği dosya notlarını açtım. Gelen kutumda bir sürü e-posta belirdi: Lane'in gönderdiği dosyalardan başka Abbey'nin sosyal medya hesaplarına giriş bilgileri de gönderilmişti. Kızın fotoğraflarına ve bazı arkadaşlarına bakarken yüzümün üst yarısının ağırlaştığını hissettim. Kesinlikle Nicki'ye benziyordu ama gördüğüm ilk fotoğraftaki kadar değil. Abbey'nin koyu renk saçlarında bal rengi açıklıklar ve yanık teninde dağınık halde çiller vardı. Açık kahverengi bakışlarındaki ciddiyet, bazı fotoğraflarda on beşten büyükmüş gibi görünmesini sağlıyordu. İnternette yazdığı birkaç sayfayı, son yorumlarını okudum ve arkadaşlarına baktım, böylece küçük dünyası önümde canlandı. Sanatı, yunusları ve müziği seviyordu. Gezegenimiz için endişeliydi. Fairhaven'dan hiç ayrılmamıştı. Mesajlarını kontrol ettim; genelde arkadaşlarının gönderdiği haber makaleleri, bloglar, YouTube videoları ve birkaç doğum günü partisi davetiyesi vardı. Zorbalık, depresyon ya da intihar olduğunu söyleyen bir şey yoktu; bu ihtimalleri tamamen gözden çıkarmış değildim ama yine de bariz göstergelerini bulamamıştım. Rick'ten mesaj da gelmemişti; mesaj, Snapchat ya da WhatsApp yoluyla haberleşiyor olmalılardı.

Ancak Robert Weston adlı birinden iki mesaj gelmişti, ikisi de son üç hafta içinde gönderilmişti. İlki şöyle diyordu:

Selam! Bugün seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Umarım buradan yazmam sorun olmaz ama seni soruşturunca adını öğrendim :) Çok güzelsin. Yeniden görüşürüz umarım. Rob.

Abbey bu mesaja cevap vermemişti ama bu Robert'ı geçen hafta çarşamba günü başka bir tane göndermekten alıkoymamıştı.

Yine selam. Umarım haftan güzel geçiyordur. Cuma günkü ev partisine gidecek misin diye soracaktım. Arkadaşlarımla o partiyi sürekli duyuyoruz. Seni orada görmeyi çok isterim. Düzgünce sohbet etmek iyi olurdu. R

Abbey cuma günü şöyle cevap vermişti:

Selam. Evet, kesinlikle gideceğim. Orada görüşürüz! Abbey.

Robert Weston'ın profiline tıkladım. Hesabı gizliydi ama birkaç fotoğrafı görülebiliyordu. Profil fotoğrafında devasa bir ölü balık vardı, onu tutan eller güçlü ve solgundu. Diğer ikisi manzara fotoğrafıydı. İngilizdi ama şu anda Avustralya'da olduğu belliydi; son yüklediği fotoğraflar hep plajdandı. İçlerinde insan yoktu. Düşünürken parmağımı ağzıma vurdum. Rick'le ayrıldığı söylenen günün sabahında Abbey'nin ona cevap vermesi tuhaftı. Robert'ın yazdıklarını tekrar okudum. Abbey'yle görüştükleri kesindi ama ilk mesajından sonra birbirlerini tekrar gördüklerinden emin olamıyordum. Kızın cevabı arkadaşçaydı, Robert'ın cezbetme çabalarına rağmen romantik bir ilişkileri olduğunu söylemek zordu.

Facebook hesabına bağlı cep telefonu numarasını not aldım ve uyanık kalmaya çalışarak esnedim.

Aklım tekrar Mac'e ve Fairhaven'da danışmanlık yaptığını söylediği soruşturmaya kaydı, aynısından Tara da bahsetmişti. Google'da arama yaptığımda onlarca makale çıktı, çoğu Simon Charleston tarafından yazılmıştı. Gregory Ng ve Sally Luther isimli genç çift kaybolduktan iki gün sonra yazdığına tıkladım.

Yazının en üstünde kullanılan fotoğraf bir moda çekiminden alınmış gibiydi. Greg'in kolu Sally'nin omuzlarına dolanmıştı, elinde bira vardı ve gülümsüyordu; parlak koyu renk saçları yukarı doğru şekillendirilmişti, yanık teni temizdi ve parlıyordu. Sally'nin sarışın başı kameraya doğru eğilmişti, elmacık kemikleri belirginleşmişti, sivriydi, gülümsemesiyse hem faziletli hem de baştan çıkarıcıydı. Sağlıklı ve genç görünüyordu.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

Ortadan kayboldukları gece birlikte değillerdi. Pazar günüydü; Sally kız kardeşi Evelyn'in evinde akşam yemeği yiyor ve onun bir sonraki hafta gerçekleşecek olan düğününün son dakika hazırlıklarına yardım ediyordu. Akşam ondan hemen önce Evelyn, Sally'yi kısa garaj girişinin sonundaki arabasına kadar bırakmıştı ancak Sally'nin kendisinin de üç ay önceye kadar yaşadığı aile evine gideceğini sanıyordu. Bir sonraki sabah Sally'nin arabası her zamanki gibi evin önündeydi, ne var ki annesiyle babası düğün için Avustralya'ya gelen bazı akrabalarıyla birlikte Sidney'deydi, yani o akşam içeri girip girmediği belirsizdi.

Greg her pazar olduğu gibi barda sekiz saatlik vardiyasında çalışıyordu. O pazar Sally'yle Greg telefonda konuşmamıştı, yalnızca Greg 10.13'te barı kapattığına dair mesaj atmıştı. İyi geceler dileyip onu sevdiğini söylemişti. Sally hiç cevap vermemişti. Diğer iki personel işten çıkmıştı ve Greg işleri tamamlamak, barı temizleyip kapatmak için kalmıştı. Cam'in söylediğine göre Greg çıkacağını söylediğinde mutfaktaydı. Cam ona iyi geceler demişti ve bir sonraki sabah kasada neredeyse sekiz yüz doların kaybolduğunu öğrenene kadar başka bir şey düşünmemişti.

O zamana dek Sally'yle Greg çoktan kayıplara karışmıştı. Greg'in arabası da kaybolmuştu, böylece gece yarısı kaçtıklarına dair dedikodular alevlenmişti. Sally'nin ailesi kızlarını bulma konusundaki ümitlerini asla kesmemişti, onun nerede olduğuyla ilgili bilgi almak için azımsanmayacak miktarda ödül teklif ediyorlardı.

Neredeyse iki yıl önceki soruşturmayı okuduktan sonra yazıyı kapatıp Simon Charleston hakkında, yeni bir arama yaptım. Birkaç vesikalıkla birlikte son yazısı çıktı: "Sakin Sahil Kasabasını Bir Kez Daha Trajedi Vurdu" diyordu âdeta bağıran başlık. Rick Fletcher'ın bahçesinde Lane'le konuşurken çekilmiş, arkamızda ambulansın durduğu bir fotoğrafım vardı. "Dedektif Çavuş Woodstock davanın başına geçmek için geldi," diyordu altındaki yazıda.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve Sally'yle Greg'i, huzur bulamayan, hatıraları şüpheyle lekelenen ruhları düşünürken

yakınlardaki bir baykuşun kısık sesle ötmesini dinledim. Sonra düşüncelerim Abbey'ye döndü, doğal olarak Greg ve Sally'yle karşılaştırınca daha da çocukmuş gibi geldi. Cumartesi akşamı öldüyse yeraltında çürümeye başlamış olmalıydı. Onu kan içinde ve ağlarken, diri diri gömülürken hayal ettim. Çalıların içinde terk edildiğini, birinin bulması için dua ettiğini gördüm. Nicki Mara'yı gördüm. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Hayır. Bunun içine Nicki'yi sokamazdım, pişmanlığımın düşüncelerimi gölgelemesine izin vermeyecektim. Abbey bundan fazlasını hak ediyordu.

Elbette başka bir olasılık daha vardı: Abbey katil olabilirdi. Öyle olsa Mick Lamb ilk yorumunda bu olasılığın üstünü çizmezdi. Fotoğrafına tekrar baktım. Mümkün görünmüyordu.

Sızdığımı hatırlamıyorum ama bir saat sonra uyandığımda lamba hâlâ açıktı, dosya çarşafın üzerinde solumda duruyordu ve Ben de yanımda yatıyordu, küçük bedeni omurgamın şeklini almış, zayıf kolunu sıkıca belime dolamıştı.

BELONGS TO KAKTÜSEVEN

KAYBOLUŞUNUN ÜÇÜNCÜ GÜNÜ



Salı, 12 Nisan

05.12

Tüm gece boyunca dönüp durduktan sonra gün ışığı perdelerin arasından sızmaya başladığında pes ettim. Birkaç dakika boyunca tavana bakarak uzandım, bulanık görüyordum ve gözlerim ağrıyordu, bir yandan da yeni bir gerçeklikte, oğulları olmadan uyanan Rick Fletcher'ın ailesinin bugün nasıl olduğunu merak ediyordum.

Ben'i rahatsız etmemeye dikkat ederek örtüleri ittim.

Banyo dolabında bulduğum minyatür şişelerdeki hindistancevizli şampuanı ve saç kremini kullanarak duş alırken ağladım. Bir havluya sarınıp küçük mutfağa geçtim, orada Jonesy'ye kısa bir e-posta yazdım, babama da mesaj attım. Mutfağın penceresinden görünen deniz, safir tarlası gibi ışıldıyordu. Balıkçılar geri dönmüştü ve sörfçüler plajın ötesinde beyaz köpüklere batıp çıkıyordu. Annem okyanusta yüzmeye bayılırdı, bundan tutkuyla bahsederdi. Hep güçlü bir yüzücü olmuştum ve Sidney'e taşındığımdan beri yakınlardaki bir havuzda düzenli aralıklarla yüzüyordum; psikoloğumun önemle teşvik ettiği bir aktiviteydi ancak açık denize birkaç kez çıktıktan sonra suyun altını görmemek hoşuma gitmemeye başlamıştı.

Pek iyi hissetmediğimden kendime en koyusundan hazır kahve yaptım ve dava dosyalarını gözden geçirmeye devam ettim, olanları hatırlamaya çalışıyordum.

BELONGS TO KAKTÜSBEM

Abbey'nin tasarruf hesabı vardı, düzenli olarak dört yüz yirmi dolar çekiyordu ve iki haftada bir Fresh Holding adlı bir şirket ona ödeme yapıyordu. Bu, Cam'in bahsettiği gibi süpermarkette çalıştığını onaylıyordu. Kalemimi kahve dolu kupama vurdum. Parasını neye harcadığını bilsem iyi olurdu. Belki ailesine para veriyordu, ne de olsa Clarklar kesinlikle çalışan yoksullar kategorisindeydi. Evleri on beş yıl önce alınmıştı, Daniel'ın üzerineydi ama adamın uzunca bir süre geciken ödemeleri vardı ve borç altındaydı. Dorothy karavan parkında temizlikçi olarak çalışıyordu, ne var ki tamirci birkaç ay önce kapanınca Daniel işsiz kalmıştı, şu an işsizlik maaşı alıyordu.

Gelirini yasadışı işlere karışarak artırıp artırmadığını merak ettim. Eğer öyleyse Abbey veya Rick bunu tesadüfen bulmuş olabilirdi. Nicki'ye de kısmen böyle olmuştu. Ya da belki Abbey, Nicki hakkında düşündüğüm gibi kafası karışık bir gençti; bunalmış ve kendini kaybetmiş bir genç kızdı. Herhangi bir not bulunmamıştı ama bunun intihar olmadığını kanıtlayan bir şey de yoktu. İnternetteki konuşmaları neşeli gözükse de karanlığın gizlenebileceğini ve en ihtiyacınız olduğu anda direnç gösterilemeyebileceğini biliyordum.

On beş yaşındayken hissettiğim güçlükleri hatırlamaya çalıştım. O zaman da şimdiki gibi kesinlikle bildiğim bir şey vardı: Ergenler fazlasıyla fevriydi ve korkunç sonuçları olan tez kararlar vermekte ustaydılar. Yanlış bir parti numarası ya da hevesle spor yapmak onları gri ve soğuğa döndürene kadar fit, güçlü, sağlıkla dolu olan bir sürü gençle yan yana gelmiştim ne yazık ki. Güzelim beyinler pervasız uyuşturuculardan ve düşüncesiz yumruklardan ötürü mahvolurdu. Zindeliğin gençlere, tam da duyguları muhakeme güçlerinin önüne geçtiği anda, başka bir dünyaya ait bir cesaret verdiği zalim bir gerçekti. İntiharla, uyuşturucuyla cezalandırma istekleri gaddarca ve cephaneliklerindeki ana silahlar olabiliyordu. Bir anda ortadan kaybolmak ergen bir beyin için çekici olasılıklardan biriydi, karşılaştıkları adaletsizliklere karşı

mantıklı bir tepkiymiş gibi geliyordu ama hâlâ Abbey'nin gece yarısı, yalnızca üstündeki kıyafetlerle kaçtığından şüpheliydim.

Yine Clarkların evindeki kargaşaya döndüm. Depresif derecede tanıdık geliyordu: Komşular, Daniel'ın öfkesini gösteren sesleri duyunca Dorothy Clark'ın ve çocuklarının güvenliğinden endişe ederek polisi aramıştı. Bir polis memuru gönderilmişti, o gelince Daniel ürkütücü bir sakinliğe bürünüp her şeyin yolunda olduğu konusunda garanti vermişti.

Travma geçirmiş gibi görünen Dot bunları kabul etmiş ve Abbey'nin de dahil olduğu çocuklar sessiz kalmıştı.

Bu senaryo Noel'den beri üç kez gerçekleşmişti. Okumaya devam ettim ve Daniel'ın aralığın ortalarında işini kaybettiğini not ettim. Boşta olmak asla iyi bir şey değildi ama deneyimlediğim kadarıyla şiddete meyilli biri bu durumdaysa meşgul tutulmaları daha önemliydi.

Saçının arkası kalkmış Ben, kapı eşiğinde belirdi. "Selam anne."

"Selam bebeğim." Ona sıkıca sarıldım. "İyi uyudun mu?"

Başını salladı ve ona bir kâse mısır gevreği koydum, kahvaltısını alıp orta sehpaya gitti.

Kollarımı açmak için kaldırdığımda uzuvlarım âdeta isyan etti. Gerçekten koşmam gerekiyordu ancak bugün imkân yoktu.

Mac, doymadığım kafein krizi gibi etrafımda dolanıyordu ama dünkü telefon konuşmamızdan beri içimde bir şeyler sertleşmiş, katılaşmış ve soğumuştu. İlişkimizin hep normalin dışında bir ritmi olmuştu; onun bilgeliği güç dengesini azıcık da olsa eğerken benim gençlik tutkum işleri telafi etmemi sağlıyordu. Ancak dün gece konuştuklarımız keşfedilmemiş bir bölgeye girmiş, ebeveynlik hissi gizlice yerleşmişti. Beni kınadığını, hatta belki daha kötüsü benden şüphelendiğini hissetmiştim. Mara davası sırasında kurduğumuz bağın yıkılmaz olduğunu düşünmüştüm ama belki de çok fazla kaosla kurulmuş bir şey parçalanmaya mahkûmdu. O çılgınlığın içinde ve sonrasında Mac benim yaslandığım kaya

olmuştu, şimdiyse daha çok ağırlık gibi hissettiriyordu. Birlikte geçirdiğimiz hayat çok uzaktı, sanki tüm o mutluluklar başkasına aitti. Ben'i alıp gitmenin, o bağdan kurtulup onu yok ederek tekrar başlamanın daha kolay olabileceğini görebiliyordum. Daha önce yapmadığım bir şey değildi.

Scott'ın ölümü çok yeni ve sertti benim için, gözlerimi kapayıp sandalyenin arkasına tutundum. *Gitti, sonsuza dek gitti*, diye hatırlattım kendime yüzüncü kez. Bazı insanların yalnızca varlıklarının bile güven verici olması çok garipti. Scott'la sık görüşmezdik, hastalanmadan önce sadece ayda bir, iki kez konuşurduk ama hep orada olduğunu, ona güvenebileceğimi bilirdim. Ben'in ona güvenebileceğini bilirdim. Cenazedeki o devinimin bitmesiyle yalnızlığım yoğunlaşmıştı.

Derin bir nefes alarak Tran'in bana verdiği A3 boyutundaki Fairhaven haritasını açtım. Clark ailesinin evi ve cumartesi günü gerçekleşen partinin yapıldığı yer olduğunu tahmin ettiğim ev daire içine alınmıştı. Fletcher kardeşlerin evini de bulup etrafına çember çizdim. Pazar günü aranan Clarkların evinin arkasındaki küçük çalılık, iki ön plajın kısa şeritleri ve Parrot Bay gözetleme yeriyle iskelesi işaretlenmişti. Ötesinde yabani çalılığın olduğu bir arazi vardı. Kum tepeleri ve sonsuz deniz uzanıyordu.

Abbey her yerde olabilirdi.

Düşüncelerim dosyadan Mac'e gidip duruyordu. Geçen birkaç ayın silinip gitmesini öyle istiyordum ki bağıracak gibiydim.

Saat daha yedi bile olmadan yorulmuştum. Duştaki Ben için kıyafet hazırladım, çıktıktan sonra çizgi film izlerken giyindi.

Havlum üstümde, kulaklıklarımı dizüstü bilgisayarıma taktım ve Lane'in gönderdiği dosyayı açtım. Tıklayınca genç bir erkek sesi kulaklarımı doldurdu. "Alo? Ben Rick. Rick Fletcher. Bakın, yardımınıza ihtiyacım var. Size bir şey anlatmam gerek. Polislere yani. Çok önemli. Bugün söylemeliydim ama sanırım panikledim. Birisi... beni arayabilir mi? Yoksa yarın sabah karakola mı gelmeliyim? Üzgünüm ama bakın, teşekkürler. Numaram sizde var."

Rick'in sesi hem kadın hem erkek gibi geliyordu, tahmin ettiğim maskülen tını yoktu ve bunu beklemiyordum. Korkmuş ve umutsuz gibiydi. Tran dün bana Rick'in aramasından bahsettiğinde bir şeyi itiraf etmek için aradığı izlenimini almıştım ama şimdi dinleyince mesajın daha çok yardım çığlığı gibi geldiğini düşünüyordum.

Daha sonra videoyu açtım. Odağa küçük bir oda geldi. Rick üzerinde iki bardak su olan gri bir masada oturuyordu ve kamera ona doğru dönmüştü. Canlı hali sandığımdan da çekiciydi.

Tran'in sesi her zamanki sertliğiyle hoparlörde duyuldu. "Daha önce de açıkladığım gibi, Abbey Clark'ın iyi olduğundan endişe duyuyoruz. Nerede olduğuyla ilgili fikrin var mı?"

Rick'in kolları göğsünde kıpırdamadan durmaya devam etti, gözleri masadaydı. "Hayır."

"Kasabayı terk etmekle ilgili bir şeylerden bahsetmedi mi? Yalnızca birkaç günlüğüne de olsa."

Rick sarı saçlarını yüzünden çekmek için boynunu geri attı. "Okuldan sonra Fairhaven'dan gideceğini hep söylerdi ama yıllar sonra yapacaktı."

"Ailesi bir yıldan fazla süredir birlikte olduğunuzu söylüyor. Ne kadar ciddiydiniz?"

Öne doğru eğilirken Rick'in yüzünden bir anlık kötü niyetli bir ifade geçti. "*Ben* ciddiydim. Onu bilmem. Noel'den beri bir dediği bir dediğini tutmuyor."

"Sinirini bozmuş olmalı," dedi Tran, empati kurmaya çalışarak.

"Perşembe günü beni terk etti. Her zamanki gibi onu okuldan aldım, o da her şeyin bittiğini söyledi." Kısa nefesler alıp verince Rick'in boynundaki damarlar çıktı. "Neyse ne dedim, zaten artık bunlarla uğraşamazdım. Ve başka biriyle yattığını bildiğimi söyledim."

"Neden böyle düşündün?"

Omuz silkti. "Bilmem, öyle hissettim."

"Ona sordun mu?"

BELONGS TO KAKTÜSTEKİM

"Evet. Yapmadığını söyledi."

"Bu konuda tartıştınız mı?"

Sandalyesine gömüldü. "O zaman etmedik. Onu işe bırakıp sörf yapmaya gittim. Sinirliydim ama o konu hakkında konuşmanın bir işe yarayacağını düşünmedim."

"Daha sonra onunla konuştun mu?"

Parmağını masanın üzerindeki çiziklerde gezdirerek, "Cuma günü ona mesaj attım. Büyük ihtimalle atmamalıydım, ne olduğunu anlayamamıştım. Benden ayrılmasının sebebini bile doğru düzgün söylememişti, sadece 'uzaklaştık' falan dedi. Bana gerçeği söylemek istemedi," dedi.

"Sen de sinirlendin," dedi Tran.

Rick gözlerine baktı. "Evet, beni aldattığını düşündüm. Ayrılık çok mantıksızdı ve tuhaf davranıyordu."

"Cinsel ilişkiniz var mıydı?"

Gerginlikle gülüp bir kere daha kollarını kavuşturdu. "Bu konuda sizinle konuşmam."

"Abbey on beş yaşında," diye devam etti Tran. "Hâlâ reşit değil. Sen iki yaş büyüksün. Eğer birlikte olduysanız teknik olarak yasayı çiğnedin demektir."

Rick'in gözleri büyüdü. "Ben onun istemediği hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim."

Tran'in üstünlüğü tekrar kazandığı için tatmin olduğunu görebiliyordum. "Tamam. Yani perşembe günü senden ayrıldı ve nedenini bilmiyorsun. Cuma günü ona birkaç mesaj attın. Ondan sonra sana açıklama yaptı mı?"

"Yok, artık birlikte olmadığımıza dair saçmalıklar yazdı sadece," diye mırıldandı.

"Cumartesi günü Firestone Drive'da gerçekleşen ev partisine gittin mi?"

Başını salladı. "Herkes gitti."

"Orada Abbey'yle konuştun mu?"

"Ona kızdım. Adamın tekiyle çok yakındı. Kim bilmiyorum, muhtemelen yeni erkek arkadaşıdır. Gözümün önünde öyle davranmasına dayanamadım. Orospuluk yaptığını söyledim."

"Diğer adam konusunda onunla yüzleştin mi?"

"Evet. Adamın kendisine asıldığını, onu doğru düzgün tanımadığını söyledi. Ayrıldığımız için ne kadar üzgün olduğunu anlatmaya, ağlamaya falan başladı ve kötü hissettim ama işler değişmişti."

"Ama neden bahsettiğini bilmiyordun öyle mi?"

Rick bakışlarını önünde bükülen ellerine çevirdi. "Hiç fikrim yok."

"Sonra ne oldu?"

"Arkadaşlarımla takıldım, biraz daha içtik. Sonra kız kardeşim Bel aradı ve arkadaşlarıyla plaja gelmem gerektiğini söyledi. Onu daha iyi duyabilmek için evin yan tarafına geçtiğimde Abbey'nin gittiğini gördüm."

"Kaç sularındaydı?"

"On bir buçuk sanırım."

"Nereye gidiyordu?"

"Bilmem. Bisikletine atlayıp gitti."

"Yalnız mıydı?"

"Evet, tek başınaydı."

"Ya konuştuğu adam? Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Rick omuzlarını silkti. "Hâlâ içeride olduğunu tahmin ediyorum ama bilmiyorum."

Tran ileri doğru geldi. "Ve Abbey'nin bisikletle gittiğine eminsin?"

"Evet."

"Bu çok önemli, Rick. Emin olman lazım."

"Size söyledim, sokağın karşısındaki bisikletini alıp gitti."

"Ne tarafa?"

"Kasabaya doğru. Eve gittiğini düşündüm. Babası gece yarısından sonra dışarıda kalmasına izin vermezdi. Zaten doğru düzgün bir şey yapmasına izin vermiyordu. Herif pisliğin teki."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Onu takip ettin mi?"

"Hayır!"

"Sonrasında rastladın mı?"

Rick'in yüzü kızardı. "Babasıyla konuşmalısınız. Psikopat olan *o*. Annesiyle ona neler yaptığını biliyor musunuz? Saçmalık." Mor bir bereyi göstermek için tişörtünün kolunu sıyırdı. "Bakın bu sabah bana ne yaptı. Manyak herif."

Tran kaşlarını çattı. "Bunu Daniel Clark mı yaptı?"

Rick bir elini saçından geçirdi, telaşlandığı belliydi. "Evet, evime geldi. Neredeyse lanet kapıyı kırıyordu. Abbey'nin orada olduğunu söyleyip durdu. Yanımda olmadığını söylememe rağmen bütün evi aradı."

"Daniel Clark kesinlikle devam eden soruşturmanın bir parçası," dedi Tran, "ama şu anda seninle konuşmak istiyoruz. Abbey'nin izini sürmemiz için bildiğin bir şey varsa söylemenin tam sırası."

"Bilmediğimi söyledim ya."

"Nerede olduğunu kesinlikle bilmiyor musun?"

"Hayır!" Sesi çatladı. "Onu cumartesi gecesinden beri görmedim."

"Partiden yani?"

Rick'in gözleri aşağıda kaldı. "Evet."

"Görüştüğü o kişinin kim olduğuyla ilgili fikrin var mı?"

"Pek sayılmaz. Okuldan biri olduğunu sanmıyorum ama bilemem. Belki turisttir."

"Abbey nerededir sence Rick?"

Başını kaldırdığında gözleri kan çanağına dönmüştü ve ağlamak üzere olduğu belliydi. "Bilmiyorum," boğuk bir ses çıkardı, "gerçekten bilmiyorum. Ama onunla kavga etmemeliydim." Durup gözlerini sildi, eliyle saçını taradı. "Canını sıktım, biliyorum. Belki o yüzden aptalca bir şey yaptı."

"Sana hiç intihara meyilli olduğuna dair bir his verdi mi?"

"Pek değil ama son birkaç haftadır kendinde değildi. Sanırım her şey onu uçurum kenarına itebilir." Rick dudağını ısırdı. "Ona

fahişe dedim. Pislik gibi davrandım ama başka bir adamla flört ediyordu, bilmiyorum, galiba bir anlığına kendimi kaybettim."

Dışarıda bir arabanın motoru çalışarak beni şu âna döndürdü. Rick'in kaygısı etrafımda dönüyordu, pişman olduğu açıktı. Soğumuş kahvemin kalanını yutarak o ağır histen kurtulmaya çalıştım.

Hızlıca giyindim ve dün akşam defterime yazdığım Robert Weston'ın numarasını aradım. Çalıp kapandı. Sesli mesaja düşüp düşmediğinden emin değildim. Beni araması için mesaj bıraktım. Sonra saate baktım, yola çıkmalıydık. "Ben, dişini fırçala, ayakkabılarını ve çoraplarını giy, gitmemiz gerek." Dosyayı çantama koydum, kendimi son bir kez aynada kontrol ettim. Beyaz bir gömlek ve özel yapım pantolon giymiştim. Saçımı geriye doğru toplayıp çok az makyaj yapmıştım. Gözlerimin altında siyah halkalar vardı ve elverişsiz kış botlarımı giymiştim.

En azından profesyonel görünüyordum.

Kapıyı açarken Ben de televizyonu kapattı.

Gördüğüm şeyi kavramadan önce nefesim kesildi, elimle ağzımı kapattım.

Verandanın beton zemininde kanlar içinde büyükçe bir keseli sıçan yatıyordu, boynu öyle derinden kesilmişti ki başı bedeninden ayrılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜSBEM

Salı, 12 Nisan

07.48

"Ne oldu anne?"

Kapıyı sertçe kapatıp geriye doğru kaçtım, Ben'i oturma odasına ittim. Dişlerim birbirine vuruyordu ve kusmuğun tadını alıyordum.

"Anne?"

"Bir şey yok. Gitmeden önce birini aramam gerektiğini hatırladım o kadar." Bulanan midemi tutarak mutfağa yürüdüm. "Sen televizyonu tekrar aç, tamam mı?" Zorla gülümsedim, konuk defterini bulmak için çekmecelerden birini karıştırdım. Tek görebildiğim ölü keseli sıçanın çılgın gülümsemesi, sivri dişleri, boğazından dökülen korkunç kırmızı pislikti.

Kitabı bulup resepsiyonun numarasını çevirdim.

"Parrot Hotel, ben Cam."

"Cam, Gemma Woodstock ben. Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Gemma!" Sesi sıcaktı. "Tabii. Ne oldu?"

Ağlamamak için dudağımı ısırdım. "Odama gelebilir misin lütfen? Neden bahsettiğimi anlayacaksın."

Ben kanepede oturmuş, paniğimin farkında olmadan televizyonun içinde kaybolmuştu.

"Bekle orada tatlım," dedi homurdanarak.

Kapıyı açtığımda bir yanım sıçanın oradan gitmiş olmasını bekliyordu ancak hâlâ oradaydı. Bir sürü karınca kan birikintisine doğru geliyordu. Telefonumla birkaç fotoğrafını çektim.

Cam binanın uzak bir köşesinde belirdi, yavaşça yürürken esmer yüzü neşeliydi. "Dedektif Woodstock, sorun ne? Ah." Kapımıza yaklaştığında yavaşladı, gözleri büyüdü. "Bu ne? Kim yaptı?"

"Bilmiyorum. Bu sabah çıkacakken gördüm."

Cam yutkununca âdemelması delice kıpırdadı. "Ben nerede?"

"İçeride. Görmedi ve öyle kalmasını istiyorum."

"Tamam." Cam çenesini tuttu ve kısa bir süre gözlerini kapattı. "Burada bekle. Üstünü örtmek için bir şey getireyim."

"Çöp torbası," dedim istemsiz olarak. "Yeni bir tane. Fotoğraflarını çektim ama test etmeleri için adli tıptan birini aramalıyım sanırım."

"Elbette." Gitmek üzere döndüyse de tekrar arkasını döndü. "Bu… Siktir, iyi misin Gemma?"

Başımı salladım, içimdeki taş giderek sertleşiyordu. "Ben iyiyim." Gülmeye çalıştım. "Buradaki birileri belli ki Don Corleone'nin Avustralyalı versiyonu olduğunu düşünüyor."

Cam sadece bana endişeyle baktı.

Ölü sıçanın yanında bekledim, Ben'in çizgi filmi ince kapının arkasından duyulabiliyordu. Güneş bulutların arasından çıkmış, sıcak ve sert bir şekilde parlıyordu. Açıkta kalmışım, sahne ışıklarının altında duruyormuşum gibi hissettim. Tran'i, Vanessa'yı, karakoldaki ekibi aramam gerektiğini biliyordum ama hissizdim.

Telefonum Owen Thurston'dan gelen bir mesajla bipledi. Şimdiye kadar Sidney'de atandığım her dosyada onunla çalışmıştım. Muhtemelen şimdiye kadarki en iyi partnerimdi; fazlasıyla tutucuydu, polisten çok kütüphaneci gibiydi ama aynı zamanda kurnaz, komik ve çok kibar biriydi. Boşanmıştı, çocuğu yoktu ve bana biseksüel olduğu söylenmişti ancak bunu hiç konuşmamıştık. Birbirimizin kişisel hayatları hakkında pek bir şey bilmeden yakınlaşmıştık.

Owen mesajında Sidney'deyken üstünde çalıştığım dosyanın ana tanığının öldüğünü söylüyordu, evinin önünde, karısı ve çocukları beş metreden az ilerisindeyken çok kısa mesafeden infaz edilmişti.

Güneşe doğru, sırtım sıçana dönük halde duruyor, bu yılın en iyi döneminde yakın olduğum insanları gözümün önüne getirerek kimin böyle bir şeyi yapabileceğini çözmeye çalışıyordum. İki dünya arasında kalmıştım sanki, başım dönüyordu ve güçsüzdüm, hayatımın iki versiyonunu da düzgün idare edemiyordum. Owen'e onu sonra arayacağımı yazdım.

Cam elinde bir rulo çöp torbası ve iki tuğlayla geri döndü. "İşte, bunlar işe yarar."

Örtüyü açmasına yardım ettim, tam sıçanı üstüne yatırıyorduk ki telefonum çalmaya başladı.

Genç bir çift heyecanla bugün için planladıklarını konuşarak otel odalarından çıktı. Adam arkadaşça elini kaldırdı. "Günaydın!"

"Günaydın," diyebildi Cam, dizinin üstüne çöküp plastiğin iki yanını da tuğlayla sabitledi.

Telefonumun çalmaya devam ettiğini fark ettim. Arayan Jodie'ydi, büyük ihtimalle Ben'le konuşmak istiyordu. Sessize aldım.

"Sen aç," dedi Cam. "Ben beklerim."

Başımı salladım ama dünya sarsıldı. Yumruğumu sıktım, topuklarımı yere bastırdım. Kendimi toparlamam lazımdı.

Yolu geçtim, benzin istasyonunun yanındaki boş alana geçtim. Her şey hızlıydı: Nabzım, düşüncelerim, nefesim. Yavaşça nefes verdim, paniği atlatmaya, buraya gelmenin kötü bir hata olduğuna dair giderek büyüyen hissi görmezlikten gelmeye çabaladım.

Güneş parlıyordu, gözlerimi zemine çevirdim, Jodie'nin geçmiş aramasına bakmayıp Tran'in numarasını çevirirken elimi gözlerime siper ettim.

Otlar, sigara izmaritleri, karıncalar, plastik parçaları. Bir tırnak.

Arama doğrudan sesli mesaja düştü. "Merhaba Başkomiser Tran," kekeledim, "ben Dedektif Woodstock. Gemma."

Ardından kanı gördüm.

Salı, 12 Nisan

08.17

Vanessa arabasını otelin park alanına çekip hızla bize doğru geldi, uzun eteği arkasında uçuşuyordu.

Lane'e bir mesaj gönderip dosya toplantısına geç kalacağımı haber verdim.

"Geldiğin için sağ ol," dedim Vanessa'ya kısık bir sesle. "Ben içeride."

"Tabii," diye mırıldandı, kapının dışındaki plastik örtüye bakakaldı.

Ben'i çabucak keseli sıçanın yanından geçirip Vanessa'nın cipine soktum. "Ön basamak kırık olduğundan Cam tamir etmeye yardım ediyor." Yumuşak konuşmaya devam ettim. "Daha sonra seni Vanessa'nın evinden alacağım, planladığımız gibi."

Nane yeşili gözlerini bana dikti ama öylece başını sallayıp emniyet kemerini taktı. Onu öpüp kapıyı kapattım, tuttuğumu bilmediğim nefesi verdim.

"Gemma, bu korkunç bir şey." Vanessa ellerini ovuşturdu. "İyi misin?"

"Kesinlikle iyiyim," dedim sertçe. "Abartılmış bir şaka olduğuna eminim. Ben'in yolunda olmayan bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorum, tamam mı? Sonra konuşuruz. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Vanessa, Cam'e baktı. Otel odamın dışındaki beton yolda ileri geri yürüyor, sigara içerek telefonda konuşuyordu. Vanessa'nın

BELONGS TO KAKTUSBEAM

gözlerinin arasındaki kırışık derinleşti. "Burada kalamazsınız, Gemma. Bu olaydan sonra olmaz."

Dün Rick'in evine gelen adli tıp minibüsü otoparka girdi. Kürek kemiklerimin arasından terler aktı. "Gitmem gerek. Bunu sonra konuşuruz."

Vanessa belirgin bir şekilde kendini topladı ve arabasına bindi, Ben'e bir şey söylemek için döndüğünde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onlara el salladıktan sonra dün tanıştığım üç teknisyenden biri olan Jason'la konuşmaya gittim.

"Kesinlikle kan ama sadece bir hayvana ait olabilir," dedim yolun karşısına geçerken. Düz olmayan asfalttaki pas kırmızısı lekeyi gösterdim.

Etrafında döndü ve bakmak için eğildi. "Evet. Ama burada ceset olduğunu sanmıyorum."

"Hayır." Ölümcül silah yaralanmalarında ya da bıçak yaralarında gördüğüm kan şekillerine benzemiyordu ve kanaması olan birine ait olacak kadar da yoktu ama yeteri kadar vardı. Belki sıçan korkunç kaderiyle burada tanışmıştı. Ya da belki sakarca bir bar kavgasının gerçekleştiği yerdi.

Ya da belki Abbey burada saldırıya uğramıştı.

"Cumadan beri yağmur yağmadı, yani hafta sonundan kalma olabilir," dedim. "Bana neler söyleyebilirsiniz?"

Jason diliyle ses çıkardı. "İnsan olup olmadığını. DNA'yı elbette, onu eşleştirebiliriz belki. Ve muhtemelen ne kadar süredir burada olduğunu bulabiliriz, tabii kesin olmaz. Ofistekilerden bazıları yara konusunda varsayımda bulunabilir ve ortaya birkaç senaryo atabilir." Ayağa kalktı, dizleri bükülünce yüzünü buruşturdu. "Çevresini boşaltıp birkaç fotoğrafını çekeyim."

"Etrafı aramalıyız." Ellerimi belime koydum ve çalılığa doğru gözlerimi kısarak baktım. "Ayarlayabilir misin?"

Jason dişlerinin arasından bir ses çıkardı. "Patronu ararım ama şans olur mu bilmem. İtfaiyecilerle konuşsan daha iyi olur." Benzin istasyonuna doğru baktı. "Bana kahve lazım."

"Önce bir şeye bakman gerek," dedim.

Jason sıçanı görünce bir anda durdu. "Üf," dedi, "zalimliğe bak." Parmağıyla kapıyı işaret etti. "Burası sizin odanız mı?"

Başımla onayladım.

"Tanrım." Etkilenmiş gibi görünüyordu, diliyle bir ses daha çıkardı; tek başına ses sistemi gibiydi.

"Jason bunu kimseye söyleme, olur mu?"

"Tabii, söylemene bile gerek yok."

Cam telefonu kapatıp bize katıldı, kaşları endişeden birbirine yaklaşmıştı.

"Biraz daha burada kalabilir misin?" diye sordum ona. "Diğer teknisyenler gelene kadar Jason'ın insanları uzak tutmak için yardımına ihtiyacı olabilir."

Cam başını salladı. "Endişe etme Gemma. Sabah boyunca ilgilenmesi için resepsiyona birini ayarladım." Jason'la kanı incelediğimizi gördüğü yola baktı. "Başka bir şey mi buldun?"

"Şu boş arazi ne için kullanılıyor?" diye sordum.

"Hiç, ölü bir alan işte. Bazen yazları otopark dolu olduğunda arabalarını oraya park ederler. Sahibi kim bilmiyorum bile; belediye meclisidir herhalde."

Otel odamın penceresindeki yirmi dört saat güvenlik kamerası olduğunu gösteren yapıştırmayı fark ettim ama binayı taradığımda kamera göremedim. Cam'e, "Buralarda güvenlik kamerası var mı?" diye sordum.

"Yok, yalnızca barın girişinde ve lobide var." Biraz utanmış gibiydi.

"Elinde ne varsa alacağız," dedim, "cumartesi akşamından bugüne kadar. Ve o zaman diliminde burada kalan tüm müşterilerin listesi lazım. Ayrıca çalışanlarına dün gece garip bir şeyler görüp görmediklerini sorabilir misin? Ama sıçandan bahsetme. Gizli tutmamız lazım, tamam mı?"

"Tabii, olur."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Jason, aletlerini almak üzere minibüse döndü. Hafif bir rüzgâr okaliptüsleri karıştırdı, meyveleri asfalta serpilmişti. Dün biri hangi odada kaldığımızı öğrenmek için bizi takip mi etmişti? Akşam yemeğinden dönerken izlemiş miydi?

"Teşekkürler Cam," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Gitmem gerek."

Bana endişeyle baktı. "Bak Gemma, ne diyeceğimi bilemiyorum. Gerçekten çok üzgünüm, özellikle de Ben burada olduğu için. İyi olduğuna emin misin?"

"Tamamen iyiyim." Omuz silktim. "Dediğim gibi, iğrenç bir şaka sadece. Sonra konuşuruz."

Bunaltıcı kiralık arabama bindiğimde kendimi tekrar Scott'ın hastane odasında buldum.

Tavana bakarken yüzü beyaz bir yastığa dönmüştü.

"Doğrudan Sidney'e dönmeyeceğim," diye tekrarladım. "Ne kadar süre burada kalacağımı bilmiyorum ama biraz sürecek."

Scott rahatsız edici bir ses çıkararak adımı öksürdü. "Gemma."

"Evet," diye fısıldadım, sesim çatlayacak gibiydi.

"Bütün hayatından vazgeçmek zorunda değilsin. Buraya geleceğinden bile emin olamamıştım."

Göğsüme bıçak gibi bir acı saplandı. "Gelmemeyi hiç düşünmedim."

"Onun yanında Jodie var," diye mırıldandı Scott. "Ailesi var."

"Ben varım," dedim.

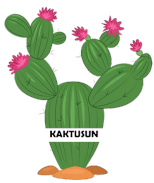
Scott bana döndü ancak kahverengi gözleri bulutluydu. Beni görebildiğini sanmıyordum.

"Kendinle ilgilen, Gem."

"Ben'le ilgileneceğim," dedim, çekinerek elini sıktım.

Gözlerini kapattı, yorulmuştu. "Hayır. Kendinle ilgilen. Ben seni çok seviyor, Gemma. Senin için endişelenmesini istemiyorum."

Son kelimeleri hastane makinelerinin bitmeyen biplemelerinin içinde kayboldu ve GPS'e karakolun adresini girerken parmaklarım titredi.



Salı, 12 Nisan

08.49

Fairhaven Polis Karakolu kocaman bir seyyar tuvalet gibiydi; tuğla dizileri canlı bir açık maviye boyanmıştı, paslı demirler küçük cam pencerelerde çapraz halde duruyordu. Betondan bir rampa basit bir telden kapıya çıkıyordu. Çıkıntı yapan sol duvarda çok çirkin bir kartpostaldaki resmi bir posta puluna benzeyen standart New South Wales Polisi tabelası vardı. Karakolun solunda yerleşim yerleri, sağındaysa iki depolama barakası duruyordu; beton zeminlerin üzerinde dalgalı demir duvarlar uzanıyordu. Her şeye denizin görünmez dokunaçları değmişti, tuzun verdiği hasar ahşap pencere kasalarını yemiş ve boyalarını tahrip etmişti. Binaların etrafına iyimserlikle ekilmiş hendek gibi çalılar, okyanus rüzgârından pes edip otoparka doğru düzleşmişti.

Karakolun dışındaki sokağa bir avuç gazeteci park etmişti. Simon Charleston havacı gözlükleriyle oradaydı, arabasının kaputuna yaslanmıştı. Arabayla yanından geçerken bana el sallayıp telefon işareti yaptı.

Küçük otoparka iki eski model araç daha park etmiş ve barakalardan birinin önüne bir motosiklet yaslanmıştı. Girişe en yakın sondan ikinci yere park ettim. Dışarı çıkarken çaktırmadan gömleğimin koltuk altlarını çekiştirdim. Gazetecilerin çılgınca sorularını duymazlıktan gelip rampadan çıkarken kuşlar ötüyordu. Resepsiyonda orta yaşlı, saçları iyice grileşmiş bir adam otu-

ruyordu. Adının uzunluğu yüzünden isim etiketinin yazı boyutu küçültülmüştü: Memur Noah Kingston-Ford.

"Günaydın," dedi neşeyle. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Ben Dedektif Çavuş Gemma Woodstock." Elimi uzattım.

"Tanrım, üzgünüm, siz olduğunuzu fark etmedim. Genelde Evans Head'deyimdir ama belli ki en azından Paskalya'ya kadar burada olacağım. De Luca işin inceliklerini gösterdi ve oyalanacağım çok şey var. Kylie Crossin'in akşam beşten sonra yerime geçeceğini söylediler." Elini ani bir hareketle belgeler yığınının üzerinden çekti. "Ama bu süre içinde bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin."

"Bize yardım etmene sevindim."

"Ben de. İşinizin yoğun olacağı belli."

Telefona cevap verdi ve çoktan yazıyla dolu olduğunu gördüğüm bloknota notlar yazdı, kâğıda "Fletcher" adı bir sürü kez karalanmıştı.

Etrafa bakınca bu dar alanı Sidney'in Harbourside ekip odalarındaki hareketlilikle karşılaştırmadan edemedim. Smithson'ın karakolu bile buradan üç kat büyüktü. Bir anda Metro ekibinde yıllarımı geçirdikten sonra dünyamı bu kadar küçültemeyeceğimi düşünmeye başladım. Aniden Owen'i ve ekibimizi özledim. Şık dava odalarına ve düzenli ofisime hasret duydum. Huysuz patronumuz Marie'yi bile özlemiştim. Sidney'in kumlu kargaşasını, renkleri, gürültüyü, kaosu özlemiştim. Eski hayatımı özlüyordum.

Başımı sallayıp iyice büyüyen umutsuzluğu üstümden atmaya çalıştım.

Noah'nın gülümsemesi arayanın hikâye anlatmaya geçtiğini gösteriyordu, o yüzden ben de gülümseyip ana ofise geçtim. İçeri girdiğimde üç kafa aynı anda döndü.

Odanın ortasındaki masada elinde dosya tutan bir kadın oturuyordu. Koyu renk saçları katlı kesilmişti, tek tük saçları üniformasının yakasında kıvrılmıştı. Gözleri fırtına grisiydi ve dosyayı tutan elleri uzun ve inceydi. Lane ve diğer memurlar kadının önündeki ofis sandalyelerine oturmuşlardı.

"Günaydın," dedi Lane kalkarak.

Diğer polis gergin bir gülümsemeyle ayağa kalkarken kadın, masada kedi gibi kaydı.

Lane omuzlarını dikleştirdi. "Çocuklar, bu Dedektif Çavuş Woodstock." Diğerlerini gösterdi. "Bunlar Memur Edwina de Luca ve Stajyer Memur Damon Grange."

Kadın bana soğuk bir bakış atıp kalçasını bir tarafa çıkardı. "Merhaba."

Grange bana doğru hamle yaptı ve benim boyumda olduğunu görünce şaşırdım; akademiden yeni çıkmış olmalıydı. Tuhaf derecede uzun kirpikleri ve aşırı yuvarlak bir yüzü vardı.

Kel başını bir aşağı bir yukarı salladı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Dedektif. Dün ne gündü ama, değil mi?" Topuklarının üstünde sallandı, üçümüze birden gergince gülümserken kolları iki yanında salınıyordu.

Oda sessizliğe büründü.

"Geç kaldığım için üzgünüm," dedim. "Bu sabah şaşırtıcı biçimde olaylıydı."

De Luca mükemmel kaşlarından birini kaldırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Lane.

"Benzin istasyonunun yanındaki boş araziye adli tıp ekibini çağırmak zorunda kaldım. Zeminde kan buldum da."

Üç çift göz de ahenkle genişledi.

"Geçen haftadan beri yağmur yağmadı," dedi De Luca. "Kan Abbey Clark'a ait olabilir."

"Evet, ben de aynısını düşündüm. Teknisyenler şu anda ilgileniyorlar ama kesin bir şey için birkaç gün beklememiz gerekebilir." Sıçandan bahsetmemeye karar vermiştim, en azından Tran'le konuşana kadar. "Benzincinin etrafındaki çalılıkların aranmasını istiyorum. Pazar günküne benzer bir şeyler ayarlayabilir misin?"

De Luca başını sallayıp telefonunu eline aldı.

Bir bardak suyla birlikte dizüstü bilgisayarımı ve not defterimi aldım, aklımda yapmamız gerekenleri işaretliyordum.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

De Luca omuz silkerek telefonu kapattı. "Her şey tamam. Bölgenin itfaiyesi yirmi dakika içinde oraya bir düzine adam gönderecek."

"Tamam, harika." Ellerimi birleştirdim. De Luca'nın ses tonunda bir düşmanlık var gibiydi ancak kendime, bana öyle geldiğini söyledim. "Hızlıca arayı kapatalım da devam edebilelim." Binanın sağındaki karanlık odaya göz attım. "Oraya gideceğiz." Lambaları açtım. Havasız odada birbirine uymayan sandalyeler, bir kayıt cihazı ve tekerlekli eski bir televizyon vardı.

"Vantilatör yok." De Luca arkamda süzülerek masanın başında yerini aldı.

Sonraki birkaç dakika boyunca pencereyi açmakla uğraştım. "Peki." Masanın diğer ucuna oturdum. Grange ve Lane önlerinde açık dizüstü bilgisayarlarla De Luca'nın iki yanında oturuyorlardı. Midem rahatsızlandı. "İlk olarak hepinizle çalışmaya sabırsızlandığımı söylemek istiyorum ve bunun normal olmayan bir durum olduğunu biliyorum."

Genç adamların yüz ifadeleri arkadaşça kaldı ama De Luca gözlerini arkamdaki kapıya dikti.

"Ayrıca ciddi bir, belki de iki cinayet vakasını araştırdığımızı hatırlatmak istiyorum, işleri sıkı tutmaya devam etmeliyiz. Sizden çok şey isteyeceğim ve istediğim şeyler anlaşılmazsa bana söylemenizi istiyorum. Tamam mı?"

Mırıldanarak ve başlarını sallayarak cevap verdiler.

"Güzel."

De Luca'ya döndüm. "Dün Rick'in annesiyle babası nasıldı?" Prosedürün rahatlatıcı sakinliği etkisini gösterdi, bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

"İyi değildi." Dolgun dudaklarının kıpırdadığı zar zor görülüyordu. "Oraya vardığımızda yanlarında komşuları vardı, neyse ki işe yaradı, yoksa onları bırakabileceğimizi sanmıyorum. Özellikle babayı."

"Adam çok kötüydü," diye konuşmaya başladı Grange. "Ağlıyor, zar zor konuşuyordu. Çok üzücüydü."

"Siz oradayken ağabeyi geldi mi? Aiden?"

"Hayır." De Luca başını salladı. "Notlarımızı yazmak için geri döndük."

"Fletcherların Rick'e olanlar hakkında bir şeyler bildiğinden şüphelendiniz mi?"

"Yalnızca son günlerde çok mutlu ve bahçe düzenleme işi için heyecanlı olduğunu söylediler," dedi Grange.

"Bu sabah resmi kimlik tespitini yapacaklar," dedi De Luca, "Lamb cesedi temizledikten sonra. Onu yaptıktan sonra yarın onlarla tekrar konuşuruz diye düşünüyordum. Dün pek yardımcı olacak vaziyette değildiler. Onlara doğru düzgün Abbey'yi bile soramadık."

De Luca'nın sesinde çekici bir ahenk, sessiz bir kendine güven vardı.

Sinirlendiğimi göstermemeye çalıştım, dün Rick'in annesi ve babasıyla konuşmayı çok isterdim. İlkel duygularına rağmen yeni kedere boğulmuş insanlar daha az içine kapanıyordu; bazı şeyleri daha özgürce açık ediyorlardı. Tecrübelerime göre zamanla sevdikleri için hangi bilgiyi gizleyeceklerini öğreniyorlardı.

"Tamam, olur," dedim. "Rick'in Abbey'yle ve diğer arkadaşlarıyla olan ilişkisini kesinlikle anlamamız lazım. Ve finansal problemleri varsa veya uyuşturucu kullanıyorsa bilmemiz gerekiyor."

Üç genç memur bana baktı.

"Soruşturmamızın omurgasını oluşturacağını düşündüğüm birkaç sorum var," dedim, "ama hangi aşamada olduğunuzu anlatın da bir sonraki kırk sekiz saati planlayalım."

De Luca tek bir hareketle ayağa kalktı, belli belirsiz omuz silkti. Odanın en uzak köşesine gidip büyük bir mantar pano çıkardı, döndürünce Abbey Clark'ın fotoğrafları, bir harita, telefon kayıtları ve hesap ekstresi gibi görünen birkaç çıktı göründü. De Luca panoyu masaya koyup arkasında kıpırdamadan durdu. "Pazar akşamı burada kalmıştık."

BELONGS TO KAKTÜSTEKİM

Ses tonunda ufak bir değişiklik, yeteneğini sorgulamışım gibi bir meydan okuma vardı ama sadece başımı sallayıp ona beklentiyle baktım.

Abbey'nin bilinen hareketlerinin üzerinden geçti ve Lane'in onu eve bırakma teklifini reddetmesiyle bitirdi. "Hem annesi hem de babası Abbey'nin çıkmadan önce babasıyla tartıştığını kabul etti. Daniel cumartesi günkü gerilimin sebebinin gece yarısından önce dönmesini istemesi olduğunu iddia ediyor, kız bunu mantıksız bulmuş. Baba hoşnutsuzluğunu Rick Fletcher'dan çıkarmış, belli ki aralarında bitmeyen bir düşmanlık varmış."

"Ama Abbey perşembe günü Rick'ten ayrıldı, değil mi?"

De Luca, onu uygunsuz bölmüşüm gibi bir anlığına cevap vermedi. "Rick böyle söyledi. Cuma günü aralarında geçen mesajlaşmalar da doğruluyor, ne var ki ben olsam kesin demezdim. Partideki bazı çocuklar ayrılık konusunda tartıştıklarını söylediler." De Luca cevabının tatmin edici olup olmadığını öğrenmek için kaşlarını kaldırdı.

"Yani Abbey ayrıldıklarını ailesine söylemedi mi?"

"Belli ki evet."

"Rick'le Abbey'nin ilişkisinin geçen haftaya kadar değişken olup olmadığını biliyor muyuz? Daha önce ayrılmışlar mı?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır." Boğazını dikkatle temizledi. "Rick'in Abbey'nin flört ettiğini söylediği adamın kim olduğunu bilmiyoruz ama kız karavan parkında kaldığını düşünüyor gibi. Henüz bu ipucunu takip etme şansımız olmadı."

"Dün gece Facebook mesajlarına baktım," dedim ve defterimde bir sayfa çevirdim. "Robert Weston son zamanlarda onunla iletişim halindeydi ve gerçek hayatta görüşmüş olabilirler. Robert İngiliz ancak buraya mı taşındı yoksa yalnızca seyahat mi ediyordu bilmiyorum."

De Luca kitabına not aldı. "Sahte bir hesap olabilir mi?"

"Hesap gizliydi ama yüzlerce arkadaşı vardı, o yüzden gerçek olduğunu düşünüyorum. Bu sabah bağlı olduğu telefon numa-

rasını arayıp Robert'ın beni araması için mesaj bıraktım. İşte," numarayı bulup ona verdim, "onun hakkında ne bulabiliyorsan bul. Ve telefonu takip edebiliyorsan et."

Başıyla onayladı.

"Şimdiye kadar partiden kaç çocukla konuştunuz?" diye sordum üç memura.

"Muhtemelen yedi kadar ama orada en az altmış kişi vardı," dedi Grange. "Çoğu liseye giden çocuklar ama kasaba dışından birkaç kişi de vardı. Üstünde çalışacağımız bir liste hazırladık."

"Hızlı hareket etmeliyiz. Bu haftadan itibaren okul tatil olacak, o yüzden çoğu aileleriyle birlikte dışarı gidecektir."

De Luca gözlerini panodan ayırmadan konuşmamışım gibi devam etti. "Abbey Clark'ın telefonu cumartesi akşamından beri kullanılmadı, ya kapatılmış ya da karakoldan ayrıldıktan yaklaşık otuz dakika sonra çalışamaz hale getirildi. Gecenin erken saatlerinde partideki bir arkadaşını arayıp başka bir arkadaşına mesaj attı ama olağan olmayan bir şey yoktu. Fletcher'la ne partinin öncesinde ne de sonrasında konuştu." De Luca durdu, sonra gözlerini kaldırıp sırayla bize baktı. "Telefon kayıtlarından Fletcher'la ilişkilerinin cinsel ve epey değişken olduğu anlaşılıyor, özellikle son zamanlarda. Geçen ay mesaj yoluyla birkaç kez kavga etmiş ve geçen yıl birbirlerine açık saçık fotoğraflar yollamışlar ama son zamanlarda böyle bir şey olmamış."

"Peki," dedim, çoktan sabırsızlanmaya başlamıştım. Ayağa kalktım. "İki ana görevimiz olduğunu kesinleştirmek istiyorum. Abbey Clark'ı bulmalıyız. Fletcher'ın öldürülmesiyle ilgisi olduğuna dair bir ihtimal olduğunu biliyorum ancak yapmadığıyla ve hayatta, dışarıda bir yerlerde olduğuyla ilgili daha çok ihtimal var. Eğer öyleyse zamanımız azalıyor, o yüzden bir an önce devam etmek istiyorum. Geniş bir arama yapmak için elimizde kaynak yok, yani daha fazla odaklanmalıyız. Diğer görevimizse Rick Fletcher'ın katilinin kim olduğunu öğrenmek. Zamanlama ve coğrafi yakınlık bu iki olayın bağlantılı olup olmadığını göste-

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

recek, ikisini aynı anda yöneteceğiz ama lütfen bunun düşüncelerinize sınır koymasına izin vermeyin. Bana kalırsa açık bir alanın içindeyiz. Şu aşamada hiçbir teoriyi elemeyeceğiz."

Mantar panoya doğru yürüyüp Abbey'nin fotoğrafına baktım.

"Lane, Bruce Piper'ın resmi ifadesini alırsan sevinirim, Fletcherların diğer komşularıyla devam edersin. Ayrıca adli tıp ekibiyle konuşup olay yeri inceleme raporundaki ana maddeleri alabilir misin? Bu sabahki kanı incelemeyi tamamladıklarında tüm gün boyunca Fletcher kardeşlerin evinde olacaklar. Mick Lamb çarşamba günkü otopsiye kadar ellerinde çok fazla şey olmayacağını söyledi."

"Sorun değil," dedi Lane.

"Güzel. Grange, cumartesi akşamından pazartesi sabahına kadar bulabildiğin tüm güvenlik kamerası görüntülerini getir. Sınırlı olduğunu biliyorum ama meclis görüntülerini, özel kameraları, araç kameralarını, ne varsa istiyorum. The Parrot'daki Cam O'Donnell'la çoktan konuştum, kendi elindeki kayıtları hemen gönderecek. Bu dosya için gerekli ipucu, kayıtlardan birinin içinde duruyor olmalı ve böyle bir ironi hoşuma gitmiyor. Ayrıca karavan parkıyla konuşup onlardan kalanların tam listesini alabilir misin? Cumartesi günü orada olan ve o vakitten beri giriş yapan herkesi bilmek istiyorum. Aynı şey diğer oteller ve bölgedeki Airbnb kiralamaları için de geçerli."

Grange not alırken dili ağzının yanından çıktı. "Evet, evet," diye mırıldandı.

De Luca'ya döndüm. Yüzü kayıtsız kaldı. "Benimle Clarklara gelmeni, sonra da Abbey'nin cumartesi gecesindeki hareketlerinin zaman çizelgesini haritalamama yardım etmeni istiyorum."

"Partide çocukları sorgulamaya devam edecektim," dedi kısaca.

"Bu daha önemli."

Dudaklarını büzdü. "İyi."

Boynuma ısının yükseldiğini hissettim. Sorunu neydi bilmiyordum ama buna hiç zamanım yoktu.

Masanın diğer tarafından boş bir kâğıt aldım ve yüksek sesle söylerken not etmeye başladım. "Şimdi söyleyeceklerimi aklınızda tutmanızı istiyorum. İlk olarak Abbey'yi partide rahatsız eden adamı bulmalıyız. Belki Robert Weston'dı, belki karavan parkında kalan biri. Her türlü Robert'ı bulmalıyız. Karavan parkının yöneticisinin yardımını alalım. İkinci olarak, Abbey'nin parasını neye harcadığını bilmek istiyorum. İki haftada bir en az dört yüz dolar kazanıyor ve hemen çekiyordu. Üçüncü olarak, kızın akıl sağlığıyla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyorum. İntihar olduğunu gösteren belirtiler var mıydı? Kiminle yakındı? Kimseye sırlarını açmış mıydı? O gece onunla ilgili bir şeyler, mesela kiminle konuştuğunu ve nasıl davrandığını görenler varsa öğrenmeliyiz. Ayrıca o bisikleti de bulmak istiyorum. Çalındıysa kim aldı? Ailenin çok parası yoktu, o yüzden değerli olduğunu sanmıyorum. Bu, başka bir sebepten çalındığı anlamına mı geliyor? Ve neden gece yarısı bunu bildirmeye gitti?" Lane'e döndüm. "Sanırım cumartesi günü karakola gelişi kayıtlarda vardır. Görmek istiyorum." Kalemin kapağını yerine koyup sırtımı gerdim. Dik durup, "Hâlâ neden eve bırakmana izin vermediğini anlamaya çalışıyorum," dedim.

Lane dudaklarını ıslatarak başını salladı. "Israr etmeliydim," dedi sessizce. "Tartışmaya kapalı olduğunu söylemeliydim."

Üzgün görünüyordu, ona birden sempati duydum. Ya şöyle olsaydı demek dünyanın en tehlikeli şeyiydi. Önümüze çok fazla yanlış yol sürülmüştü, kaçınılmaz olarak bir aşamada çıkmaz sokağa girmiştik. Oradan ne kadar hızlı çıkarsak o kadar iyiydi. Pişmanlık bizi hiçbir yere götürmezdi.

"Kafasında farkında olmadığımız çok şey olduğunu sanıyorum."

"Karakol görüntülerini yollarım," dedi, bilgisayarına döndü.

Soru listemi panoya asıp başka bir kâğıt aldım. "Süpermarketteki işverenleriyle ve iş arkadaşlarıyla konuşmalıyız. Rick'in de. Birlikte çalıştığı biri var mıydı? Ve hayatlarındaki diğer yetişkinler kimlerdi? Öğretmenler, akrabalar var mıydı?"

"Abbey'nin öğretmenleri partide ne olduğunu bilemezler," dedi Grange şüpheyle.

"Hayatında olanları onlara açmış olabilir. Aile içi şiddet mağdurlarının evin dışındaki yetişkinlerle iletişime geçmesi sık görülen bir şeydir."

Ensem yine yanmaya başlamıştı. Odanın bir yerindeki sinek düzensiz aralıklarla, bir türlü çalışmayan çim biçme makinesi gibi vızıldıyordu.

"Akla yatkın olmayan her şeye dikkat etmenizi istiyorum. Zaman kaybetmeyi göze alamayız." İç çektim, şu anda liderlik yapmamın çok önemli olduğunu biliyordum. "Başarabiliriz. Gün içinde iletişimde kalalım ve bana beşten önce rapor edin. Sorusu olan?" Küçük odaya bakındım.

Lane boğazını temizledi. "Vardiyalarımızı merak ediyordum da. Tran'in ekstra kaynak ayarladığını biliyorum ama nasıl işleyecek? Yine de gece vardiyası alacak mıyız? Fazladan birine ihtiyaç olursa seve seve yardım ederim."

"Hayır, dördümüzün gün boyunca ekip olarak çalışmasını istiyorum. Karakol bir sonraki duyuruya kadar yedi yirmi dört açık kalacak ama gece vardiyalarına başkaları bakacak, ayrıca sabah 7.30'dan akşam 4'e kadar günlük işleri ve devriye vardiyalarını idare etmek üzere ekstra kaynak gelecek. Hafta sonu nasıl olacak henüz bilmiyorum ama bu yıl Paskalya kutlamalarını erteleyebileceğinize dair sevdiklerinizi uyarmanızı tavsiye ederim."

Lane başını salladığında onu barda gördüğümü, elini o kadının eteğine indirdiğini hatırladım.

"Tamam, benden haber alana dek yarın sabah aynı saat, aynı yer."

Lane'le Grange ayağa kalkıp eşyalarını topladılar.

"10'da ayrılsak olur mu?" diye sordum De Luca'ya.

"Tabii." Dosyayı göğsüne bastırıp "Lane? Seninle hemen biraz konuşabilir miyim?" dedi.

"Olur," dedi o da ve arkasından gitti.

Tuvalete girdim ve yüzüme güneş kremi sürdüm. Tiksindirici tatlı kokusu midemi kaldırdı.

"Güle güle," dedi Grange, bir anda ortadan kayboldu.

"Hoşça kal," diye cevap verdim.

Diğer toplantı odasının kapısı hâlâ kapalıydı, Lane'le De Luca'nın belli belirsiz mırıltılarını duyabiliyordum. Rick ve Abbey'nin vesikalıklarına bir daha baktım. Fotoğraflarının karakolun duvarında asılacağını asla tahmin etmeyecek genç, güzel insanlardı.

Güneş gözlüklerimi arabada unuttuğumu fark edince ön tarafa döndüm. Kafa derimin açıkta kalan kısmı anında yanmaya başladı ve elbette telefonum çaldı.

Tran arıyordu.

"Kusura bakma Gemma, tüm sabah boyunca toplantıdaydım. Her şey yolunda mı?"

Ona sıçandan ve boş arazideki kandan bahsettim. "İtfaiye araziyi ve etrafı aramamıza yardım ediyor."

Hemen cevap vermedi. İnsanı bunaltan gazetecilerden uzak durmak için binanın arkasına yürüdüm.

"Keşke bana haber verseydin. Borçlu kalmayı sevmem."

"Üzgünüm," dedim, şaşırmıştım. "Burada işler çok hızlı ilerliyor."

"Evet, bir dahaki sefere bana söyle." Durakladı. "Kanın kaynağı hakkında hemen sonuçlara varmayacağım," dedi dikkatle, "ama şu sıçan işi hoşuma gitmedi."

"Onu ciddiye almıyorum," diye yalan söyledim. "Şoke ediciydi ama muhtemelen çocuklar dalga geçiyordur."

"Hoşuma gitmiyor Gemma. Bence kaldığın yeri değiştirmeliyiz."

"Gerekli olduğunu sanmıyorum."

Tran iç çekti. "Patronumla konuşayım. Seni sonra ararım." Sonra durup konuştu, "Gemma, çıkmak istiyorsan şu an doğru zaman. Oğlun seninle ve durumun... zor olduğunu biliyorum."

Yakamı nemli tenimden uzaklaştırdım. Gidebilir miydim? Bunlar hiç olmamış gibi davranabilir miydim? Rick Fletcher'ı ve

Abbey Clark'ı unutup Ben'i Smithson'a ve... neye götürecektim? Sonra ne olacaktı?

"Buraya bir cinayet ve kayıp vakasıyla ilgilenmeye geldim ve durum değişmedi," dedim, hissettiğimden daha fazla inançla.

"Güzel," diye yanıtladı Tran her zamanki pervasızlığıyla. "Sen gitsen bayağı boku yerdim."

Tekrar otoparka dönünce gazetecilerin dikkatlerini çektim. Ardından tel kapı açıldı ve De Luca rampadan indi. "Az önce Georgina Fletcher aradı," dedi bana kısık sesle. "Aiden ortadan kaybolmuş."

Yakınlardaki bir ağaçta bir çift yalıçapkını yüksek sesle ötmeye başladı.

Salı, 12 Nisan

09.35

De Luca, hızlı hareketlerle ve ölçülü dönüşlerle araba sürürken konuşuyordu. Klima yüzüme vuruyor ve gömleğimin terli kısımlarını buza çeviriyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken olunca fark etmesin diye onları göğsümde kavuşturdum. De Luca arabanın hem dışındaki hem de içindeki sıcaklıktan etkilenmemiş gibi duruyordu, fildişi teni hâlâ temiz ve parlak, dikkatle makyaj yapılmış gözleri lekesizdi.

Yolcu koltuğundan telefon açtım. Aiden kendi iradesiyle gitmiş gibi görünüyordu; ailesine bir süreliğine yalnız kalmak istediğini söyleyip minibüsüyle gitmişti. Arabası pazartesi sabahı Sidney'den çıkarak bir gişeden geçmiş ve kredi kartı tüm hafta boyunca orada kullanılmamış olsa olay yerinden kaçıyor der, Rick'in cinayeti için şüpheli ilan ederdim ama yine de huzursuzdum.

Rick'in sesli mesajındaki umutsuzluğu anımsadım ve Aiden'ın da aynı durumda olup olmadığını merak ettim. Keder içinde olduğuna şüphe yoktu ama her türlü bir şeyler biliyordu, o yüzden onu bulmalıydık. Arabası için uyarı koydum ve telefonuyla banka hesaplarını izlemeyi talep ettim. Annesiyle babası bir kız arkadaşı olmadığını söylüyor olsalar da Grange bilinen tanıdıklarını, arkadaşlarını, iş arkadaşlarını bulmaya çalışıyordu. Hüsranla arabanın koltuğuna yaslandım, gözlerimi bir açıp bir kapattım. Aiden'ı bulmamızın şu anda beklemekten başka bir yolu yoktu.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

De Luca'ya göz ucuyla baktım. "Rick'in Abbey'nin kaybolmasıyla ilgili tepkisi hakkında ne düşünüyorsun?"

Şaşırmış gibiydi. "Ben mi?"

"Evet. Şoke mi olmuştu? Pişman olmuş gibi mi görünüyordu?"

"Daniel Clark, Abbey'nin eve gelmediğini fark eder etmez Rick'in evine gitmiş, ona söyleyen biz değildik yani. Daniel, bir gece önceki tartışmalarından ötürü Abbey'nin orada kaldığını düşündüğünü söyledi. Rick, 'Daniel'ın bağırışları ve kapıya vuruşuyla uyandım,' dedi. Belli ki kızını bulmak için evi altüst etmiş."

Daniel Clark'ın çılgınca arama sebebi kızının güvenliğinden endişe etmesi miydi yoksa şüpheli konumuna düşünce onu önemsediğini ispatlamak mıydı diye merak ettim.

"Sabah 11'e, Clarklardan çıkana kadar Rick'le konuşmadık. Bocalamış gibi göründüğünü düşündüm."

"Eski kız arkadaşı kaybolduğu ve kızın deli babası onu bulmak için evini mahvettiği için mi yoksa bir gece önce kendini kaybedip Abbey'yi öldürdüğü için mi?"

De Luca'nın çenesi kırıştı. "Bilmiyorum ama gerçekten canı sıkılmıştı." Sinyali açıp yumuşak bir dönüş yaptı. "Ve Daniel evinden gittikten sonra onu birkaç kez aramaya çalıştığını biliyoruz, bu da sahiden endişeli olduğunu gösteriyor."

"Belki." İnsanların gerçekten habersiz olduklarını kanıtlamak için arama yaptığı yüzlerce davada çalışmıştım. "Pişmanlıkla keder arasındaki farkı söyleyebilseydik keşke."

De Luca omuz silkti. "Keşke."

"Abbey'nin fotoğrafları pazar günü normaldi, değil mi?"

"Evet," dedi. "Pazar günü akşamüstüyle Rick'in bulunduğu pazartesi sabahı arasında zarar görmüş olmalılar."

Rick'in yatak odasının zeminindeki boş Jack Daniel's şişesini düşündüm. Belki pazar gecesi Abbey'nin yüzünü karalamanın iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar içip sinirlenmişti. Ama sonra aklıma sesli mesajı geldi; orada sarhoş gibi değildi.

"Burada mı büyüdün?" diye sordum De Luca'ya, bilerek konuyu değiştirerek.

"Yirmi yaşından beri burada yaşıyorum."

"Ya."

Polis arabası tıkırdayarak gidiyor, ara sıra motordan tik-tik-tik sesi geliyordu. Ayağımın altındaki halı tüylenmişti ve plastik deri döşemede bir yırtık vardı. İki katlı, birbiriyle aynı, balkonlarında renkli havlular asılı olan yazlık evlerin önünden geçtik. De Luca resmi olmayan bir yaya geçidinde durdu ve kaykaycılar hızla geçtiler. Solumdaki *fish and chips* dükkânının açık kapısının üzerinde devasa plastik bir ahtapot ve yanında Oyna, Yıka, Tekrar Et adındaki çamaşırhane vardı. Yolun üzerinde kaldırıma kadar yayılmış dolu bir kafe vardı; müşteriler küçük masalarda bebeklerini ve köpeklerini kontrol altında tutmaya çalışırken birbirleriyle konuşuyorlardı. Bir sörf mağazası, süpermarket, büyük bir gazete bayisi ve önünde bonsailerle etli bitkiler olan bir de kitapçı vardı.

Küçük gruplar halinde toplanmış bir sürü genç gördüm, canlarının sıkkın olduğu belliydi. Rick'in öldürülmesinin şoku üzüntüye yol açmıştı.

Bakışlarımı De Luca'ya çevirdim. Bu kadında anlaşılamaz bir şeyler vardı, bir kere daha zorlamaya çalıştım. "Komiser Gordon ne zaman kaza geçirdi?"

"Abbey'nin kaybolduğunu saptadıktan sonra evinin etrafındaki ve partinin olduğu yerdeki çalılık alanları aramak için acil bir temel arama düzenledik ama Tommy'nin artan bütçeyle alakalı yerel ekiple toplantısı vardı. Bakan da geliyordu, yani büyük bir olaydı. Sanırım bu yüzden Tommy her şeye rağmen oraya gitti."

Geçtiğimiz evler giderek daha az gösterişli oluyordu. Ön bahçelerinde bir sürü bozuk araba duruyordu.

"Bir gün içinde uğraşılacak ne çok şey olmuş."

"Sorun değildi." Yok sayar gibi omuz silkip klimanın havalandırmasını düzeltti.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Şaşkınlıkla tekrar denedim. "Clarkların evinden gelen birkaç ev içi şiddet ihbarına katıldın, değil mi? Raporlarından birini görmüştüm."

"Evet. Tommy ve diğerleri kadar değil tabii, gece vardiyalarında pek çalışmam. Tommy kadınların o işleri yapmasını sevmez ve Daniel'ın sorun çıkardığı vakitler de hep akşam oluyor."

"Doğduğum yerdeyken çok fazla ev içi şiddet vakasıyla çalıştım," dedim. "Çok can sıkıcı olabiliyorlar."

"Yani, neden dursundu ki?" Alay edercesine güldü, sesi yükseldi. "Dot asla bir şey söylemez ve o suçlamada bulunmadan kimse adama dokunamaz."

De Luca'nın çıkışı onu olduğu kadar beni de şaşırtmıştı ve sonraki birkaç dakika boyunca yalnızca motorun sesini dinledik, De Luca'nın nefesi hızlı ve keskindi.

"Ya Abbey'nin erkek kardeşleri?" dedim çekinerek. "İkizlerdi, değil mi?"

"Onlara dokunduğunu sanmıyorum. Hiç yaralarının tedavi edildiği görülmedi. Gerçi hâlâ küçükler, o yüzden kim bilebilir? Abbey'yi ergenliğe girene kadar dövdüğünü düşünmüyorum."

Bu örneği öyle iyi biliyordum ki uykumda bile sayabilirdim. Erkek istismarcı sıklıkla sinirini evdeki kadınlardan çıkarırdı, bunu özellikle ergenliğe girdikten sonra yapar, hafifmeşreplik yaptıkları için dövdüğünü söylerdi. Evdeki diğer erkekler fiziksel saldırılara maruz kalmıyor olabilirdi ancak annelerinin ve kız kardeşlerinin mal muamelesi gördüklerine tanıklık ederlerdi, böylece kadın rollerine bakışları ve erkeklere hak gördükleri şeyler sonsuza dek çarpık olurdu.

De Luca devam etti: "Abbey'nin açıklamak istediğini anlayabiliyordum ama babası ortadan kaldırılmadan risk almaya değmeyeceğini düşündü herhalde. Annesi konusunda endişeliydi." De Luca'nın sesinde sertlik vardı, parmakları direksiyonun etrafında dolandı.

Cevap veremeden fasulye şeklindeki şekerlere benzeyen sokaktan döndük.

"Geldik," dedi düz bir sesle, arabayı kıvrımın en üst kısmına park etti.

Clarkların evi yenileyicilerin rüyalarının somut bir örneğiydi. Nedense ayakkabıda yaşayan kadını anlatan ninniyi aklıma getirmişti. Çamur kahverengisiydi, hafif sola doğru kaymıştı. Aşağı katın muhafazasız çatısı tenekedendi, ikinci kat birkaç metre daha geride olduğundan ortaları şiş gibi çıkıyordu. İki kat kesinlikle birbirinden ayrıydı. Ön bahçenin çoğunluğunu ölü bir ağaç kaplamış, dalları evi çiziyordu. Böcekler bozuk bir duman alarmı gibi vızıldıyordu, ısıran bir sivrisineği kovmak için koluma vurdum.

"Şuradan mı?" Solu gösterdim. Ön kapıyı göremiyordum.

"Buradan," dedi De Luca, evin sol ucuna doğru yürürken. Garaj yoluna eski bir Ford park edilmişti, otlarla dolu tarlalarda üç tane sönük futbol topu saydım.

Evin yan tarafının boyası öyle soyulmuştu ki sanki birisi kazıyormuş gibiydi. Üst kattaki pencerelerden biri açıktı ve ince perdeleri esintiyle hareket ediyordu. De Luca çatlak ahşap kapının cam kısmına sertçe vurdu.

İri yapılı bir kadın belirdi, gözleri kan çanağıydı ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. Bir süre uğraşıp kilitleri açmaya çalıştı. En sonunda anahtar döndü, ayaklarını sürüyerek basamağa çıktı, tombul bir el gözlerini kapadı. Duruşundan kamburlaşmaya başladığı görülüyordu, koyu kahverengi saçlarıysa kıvır kıvırdı, dağınık bir hale gibi duruyorlardı. Geniş yanaklarına çiller ve renk bozulmaları yayılmıştı.

"Selam, Dot," dedi De Luca.

Elimi uzattım. "Bayan Clark? Ben Dedektif Çavuş Woodstock."

Dot elini sıkmama izin verdi. "Evet. Diğer kadın arayıp geleceğinizi söyledi." Solmuş yazlık elbisesinin önünü gerginlikle düzeltti, ardından fazla büyük düğmelerinden birini okşadı. "Abbey'yi buldunuz mu?"

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"İçeri gelebilir miyiz, Bayan Clark?" dedim hem mahcup hem de iş gömleğimin ve pantolonumun içinde sıcaklamış hissediyordum.

Elini beline indirerek evin içinde kayboldu, kapıyı tamamen açık bıraktı. De Luca'yla bakıştım. Yüz ifadesinden bunun normal bir karşılama olduğunu anladım.

Duvarlar çıplak ve karanlıktı, süpürgeliklerin üzerine pislik yer etmişti. Mutfaktaki ağır perdeler lavabonun üzerindeki dar pencerenin iki yanına toplanmıştı. Dolaplar ve tezgâh ahşaptan yapılmıştı ve etrafında altı sandalye, ortasındaysa ahşap bir meyve kâsesi olan bir masa vardı. Üç sinek, kâsenin içindeki pörsümüş şeylerin üstünde uçuşuyor, tatlının ekşiye dönen kokusu burun deliklerime doluyordu.

Bitişik odada birbirine benzeyen iki küçük çocuk kanepeye yayılmıştı, yüzlerini ekran aydınlatıyordu.

"Daniel'ı çağırayım." Dot başka bir kapıya geçince bunu fırsat bilip oturma odasına girdim. De Luca mutfakta kaldı.



"Selam çocuklar," dedim.

"Selam," dediler aynı anda, kafalarını kaldırmadan.

Kendimi tanıttım, onlar da Wayne ve Chris olduklarını söylediler. Gözleri Abbey'ninkine benziyordu ama yüzleri daha yuvarlaktı ve karışık kahverengi saçlarında pembe altın renkler yoktu. Masum yüzleri, altında yatan hasarı iyi gizliyordu.

"Ablanızı bulmaya çalışıyoruz," dedim, seviyelerine inmek için diz çöktüm. "Ondan haber almadınız, değil mi?"

Başlarını salladılar.

"Ve nerede olduğunu bilmiyorsunuz? Bir yere gideceğinden hiç bahsetmedi?"

Bir kere daha başlarını salladılar.

"Hâlâ partide olabileceğini söylemiştim," dedi Chris, "ama annem başka bir yere gittiğini söyledi." Erkek kardeşini tekmeledi, o da karşılık olarak çıplak bacağına vurdu.

Wayne, ufak atışmaları yüzünden istifini bozmadan konuştu. "Annem Abbey'nin yakında döneceğini söylüyor ama herkes onu aramaya devam ettiği için bu hafta okula gitmemize gerek yokmuş."

"Cumartesi akşamı ikiniz de burada mıydınız?"

Onayladılar. "Kâbus gördüm," diye başladı Chris. "Gece yarısı uyandım o yüzden."

Ona biraz daha yaklaştım. "Kalktığında herhangi bir şey duydun mu?"

Gözlerini aletten ayırmadan dudağını ısırdı. "Sanmıyorum. Belki dışarıdan ses geliyordu ama büyük ihtimalle keseli sıçandı. Hep çatımızda gezerler. Babam onlardan nefret ediyor."

Bir anlığına bu dediğine şaşırdım. "Babanız onları yakalar mı? Kafese falan koyar mı?"

Wayne kıkırdadı. "Hayır."

Gülümseyip başımı salladım, bunun Daniel'ın sabah erkenden çıkıp kapıma sürpriz bırakmadığı anlamına gelmediğini düşündüm. "Peki Chris, o gece kaçta uyandığını hatırlıyor musun?"

"Şey." Gözlerini ve burnunu kırıştırdı. "Kuşları duyabiliyordum, o yüzden neredeyse sabahtı galiba."

Video oyununa yine odaklanınca küçük yüzünün rahatlamasını izledim.

"Ya dün sabah? Annenizle babanız burada mıydı?"

"Babam dışarıdaydı sanırım," dedi Wayne. "Bahçedeki motorlarla uğraşıyor."

Döşemelerdeki ayak seslerini duyunca ayağa kalktım. "Bir süreliğine anneniz ve babanızla konuşacağız, tamam mı?"

Yine aynı anda başlarını salladılar, belli ki varlığımdan pek etkilenmemişlerdi.

Tam bir adam karşıdan gelirken mutfağa döndüm. Daniel Clark geniş ve esmerdi, omuzları neredeyse dar kapı çerçevesine değiyordu. Yüz hatları çekiciydi; pürüzsüz bir teni, kısa kesilmiş kalın, koyu renkli saçları vardı. Göbeği biraz fazla büyüktü ama

eskiden atletik olduğu belli oluyordu. Koyu gözleri bana bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu. Arkasından gelen Dot karısından çok annesi gibi görünüyordu.

"Sen şehirden gelen kadın polissin," dedi.

"Dedektif Çavuş Woodstock. Siz de Daniel Clark olmalısınız." Elini sıkmak için öne çıktım.

De Luca'ya bakıp sonra tekrar bana döndü. Elimi sıkıca tutarken yavaş, alaycı bir gülümseme yüzüne yayıldı. Etrafımda karanlık bir enerji döndü; adam az alkollü kokteyl gibiydi.

"Bu aralar erkek polislere yönelik bir ayrım mı var? Dilekçe yazmam gerekiyor mu?"

"Başkomiser Gordon kişisel sebeplerden dolayı izne çıkmak zorunda kaldı, o yüzden kızınızın dosyasıyla ben ilgileniyorum."

"Evet, Tommy'nin kazasını duydum." Dirseklerini tutup topukları üzerinde ileri geri sallandı. "Çok yazık."

"Bay Clark, oturabilir miyiz?"

Masadan bir sandalye çekerek ağır bir şekilde oturdu, bacaklarını iyice açtı. Ben de otururken bakışlarını üzerimden çekmedi, De Luca'yla Dot da beni takip ettiler. Sonra Daniel başını oturma odasına çevirdi. "Çocuklar! Dışarı!"

Bir süre sonra ikizler koşarak masanın yanından geçtiler. Daniel bir şey bekliyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Kızımı henüz bulamadığınızı tahmin ediyorum?"

"Hayır, Abbey'nin yerini tespit edemedik. Ama size soracak birkaç şeyimiz daha var."

Daniel sinirlenmiş gibi parmaklarını masaya vurdu. "Buyurun, çabuk olun."

"Dün sabah neredeydiniz, Bay Clark?"

Dot'ın başı birden kalktı.

"*Dün* sabah mı? Buradaydım. Her sabahki gibi. Neden?"

"İkiniz de dün sabah burada mıydınız?" diye sordum, Dot'a dönerek.

"Evet," dedi Daniel. "Niçin dünü soruyorsunuz? Abbey'nin cumartesi akşamı kaybolduğunun farkındasınız herhalde."

"Dün sabah Rick Fletcher'ın içinde olduğu bir olay gerçekleşti. Henüz duymamanıza şaşırdım. Haberlere çıktı."

"Haberleri izlemem," dedi Daniel. "Zaman kaybı."

Soğuk mutfağa bakınca Clarkların dedikodu yapacak arkadaşları olduğundan da şüphelendim.

"O çocuk şerefsizin teki," diye ekledi Daniel. "Başının belaya girmesine şaşırmadım. Abbey'ye ondan uzak durmasını söyledim ama dinlemedi. Beni hiç dinlemez."

"Rick Fletcher hakkında böyle düşünmenizin sebebi ne, Bay Clark?" dedi De Luca.

Daniel ona dönerek omuz silkti. "Kötü bir his işte. Belli ki haklıymışım. Gidip Abbey'ye bir şey yaptı, değil mi?"

Konuşmadan önce bu suçlamanın bir süre havada kalmasına izin verdim. "Rick'in hiç kızınıza şiddet uyguladığına tanık oldunuz mu, Bay Clark?"

"Hiç burada takılmazlardı, değil mi? Ama ben o çocuğu biliyorum." İleri doğru eğilip kolunu masaya yasladı. "Benden söylemesi, Abbey'nin nerede olduğunu biliyor."

De Luca'ya bakma isteğimi bastırdım. Daniel, Rick'in öldürüldüğünü gerçekten bilmiyor muydu yoksa çok iyi bir oyuncu muydu anlayamıyordum.

"Rick'i tehdit ettiğinizi duydum, Bay Clark. Pazar gecesi evine gitmiş ve onu telefonda rahatsız etmişsiniz."

Daniel'ın gözleri öfkeyle yanıyordu. "Konuştuk. Birilerinin kızımı bulması gerekiyordu; siz parmağınızı bile kıpırdatmadığınız için."

"Rick Fletcher dün evinde ölü bulundu."

Dot'ın gözlerinin kocaman açıldığını ve ağzının yuvarlak şeklini aldığını gördüm.

Daniel gerçekten şaşırmış gibi ağır ağır tekrar oturdu. "Nasıl ölmüş?"

"Saldırıya uğramış."

Dot sessizce ağlıyordu. Daniel elinin sırtıyla burnunu silip çekti. "Dediğim gibi, o çocuğun bela olduğunu biliyordum. Pis insanlarla kavga etmiştir."

"Sahiden hiçbir şey duymadınız mı?"

"Yok."

Dot'ın dudakları kendi kendine konuşurmuş gibi kıpırdadı, dua ediyor diye düşündüm.

"Rick'in, Abbey'nin kaybolmasıyla alakası olduğu düşünüldüğünden dolayı saldırıya uğrayıp uğramadığını merak ediyoruz," dedim.

Daniel kollarını kavuşturdu. "Mümkün sanırım."

"Bay Clark, dün sabah evden çıkmadığınızı bir daha onaylamak isterim."

Gözlerini devirdi. "Ona dokunmadım. İstesem yapacak çok fırsatım olurdu."

Dot'a döndüm. "Bayan Clark, lütfen dün sabah beşle altı arasında ikinizin de evde olduğunu onaylar mısınız?"

"Evet." Dudağını çiğneyip başını salladı.

Sırtımı yaslayınca sandalye sesli bir şekilde gıcırdadı. "Olanlar yüzünden iki soruşturma birden yürütüyoruz ve kızınızın kaboluşunun Rick Fletcher'a saldırılmasıyla bağlantısı var mı bulmaya çalışıyoruz. Bilgileri gözden geçirirken size daha fazla soru sorabiliriz."

Daniel'ın boynu koyu bir kırmızıya döndü. "Ona olanlara odaklanıp Abbey'yi görmezden gelmeniz hoşuma gitmedi. Kayıp çocuk uyarısı bile yapmadınız." Anlamını bilmeden kullanabileceği bir bilgi almış birinin saf kızgınlığıyla konuşmuştu.

"Bay Clark, kızınızı bulmak için çok çalıştığımızdan emin olabilirsiniz. Kayıp çocuk uyarısı yapmak bu durumda uygun değil ama kaybolmasını çok ciddiye alıyoruz." Konuşmamı yaparken birden Marasların mutfağına ışınlandım sanki. Beyaz karoları ve mermer tezgâhları o pis mağaradan çok uzaktı ancak Abbey'nin

ailesinin yüz ifadeleri evlerine ilk kez gittiğimde Deirdre ve Lucas Mara'nın ifadeleriyle aynıydı.

Daniel homurdanıp sessizce mırıldandı.

"Abbey son zamanlarda kendinde miydi?" Soruyu Dot'a yöneltmiştim, o da hemen Daniel'a boyun eğdi.

"Ah, evet," diye mırıldandı belli belirsiz.

"Abbey *iyiydi*," dedi Daniel tükürür gibi, ileri doğru hareket etti. "Ne demeye çalıştığınızı biliyorum, Abbey ne kaçtı ne de aptalca bir şey yaptı. Ya o Fletcher denen çocuk bir şey yaptı ya da başka bir pislik. Ne olursa olsun onu bulsanız iyi edersiniz."

"Hâlâ çok fazla kişiyle konuşmamız gerek." Masadan uzaklaşıp ayağa kalktım, Daniel Clark'la arama mesafe koymak istiyordum. "Odasına bakmak istiyorum."

Daniel başını De Luca'ya çevirdi. "Diğerleri pazar günü baktılar zaten."

"Ben de bakmak istiyorum."

Sandalyesini geriye ittiğinde ahşap ahşaba tiz bir sesle sürttü. "Odasını yine kurcalayarak zaman kaybedebilir, istediğinizi bildiğinizi söyleyebilirsiniz ama sonra işiniz bittiğinde buradan çıkın." Tehditkâr bir şekilde öne eğildi, ellerini masaya koyup ekledi; "Gerçekten inanılmaz, siz polisler istenmediğinizde burnunuzu işimize sokuyorsunuz ve size gerçekten ihtiyacımız olduğunda da berbatsınız." Çıkarken sandalyeyi tekmeledi ve pantolonun cebinden sigara paketi çıkardı. Yanından geçerken Dot irkildi.

Arka kapı evin yüzeyine yüksek sesle çarpınca Dot'la yerimizde zıpladık, De Luca'ysa sadece kaşlarını kaldırdı.

"Kızımı eve getirmediğiniz müddetçe buraya gelmeye zahmet etmeyin," diye hırladı Daniel omzunun üstünden.

Salı, 12 Nisan

10.03

Abbey'nin odası küçük ve son derece topluydu. Tek kişilik yatak yapılmıştı, köşede duran çamaşır sepetinin yarısı kıyafetlerle doluydu. Masa yoktu ama sarkmış raflarda birkaç kitap, içinde kurumuş yabani çiçekler olan boş bir bardak ve bir sürü kâğıt vardı. Duvarda üzerinde Abbey'nin isminin stilize bir fontla yazıldığı suluboyayla yapılmış bir manzara resmi, tüylerin, pulların, kıvranan ve güreşen hayvanların, çukurlardan ve kıvrımlardan bakan yüzlerin muhteşem bir karışımı duruyordu. Bazılarının bitmediği belli olan başka kalem çizimleri yapışkanlı hamurla duvara asılmıştı.

Rafların önlerine düzinelerce fotoğraf koyulmuştu. Bazıları Rick'in yatak odasındakilerin aynısı, diğerleri Abbey'nin kız arkadaşlarıyla birlikte olduğu resimlerdi. Erkek kardeşlerinin fotoğrafları olsa da annesiyle babasınınki yoktu.

De Luca kapı eşiğinde kollarını kavuşturarak durdu. "Ne arıyorsun?"

Pencereden Daniel'ın dar arka bahçede olduğunu görebiliyordum. Bir motosikletin yanındaki solmuş çimlerde çökmüş, parçalardan biriyle oyalanıyordu; ağzının kenarından duman çıkıyordu.

"Fletcher'ın öldüğünü söylediğimizde Daniel şaşırmış gibiydi," dedim, hâlâ onu izlerken.

De Luca burnundan nefes vererek güldü. "Adam izlerini gizlemekte bayağı deneyimli. Ev içi şiddet ihbarından sonra buraya geldiğimizde görmeliydin onu. Yalanlar ağzından bal gibi dökülüyordu."

Dediğini anlasam da Daniel'ın yüzünde gerçekten o şoku görmüştüm. Tabii daha önce de kandırılmıştım; Nicki'nin babası Lucas beni tamamen kandırmıştı. Bazı insanlar yalan söylemekte o kadar iyiydi ki Oscar'a aday olabilirlerdi.

"Ee, ne arıyorsun?" diye tekrarladı De Luca.

"Daha emin değilim," diye cevap verdim.

Endişeyle dolaba yaklaştım. Nicki'nin gardırobundaki kanıtı bulduğumda sorunlarım gerçek anlamda başlamıştı.

Odasını aradığımda Nicki altı gündür kayıptı. Cuma akşamı okuldan sonra annesiyle tartışmış, hafta sonu nerede kaldığına dair bazı kafa karışıklıkları olmuş, Deirdre kaybolduğunu bildirmeden önce iki gün geçmişti. Daha sonra pazar günü telefonundan gönderilen mesajlar ve sosyal medya hesaplarına yüklenen resimler zaman çizelgesini birbirine katmıştı.

Resmileştirip basına yaymadan önce başka bir otuz altı saat geçmişti. Onlara bomba atsaydık ancak böyle ilgiyle patlardı. Zengin bir arka planı olan genç, beyaz, yetenekli jimnastikçi bir kız kaybolmuştu, ölmesinden korkuluyordu. Âdeta medyanın ıslak rüyasıydı bu.

En başından beri içimde kötü bir his vardı. Nicki'nin kayıp olarak bildirildiği ilk gün evine gittiğimizde Deirdre'nin isterisiyle uğraşmak ve bazı gerçekleri gün yüzüne çıkarmak için elimizden geleni yapmıştık. Üç gün sonra olayın basit bir evden kaçma olmadığı düşünülmeye başladığında adli tıp ekibi eve gitmişti. Mülkte cinayet işlendiğine dair bir şey bulamamışlardı ve Mac'le ebeveynlerinin olanlarla ilgisi olup olmadığını tartışarak saatler geçirmiştim. Ben hayır diye düşünmüştüm, oysa belki demişti.

Nicki'nin son görülmesinden altı gün sonra eroin bağımlısı olan Susie, abartıyla nefes alarak ve kayıp zengin kızdan sorumlu

dedektifle konuşmak istediğini söyleyerek hışımla karakola geldiğinde ikimizin teorisi de çürümüştü.

"O kendini beğenmiş prenses tamamen iyi," diye ilan etmişti Susie bekleme salonundaki herkese, onunla konuşmaya geldiğimde. "Onu kendi gözlerimle gördüm. Fotoğraf da var." En son model iPhone'unu çıkarıp genel bir sokak manzarasında geriye doğru giden ve Nicki Mara'ya çok benzeyen bir figürün olduğu karanlık fotoğrafı göstermişti.

Susie, Nicki'yle bir gece önce karşılaştığını söylemişti.

"Normalde takıldığım atık su borusunda, oranın sahibiymiş gibi oturuyordu," demişti Susie. "Kaçtığı için övünüyordu. Herkesin kendisini ölü sanmasını komik bulduğunu söyledi. Kuzeye gidip adını değiştireceğini, bir iş falan kuracağını söylüyordu."

Ben sessizce öfkelenerek orada otururken Owen, Susie'yi sorgulamıştı. Nicki kaybolduğundan beri uyumamış, davada çalışan diğerlerinden daha çok öldürüldüğüne inanmıştım.

Birkaç saat sonra Deirdre Mara'ya Susie'nin hikâyesini anlattığımda yeni beyaz kanepesinde hıçkırıklara boğulmuştu. "İnanmıyorum."

"Nicki'nin yatak odasına bakmak istiyorum," demiştim ona. "Gösterebilir misiniz?"

Başını sallayıp mutfak masasında oturmuş boşluğa bakan Lucas'ın yanından geçerek beni evin arkasına götürmüştü. Her yerde rahatsız edici bir his vardı, havada gerginlik dalgaları dolaşıyordu. Nicki'nin arkadaşlarına yazdığı mesajlarda anlattığı o nahoş ve zavallı kadını bu nazik ve yıkık kadınla karşılaştırırken Deirdre'nin başının arkasını izlemiştim.

"Odası burası," demişti Deirdre, nemli mendilini kırmızı burnuna bastırmıştı.

Nicki'nin masa dolabında, en alttaki çekmeceye sıkıştırılmış halde ve halının üstünde fotoğrafları bulmuştum. Çıplak bedeninin farklı pozisyonlardaki yirmi dört görüntüsü... Gür kirpiklerinin altındaki koyu renk gözleri âdeta davet ediyordu.

İhanete uğramış gibi hissetmiştim. Aptal gibi. Tam olarak açıklayamasam da o âna dek Nicki'yi masum, en ölümcül kötü şansla karşılaşmış biri olarak görmüştüm. Susie'nin hikâyesine pek inanmamıştım ama fotoğrafların perspektifimi değiştirdiğini söylemeye utanıyordum. Nicki'yi yargılamıştım, aklımda saf bir kurbandan daha bulanık bir kategoriye, başa çıkması daha zor, Lolita gibi bir karışık bir modele dönüşmüştü.

Elbette duygu karmaşası devam etmişti. İki hafta sonra Susie para için Nicki'yle buluşmasını uydurduğunu, bunu sokakta yanına gelen bir adamın istediğini itiraf etmişti.

Şimdiye dönerek Abby'nin gardırobunun kapısını açtım ve askıda düzgünce asılı duran ve genelde sörf için olan gösterişsiz kıyafetleri gördüm. Bir yırtık kot pantolon ve atletler tel çekmecede katlı haldeydi. Zemininde altı çift ayakkabı düzenli bir halde duruyordu. Eşyalardan hiçbiri pahalı görünmüyordu.

Geri çekilip küçük alanı inceledim. "Abbey parasını kıyafetlere harcıyormuş gibi görünmüyor."

Dolabın zeminindeki ayakkabıların yanında iki basit bez çanta vardı. Birinin içinde mayolar ve plaj havluları, diğerindeyse ikisi A3 biri A4 boyutundaki iki çizim defteri buldum. Defterleri kurcaladığımda bazı çizimlerden çok etkilendim. Abbey özellikle kuşlar ve hayvanlar konusunda yetenekliydi.

Üçüncü çizim defteri okulda kullandıklarındandı. İçinde ödev planlarının, ders notlarının yanında bitmemiş çizimler ve birkaç da düzyazı vardı. Tersini çevirince yapılacaklar listesi ve yarım yamalak notlar buldum.

"Ne o?" diye sordu De Luca.

"Bulabileceğimiz günlüğe en yakın şey sanırım."

Döşeğin ve yatağın altını kontrol ettim, elimle dolaptaki kıyafetlerin altını yokladım, sonra da üstüne bakmak için yukarı uzandım. Boş bavulun içine baktım, ellerimi önündeki ve yanlarındaki ceplere soktum ancak hiçbir şey bulamadım.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Aşağı indiğimizde Dot hâlâ mutfak masasında oturuyordu. "Bir şey buldunuz mu?"

Omzumdaki bez çantayı gösterdim. "Birkaç çizim defteri. Alsak sorun olur mu?"

Bakışlarını pencereye doğru çevirip gergince, "Sorun olmaz," dedi.

"Odasındaki resim çok güzel," dedim. "Abbey mi yaptı?"

Dot'ın sesi gerildi. "Hep çizim yapar. Ve müzik dinler. Flüt çalıyor. Dan sesten dolayı burada çalmasını sevmiyor ama okuldaki öğretmenlerinden biri orada alıştırma yapmasına izin veriyor. İyi bir kadın." Sandalyenin sırtını kavrarken Dot'ın endişeli gözleri tekrar pencereye döndü. Büyük bir gözyaşı gözünden kaçıp yanağından aşağı aktı.

"Dot," dedim, "kocanın dün sabah evden çıkmadığından emin olman çok önemli."

Daniel dışarıda sövmeye başladı ve kesik kesik metalin metale vurma sesi geldi. Oturma odasındaki çocuklardan biri, "Al sana, öldürdüm işte. Benim sıram!" diye bağırdı. Diğeriyse, "Kalk üstümden!" dedi.

Dot'ın yüz ifadesi ruhsuz kaldı ve tekrar pencereye döndü. "Buradaydı. Artık çalışmadığından çoğunlukla evde."

Mutfaktaki musluk damlayarak saniyeleri saydı.

"Ve kızınızın nerede olduğunu bilmediğine eminsin?"

Dot bu kez gözlerime baktı. "Evet."

Birbirimize gözlerimizi dikmiş bakarken Lucas Mara'yı biraz daha zorlasam, olanlara bu kadar kör olmasam her şey daha farklı olur muydu diye düşündüm.

"Sizinle iletişimde olacağız. Lütfen Abbey'den bir haber alırsanız ya da bize yardımı dokunabilecek bir şey aklınıza gelirse arayın, tamam mı?"

Dot yavaşça başını salladı ve dışarı çıktık.

Güneş ışığından gözlerimizi kırpıştırdık.

"Rick'in Abbey'ye şiddet gösterdiğine dair bir belirti var mıydı?" diye sordum De Luca'ya.

Durup yüzünü döndü. "Daniel'ın söylediğinin doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Hadi ama!"

Kaşlarımı kaldırdım, saygısız tonuna şaşırmıştım. "Şiddet gösteren bir adam diğerinin ihtimalinin üstünü çizmez. Abbey şiddet gördüğü bir evde büyüyüp şiddet gördüğü bir ilişkinin içine giren ilk insan olmaz."

De Luca tüy gibi perçemlerini itti. "Öyle bir şey olduğunu gösteren bir şey bulunamadı. Rick Fletcher dikkatimizi çekmedi."

Tam arkasına geçtim. "Hangi komşularla konuştunuz?" diye sordum arabaya vardığımızda.

"Ev partisi için mi?"

"Hayır, burada." Etrafı elimle işaret ettim.

"Sanırım onu daha yapmadık."

İç çekerek saatime baktım. "Bugünün işini yarına bırakma demişler. Cumartesi akşamı olanlarla ya da Daniel'ın dün sabahki hareketleriyle ilgili başka fikirleri var mıymış bakalım." Telefonum çaldı. "Dur," dedim De Luca'ya, yolun ortasına doğru birkaç metre yürüdüm. Arayan Tran'di.

"Aiden'dan iz var mı?" diye sordum.

"Henüz yok. En azından telefon ve banka kayıtlarında."

"Lanet olsun. Onunla gerçekten konuşmamız lazım. Rick'e kimin saldırdığını bildiğine eminim; kendi hatası olduğunu söyledi."

"Gemma, seni otelden çıkarıyorum," dedi Tran. "Sorun olmadığını düşündüğünü biliyorum ve belki de ölü sıçan hakikaten sıkılmış bir çocuğun işiydi. Ama müdür orada kalmanı istemiyor. Özellikle de oğlunla birlikte."

Ayağımı yere vurma isteğimi bastırdım. "İyi. Herkesin tercihi buysa seve seve yer değiştiririm."

"Güzel. Vanessa Gordon kendi evinde kalmanızı önerdi. Zaten Ben'le ilgilendiği için mantıklı. Size esneklik sağlar ki bence ihtiyacın olacak."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Başkasının evinde kalma fikri beni pek neşelendirmese de Tommy'yle yakın olmanın dosya için iyi olacağını düşündüm. Ayrıca Tran'in vazgeçmeyeceğini anlamıştım.

"Bana göre çok gereksiz ama tartışılamaz gibi geliyor. Sonra Vanessa'yı bu konuda ararım."

"Gemma," dedi Tran ama devam edemeden telefonu kapattım.

De Luca'ya geri dönerek yüz ifademi hoş tutmaya çalıştıysam da hiç beceremedim. "Hadi."

Sokakta üç ev daha var gibi duruyordu ancak bahçeler ve çim şeritler çok büyüdüğü için ayırt etmek zordu. En yakın evin ön kapısını çaldım. Acı verici derecede zayıf, saçları beyazlamış ve yüzünün önünde toplanmış bir kadın bize baktı. "Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı.

On beş dakika sonra Jacqui Cobb "evlenmeden önceki soyadıyla Dawson"ın lekeli laminant mutfak masasında oturuyorduk, kadın Daniel ve Dot'ın lanetli birlikteliklerini analiz ederken sigarasının ucundaki külleri silkeliyordu.

"Zavallı Dot," dedi. "Zavallı aptal Dot. Onu çocukluktan beri tanıyorum. Dan'i de ama sağduyum sayesinde ondan uzak durdum. Dot'a onun bela olduğunu hepimiz söylesek de dinlemedi. Gerçekten."

"Daniel'ın sorunu neydi?" dedim.

"Sinirli bir piçtir," dedi Jacqui dobra dobra, bir elini tersindeki koltuk altına sıkıştırmış, diğeriyle de başını kaşıyordu, bunlar olurken sigara dumanı düzensiz atkuyruğuna giriyordu. Büyük bir nefes çekip dumanı keskin soluklar halinde çıkardı. Çok değerli bir istihbarat sunuyormuş gibi bakıyordu bize, sesi biraz kısıktı. "Babası eskiden onu deli gibi döverdi, annem öyle söylemişti. Biz lisedeyken kendini öldürdü babası. Kafasına sıktı."

De Luca rahatsız olmuş gibi sandalyesinde kıpırdadı.

Jacqui daha hülyalı bir sesle devam etti; "Babamın arabasını çitlere çarptığım gün olduğundan hatırlıyorum." Bir sigara daha yaktı. "Daniel Clark çok büyüleyici olabilir ve hep yakışıklıdır.

Kullanmaya zahmet ettiğinde tatlı bir gülümsemesi var. Dot erkek arkadaş için öldüğü sıralarda ona en başından âşık oldu. Dürüst olayım, Dan de o zamanlar ona bayılıyordu, kız da bütünüyle kapıldı. Dot'ın annesi çok tepki gösterdi. Dot'a ondan uzak durması için bağırdığını hatırlıyorum. Adamın böyle olduğunu duysa mezarında ters dönerdi. Dot'ın hiç başka biriyle beraber olduğunu sanmam." Titredi. "Tanrım, hayal edebiliyor musunuz?"

Onu anılarından uzaklaştırıp cumartesi gecesini sordum.

"Dan'in bir şeylere tepesinin attığı kesin. Yüksek sesle konuşuyor, zırvalıyordu. Ve o lanet tahta parçasını çamaşır ipine vuruyordu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu sık sık yapar mı?"

"Yapar. Genelde birkaç dakika sonra sakinleşir ama çok gürültü yapıyor. Kaç kere o yüzden sizi aradım."

"Ama cumartesi günü aramadın, öyle mi?" diye sordu De Luca.

"Anlamsız geldi. Muhtemelen JC'nin arayacağını düşündüm." Başımın üzerini işaret etti. "Üç numaradaki."

"Daniel neyle ilgili bağırıyordu?" dedim.

Jacqui gözlerini kapayarak sertçe sigarasını içine çekti. "Arka verandada bira içiyordum, saat yedi buçuk gibi olmalı. Oğlum aradı, hep para ister, Brisbane'de yaşıyor ama yine işten çıktı zavallıcık. O an bağırışların başladığını duydum. Matty bile telefondan o piçi duyabiliyordu."

"Daniel'ın ne söylediğini anlayabildiniz mi?" diye bastırdı De Luca.

"Yok ama her zamanki gibi Abbey'yle kavga ediyorlardı. Dot da vardı; ağladığını, ikisine de durmalarını söylediğini duydum. Kavga etmelerinden nefret eder." Jacqui burnunu buruşturup bileğini altına getirdi ve sesli bir şekilde sümkürdü. "Ona orospu dedi, onu duydum. Ama hep der. Dot'a da söyler ki bence tuhaf çünkü öyle bir kadın değil."

Evinden ayrılırken Dot'ın boş bakışlarını görüşümü hatırladım ve kısa hayatının ona ne kadar da uzun gelmiş olabileceğini düşündüm.

"Jacqui, işlerin son zamanlarda kötüleştiğini hissettin mi? Daniel'ın normalden daha sinirli olduğunu mesela?"

Düşündüğünü belli edercesine gözlerini kıstı. "Belki. Bahçede daha çok bağırıyor, o lanet çamaşır ipine daha çok vuruyordu. Ve hep bir sebepten Abbey'yle kavga ediyordu. Kız her şeye rağmen zekidir. Galiba Daniel'ı sinirlendiren de bu."

"Cumartesi günkü kavga nasıl bitti?" diye sordu De Luca.

Jacqui sigarasını söndürüp iki elinde değiştirerek cebiyle oynadı. "Matty'yle konuşmam bitti, çitin arkasındakileri duymaya devam edebileyim diye kuşların yemliğini doldurdum." Sigara paketini kaldırdı ve dudaklarının arasına bir tane daha aldı. "Abbey, *Ne dediğin umurumda değil!* gibi bir şey söyledi. Sonra tokat sesi geldi. Ve Dan ona orospu dedi. Birkaç kere söyledi. Dot yine durmaları için bağırdı. Belki Abbey ona vurmuştur dedim, öyle bir izlenim aldım ama öyle olsa cesurca olurdu, değil mi? Birkaç dakika sonra onu bisikletiyle giderken gördüm; süslenmişti, herhalde o partiye gidiyordu. Saçları bir harikadır."

Jacqui sigaranın dumanını gözünden eliyle uzaklaştırıp acınası atkuyruğunu çekiştirdi. "Umarım Daniel ona bir şey yapmamıştır. O adamın gerçekten zarar vermeden bir yere kapatılması gerektiğini söylüyorum hep."

"Sonrasında Daniel'ın evden çıktığını gördün mü?"

"Hayır ama odam arkadadır ve eski kocam kütük gibi uyuduğumu söylerdi." Durup yüzünü buruşturdu. "Bir ara, sokağın sonunda bir araba durdu. Çişe kalktığımda duydum, boşta çalışıyordu. Yalnızca arka ışıkları açıktı, bana garip geldi." Ellerini kaldırdı. "Görmedim, o yüzden ne tür bir araba olduğunu sormayın."

"Ama farlarının kapalı olduğunu söyledin."

"Evet."

"Ne zamandı, Jacqui?"

Bana doğru gözlerini kıstı. "Sabah birden hemen sonra olabilir. Birinin Abbey'yi eve bırakması için geç olduğunu düşündüm. Birkaç dakika sonra arabanın gittiğini duyduğuma eminim."

De Luca'nın gözleri yerdeydi.

"Jacqui, dün sabah evde miydin?"

Başını salladı.

"Kaçta uyandın?"

"Büyük ihtimalle yediden önce değildi. Normalde biraz erken kalkarım ama akşam yemeğinden sonra şarap içtiğimden güzellik uykuma ihtiyacım vardı." Yüzüne vurup güldü.

"Uyandıktan sonra hiç gelen ya da giden araba gördün mü?" dedi De Luca.

"Sanmam. Son birkaç günde siz ikinizden başka gelenler bu kadar. Burası anacadde sayılmaz."

"Bizimle konuştuğun için teşekkürler, Jacqui," dedim kalkarken. "Başka bir şey aklına gelirse lütfen bizi ara, olur mu?"

"Sizi nerede bulacağımı biliyorum," dedi neşeyle. "Eskiden eski kocamla hep karakoldaydım."

Sigarasını bayağı dolu küllükte söndürdü ve düz kalçaları gıcırdarken bizi dışarı geçirdi.

"Ne yazık," dedi düşünceli bir şekilde. "Dot'la çok iyi arkadaştık. Abbey küçükken buraya gelirdi, bahçede koşuşturmasını izlerdik. Ama sonra ikizler doğdu. Bugünlerde karavan parkındaki kiralıkları temizlemeye giderken görüyorum onu sadece. Öndeysem el sallayıp selam veriyorum ama konuşacak pek bir şeyimiz yok. Gereksiz kocam birkaç yıl önce şıllığın tekiyle kaçtı çok şükür ama Dot kendininkiyle kaldı öyle."

BELONGS TO KAKTÜSTEKİM



Salı, 12 Nisan

11.22

De Luca'yla Jacqui'ninkinin karşısındaki evin kapısını çalarak Leo isimli sıska, genç adamı yatağından kaldırdık. Kafası öyle iyiydi ki köpeğinin sürekli havlamaları arasında zor zor cümle kurabiliyordu. Leo'nun hafta sonu dışarıda ve dün sabah uyuyor olduğunu netleştirdikten sonra hızlıca oradan kaçtık, keskin koku bizi araba girişine kadar takip etti.

Geri kalan evde ellilerinin sonundaki bol dövmeli bir adam kapıyı açtı. "JC," dedi sırıtarak elini uzatırken, "peygamber olan gibi[2]."

Cumartesi günü yaklaşık olarak akşam ona kadar Parrot Hotel'de olduğunu, sonra eve yürüyerek geldiğini söyledi. Gece boyunca bir şey duymamıştı, Abbey'nin kaybolduğunu pazar akşamüstü sokak arama için dolana kadar fark etmemişti bile.

"Sık sık Dot'ın ağladığını görürüm." JC başını salladı, renkli kollarını şiş göbeğinde birleştirdi. "Elinde temizlik kovasıyla ağlayarak sokaktan geçer, Daniel ona evden bağırmaya devam eder." Tırnaklarını çiğneyip iç çekti. "Bebeklerini çocuk arabasıyla götürürken ağladığını hatırlayacak kadar yaşlıyım. Hiçbir şey değişmedi. Daniel yılanbalığı kadar kaypaktır, Dot da korkudan hiçbir şey anlatamıyor."

"Dün sabah herhangi bir arabanın geldiğini ya da gittiğini gördün mü?"

[2] Jesus Christ'ı, yani Hz. İsa'yı kastediyor. (ç.n.)

"Hayır, bir şey fark ettim diyemem. Ama çoğunlukla arka bahçedeyimdir, o yüzden size çok yardımcı olamam." Dikkatli bir bakış attı. "Ölen genç çocukla mı alakalı? Onu duymuştum."

Ona teşekkür edip yanından ayrıldık.

Ben Clarkların evlerinin önünde Lane'i ararken De Luca da arabada Grange'e telefon etti.

"Selam Gemma."

"Evet, merhaba." Rahat ses tonunu algılamam biraz zamanımı aldı. "Teknisyenler bir şey buldular mı?"

"Evet, bisküvi kutusunda bir tomar para bulundu."

Hemen sonuca atlamamaya çalıştım. "Ne kadar?"

"Neredeyse altı bin. Bu, Rick'in kayıtdışı bir şeylere karıştığı anlamına gelebilir, değil mi?"

"Uyuşturucu parasıyım diye bağırıyor ama kesin olmayabilir. Belki çalıntı mal ya da nakit aldığı işlerdendir. Ayrıca Aiden'ın da olabilir. Dün onu pek okuyamadım. İkisini de finansal olarak inceleyip işlerin yolunda olup olmadığına bakar mısın?"

"Olur." Lane'in yürüyor gibi soluğu kesiliyordu. "Şüpheli olabilir; öyle olmasa o kadar miktardaki parayı ortada bırakmazlardı."

"Belki." Dün Aiden'ın eve bakışını düşündüm ve parayla alakasını merak ettim. "Başka bir şey var mıydı?"

"Birkaç eski telefon saklanmıştı ama SIM kart bulamadık."

"Gayet normal. Ya parmak izleri?"

"Bilmem, her yeri aradılar ama pek bir şey görememişler, beklemek zorundayız galiba. Karalanmış fotoğraflarda iz bulamadıklarını söylediler ve başka bir şey olduğunu da düşünmüyorlar."

"İlginç. Rick yapmış olsaydı kesin parmak izi olurdu."

"Sanırım." Lane'in dikkati dağılmış gibiydi.

Rick'in yatak odasının zeminindeki telefon numaraları gözümün önüne geldi. "Lane, Rick'in odasında üzerinde telefon numaraları olan bir kâğıt bulup fotoğrafını çektim. Hâlâ oradadır ama yine de sana mesaj atarım. Detaylı incelememiz için evdeki tüm numaraların kaydedildiğinden emin olabilir misin? Telefon-

lar için de geçerli. Rick'in son birkaç ay içinde iletişime geçtiği herkesi öğrenmek istiyorum."

"Tamam, sorun değil."

"Hâlâ silahtan iz yok mu?" diye sordum.

"Yok."

"Ya Bruce Piper, ifadesini aldınız mı?"

"Hı hı. Tamamladık. Diğer komşularla da konuştum. Bir kadın dün sabah bir şeyler duyduğunu söyledi ama televizyon olduğunu sanmış. Başka bir komşu, sokağın sonundaki köpeğini çişe götürmek için erken kalkmış, altıdan önce diğer tarafta yürüyen birilerini gördüğünü hatırlıyor."

"Kimliğini alabildiniz mi?"

"Yok, adam kapüşonlu bir üst giyiyormuş. Erkek olduğundan emin ama."

"Pekâlâ. Damon'ın kamera kayıtlarıyla ilgileneceğini biliyorum ama Aiden'ın bağlantılarıyla uğraştığından yetişemeyebilir. Fletcher kardeşlerin evinin etrafındaki sokaklarda bir şeyler yakalamış kamera olup olmadığını kontrol eder misin?"

"Tabii ki. De Luca'yla hâlâ Clarklarda mısınız?"

"Çıkmak üzereyiz. Üç komşularıyla konuştuk. İçlerinden biri pazar sabahı erken saatlerde bir araba duymuş."

"Gerçekten mi? Teşhis edebilirler mi?"

"Ne yazık ki hayır. Bağlantılı mı bilmiyoruz ama en azından bir şeydir. Gecenin bir yarısı öylece arabayı park edeceklerini sanmıyorum. Ama belki Abbey'nin eve yürüdüğünü görüp kaçırmışlardır."

"Tanrım. Evet, belki." Lane'in sesi kısıldı, ardından, "Dot, Daniel'ın Rick'e saldırıldığı saatlerde evde olduğunu mu söyledi?" diye sordu.

"Evet, bildiği kadarıyla evdeymiş."

"Tipik." Telefonu kapattı.

Telefona boş boş bakarken çevirme sesi kulaklarımda yankılandı, sonra cebime attım. Tommy Gordon resmi olmayan bir

ekip kurmuş olmalıydı, benimse istediğim gibi çalışmaları için hiyerarşiye daha çok saygı göstermelerine ihtiyacım vardı.

De Luca'nın telefonu henüz kapatmadığını gördüğümden hemen Vanessa'yı aradım. Nefes nefese cevap verdi. "Selam Gemma. Endişelenme, burada her şey yolunda."

"Ben iyi mi?"

"İyi. Charlie'yle iyi anlaştılar. Şu anda dışarıda oynuyorlar. Onunla konuşmak ister misin?"

"Yok, sorun değil. Selam söylediğimi söyle yeter."

"Celia bizimle kalmaktan memnun olacağını söyledi. Çok sevindim Gemma. Bu sabah otelde olanlardan sonra gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Ani bir sinir hissettim. "Bence abartılıyor ama anlayışla karşılıyorum. Altıda dönmeye çalışırım. Ben'e haber verebilir misin lütfen?"

Arabaya döndüğümde De Luca telefonunda e-posta taslağı hazırlıyordu. "İtfaiyeciler bir şey bulamamışlar," dedi. "Sadece o bölgeyi aramışlar ama sonra otobanda kaza olmuş."

Emniyet kemerimi taktım. "Abbey'nin kanı olup olmadığını bile bilmiyoruz." Clark ikizlerinden biri ön bahçeye doğru fırlayıverdi. "Damon'dan gelişme var mı?"

"Aiden'ın arkadaşlarından hiçbiri ondan haber almamış. Belli ki geçici işler yapıyor ve bir süre Rick'le çalışmayı planlıyormuş ama eski patronu da onu görmemiş."

Hüsranla yüzümü ekşittim; son ihtiyacımız olan şey isteyerek ya da zorla başka bir gencin ortadan kaybolmasıydı.

"Ya karavan parkı? Yönetici kalanların listesini verdi mi? Aralarında Robert Weston var mı?"

Telefonuyla yazmaya devam etti. "Kate Morse, orada kayıtlı kalan Robert Weston diye birinin olmadığını söyledi. Ama o yalnızca ücret verenlerin detaylarını kaydediyor, yani başkasının yanında kalıyor olabilir. Belli ki karavan parkının kanalizasyon

sisteminde bir sorun varmış, Kate onu çözmekle uğraştığından listeyi gönderemedi."

"Ama ihtiyacımız var."

"Evet, biliyorum," dedi De Luca sertçe. "Kate, Grange'e bu akşam vermeye çalışabileceğini söylemiş."

Kuşkuyla güldüm. "Acil olduğunu belirtmiş mi? Bu kadın bir cinayeti soruşturduğumuzun farkında mı?"

De Luca abartılı bir hareketle göndere basıp yüzünü bana döndü. Dirseğinde kabarık bir yara olduğunu gördüm; birisi uzun zaman önce orada sigara söndürmüştü. Kolunun yukarısında, mavi gömleğinin büzüldüğü yerde benzer bir yaranın ucu gözüküyordu. Kolunu uzaklaştırırken koyu renk kirpiklerine kontrast kristal gözleri pırıldadı. "Grange tam olarak ne söyledi bilmiyorum ama Kate her şeyi göndereceğini söylemiş."

"Tamam," dedim, bakışlarımı çevirdim. "Öyle olacağını umalım. Halletmemiz lazım."

Arabayı çalıştırınca klima hayata döndü, birkaç çentik kıstım. De Luca direksiyonu sıkıca tutuyordu. Kendimi aşırı yorgun hissediyordum ve bugün ikinci kez bilinçaltımda bir düşünce şekillenmeye başlayıp sonra anında kayboldu.

Sokaktan çıkarken yan sokağa beyaz bir Mazda'nın park edildiğini gördüm. Sürücü penceresi açıktı. Yanından geçerken Simon Charleston gülümseyerek bana el salladı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum De Luca'ya.

"Muhabir olan mı? Evet, biraz. Fena değildir. Bazıları kadar kötü olmadığı kesin."

Bu beklenmedik diplomatiklik beni şaşırttı, ona bakakaldım.

"Ee, nereden başlamak istersin?" dedi. "Partiden mi?" Kısa kısa konuşuyordu, ağzından çıkan her kelime zorlamaydı.

Ses tonunu duymazdan geldim. "Evet, partiden başlayıp sonra karakola gidelim ve oradan boş araziye geçelim. Abbey'nin cumartesi geceki olası rotasının zamanını ve haritasını çıkarmak istiyorum."

Uzun bir nefes verdi ve arabayı yavaşça bir emlakçının yanından geçirdi. Küçük lisenin, eski bir Coca-Cola tabelası olan oval, zevksiz açık havuzunu geçtik.

"Burası Abbey'nin okulu mu?" diye sordum.

De Luca onayladı.

On dakika daha devam ettik, sevimli evlerin önünden, yerli çiçeklerle dolu çim şeritlerinden geçerek geniş bir sokağa döndük ve iki evin arasında durduk. Birkaç ev ilerideki bir adam kulağında geniş kulaklıklarla arabasını yıkıyordu.

"Parti burada gerçekleşti," dedi De Luca. "Kinlonların evi, belli ki anneyle baba cumartesi günü dışarıdaymış. Maggie ve Beth adlı kız kardeşlerle konuştuk ama Abbey'yle çok yakın değiller ve gittiğini görmemişler. Onunla konuştuklarını bile sanmıyorlar, sadece gecenin erken saatlerinde mutfakta görmüşler."

Bugün ev ve bahçesi sessizdi ama burayı ergenlerle dolu halde hayal etmek kolaydı.

"Hadi." Kemerimi açtım.

De Luca arabayı durdurup aşağı indi, bir kere daha böceklerin seslerinden rahatsız olmuştuk. Zeminden âdeta bataklık gibi ısı yükseliyordu.

"Abbey'nin bisikletinin çalındığını söylediği yer burası mı?" Yolun karşısını işaret ettim.

"Evet. Lane'e evin karşısındaki ağacın yanına bıraktığını söylemişti. Yolun birkaç metre dışında."

Evin sol yanındaki girişi göstermek için hareket ettim. "Rick de Abbey giderken burada telefonla konuştuğunu söyledi, değil mi?"

"Hı hı. Telefon kayıtlarını kontrol ettik; tam on bir buçuktan önce kız kardeşi Belinda aramış, o yüzden söylediği mantıklı."

"Sence neden bisiklet hakkında yalan söyledi?"

Düz kaşları hafifçe kalktı. "Efendim?"

"İçlerinden biri yalan söylüyor. Rick ya onu çıkarken gördü ya da görmedi. Ondan başlayalım. Bana bir teori söyle."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

De Luca bugün ilk kez emin değilmiş gibi göründü. "Abbey'nin yaya olmadığını bilmemizi istedi."

Yola doğru baktım. "Tamam, neden?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum."

"Ya bisikleti alan oysa? Kavga ettiklerini biliyoruz. Belki gizlice çıkıp bisikleti gizledi. Bir sonraki sabah babası kapısını çalıp kızının kayıp olduğunu bağırınca Rick yalan söylemeye karar verdi."

De Luca kuşkulu görünüyordu. "O halde nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki bir yere sakladı veya uçurumdan aşağı attı." Durdum, oradan bir cesedi atmak da çok zor olmazdı.

"Karakolu aramasının sebebi bir şeyi söyleyip içini rahatlatmaktı belli ki. Belki konu buydu?"

"Belki. Bekle." Dosyayı elime alarak Fairhaven haritasını çıkardım. "Abbey'nin yalan söylediğini ve partiden bisikletiyle ayrıldığını düşünelim. Bu zamanlamaya daha mı uygun?"

"Karakoldan 11.45 civarında ayrıldı," dedi De Luca. "Rick'in ne zaman çıktığını gördüğünü bilmiyoruz, telefondaykenmiş. Sanırım kız kardeşiyle konuşması 11.24'te başlayıp üç dakika kadar sürdü."

"Bu epey dar bir zaman aralığı." Tekrar haritaya baktım. "O kadar sürede buradan karakola kadar yürüyebilir mi?"

Bir süre sessiz kaldı. "Çalılıklardaki kestirme yolu kullanırsa evet."

"Buradan mı?" Yolun sonundaki yeşilliği gösterdim.

Başıyla onayladı. "Pazar sabahı aranan bölge orası. Teorilerden biri Abbey'nin karakoldan ayrıldıktan sonra partiye döndüğü yönünde."

"Göstersene."

Dar doğa koruma alanına doğru yürürken ağustos böcekleri sağır edecek kadar sesliydi. Eğer yaya olarak bu yoldan gittiyse rahatlıkla on beş dakika içinde varabilirdi.

Karışık yabani çalıların etrafında dolandım. "Sence geceleyin tek başına buradan yürür mü?"

"Ben yürümezdim," dedi De Luca. "Hiç ışık yok ve her yerde hayvanlar vardır. Örümcekler." Güneşe karşı gözlerini kıstı. "Ama Abbey, Rick'le kavga etmişti. Ve sarhoşsa daha umursamaz olabilir."

Lisedeki ev partilerini aklıma getirdim. Bir yetişkin çıkıp sertçe sağduyu getirene kadar geceleri bulanıklıktan ibaret olurdu. Tantanasız ama hayat değiştiren anlar gerçekleşirdi. Aynı anda hem ciddi hem de önemsiz gelirdi. Piyes gibilerdi: Birkaç saat boyunca gerçekleşen duygu gelgitleri devasa boyutta olurdu. O zamanlar küçük çitli, yıldızların altındaki bir arka bahçedeki her şey önemliymiş gibi hissederdik.

"Öyleyse bisikletinin kaybolduğunu görüp doğrudan bu kestirmeyi kullanarak karakola gitmesi doğru olabilir. Ama aynı zamanda yoldan bisikletiyle gitmesi de muhtemel."

De Luca başını dikkatle salladı.

"İki türlü de dolanmadan direkt partiye geldiği sonucunu çıkarabiliriz."

"Sence biriyle karşılaşması ve onun da bisikletini alması için vakit var mıydı?" dedi şüpheyle.

Arabaya yöneldim. "Mümkün ancak beklenmedik olur. Hem öyle olduysa neden Lane'e bisikletinin partide çalındığı yalanını söylesin?" Midem rahatsız edici bir şekilde çalkalandı, yemek için yanıp tutuşuyordu. "Belki gerçeği söylemeye utanmıştır? Ya da korkmuştur?" Muhtemel senaryolar aklımda yarış halindeydi. "Ama *korktuysa* eve bırakmasını reddetmezdi. Mantıklı değil."

Kaldırımın kenarından ayrılırken ikinci kattaki pencerelerden birinde genç bir kız olduğunu fark ettim. Kız uzun, kahverengi saçlarından tarağı geçirirken gözlerimiz buluştu.

De Luca sokaklarda ustalıkla zikzak çizdi: sağ sol, sol sağ. "Patikanın çıkışı burası." Ağaç tünelinin diğer ucunu gösterdi. Bir yüz metre kadar daha ilerledikten sonra karakolun dışına park ettik.

"Yani yaya olarak veya bisikletle," dedim, "o yönden geldi."

De Luca başıyla onayladı.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Peki, ya yürüyerek ya da bisikleti sürerek buraya nefes nefese vardı. Birileriyle karşı karşıya gelip bisikletinin elinden alınması mümkün." Terden ıslanan çorabımı düzeltmek için eğildim. "Üzerinde düşünelim. Neden yalan söylesin? Belki birini polise giderim diye tehdit etti. Kendisini izleyen biri olduğu ve başka bir şeyi bildirdiğini düşünmeleri için bisiklet hikâyesini uydurdu. Onu kendisi saklamış olabilir."

"Ama söylediğin gibi korkuyorsa neden Lane'in eve bırakmasına izin vermesin?"

Başımı kaldırıp koltuğa yasladım ve hafifçe vurdum. "Rick onu partiden çıktıktan sonra takip etmiş olabilir. Tek bildiğimiz kız kardeşine plaja geleceğini söylemiş ve erken saatlerde eve dönmeden önce oraya uğramış olması. Bu zamanların hiçbiri net değil ve plajdaki herkes sarhoşmuş. Ya Abbey'yle Rick tekrar karşılaşıp tartıştıysa?"

De Luca dudaklarını hafifçe sarkıtarak ağzını açtı. "O halde Rick'i kim öldürdü?"

"Yaptığını bilen biri? Rick kızın başkasıyla görüştüğünden şüpheleniyordu, değil mi?"

"Öyle dedi ama hiç kanıt yok. Ne arama, ne mesaj ne de e-posta. Hiçbir şey."

"Yine de birilerinin, özellikle de aldatıyorlarsa gizli bir ilişki yürütmesi duyulmamış şey değil. Birisiyle beraberdi ve Rick'ten korkuyordu. Hem Daniel Clark da risklerden biri. Dot'ın evdeki onayı kesinlikle olay yerinden uzakta olduğunu göstermiyor, aynı şey hem cumartesi gecesi hem de dün sabah için geçerli." Mavi bir çalıkuşunun bir ağaçtan diğerine, flört eder gibi dans ederek uçmasını izledim. "Daniel, Abbey'nin gece yarısından önce evde olması gerektiğini itiraf etti ve kızın o saatte hâlâ karakolda olduğunu biliyoruz. Ya Daniel uyanıp kızının eve gelmediğini fark ettiyse ve onu aramaya çıktıysa? Belki eve yürürken onunla karşılaştı; bisiklet olsun ya da olmasın fark etmiyor."

"Ya da belki," dedi De Luca, "rasgele bir çocuk partide bisikletini çaldı. Hiç konuyla alakası dahi olmayabilir."

Bir yudum su içince midem daha çok guruldadı. "Doğru, tesadüflere hep çok dikkatli yaklaşırım."

De Luca'nın sıcaklığı yok oldu. "Şimdi araziye gitmek istiyor musun?"

"Evet, lütfen. Ve yine en bariz yolu kullanalım."

Birkaç dakika arabayla gidip sağa döndük. Birkaç yüz metre sonra anacaddeye çıkan kavşağa vardık. Camındaki el yapımı tabelalardan birinde her yaştan kişiler için müzik dersleri verdiklerini söyleyen, diğerindeyse kasabadaki en iyi pizzayı yaptıklarını yazan bir dükkân vardı. Hüzünlü görünen köpekler sokak tabelalarına ve bisiklet park yerlerine bağlanmıştı. Köşede Tara'nın güzellik salonu olduğunu tahmin ettiğim önü pembe bir yer vardı. İki esnaf büyük bir camı yatay pozisyona çeviriyordu. Barın altın yazılı çatısı güneşle birlikte parlıyordu. Plajın şeridi kapıdan görünüyor, akşamüstü gelen eğlence düşkünleri ayakları okyanusa bakar halde sıra sıra renkli havlularda uzanıyorlardı.

Cam'in "ölü alan" dediği eğik asfaltın yanında durduk. Çatlakların arasından çimler çıkmıştı ve etrafını çevreleyen çalılara atılmış bira kutuları pırıldıyordu. İtfaiyeciler ve teknisyenler çoktan gitmişlerdi, arazi boştu. De Luca, etrafındaki tebeşirden halka solmuş pas rengindeki lekeye baktı.

"Benzin istasyonu yirmi dört saat açık mı?" diye sordum ize bakarak.

"Hafta sonları öyle."

"Gidip birileri bir şeyler gördü mü öğrenelim."

Salı, 12 Nisan

15.13

Tezgâhın arkasında kötü ciltli, zayıf bir genç duruyordu. İçeri girdiğimizde dizüstü bilgisayarının dokunmatik faresine can havliyle basıyordu, sonrasında soğukkanlı görünmeyi hiç beceremedi. Adı Kevin'dı ve şansımıza cumartesi günü gece vardiyasında çalışmıştı.

"Abbey Clark'ı tanıyor musun?" diye sordum ona.

Gerginlikle yutkundu. "Hayır. Ama kaybolduğunu biliyorum. Rick Fletcher'la çıkıyordu. Eskiden, yıllar önce onunla futbol oynardık. Başına gelenlere inanamadım. Kız arkadaşım deliye döndü."

Kevin'ı belki hakemlik dışında futbol sahasında hayal edemiyordum ama devam ettim. Telefonumdan Abbey'nin bir resmini açıp ona gösterdim. "Cumartesi gecesi bu kızı gördün mü?"

"Yo, hayır. Kesinlikle görmedim." Sesi bir oktav yükseldi ve saklamak için öksürdü.

"Ya Rick Fletcher?"

"Hayır, buraya gelmedi."

"Genelde tezgâhın arkasında duruyorsun, değil mi Kevin?"

"Ah, evet evet."

"Harika. Sorun olmazsa buralara bir bakmak istiyorum."

Cipslerin ve çikolataların durduğu stantları geçtim ve Kevin'ın kapının kilidini açmasını bekledim. Dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıp ben sandalyesinde otururken endişe içinde etrafta dolaştı. Buradan kan lekesinin olduğu yeri doğrudan görebiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜSEDA

"Cumartesi gecesi burada birilerinin takıldığını gördün mü?" dedim araziyi işaret ederek.

"Imm, hayır." Rahatsız edici bir çılgınlıkta başının arkasını kaşıdı. "Ama bir dakika, cumartesi günü tanker oraya park edilmişti."

"Ne demek istiyorsun?" De Luca'nın mağazadaki güvenlik kameralarını aradığını fark ettim.

"Benzin şirketinde çalışan adam yakıt aktarımı için geldi. Şu devasa tanklarla pompalanır."

"Ne zamandı?"

"Imm, büyük ihtimalle yedi gibiydi. İmzayı atıp işe koyuldu. Birkaç saat sürer. Geceyi kasabada geçirdiği için tankerini oraya park etti." Cılız kolunu uzattı. "O sabah ayrıldığında ben de gitmiş olmalıyım."

"Vardiyan kaçta sona erdi?"

"Sabah altı," dedi Kevin.

"Adını öğrenmemiz lazım."

"Ah, tabii. Sorun olmaz herhalde. Ya da belki önce müdüre sorsam iyi olur."

"Zaten güvenlik kamerası görüntüleri için müdürünle konuşmamız gerek," dedi De Luca, tezgâhın arkasına geçti. "Adamın ismini verdiğini söyleriz."

"Tamam, evet, süper. Ben gidip kayıt defterini getireyim."

Yine sıcağa çıkarken De Luca tanker sürücüsünü araştıracağını söyledi.

"Harika olur," dedim, girişkenliği hoşuma gitmişti.

Kan izinin yanında dururken kendimi Abbey'ye ait olması için dua ederken buldum. En azından elimizde somut bir şey olurdu. Yavaşça daire çizip tankeri gözümde canlandırdım. Eğer onun kanıysa burada ne işi vardı? Zaman çizelgesinin kayıp parçaları beni çıldırtıyordu. Neden eve bırakılmayı kabul etmemişti? Lane onu huzursuz mu etmişti, yoksa biriyle mi buluşacaktı? Varsayılan kıskanç rakip mesela.

Onun olsa bile kan otoparka gece yarısından şafağa kadar herhangi bir saatte dökülmüş olabilirdi ya da belki her şeyi yanlış düşünüyorduk. Belki karakoldan sonra bir yere gitmişti ve başına bir şey gelmeden önce sabahın erken saatlerinde eve dönüyordu.

Arabadaki haritayı gözden geçirdikten sonra anacaddeden yürümenin Clarkların evinden karakola gitmek için en doğru yol olmadığı ancak muhtemelen gecenin o saatinde Abbey için en güvenlisi olduğu sonucuna vardım. Ne var ki kesinlikle Rick'in evine giden en düz yoldu. Oraya mı gidiyordu? Abbey partideyken konuşup buluşmayı mı planlamışlardı? Diğeriyle birlikte onunla da plajda mı buluşacaktı? Abbey, Rick'in evine gidip onu orada beklemiş olabilirdi. Ama peki Jacqui Cobb'un evinin yakınlarında boşta durduğunu duyduğu araba? Belki de o asi kızını bulmaya çıkan Daniel'dı. Veya onu aramaya gidip eve dönmüştü.

Kollarını birbirine geçirmiş iki ergen kız barın otoparkına doğru yürüdü. Biri elinde güçsüz bir tutam beyaz papatya tutuyordu. İkisinin de ağladığı belliydi.

Lütfen onu bulalım, diye düşündüm. *Şu anda ihtiyacım olan son şey bitirilmemiş bir iş. Ya da başka bir ölü beden.*

"Ne?" De Luca merakla bana bakıyordu.

Sesli konuşmuş olmalıydım.

"Hiç," dedim esnememi bastırarak. Sırtım çok ağrıyordu ve fenalık geçirecek kadar acıkmıştım. Ayrıca bu akşam Gordonlarla havadan sudan konuşacak olmak eziyet gibi geliyordu. Yalnızca yatağıma girmek istiyordum.

De Luca telefonu kapatıp bana doğru yürüdü. "Mesaj bıraktım," dedi. "Bana dönüş yapmazsa şirketi ararım."

"Daniel'ın arabası arandı mı?" dedim.

"Hayır, arandığını sanmam."

"Adli tıp baksa iyi olur. Abbey'nin DNA'sı her yerde bulunacak tabii ama kan izi varsa elimizdekilerden fazlasını elde ederiz. Fletcher kardeşlerin evinde bir şey çıkması mümkün. Teknisyenler buradayken adli tıbbı olabildiğince kullanmak istiyorum. Şu

anda Abbey dünyadan kaybolmuş gibi. Burada saldırıya uğradıysa bile bedeni arabayla başka bir yere götürülmüş olabilir. Çok fazla kan yok."

"Elbette," dedi De Luca yumuşak bir şekilde. "Ben hallederim."

"Bugünü bitirelim," dedim.

Cevap olarak emniyet kemerini taktı.

"Evin karakoldan uzak mı?"

"Kasabanın batısında kız arkadaşımla yaşıyorum." Gri gözleri yorum yapmaya cüret etmemi beklermiş gibi yine üzerimde durdu. Yanlış mı anladım diye merak ettim, dengesiz hissettim.

"Harika," dedim tuhaf bir şekilde.

Arabayı çalıştırdığında dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Rahatsızlığımdan keyif aldığını hissettim.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu kibarca. "The Parrot'ta kaldığını biliyorum ama araban karakolda, değil mi?"

"Buradaki herkes nerede kaldığımı nasıl biliyor?"

Omuz silkti. "Tran bahsetmişti."

"Aslında artık orada kalmıyorum. Yine de arabamı almam lazım, o yüzden karakola gidelim lütfen." Yolun kıvrımlarıyla birlikte rahatlamaya çalışsam da giderek daha kötü hissediyordum.

"Şimdi nerede kalıyorsun?" diye sordu De Luca.

"Imm, aslında Gordonlarda."

Dikkatini tekrar yola vermeden önce şaşkınlıkla döndü. "Tommy'de mi?"

"Evet," diyebildim araba tutmasına rağmen. "Herkes daha kolay olacağını düşündü. Vanessa ben işteyken oğluma bakıyor."

Çakılla kaplı otoparka döndük ve kusmamak için dua ettim. De Luca el frenini yukarı doğru çekti. "Sabah görüşürüz." İleri doğru eğilerek klimayı bir daha açtı.

"Görüşürüz," diye mırıldandım.

Birkaç dakika sonra arabası yeri süpürerek geri gitti ve sonra ileri doğru atılıp beni gri toz bulutunun içinde yalnız bıraktı. Kiralık arabanın kilidini açarak bayılır gibi sürücü koltuğuna otur-

dum, sıcak hava yüzünden kesik kesik nefes alıyordum. Silecek lastiklerinin arasına bir parça kâğıt sıkıştırıldığını gördüğümde arabayı çalıştırmak üzereydim. Derin bir nefes alıp kâğıdı almak üzere arabadan çıktım.

Simon Charleston'ın kartvizitiydi. Arkasına şu yazılmıştı. *Dedektif Çavuş Woodstock, konuşmamız gerek. Beni arayın!*

Arabaya dönüp klima iyice çalışana kadar bekledim, mide bulantısının geçmesini umuyordum. De Luca gerçekten beni sinirlendirmişti ve tam onu paylamanın hayalini kurarken Aiden Fletcher'ın adını daha önce nerede gördüğümü hatırladım.

Salı, 12 Nisan

17.46

Cam, Parrot Hotel'deki 9 numaralı odada duran az sayıda bavulumu kiralık arabama taşımama yardım ederken sıçanın ve kanın tüm izleri gitmişti. Bagaj kapısını kapatıp elleri belinde bana doğru geldi. "Bir daha özür dilemeliymişim gibi hissediyorum."

"Teşekkürler, Cam ama lütfen stres yapma. Dürüst olmak gerekirse şu anda ölü bir hayvandan daha büyük dertlerim var."

"Doğru." Bir sigara yakarak acıkmışçasına çekti, bir yandan da otoparkın diğer ucundaki birine selam vermek için elini kaldırdı. "Bugün her şey kafama dank etti. Sanırım herkese aynı şey oldu. Çalışanlarım kötü durumda. Sürekli Rick'i düşünüyorum, zavallı çocuk. Daniel Clark'ın sırtına hedef tahtası çizdiğini biliyorum ama yine de..."

Tarafsız bir ses çıkardım ve arabaya bindim, sigarasından çıkan duman burun deliklerime gelince öksürmemeye gayret ettim. "Bugün yardım ettiğin için teşekkürler, Cam. Gerçekten minnettarım."

Mavi gözleriyle benimkilere baktı. "En azından o kadarını yapabildim. Buralarda ne oluyor bilmiyorum ama gitmek zorunda hissetmen hiç hoşuma gitmedi."

"Patronun emri," diye şaka yaptım ama kulağa fazla düz geldi. Ona zorla gülümseyip vitesi attım.

Gaza basmadan önce Cam pencereye doğru eğildi. "Bekle." Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Geçen gecenin müşteri listesi."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Sağ ol."

"Ne demek. Ve söylememe bile gerek yok ama burada olduğun sürece barda istediğin her şey müesseseden, tamam mı?"

Yanık kolundan sızan sıcağı hissedebiliyordum, birdenbire gözlerimi kaçırdım.

"Gerek yok ama teşekkürler." Kalbim hızlanmış bir halde otoparktan çıktım. Mac'i aradım ancak cevap vermedi. Onun yerine Owen'in numarasını çevirdim. "Owen, benim."

"Gemma! Bir saniye bekle, dur." Sesini duyunca duygu seli yaşadım. "Kusura bakma, G.," dedi, "Tanrım, ne haftaydı. Nasılsın? Oğlun nasıl?"

"İyi. Bildiğin gibi, beklediğimiz gibi idare ediyor."

"Mac bana Fairhaven'daki işten bahsedince cinayeti araştırdım. Nasıl gidiyor?"

Owen'e Abbey'yle Rick'i detaylıca anlattım, ardından kendimi sıçandan bahsederken buldum. "Ama lütfen bundan Mac'e bahsetme Owen. Endişelenecek, şu anda onunla uğraşamam."

Owen dişlerinin arasından nefes verdi. "Söylemem ama vay canına Gemma ya, kulağa çok kötü geliyor. Ee, şu anda oranın başkomiseriyle birlikte mi kalıyorsun?"

"Evet. Benim tercihim değil ama başka seçeneğim yok. Tran inat etti. Smithson'daki eski patronum Tommy'yi tanıyor, o yüzden sorun olacağını sanmam. Zaten zamanımın çoğu çalışarak geçiyor."

"Umarım bir an önce bitirip eve dönersin. Diğer çocuklara iyi davranmaya çalışıyorum ve hiç zevk almıyorum."

Güldüm. "Owen, sen insanlara hep iyi davranırsın."

"Deniyorum ama," sesi fısıltıya dönüştü, "özellikle Şerefsiz Jock beni delirtiyor."

Gözlerimi devirdim. Jock Canterbury gerçek bir denyoydu ve ona iyi davranmaya uğraşan tek kişi Owen'di. Ona Şerefsiz Jock bile değil, Puşt Jock diyorlardı.

"Gülme Gem, tüm hafta onunlayım. Tanrı'nın beni sınadığını düşünüyorum."

"Ay Owen, bir şey olmaz. İyi tarafından bak, hafta bittiğinde en az elli pis şaka daha öğreneceksin."

Owen inledi. "Orayı halledip buraya dön yeter, tamam mı? Gerçekçi ol, ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?"

Mengene yine göğsümü sıktı. Hâlâ Ben'in Sidney'de nasıl olacağını bilmiyordum ama bir daha Owen'le çalışmayacak olmaktan da nefret ediyordum.

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var," dedim, sorusunu duymamış gibi. "Dün ölen çocuk, ağabeyi Aiden Fletcher'la yaşıyordu."

"Tamam."

"Jock'ın geçen yıl çalıştığı uyuşturucu cinayetinde Aiden Fletcher adı geçtiğine eminim, hatırlıyor musun? Adam kendini vurmuştu ama Jock şüpheli olduğunu düşünmüştü. Ölen çocuk bir gün önce falan Fletcher'la iletişime geçmeye çalışıyordu sanırım."

"Belli belirsiz hatırlıyor gibiyim."

"Ben eminim," dedim. "Jock kıyı kesimindeki uyuşturucu ticareti şebekesinden bahsediyor ve seyahat bütçesi olmadığı için kaynaklardan şikâyet ediyordu. İsimleri hatırladım çünkü görüşmelere yardım edecektim ama sonra iş başka yerlere taşınmıştı."

Owen'in zihnindeki dosya dolaplarını kurcaladığını tahmin ediyordum. "A evet, Jock'ın ağlayıp sızladığını hatırlıyorum."

"Neyse, bu Fairhaven'daki Aiden denen çocuk olay yerinde tuhaf şeyler söyleyip ortadan kayboldu. Ayrıca adli tıp ekibi erkek kardeşiyle paylaştıkları evinde yüksek miktarda para buldu. Uyuşturucu olduğunu düşünüyorum."

"Ama erkek kardeşinin ölümünün kayıp kızla alakası olduğuna emin misin?" dedi Owen.

"Üçünün de daha sonra kontrolden çıkan bir şeye dahil olup olmadığını merak ediyorum. Rick'e kim saldırdıysa boş dolaşan biri değildi, vurulmuş gibiydi."

"Ne istiyorsun?"

"Jock'a Aiden Fletcher'ı sorabilir misin? Ve bana dosyayı gönder. Kurcalayıp ne bulabileceğime bakacağım."

BELONGS TO KAKTÜSTEKİM

"Doğrudan Jock'ı da arayabilirdin, biliyorsun."

"Biliyorum."

Owen güldü. "Kendine iyi bak, Gem. Yarın konuşuruz."

Gordonların evinin önünde durup el frenini çektim. Kısa bir anlığına Jodie'yi geri aramayı düşündüysem de bunun için enerjimin olmadığına karar verdim. Cam'in bana verdiği müşteri listesini hatırlayıp hızlıca bakmak için çıkardım. Yalnızca on sekiz oda vardı ve dördü hafta sonundan beri boştu. İçlerinden bir isim gözüme çarptı: Simon Charleston.

Evi inceledim; rüstik tarzdaydı, dışı ahşaptan yapılmıştı. Çiçekler ve ağaç dalları yeniden doğaya dönmelerini sağlamaya çalışır gibi duvarlara kadar ulaşmıştı. Ön kapı ardına kadar açıktı, sağında tığ işi yastıkları olan keresteden uzun bir koltuk, solundaysa şık saksılarda sıra sıra küçük, zarif ağaçlar vardı. Kendimi arabadan çıkarır çıkarmaz kahverengi turuncu bir köpek ayağımın dibine geldi; dişleri görünüyordu, dili ıslak bir bayrak gibiydi.

"Inka!" Vanessa bize doğru aceleyle geldi, hayvanın tüylü yüzünü bir eliyle tutup yüzü yalanırken kahkaha attı. "Kusura bakma. Çocuklar yüzünden tüm gün heyecanlıydı." Vanessa bir kolunu Inka'nın başının üzerine doğru uzattı. "Otur." Köpeğin karşılığından hoşnut bir şekilde, "Eşyalarına yardım edeyim," dedi. Bagajdan Ben'in bavulunu alarak geniş verandanın ahşap merdivenlerinden çıktı ve havadar koridora geçti. Kullanışsız bavulumu alıp onu takip ettim.

"Selam anne." Ben yanında küçük bir oğlanla bana koştu, ikisi Inka'yı tutunca köpek de neşeyle havladı. Ben kıkırdadı ve ağlayacak gibi oldum.

Yanında diz çöktüm, onu tuttum ve kokusunu içime çektim.

Sırtıma vurarak kollarımdan sıyrıldı. "Hadi Charlie, Inka'yı bahçeye götürelim." Salondan hızla çıkıp gittiler.

Vanessa'nın yaydığı doğallık evinin içine de sızmıştı. Tavanda camdan kısımlar vardı, çizgi halindeki ışıklar döşemede birbirinin üstüne biniyordu. Yakındaki rüzgâr çanlarının seslerini duyabiliyordum.

Koridorun sonuna ulaştığımızda Vanessa koluma vurdu. "Gerçekten en iyisi bu bence Gemma."

"Teşekkür ederim," dedim sertçe. "Ama zaten çok fazlasını yapıyorsunuz. Ve Başkomiser Gordon'ın iyi olmadığının farkındayım."

"Ah, Tommy için endişelenme." Beni en yakındaki kapıya doğru götürdü. "Ben burada mutlu olacak."

Oda küçük bir dikdörtgen şeklindeydi, içinde tekli bir yatak ve iki lacivert armut koltuk vardı. Uzaktaki bir duvara devasa bir şelale posteri asılmıştı. Pencereden en az üç çeşit eğreltiotu olduğunu gördüm.

"Sence burası idare eder mi?" Odaya eleştirir gibi baktı.

Başımı salladım. "Burası harika."

"Senin için yandaki odayı hazırladım."

Bitişik oda daha büyük ve kareydi; uzun, dikey bir penceresi ve yan verandaya açılan cam kapısı vardı. Kapı koluna bir sürü düş kapanı asılmıştı ve duvar aşırı büyük bir tropikal çiçek resmiyle dekore edilmişti. Zeminde her köşesi dağınık bir biçimde dikilmiş çok renkli bir kırpıntı kilim duruyordu.

"Yan tarafta ikinizin de kullanabileceği bir banyo var," dedi Vanessa. "Eskiden yaz tatillerinde burada sade bir pansiyon işletirdik ama yıllardır yapmadık. Nedenini tam olarak bilmiyorum, şimdi emekli olduğum için daha çok zamanım var ama…" Sesi hoş bir şekilde kısıldı, gözleri düş kapanlarına kaydı.

"Teşekkürler," dedim. "Otelde idare ederdik ama gerçekten minnettarım."



"Saçmalama." İlgisizce burnunu çekti.

Omuz silktim, rahatsız olmuştum.

"Şimdi, gelip Tommy'yle tanışmalısın. Seninle dosya hakkında konuşmak isteyecektir eminim." Dudaklarını büzdü, neşeli ses tonu bulutların arkasına giren güneş gibi kayboldu. "Rick'e olanlara hâlâ inanamıyorum. Herkes öyle. Abbey'den haber de yok, değil mi? Berbat bir şey. İkisinin bağlantılı olduğunu düşünüyor musun?"

"Bir şey söylemek için çok erken."

Kollarını kavuşturdu ve gözlerini kıstı. "Aynı Tommy gibi ketumsun. Hadi, ben Charlie'yi eve götürürken sen onunla konuş. Sonra akşam yemeğini hazırlarım."

Midem yemek düşüncesiyle harekete geçti; artık araba tutması geçmişti ve deli gibi acıkmıştım.

Vanessa beni geniş salona açılan ferah bir mutfaktan geçirip evin arkasına doğru itti. Evin uzunluğu boyunca devam eden geniş ahşap verandaya çıktık. İlerisinde çim kaplı alan bir çimenliğe doğru kayboluyordu. Dar çizgi halinde kum, iki ağacın arasından çıkarak doğrudan plaja açılıyordu; yeşilin arasından mavinin parıltısını gördüm.

Ben çitin yanında Inka'yla top oynuyordu, gülüşleri köpeğin hırıltılarına karışıyordu. Çizgili bir şemsiyenin gölgesindeki hasır sandalyeye oturmuş yaşlıca bir adam dikkatimi çekti. Sargılı sağ bacağı eğri büğrü bir ağaç kütüğüne yerleştirilmişti. Biz yaklaşırken horladığını fark ettim.

Vanessa ayağıyla adamın sağlam bacağını dürttü, sonra geniş omuzlarını tuttu. "Tommy," dedi sesli bir şekilde.

Eskimiş yüzünü elleriyle sıkıştırıp göz kapaklarını aralayarak soluk mavi göz bebeklerini ortaya çıkardı. Sağ gözünün etrafında ürkütücü bir morluk vardı ve sarı bir leke kaşından saç çizgisine kadar uzanıyordu. Gözleri beni dikkatle inceledi. "Hayret bir şey, sen gençsin."

Hafifçe benzim attı. "Merhaba Başkomiser Gordon. Ben Gemma Woodstock."

Ona doğru bir adım atıp elimi uzattım ama öksürerek başını salladı. "Lütfen bana Tommy de."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum, elimi çekerken çocuk gibi tuhaf hissettim.

Kendini düzeltmek için sandalyenin kollarını itti. "Bayağı berbat. Ama Rick Fletcher kadar değil. Zavallı çocuk." Alçısının üstündeki kısma dokunmak için elini aşağı indirdi. "Kusura bakma, çok kaşınıyor da." Boğazını temizleyerek uykusunun son

izlerini de sildi ve ellerini kucağına koyarak beni inceledi. "Sandalyelerimizde sorun yok aslında."

Temkinli bir şekilde birine oturdum.

"Şimdi daha iyi." Göstere göstere saatine baktı. "Şuna bak, içki saati gelmiş." Vanessa'nın yüz ifadesi sertleşti. Belki de bana öyle gelmişti çünkü kadın bana da içki ikram etti.

"Almayayım, teşekkürler," dedim.

Bira içmek isterdim ama yorgunluk gözkapaklarımı kuvvetle çekiyordu ve Tommy'den mümkün olduğu kadar bilgi alırken aklımın başımda olmasını istiyordum. Neredeyse on yıldır burada başkomiserlik yaptığından bilgileri paha biçilemezdi. Dosyayı ilk anladığımda hissettiğime benzer bir sabırsızlık hissediyordum, her saniye çözümle arama daha çok mesafe giriyormuş gibi geliyordu. Ve zaten çok fazla zaman kaybetmiştim.

"Ben su getireyim." Vanessa elini hafifçe kocasının omuzlarına koyup gitmeden önce bana gülümsedi.

Tommy gidişini izledikten sonra gözlerini tekrar bana dikti. "Ne zamandır cinayet masasındasın?"

"Neredeyse sekiz yıldır."

Boğazını temizledi. "Bugün herhangi bir ipucu buldunuz mu?"

"Fletcher'la ilgili mi? Pek sayılmaz. Yarınki otopsiden sonra daha fazlasını öğrenmeyi umuyoruz."

"Daniel Clark'a o vakitte nerede olduğunu sorduğunuzu farz ediyorum."

Tommy'nin beklenmedik sorgusu karşısında ağzımdan salyalar boşaldı.

"Sorduk. Saldırı vaktinde evde olduğu konusunda ısrar etti. Karısı da onayladı."

Tommy nefesini burnundan vererek güldü. "Ben olsam o kadının söylediği tek kelimeye bile inanmazdım. Dot Clark o adam için bir ayak üstünde bin yalan söyler. Ciddiyim; birkaç yıl önce dişlerinden birini kırmıştı ve ağzından kanlar akarken yine onu korudu."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Vanessa yeniden belirip Tommy'ye bira verdi, sonra da önüme bir sürahi suyla bardak koydu. "Ben yemeği hazırlamama yardım edecek." Bana anlamlandıramadığım bir bakış atarak eve geri döndü.

"Daniel'ın üzerini kesinlikle çizmiyoruz," diye devam ettim.

Tommy bir süre bana bakıp ardından kucağındaki ekose battaniyenin içinden kâğıt bir torba çıkardı. İçini karıştırarak gümüş rengi kaplı ilacı aldı; birkaç tanesini yerinden çıkararak birayla beraber yuttu.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi. "Pazar sabahından beri Rick Fletcher'ın kafa derisini yüzeceğini söylüyor."

Uzanarak poşeti sandalyenin ayağına yerleştirdi ve bahçeye garip bir sessizlik çöktü. Vanessa'yla Ben mutfaktalardı ama cam kapı yüzünden konuşmaları duyulmuyordu. Gündüz hayvanları gece için yerlerine girmişlerdi ve ikinci oyun başlamak üzereydi.

"Dot'ın onayı Daniel'ın peşine düşmemizi zorlaştırıyor. Hem tanık ve bu aşamada silah da yok. Olay mahallinde parmak izleri bulunmazsa devam etmemizi gerektirecek bir şey olmayacak."

"Cumartesi geceki Clark kızı olayıyla benzer gibi geliyor. Genel olarak çok fazla bir bilgi yok, değil mi?"

"İnceleyeceğimiz kamera görüntüleri ve konuşacağımız bir sürü insan var. Çözülmeye başlayacaktır."

"Eminim haklısındır," dedi Tommy, sesi tam tersini işaret ediyordu. Yumrulu parmaklarına üçgen şekli vererek dudaklarına bastırdı. "Odağını çocuğunla işin için ikiye ayırmak zor olmalı. İtiraf edeyim, genelde ikisi birlikte idare edilemez."

"Bazen zor oluyor ama idare ediyorum," dedim ters bir şekilde.

Tommy sesli bir iç çekti. "Ben basit bir adamım Gemma ve tesadüflere inanmam. Fikrimi sorarsan Daniel Clark'ın bela olduğunu söylerim, onun bu olaya dahil olmadığına zerre kadar inanmıyorum. Kızını ve Rick'i tehdit ettiğini biliyoruz." Tommy sihir numarası yaparken ortadan yok ettiği bozukluğu gösterirmiş gibi ellerini açtı. "Uzun zaman önce hapse girmiş olmalıydı, muh-

temelen şu an bunu yapmak için en iyi zaman. Büyük bütçelere ve beyaz tahta teorilerine alışkın olduğunu biliyorum ama açıkta olan şeyi de görmezden gelme."

"Abbey'nin Rick'e saldırma ihtimalini gözden çıkaramayız," dedim.

Tommy daha sonra kendisine acı verecek bir kahkaha attı. "Tanrı aşkına, bu bir feminist aksiyon filmi değil," deyip burnundan soludu.

Bir uğultu ayağımdan başıma kadar yükseldi ve yüzüm yandı. "Bak, neredeyse on yıldır cinayet masasındayım ve hep yaptığım şeye devam etmeyi, sağlam bir soruşturma yaparak olayı çözmeyi planlıyorum."

Tommy'nin mavi bakışları benimkilerden ayrılmadan önce daha yoğunlaştı. Kendi kendine gülüp biraz daha bira içti. "Jonesy hayat dolu olduğunu söylemişti."

Yumruğumu sıktım. Jonesy'yle bu adamın ortak bir yanını bile göremiyordum.

Ben arkamda ağır cam kapıyı açmaya uğraşıp bizi yemeğe çağırdı.

"Sen git," dedi Tommy. "Benim patronu beklemem lazım." Kuru dudaklarını çocuk gibi sarkıttı.

"Bizi ağırladığınız için minnettarım," dedim kalkarken, soğuk bir kibarlıkla. "Sağlığınız yerinde olmadığı için size sıkıntı verdiğimi biliyorum."

Omuz silkti. "Vanessa ısrar etti ve bana buralardaki birinin The Parrot'a yerleşmenden hoşlanmadığı söylendi."

Ilık bir rüzgâr saçlarımı karıştırıp parmakmış gibi boynumda ve kolumda gezindi. "Çocuklar dalga geçiyordur büyük ihtimalle."

"Evet, büyük ihtimalle." Vanessa girerken başını kaldırdı. "Neyse, bu konuda çok endişe etmen gerekmeyecek. Çok yakında ayaklanırım."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

KAYBOLUŞUNUN DÖRDÜNCÜ GÜNÜ




BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Çarşamba, 13 Nisan

05.55

Bir anda bilincimi geri kazandım. Tanıdık olmayan çevreyi kavramaya çalışırken kanlı bedenlerle dolu rüyalar söndü. Hepsi geri dönüyordu. Katledilmiş keseli sıçan. Rick Fletcher'ın boş bakışları. Gordonlara taşınmak. Kollarımı ve bacaklarımı uzatınca gece yanıma gelmiş Ben'in yumuşaklığına çarptım. Kısa bir süre göğsünün inip kalkmasını, burun deliklerinin hafifçe genişlemesini izledim.

Ev sessizdi. Hâlâ Jodie'yi aramadığımı hatırladım.

"Tanrım," diye fısıldadım tavana doğru.

Telefonu kontrol ettim. Mac dünkü telefonumu açamadığı için özür dileyen bir mesaj atmıştı, kendisini aramamı istiyordu ve babamdan kibar bir mesaj gelmişti. Owen'den gelen bir de e-posta vardı; Jock'ın uyuşturucu davasından birkaç dosya göndermişti. *Mümkün olduğunda beni ara,* diye yazmıştı, *Jock'la konuştum ama pek yardımcı olacağını sanmam.*

Bacaklarımı yataktan sarkıttım, bavulumun riskli yerinden dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Ekranı açıp Lane'in dün gönderdiği cumartesi gecesine ait kamera görüntülerine tıkladım. Dün akşam izlerken uyuyakalmıştım, gece kaçtıktan sonra başına gelenleri gösteren bir şey olmadığından emin olmak istiyordum.

Çoğu güvenlik kamerası kaydı gibi ses yoktu ve açısı kötüydü; sadece rampanın altındaki, ahşap sahanlıktaki ve kapının hemen

dışındaki bölgedeki hareketliliği görüyordu. İçerideki kamera, bekleme alanının önemli bir kısmını yakalıyordu ama ne yazık ki tezgâhın önünü göremiyordu. Oynata basarak Abbey'nin rampaya basıp hızlıca beton kıvrımdan yürümesini, sonra da kolunu uzatıp kapıyı açmadan önce hafifçe geriye çekilmesini izledim. Görünürde araba yoktu ve arkasına bakmıyordu. Bir amaç doğrultusunda hareket ediyormuş, kararlıymış gibi bir hissi vardı.

Ne takip edildiğinden endişe ediyor gibi ne de alkollü görünüyordu.

İçeri girdikten sonra yalnızca onu arkadan görebildim. Abbey'nin başı ve saçları belli aralıklarla kapasa da Lane'in yüzü çoğunlukla açıktaydı. Kız içeri girdiğinde belirgin bir biçimde şaşırmış, belki müziği kapatmak için telefonuna uzanıp bir düğmeye basmıştı. Sonra oturduğu yerden kalkmış, klasik rahatlama hareketini yaparak ellerini kaldırmıştı. Bir dakika kadar sonra ellerini kullanmaya devam ederek konuşmaya, ardından rapor evrakını alıp doldurmaya başlamıştı. Gece 11.47'de telefonu açarak bir dakika boyunca arayanla konuşmuştu. Abbey'ye bir şey söylemiş, Tommy'yle partide buluşmak için olduğunu bildiğim bir arama yapmıştı. Lane bunu yaparken Abbey kendi telefonunu kontrol etmiş, ağırlığını bir ayağından diğerine vermişti.

Karakoldan birlikte çıkmışlardı ve Lane kapıları kilitlemişti. Rampanın altında bir kere daha konuşmuşlardı. Lane yatıştırıcı bir ifadeyle sakince konuşurken Abbey kamera açısından çıkmıştı. Lane arabayı işaret etmiş, sonra belki şaşkınlıktan başını hafifçe geriye çekmişti. Abbey o anda kendisini eve bırakma teklifini reddetmiş olmalıydı. Lane tekrar konuştuğunda ekranın sol altında Abbey'nin dönerken saçlarının havalanması olduğunu düşündüğüm ufak bir hareketlenme olmuştu.

Lane ona seslenmiş, hafif umutsuz bir hareketle ellerini kaldırdıktan sonra sinirlenmiş gibi omuz silkip görüntüden kaybolmuştu.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Dosyayı altı dakika kadar geriye getirirken yoğun bir esnemeye teslim oldum. Görüntüyü Abbey'nin yüzünde durdurdum, tamamen pikselleşene kadar yakınlaştırdım. Yeni ölenlerin fotoğraflarına bakmaya, öldürülenlerin veya kaybolanların bıraktıkları sesli mesajları dinlemeye alışıktım ama o anda, o açıdan bakınca çok genç görünüyordu. Başına ne geldiyse farkında mıydı diye düşündüm bir kez daha.

Tam birinin kapıyı kaydırarak açtığını duyduğumda Ben kıpırdadı. Küçük yüzünün babasız geçireceği yeni günün gerçekliğini kavrayarak gerilmesini izledim. Çıkmak için zorlayana kadar ona sarıldım.

"Mutfağa gidebilirsin," dedim. "Vanessa çoktan uyandı. Ben gidip hızlıca koşu yapacağım."

O koridora çıktı, bense dizüstü bilgisayarımı bir kenara itip ayaklarımı yere indirdim. Esnemeye devam ederken koşu eşyalarımı bulmak üzere bavulumu kurcaladım. Abbey'den aldığım bez çanta dolabın yanında duruyordu; iki büyük defteri çıkarıp içlerini karıştırdım. Birkaç şiir okudum, çizimlerine hayran kaldım, sonra bir yapılacaklar listesine rast geldim. Ev ödevleriyle ilgili maddeler ve ikizlere doğum günü hediyesi almak için hatırlatma vardı. Boya malzemeleri mi alacaktı? Başka bir maddede *doktor randevusu* yazıyordu.

Düzyazılarından birkaç paragraf okudum. Bazıları dramatik ve karanlıktı, Abbey'nin iç dünyasıyla ilgili ne kadar bilgi verdiklerini düşündüm.

Yapayalnızım. Karanlığın içinde kısılı kaldım. Tüm vücudum çığlık atıyor. Elleri beni dağlar, beni zehirlerken buza döndüm. Korkunun parmağı beni boğdu. Bağıramazdım, nefes alamazdım. Hep nazik olan o gözler birden saf kötülüğe dönüştü.

Arka kapakla son sayfanın arasında küçük bir grup yırtılmış kâğıt vardı: Dergilerden koparılmış resimler, ödev kâğıtları, duş jeli tarifi, bir doğum günü partisi davetiyesi ve arkadaşlarından notlar. Notların hepsini açtım ama genelde dizilerle ilgili görüşler

ve hangi mayoyu alacaklarıyla ilgili boş şeylerdi. Sadece bir tanesi dikkatimi çekti:

Yalnızca göz kamaştırıcı olduğunu bilmeni istiyorum. Gülümsemen bir harika. İyi günler. R.

Yazı resmiydi, el yazısı kullanılmıştı. Rick miydi? Ya da belki daha büyük ihtimalle Robert Weston'ın verdiği bir başka istenmeyen mesajdı. Abbey'nin Rick'le ayrılmasının sebebi o olabilir miydi?

Koridorda Ben'in neşeyle futbol takımından bahsetmesini dinlemek için durdum, içime yerleşen endişe düğümünden bihaberdi.

"Günaydın," dedim mutfağa girerken.

"Günaydın. İyi uyudun mu?" Vanessa'nın gri saçları dağınık ve açıktı, portakalı meyve sıkacağında çevirirken saçını omzunun arkasına attı.

"Evet, teşekkürler."

"Portakal suyu?" diye sordu.

Ben başını salladı.

"Hayır, teşekkürler," dedim. "İşe gitmeden önce hızlıca bir koşacağım."

Vanessa paniğe kapılmış gibi göründü. "İyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bir şey olmaz." Birkaç dakika Ben'le kanepede oturdum, önümdeki günü aklımda çizerken sabah çizgi filmlerinin sesleri arka planda kayboluyordu. Vanessa mutfakta telaşla koşturuyordu ama Tommy'den iz yoktu.

"Çok uzun sürmez," dedim, Ben'e hızlıca sarıldım.

"Plaj boyunca çok hoş bir koşu yolu var," dedi Vanessa, Ben'e posalı meyve suyunu verirken. "Seni doğrudan kasabaya götürür, sonra Kilise Sokağı'nın güneyinden koşup mağazaların önünden geçerek buraya dönebilirsin. Ben hiç yapmadım." Güldü. "Koşan biri değilim ama yaklaşık dört kilometredir."

Kapıyı kapatırken Mac bana mesaj gönderdi.

Uyanık mısın? Müsaitsen şu an konuşabilirim.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Arka bahçeden çıkıp kumlu yola vardım. Parrot Bay erken sabah ışıklarıyla parıldıyordu. Hava hâlâ soğuktu ama güneş ana sahneye doğru çıkıyor, tuzlu hava ciğerlerime ulaşıyordu. Sahile inince koşmaya başladım. Bacak kaslarım ısınırken aklımın dün akşam Tommy'yle aramda geçen konuşmaya kaymasına izin verdim, yeniden sinirlendim. Buraya gelmemden rahatsız olduğu belliydi. Kollarımı başımın üzerine kaldırarak sahile vuran dalgalara baktım. De Luca'nın tuhaf düşmanlığını hatırladığımda kendimi fazlasıyla yalnız hissettim.

Günün işleri üzerime yığılmadan önce Mac'i aramalıydım.

Kulaklıklarımı takıp numarasını çevirdim. Uzuvlarım ağırlaşmış gibi geliyordu, midem hâlâ istikrarsızdı. Şu an son ihtiyacım olan şey hasta olmaktı.

Mac'in tanıdık yüzü ekranda belirerek beni âdeta Sidney'deki hayatıma fırlattı. "Gemma! Endişelenmeye başlamıştım. Her şey yolunda mı?"

"Her şey tamamen yolunda. Hatta şu anda işten önce hızlı bir koşuya çıkmış durumdayım."

Kaşlarını çattı. "Dün nasıl sonuçlandı?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun. Her şeyi anlamaya çalışıyorum genel olarak işte."

Açıklamamı beklermiş gibi bana baktı. Yapmayınca da "Hâlâ bilemiyorum Gemma. Şu anda böyle bir olay senin için fazlaymış gibi geliyor," dedi.

"Ben iyiyim, cidden."

"Peki Ben nasıl? Ya otel?"

Mac'in gözlerinden çok ağzına odaklandım. "Burayı sevdi gibi ve otel de harika. Mac gerçekten, her şey yolunda."

İç çekti. "Birkaç gün boyunca bu kundaklama olayının içinde olacağım ama beni orada olanlarla ilgili bilgilendir." Bir duraksama oldu. "Keşke Sidney'de olsaydın Gem. Ben'le işlerin karışık olduğunu biliyorum ve sana baskı yapmamalıyım ama her şeyin havada kalması çok zor."

"Biliyorum." Zaten koşuyormuşum gibi nabzım hızlandı. "Gitmem gerek," deyip kapattım.

Yüzümü sabah güneşine doğru kaldırdım, sonra ısınmaya geri döndüm. Tanrım, ne karmaşaydı.

Keskin bir ses, rüzgârla birlikte kulağımı tırmaladı. "Sen yeni dedektif misin?"

Tam çömelmiştim, hafifçe tökezleyerek arkamı döndüm. Buruşuk bir kadın şaşırtıcı derecede yakınımda, fundalıklardan duvarın arasında kaybolan kum yolun girişinin birkaç metre ötesinde duruyordu. İlk izlenimim yaşlanan bir eroin bağımlısı olduğu yönündeydi. Her yeri pamuklanmış uzun, siyah bir polyester elbise giymişti, ayakları çıplaktı. Kıvır kıvır kahverengi saçları göğsünün altına dökülüyordu.

"Öyle misin?" diye sordu, sitemle beni süzdü.

Elimi gözüme siper ettim. "Evet, ben Dedektif Woodstock. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sorumu es geçerek denize doğru baktı. "O oğlana olanlar korkunç."

"Rick Fletcher'ı tanıyor muydunuz?"

"Çok üzücü," dedi, cık sesi çıkararak. Acı verici derecede zayıftı ve gözleri kafatasının içine doğru çökmüştü. Dirseklerinin iç tarafında iğne izleri ve bereler vardı.

"Adınız ne?" diye sordum.

"Kız öldü."

"Efendim?"

"Öldü ve gömüldü." Gözlerini kapayıp kafatasına kemikli nikotin lekeli parmaklarıyla masaj yaptı. "Gece vakti gördüm onu," diye mırıldandı. "Ona ne yaptıklarını."

"Abbey Clark'tan mı bahsediyorsunuz?" Kadına doğru ilerlediğimde geriye doğru kaçtı, çukur gözleri pörtledi.

"Kimse bana inanmıyor," dedi sessizce, kollarını kaşıdı. "Kimse dinlemiyor."

"Ben dinliyorum," dedim. "İstiyorsan şu anda konuşabiliriz. Lütfen bana adını söyler misin?"

Rüzgâr suyun üstünden sıçrayarak ikimize vurdu, kadının saçını yakaladı. Süte benzer bakışları tam kafamın üstüne sabitlendi. Kadının alkollü olduğunu düşünsem de hareketlerinin keskinliği uyuşturucu etkisinde olduğunu ya da manik nöbet geçirdiğini gösteriyordu.

"Tüm hayatım boyunca burada yaşadım," dedi. "Mutfak masasında doğmuşum. Evimi terk etmeme yol açtılar. Kendi başıma güvende olmadığımı söylediler ama gerçek sebebi biliyorum; söyleyeceklerimden korktular." Yola doğru geri geri gitmeye başladı. Nike sırt çantası havası boşaltılmış bir balon gibiydi. "Dikkatli ol, Dedektif," dedi arkasını dönmeden. "Kimse onun bulunmasını istemiyor."

"Hey! Lütfen konuş benimle. Abbey Clark'ı mı kastediyorsun? Ortadan kaybolmasıyla ilgili bildiğin bir şeyler varsa seninle konuşmam gerek."

Eğilip deli gibi koşmaya başladı. Boğuk, yüksek sesi eğri büğrü ağaçların ötesinden geldi. "Beni yalnız bırak!"

Çarşamba, 13 Nisan

07.18

Nefes nefese ve terden sırılsıklam olmuş bir halde Gordonların evine döndüm. Nispeten kolay koşu, Sidney'den ayrıldığımdan beri ne kadar formsuz kaldığımı işaret ediyordu.

Tommy, mutfakta Vanessa ve Ben'e katılmıştı, tekerlekli sandalyesi uzun ahşap masaya yaslanmıştı. Kızarmış ekmeğin üstünde çırpılmış yumurta yiyordu, yoğun sarının içinde yeşil parçacıklar vardı. Evin içi kahve ve fesleğen kokuyordu.

Soğuk suyla duş aldım. Koşudan dolayı sarsılmış gibi ve duygusal hissediyordum. Abbey Clark'ın ölmüş olmasının yüksek bir ihtimal olduğundan haberdar olsam da kendime buna tam olarak inanma izni vermemiştim ama tuhaf kadının dedikleri moralimi bozmuştu. Bu davayı almamın bir sebebi de Nicki'ydi, azıcık da olsa günahlarımdan arınmak istiyordum ancak kederimin artması ve kendimi apayrı bir vicdan muhasebesinin içine sokma ihtimalim giderek artıyordu. Çok fazla kayıp vakasında çalışmamıştım, son on yılda beş tane almıştım ama vahşi birer mental işkenceydi bu tür vakalar. Kayıpların efsanevi nitelikleri vardı; hayatta olma olasılıkları suyu bulandırıyor ve ölü bir bedenin gerektirdiği pratik içgüdüleri zayıflatıyordu. Umut ve umutsuzluk arasındaki acayip, bitkin bir danstı. Her şeye rağmen Abbey'yi ararken cesedini bulmaya hazırlanacağımı, o kasvetli istatistiklere hareket çekmesi için dua edeceğimi çoktan biliyordum. Bir şekilde ihtimalleri

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

kandırıp onu eve getirmeyi dileyecektim. Her şeyden çok, odalarımızdaki dava panolarındaki ölü yüzler için aklımızda ayrılmış yere ve muhtemelen asla bulamayacağım cevapları arayarak defalarca tırmıkladığım metaforik mezarlığa girmesini istemiyordum.

Havluyla saçımı kurularken Mac'i düşünmeye başladım. Ona iyi olduğumu bildiren hızlı bir mesaj atarken aklımda pusuda bekleyen şüphelere yer açmamaya çalıştım.

Mutfağa girdiğimde Tommy'nin gözleri iPad'inden ayrılmadı. Bir bardak su içip "Plajda beni tanıyan bir kadınla karşılaştım. Uzun, kahverengi saçlı yaşlı bir kadındı. Tamamen siyah giyinmişti," dedim. Durdum. "Bayağı sıkıntılıydı ve dava hakkında birkaç şey söyledi."

"Meg Jarvis'le tanışmışsın galiba," dedi Vanessa, kırılacak gibi duran askıya çamaşırları asarken. "Çoğu sabah sahil boyunca yürür. Eskiden sokağın sonundaki eski evde yaşardı ama yeğeni geçen sene onun için huzurevi ayarladı, düşük düzeyde bakım yaptıklarından istediği gibi girip çıkabiliyor."

"Aslında bir süredir hiç canımı sıkmadı," dedi Tommy, düşünceli görünüyordu.

"Kim o?" diye sordum, Inka'nın sessizce arka kapıdan çıkıp doğrudan Ben'e gitmesini izledim.

"Medyum olduğunu söylüyor," dedi Vanessa tarafsız bir şekilde. "Eskiden insanlar fallarına baksın diye ona para verirlerdi."

"Kadın çılgın," dedi Tommy gözlerini devirerek. "Ve keş. Hayali hastalıklardan dolayı hastaneye girip çıkıyor. Eric'i deli ediyor."

"Zararsızdır," diye ekledi Vanessa, kocasının lafını ezip. "Niyeti iyidir ama bir sürü delice teorisi var. Yıllar önce korkunç bir tekne kazasında kocasını ve kızını kaybetti ve bence çok yalnız. Ona bakan bir tek yeğeni var, o da Melbourne'da yaşıyor. Meg kaç kere aşırı dozda eroin yüzünden ölümden döndü. Büyük ihtimalle burada olduğunu duyup kendisini dinleyeceğini anlamıştır. Tommy'den yıllar önce vazgeçmişti."

"Karakola gelmesini yasakladım," dedi Tommy ve tabağını itti. "Manyak teorilerini bir günlüğe yazmasını ve Noel'de bir kere onlara bakacağımı söyledim. Bu sabah ne diyordu?"

"Pek bir şey yok aslında. İsmimi bağırıyordu." Tüm içgüdülerim Meg'in söylediklerini şimdilik saklamamı söylüyordu.

"Tek başına ortada dolaşmaya izni olmalı mı bilemiyorum," dedi Vanessa, dudağını ısırdı. "Belki Chrissy'yle konuşurum."

"Umarım onu görmezden gelmişsindir," dedi Tommy, "vakit kaybettirme konusunda uzmandır. Kasabanın her yerinde ceset gömülü olduğunu düşünüyor." Başını soldan sağa yatırarak boynunu esnetti. "Rick'in otopsisi bugün mü yapılacaktı?"

"Öğle vaktinde."

"Gideceksin herhalde."

"De Luca'yla erkeklerden birini göndereceğim."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben olsam öyle yapmazdım."

Gözlerine baktım. "Onlar için iyi olacak. Çok sık bu tür şeylere maruz kalmıyorlar ve benim de konuşmam gereken insanlar var."

Tommy omuz silkti. "De Luca'nın yönetilmeye ihtiyacı var. Hiç girişken değil ama eminim hallediyorsundur."

Öfkelendiğimi fark ettim. Yüzünü ekşiterek geniş parmaklarıyla telefonunun ekranına dokundu. De Luca'nın kaba ve mesafeli olduğunu düşünsem de üçü içinde çekingen olmayan oydu bence. Sakin kalmaya çalışıp kanepeye doğru yürüdüm.

"İyi misin?" dedim Ben'e.

"Evet. Bugün plaja gideceğiz. Vanessa, Inka'yı getirebileceğimizi söyledi."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Şapka taktığından ve güneş kremi sürdüğünden emin ol." Parmaklarımı çenesinde gezdirdim.

"Sadece Sidney'deyken sen ve Mac'le plaja gitmiştim."

"Evet, bayılmıştın."

Başını salladı ama emin değilmiş gibiydi.

"Tommy'yle Vanessa hemen kapılarının önünde plaj olduğu için çok şanslılar, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Evet," dedi. "Sörf yapmayı öğrenmek istiyorum."

Onu hafifçe sıktım. "Bugün olmasın ama. Her şey sırayla, değil mi? Umarım gelip seninle orada buluşabilirim. Olmazsa yarın gideriz."

Vanessa, Tommy'nin tuvaleti kullanmasına yardım edip onu arka verandaya götürdü. Ben içeride kaldım ama dediklerini duydum. "Yakında döneriz, tamam mı? Eve gelmem gerekirse beni ara."

Ben'in şapkasını alıp mutfağa giren Vanessa'ya verdim. "Kontrol etmek için daha sonra ararım."

"Tabii."

Diz çöküp Ben'in güneş kremi sürmesine yardım etti ve hiç sorun yokmuş gibi Scott'ın plajı sevip sevmediğini sordu.

Ön kapıdan ikisine el salladım. Ben kolunu uzatınca Inka kendine doğru çekti.

Verandada Tommy ilaçla dolu poşetle uğraşıyordu. Eşyalarımı alıp başımı arka kapıdan uzattım. "İstediğin bir şey var mı?"

"Yok, sağ ol, ben iyiyim."

Gitmek üzere arkamı dönmüşken barış teklif etmeye karar verdim. Kollarımı kavuşturarak ona doğru yürüdüm. "Aslında sana muhabir Simon Charleston'ı sormak istiyordum. Herhalde tanıyorsundur."

Tommy homurdandı. "Evet, onu iyi tanırım."

"İyi bir haberci midir?"

"Onun ne demek olduğunu bildiğimden emin değilim."

Uzattığım zeytin dalından çoktan pişman olmaya başlamıştım. "Onunla hiç çalıştın mı? Gözden geçirdin mi?"

"Ona zerre kadar güvenmem. Fazla maaş alan dedikoducunun tekidir." Tommy ağzına birkaç tablet attı ve yarım bardak suyla onları yuttu. Gözlerim önündeki ilaç kutusuna sabitlendi. Meperidin[3]. Reçete etiketinde Vanessa'nın ismi yazıyordu ve tarihi

[3] Genelde cerrahi operasyonlardan sonra ağrı kesici ve sakinleştirici olarak kullanılan bir morfin türü. (ç.n.)

geçen yıl kasım ayıydı. "Eric'in bana verdiği şu ilaçları zar zor aklımda tutuyorum," dedi kabaca, ilacı tekrar poşete koydu. "Neyse, neden Charleston'ı soruyorsun?"

"Dün tanıştım da." Düşünceler akın ediyordu ve içimde kötü bir his vardı.

"Ondan olabildiğince uzak dur. O adam *kötü haberden* başka bir şey getirmez." Kendi şakasına güldü.

"Gitsem iyi olur."

Gülümsemeye devam ederken başını yastığa bıraktı. "İyi günler, Dedektif. Bu akşam maceralarını duymak için sabırsızlanıyorum."

İyice tedirgin olmuş bir halde arabama gittim, Meg Jarvis'in Abbey Clark'ın öldüğünü ve Fairhaven'da bir yerde gömülü olduğunu söylediğinden bahsetmediğim için rahatlamıştım.

Karakolun dışında dünden daha az muhabir vardı. Kadın bir gazeteci mikrofonu tutmuş, kameraya harita gibi görünen bir şeyi gösterirken yüzünün önünden saçını çekmeye çalışıyordu. Simon görünürde yoktu ancak arabası oradaydı. Camları renkli olduğundan içeride olup olmadığını görmek imkânsızdı.

Grange'in ekip arabası da oradaydı ama diğerleri görünmüyordu, o yüzden arabanın klimasını açık bırakarak telefonumu çıkardım, Jonesy ve Candy'den gelen cevapsız aramaları görmezden gelerek Owen'i aradım.

"Gemma, onu yakaladık!"

"Ne? Kimi?"

"Ronson'ı! Yarın sabah basında yer alacak ama onu yakaladık!"

"Siktir, Owen bu çok büyük bir şey."

"Biliyorum." Owen'in sesinde gurur vardı. "Dün gece benim adamdan ihbar geldi, gerçek gibi duruyordu; oraya ekip yolladık ve adam *oradaydı*. Hâlâ inanamıyorum."

"Krystal'ın öldürülmesinden suçlu buldunuz mu? Ve diğer tanığın?"

"Öyle gibi duruyor. Adamlarından bazıları onu uyuşturucudan ve çarpıp kaçmadan kesinlikle suçlu bulacağımızı söylüyor. O pis Jock'ı görmeliydin, baskında geçit töreni yapıyordu."

"Onu boş ver." Durdum, tamamen kurumuş ağzımı tükürükle biraz ıslatmaya çalıştım. "Tanrım, Owen, aferin."

Karakolun deniz mavisi tuğla duvarına baktım ve önümdeki manzaraya filtre konulmuş gibi tuhaf bir duygu hissettim. Ronson davası, Sidney'e gittiğimde aldığım ilk dosyaydı ve daha düşük adamlarından birkaçını enselesek de Garry Ronson'ın kendisini hiç yakalayamamıştık. İpuçları tükenmiş ve en sonunda dosya çözülmemiş halde kalmıştı. Geçen yılın haziran ayında başka bir hayat kadınına tecavüz edip sonra öldürdüğünü biliyorduk, bildiğimiz kadarıyla üçüncüsüydü bu ama tanıklarımız güvenilir değildi, kanıtımız yoktu ve Ronson'ı bir türlü bulamıyorduk. O ilk dava tahtasını hâlâ gözümde canlandırabiliyordum: Birbirine bağlı suçların ve bağlantılı kişilerin ortasında Ronson'ın gülen yüzü vardı.

"Teşekkürler. Neyse, hâlâ yataktayım, sabah üçe kadar uğraştık ama her şey patlamadan önce senin için Aiden Fletcher'ı hızlıca araştırdım."

Aklımın yarısı Ronson dosyasının detaylarının üzerinden geçmeye devam ediyordu. Çok fazla sorum vardı ama dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Hem o artık benim davam değildi. "Sağ ol, Owen."

"Ne demek. Çok yardımcı olur mu bilmem. Jock, Aiden'ın telefon numarasının kendini vuran ve onu aramaya çalışan adamın arama listesinde kayıtlı olduğunu söyledi. Bir şey çıkmayabilir. Adli tabip intihar olduğuna karar verdi, dosya çıkmaza girdi. Neyse, sana dosyayı gönderirim; aynı adam olduğu kesin. Richard adında bir kardeşi var, Fairhaven'da yaşıyorlar."

Bir ekip arabası otoparkın içine girdi. Lane'le De Luca arabadan indiler, karakola girerken gülüşüp konuşuyorlardı.

"Gitmem lazım, Owen. Tekrar teşekkürler. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa haber veririm. Ve Ronson konusunda bir kere daha tebrik ederim. Ekibe söylersin, olur mu?"

"Teşekkür ederim Gem. Zaferin yarısı sana ait, biliyorsun."

Arabadan çok hızlı çıktım, rampada yürürken görüşüm beyaza döndü.

"Günaydın," dedim Noah'ya.

"Günaydın," diye cevap verdi, ağzında ekmek varken.

Lane ve Grange neşeyle günaydın dediler, De Luca'ysa sessizce başını salladı.

Tommy'nin sandalyesinin derisi neredeyse tamamen soyulmuştu, yıllardır içine yerleşen ter miktarını düşünmemeye çalıştım. Kolumun alt tarafı masaya değecek halde öne doğru eğildim, sonra aceleyle yine dik oturdum. Masanın üstü biraz yapışkandı.

"Peki, hızla kontrol edelim," dedim ayağa kalkarak. "Önce ben başlayayım. Aiden'ın nerede olduğuna dair gelişme olmadığını biliyorum, o yüzden yüzeyden daha derine inmek istiyorum. Geçen sene adı uyuşturucu kuryeliği yapan bir grupla birlikte anılmış. O davadan bir şey çıkmadı, gerçekten grubun içinde miydi bilmiyorum ama belki de burada baktığımız her şey uyuşturucuyla bağlantılıdır." Tommy'nin ilaç torbasını hatırlayınca kaşlarımı çattım. Onun yanındayken kendimi çok rahatsız hissediyorum. Kesinlikle kibirliydi ama daha fazlası vardı; öngörülemezdi ve hep böyle miydi yoksa ilaçlardan dolayı mıydı diye merak ediyordum.

"Öyleyse mantıklı olurdu. Belki Rick'le Abbey, Aiden'ın dahil olduğu şeyi keşfettiler ve birileri sessiz kalmalarını istedi. Ya da belki onlar doğrudan bağlantılıydı, bilemiyorum." Grange'e döndüm. "Damon, bugün adli tıp ekibini takip edip evde uyuşturucuyla alakalı bir şeyler var mı diye bakabilir misin?"

"Tabii."

"Ve Aiden'ın yakın zamanda işten ayrıldığından bahsetmişsin. Ne iş yapıyordu?"

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Hastanenin büfesini çalıştırıyordu. Birkaç yıl önce okuldan ayrıldıktan sonra orayı açtı. Epey küçük bir yerdir ve sipariş, servis, temizlik falan hepsini kendi yapıyordu."

"Tam olarak uyuşturucu saklanan yer sayılmaz ama yeterince iyi," dedim. "Takibini sürdürelim. Belki orada daha üst düzey biriyle çalışırken işler ters gitti. Hastanede daha önce ortadan kaybolan uyuşturucu olmuş mu bir bakın. Ben geçen yılki dosyayı daha yakından inceleyip çıkarabileceğim bir şey var mı diye kontrol edeceğim."

Grange gözlerini kırpıştırsa da başını salladı.

"Başka gelişme var mı?" diye sordum, geldiğimden beri ilk kez ilerleme kaydetmişiz gibi hissediyordum.

"Petrol tankerinin sürücüsüyle konuştum," dedi De Luca. "Frank Bower, altmışlarının başlarında. Fairhaven'a cumartesi günü akşam yedi gibi vardığını, imza attığını, sonra da tankerini sisteme bağladığını onayladı. Yakıtın transfer edilmesi iki saat sürmüş. Bittikten sonra kilitleyip The Parrot'a giriş yapmış, barda akşam yemeği yemiş. Bu da akşam dokuzdan sonraya denk geliyor."

"Ya sonra?"

De Luca hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Cam'in gönderdiği güvenlik kamerası görüntülerinde var. Bara girip iki saat sonra çıkıyor, odasının olduğu tarafa doğru yürüyor. Gece 11.30'da neredeyse yirmi dakika boyunca telefonda karısıyla konuştuğunu söyledi. Telefon kayıtlarını incelemek için istekte bulunacağım ama Abbey'yle alakası olduğundan şüpheliyim."

"Doğru ama tankeri bir şiddet suçuna kalkanlık etmiş de olabilir." Sesli bir şekilde nefes verdim. "Tamam, benzin istasyonundaki kayıtların izini bulduğundan emin ol. Kan sonuçları tersini kanıtlayana kadar oranın yakınında olan herkes ilgili olarak kabul edilsin."

De Luca'nın dudakları düz bir çizgi haline geldi ve bakışlarını küçük pencereye çevirdi. "Ne zaman çıkacak?"

"Bilmiyorum," diye kabul ettim. "Bu sabah bakacağım."

"Robert Weston'a ait telefon numarasından bir şey çıkmadı," dedi Lane. "İngiltere numarasıymış ve yıl sonunda buraya geldiğinden beri kullanılmamış. Avustralya'ya kasımın ilk haftası gelmiş. Şubatın başlarında Fairhaven'a gelene kadar Sidney'deymiş. Biraz kurcaladım ama kayıtlı bir telefonu yok, o yüzden ön ödemeli olanlardan kullanıyor olabilir. Benimle iletişime geçmesi için Facebook'tan mesaj attım, henüz yanıt gelmedi. Ayrıca hesaplarına giriş izni aldım, bugün ilgileneceğim."

"Onu bulmamız lazım," dedim sabırsızca. "Bu sabah Abbey'nin odasından aldığım defterlerden birinde ondan gelmiş olabilecek bir not buldum. Başına tam bela olmadıysa bile kızla ilgilendiği açık." Grange'e döndüm. "Karavan parkının yöneticisinden haber aldın mı? O müşteri listesini görmem şart."

"Ah, yok. Henüz almadım." Kekeledi. "Kate'i tekrar arayacaktım ama oraya gidip yüz yüze de konuşabilirim."

"Hayır, ben giderim," dedim. "Saçmalığa bak. Bu kadından bilgi almamız lazım, sorunu ne ki?"

Grange ağzını araladıysa da bir şey söylemedi.

İç çektim. "Lane bu sabah benimle gelecek. Karavan parkına gidip Robert Weston'ı bulmaya ve listeyi halletmeye çalışacağız. Ve Abbey'nin iş ve okuldan arkadaşlarıyla da konuşmak istiyorum. Sosyal medya hesaplarına ve telefon rehberine göre bir liste hazırladım. Ayrıca Georgina ve Ian Fletcher öğleden sonra iki gibi resmi ifadelerini vermek üzere karakola gelecek, yani o zamana dek dönmüş olmalıyız." Bakışlarımı Grange ve De Luca'nın üzerinde tuttum. "İkinizin bugün Fletcher'ın otopsisine katılmanızı istiyorum."

Hafifçe irkildiler.

"Bu konuda bir sorun var mı?"

Başlarını olumsuz anlamda salladılar.

"Güzel. Öğlen Byron Bay morgunda gerçekleşecek ve Komiser Tran de orada olacak. Umarım silahı tespit edip Abbey'nin yapısında birinin saldırıyı gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğine karar verebiliriz."

BELONGS TO KAKTUSTEAM

"Bu sabah için okul müdürüyle konuşma ayarladım," dedi De Luca.

"Arabadan ararsın," diye yanıtladım. "Ya da ertele. Buradan 11'de çıkman gerekecek."

Tüy gibi saçlarını sallayıp azıcık dudaklarını büzdü. "Tamam."

"Aynı zamanda Abbey son zamanlarda doktora gitti mi veya en azından randevu aldı mı öğrenmek istiyorum. Burayı ve diğer kasabaları araştırmalıyız."

"O ne için?" diye sordu Lane.

"Abbey defterlerinden birine yapılacaklar listesi yazmıştı ve maddelerden biri doktordu. Ne olduğunu anlamak için kızın düşünce yapısını çözmeye çalışıyordum. Ayrılığının sebebi hamilelik şüphesi ya da bir çeşit hastalık olabilir veya başka bir ilişki yaşadığını, belki de ruhsal hastalığı olduğunu gösterebilir."

Lane yavaşça başını salladı. "Mantıklı."

"Cumartesi günkü karakol kayıtlarını izledim," dedim ona. "Cumartesi gecesi Abbey alkollü ya da uyuşturucu etkisinde gibi görünüyor muydu?"

"Sanmıyorum," dedi. "Duygusaldı ama bisikletinden dolayı canının sıkkın olduğunu düşündüm. Hem eski erkek arkadaşıyla tartıştığından bahsetti."

"Onu söyledi mi?"

"Evet, kesinlikle bahsetti. Onun bisikleti aldığını düşünüp düşünmediğini sordum, öyle olduğunu sanmadığını söyledi."

"Eve gittiğini söyledi mi?"

"Hayır ama öyle olduğunu varsaydım. O yüzden arabayla bırakmayı teklif ettim."

"Takip edildiğinden dolayı endişeliymiş gibi bir izlenim almadım."

"Ben de almamıştım ama bilemeyiz." Acı çekiyormuş gibi göründü.

"Tran son zamanlarda bölgede büyük bir uyuşturucu artışı olduğundan bahsetti. Bugünlerde hiç karşılaştınız mı?"

"Pek değil ama biraz ot olduğu kesin," dedi De Luca. "Ve alkol elbette."

"Yılın ilk aylarında bir grup sırt çantalı gezgini yakaladık," diye ekledi Lane. "Birkaç çocuk araba çaldı ve basıldıklarında botlarında bayağı hap vardı."

"Hangilerinden bahsediyoruz?"

"Amfetaminler ve bazı eczane ilaçları. Hiçbirinin izi takip edilemedi ve yolda gördükleri bir adamdan aldıklarını söylediler. Doğru geldi."

Tommy'nin bu sabah ilaç içişi aklıma geldi. Vanessa'nın eski ilaçlarıyla kendininkileri karıştırmamalıydı. Melbourne'da farkında olmadan reçeteli ilaç bağımlısı olan biriyle tanışmıştım ve hayatı yavaşça ama kesin bir şekilde mahvolmuştu.

"Burada parti uyuşturucularına pek rastlanmaz," diye ekledi Grange. "Öyle bir yer değil. Ve Tran haklı, meti büyük ölçüde ortadan kaldırdık."

"Pekâlâ." Ellerimi birleştirdim. "Akşam beşte buraya dönmeye çalışalım. Otopside daha önce öğrenmem gereken bir şey çıkarsa beni arayın."

Yola koyulmadan önce Lane tuvalete girdi, bense kanın analizini kontrol etmek için laboratuvarı aradım. Dikkati dağılmış bir resepsiyonist bana öncelik verildiğini ama "örnek yağdığı" için ne zaman halledileceğini bilmediğini söyledi.

İç çekerek eşyalarımı topladım. Abbey'nin kanı olsun ya da olmasın, aynı aciliyetle onu aramaya devam ediyorduk. Düşüncelerim Ronson'a dönüp duruyordu. Nicki Mara gibi çok zamanımı almıştı ve bilincim bu avın sona erdiğini kavramakta zorlanıyordu. Dedektifliğin olayı da buydu: Grinin tüm tonlarına dikkat etmemiz gerekse de davalarımız genelde siyah ve beyazdı. Ya çözülüyor ya açık kalıyordu. Bulunuyor ya da bulunmuyordu. Ölü ya da hayatta oluyordu. Nicki Mara adımın üstünde kalıcı bir siyah izdi. Ronson ise kocaman bir artı işaretiydi artık. Birden resmi

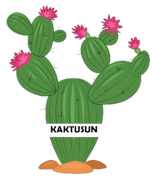
olarak dosyayı bitirdiği için tebrik etmek üzere Mac'i aramak istedim ama uzaklığım coğrafi koşullardan fazla olmaya devam ediyordu.

Owen'in gönderdiği Aiden'ın ismini hatırladığım davanın evraklarını taradım. Büyük miktarda eczane ilacı bir baskın sırasında bulunmuştu ve genç bir adam yakalanmıştı. Hapların kaynağı belli değildi ve adam yalnızca toplama noktalarının kendisine söylendiğini iddia etmişti: Redfern'deki bir eczanenin otoparkı. Ardından ev arkadaşı Tony Foy'u ele vermiş, o da ev arkadaşından hap aldığını kabul etmiş ancak tedarike dahil olduğunu reddetmişti. İki hafta sonra Tony bir deponun park yerinde ölü bulunmuştu; alnına tek bir kurşun sıkılmıştı ve silah elindeydi. İntihar olduğuna karar verilse de Jock'ın şüpheleri olduğunu biliyordum.

"Her şey yolunda mı Gemma?" dedi Lane, geçerken bana gülümsedi. Rahat aşikârlığı dünden daha çok zıt geliyordu.

"Evet, gidelim," dedim, son cümleleri de bitirip ayağa kalktım.

Ölmeden önce bilinen bir bağlantıları olmamasına rağmen Tony Facebook'ta Aiden Fletcher'ı ve sayfada listelenen cep telefonlarını aramıştı. Aiden aramaya hiç cevap vermemişti.



Çarşamba, 13 Nisan

08.54

Lane otopsiye gönderilmemesine sinir olduysa bile göstermiyordu. Kolayca konuşuyor, bana hayatını anlatmaya meraklı gibi görünüyordu.

"Ragbide bayağı iyiydim ama diz ardı kirişim kopunca bırakmak zorunda kaldım. Hukukla biraz ilgiliydim, filmlerdeki mahkemelerle falan, sonra yıllar önce buralı bir çift ortadan kayboldu. On üç yaşındaydım galiba ve polis olma fikrini düşünmeye başladım. Annemle babam Tommy'yle samimilerdi, eskiden bu hayalin peşinden koşmam için benimle konuşurdu. Ve şimdiye kadar işimi gerçekten seviyorum." Lane ilerideki kavşağı gösterdi. "Buradan sola dön."

İstemsizce her şeyin her zaman yoluna gireceğini düşünen birinin özgüveniyle konuşuyordu. Elimde olmadan onu çekici buluyordum. Yamba'daki eğitiminden ve Melbourne'dan belli belirsiz hatırladığım bir dedektif olan amcasından mutlulukla bahsetti.

Daha fazla evin önünden geçtik ve uzunca bir çalılığa varmadan önce bir kriket maçını izledim. Lane ileri doğru eğilip toprak yolu işaret etti. "Buradan dön."

Bana okul kampını anımsatan, kıvrımı boyunca kazınmış harfleri solmuş ahşap bir kemerin altından geçtik. Dolup taşan bir otoparka varana kadar ekip arabası sallanarak ilerledi. *Park Yapılmaz* tabelasını bilerek görmezden gelip bir hizmet aracının



yanına, misafir kabulün hemen dışına park ettim. Kapımı açarken çocukların ciyakladığını ve yüksek su sıçratma sesini duydum. Havaya hoş olmayan bir koku yayıldı.

"Buradan." Lane burnunu kırıştırıp plastik şeritlerden yapılma bir kapıdan geçti.

Küçük kulübenin içinde hava sıcaktı ve lağım kokusu yapay okaliptüslerinkine karışıyordu. Solumuzda boş bir masa vardı, arkasına polaroid fotoğrafların iliştirildiği bir tahta asılmıştı. Gülüşen çiftler, küçük çocuklar ve aileleri... Parka gelen misafirlere ait olduğunu düşündüm. Önümüzde duran arka ofisin kapısı hafif açıktı ve sağ duvarda, sert plastiğin arkasına sıkışmış üç sıra broşür duruyordu.

Lane tezgâhtaki gümüş rengi zile bastı. Yakınlarda bir yerde bir cep telefonu çaldı. "Kate dışarıda olmalı," diye mırıldandı.

Kapıyı açtım ve ahşap rampadan inerek ortak barbekü alanına geçtim. Koku arttı. Bir sürü yağmur suyu tankı ve ikaz yelekleri gördüm; fosforlu turuncu yelekli bir adam ahşap kulübelerden birinin temelinin yanında dizlerinin üstüne çökmüş gibi duruyordu.

Kedi gözü güneş gözlüklerinden takmış ve dar, siyah bir elbise giymiş bir kadın yanında dolanıyordu, kulağında cep telefonu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Kate bu," dedi Lane.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama Kate o değildi. Lane arkamda ona doğru yürürken beni susturup telefonda konuşanı duymak ister gibi elini kaldırdı.

Yerdeki adam kalkmadı. Açıkta kalmış popo çatalındaki fırça gibi kıllar gözüküyordu.

"Bu çok zahmetli oldu," dedi Kate. "Ve aşırı beceriksiz görünüyorsun. Mümkün olan en yakın zamanda müdürünle konuşmak istiyorum."

Telefonu kapatmak için ekranı parlak kırmızı takma tırnaklarıyla dürttü ve güneş gözlüklerini başına itip rimel bulaşmış koyu renkli gözlerini ortaya çıkardı.

Sonra şaşkın edici bir şekilde bize baktı. "Lanet bir kâbus. Kusura bakmayın ama öyle." Bizi yerdeki adamdan uzaklaştırdı. "Selam Kai, tatlım," dedi, kolunu omzuna koyup bana soğuk soğuk bakmadan önce flörtöz bir şekilde sıktı. "Tommy'nin yerine gelen dedektifsiniz, değil mi? Özür dilerim, diğer polis benden bir şeyler istediğinizi söylemişti ama tesisat işi yirmi dört saatimi aldı. Yanlış anlamayın, yardım etmek isterim. Fletcher'ı duyunca kulaklarıma inanamadım." Kalın, altın kolyesini okşadı. "Ne yaptı da böyle oldu? Size söylemem lazım, bir sürü delice şey duyuyorum."

"Ne gibi?" diye sordum.

"Konuşuyorlar işte. Annesiyle babasının hep biraz tuhaf olduğunu söylüyorlar. Hippilerdi sanırım. Alternatif şeyleri severlerdi. Annesinin eskiden çay yapraklarından fal baktığını duymuştum, gerçi ekstra servisleri için ücret aldığıyla ilgili dedikodular da vardı, ne kastettiğimi anlamışsınızdır. Neyse, küçük bir kuş bana Fletcherların yasak bir şeyler yetiştirmek için kıyıda arazi aldığını söyledi." Kate ellerini kaldırınca turuncu bronzlaştırıcı lekeleri görüldü. "Doğru mu bilinmez, onları doğru düzgün tanımam." Yine kolyesini tuttu. "Neyse, Abbey'nin kaybolmasını umursuyorum. Gerçekten. Yani, annesi çalışanlarımdandı ama açıkçası burada işler giderek kötüleşiyor. İnsanlar gitmekle tehdit ediyor ve hepsi indirim istiyor." Abartılı bir hareketle kalçasını çıkardı.

"Dot Clark burada ne sıklıkla çalışıyor?" diye sordum.

"Genelde pazartesiden perşembeye kadar çalışıyor ama tüm hafta boyunca gelmedi, o yüzden diğer kızlara ekstra temizlik vardiyası vermek zorunda kaldım."

"Ne zaman döneceğini söyledi mi?" diye araya girdi Lane.

"Görünüşe bakılırsa yarın," dedi Kate ona gülümseyerek. "Dün akşam arayıp gelmek istediğini söyledi. Vardiyası öğlen başlıyor o yüzden bakacağız; umarım gelir! Sanırım paraya ihtiyacı var. Her gün çalışır, pek izne çıkmaz. Dürüst olmak gerekirse en güvenilir çalışanımız sayılmaz ama *çok* iyi temizlik yapar. Hem onun için üzülüyorum."

"Neden güvenilir değil?" dedi Lane.

Kate eliyle âdeta söylediğini savuşturdu. "Dot bazen son dakikada arayıp hasta olduğunu söyler. Gerçekten hasta olduğundan değil bence, büyük ihtimalle gözü falan morarıyor diyedir ama özellikle yazları bana bazı sorunlar yaratıyor. Sıklıkla bir şeyler kaybeder. Ama hakkını vereyim, burada olduğunda iyidir. Çok çalışır."

Karavan parkına bir daha gelmeyi aklıma not ettim. Eğer Dot'ı evinin dışında yakalayabilirsem Daniel'ın şiddete meyli konusunda daha açık sözlü olabilirdi.

"Kate, bugün burada uğraşman gereken şeyler olduğunu anladım ama senden bazı bilgiler almamız lazım. Tartışabileceğimiz bir şey değil."

İç çekti, sonra dudaklarını birbirine bastırıp yerdeki adama döndü. "Bir süreliğine ofise gitmem lazım, tamam mı?"

Adam homurdanarak elini tamam der gibi kaldırdı.

Kate uzun adımlarla yürürken biz de onu takip ettik. Koku dalgalar halinde geliyordu ve bir anda öyle dayanılmaz oldu ki ağzımdan nefes almak zorunda kaldım.

"Hepsi yakında hallolur," dedi Kate, orada kalanların yanlarından geçerken sesi titreyerek. "Umarım bir saat içinde bitecek."

Sinirli ifadelerin arasından anlayışlı mırıltılar yükseldi. Biri yavaşça el çırptı.

Küçük ahşap odanın içinde Kate bilgisayarı açtı ve uzun tırnaklarını masaya sabırsızca vurdu. "Yani pazardan beri burada olan herkesin listesini mi istiyorsunuz?"

Parmaklarımla istediklerimizi saydım. "Hafta sonu gelen tüm müşterilerin listesini istiyorum. Pazartesi de. Ve cumartesi giriş yapan varsa onu da. Burada Robert Weston adında biri kalıyor mu öğrenmemiz lazım; kendisi İngiliz. Ayrıca son zamanlarda anormal bir şey gördüyseniz ya da müşterilerin davranışları konusunda şikâyet aldıysanız bilmek isteriz."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Dosyaları açıp yazıcıyı çalıştırırken ekranın mavi ışığı yüzünü aydınlattı. "Damon'a kayıtlarda Robert Weston adında biri olmadığını söylemiştim zaten."

"Ama yalnızca ücreti ödeyenlerin isimlerini alıyorsunuz, değil mi? O yüzden burada olabilir."

Kate bana ortadan kaybolmak istermiş gibi baktı. "Şu anda burada kalan birkaç genç İngiliz erkek var. Bir ay kadar önce geldiler ve kalıcı kulübeleri uzun süreli kiraladılar. Bende sadece ücreti ödeyen iki kişinin isimleri var."

"Burada oldukları süre boyunca herhangi bir huzursuzluk çıkardılar mı?"

"Bakın," dedi çocukmuşum gibi, "burayı tek başıma idare ediyorum ve hiç iki yüzden az müşterim olmadı. Yoğun sezon boyunca doğu kanadını açarım ve kapasite tam olarak dolar. Sekiz yüz insandan bahsediyorum. Şu anda burada yarısı kadar var. Ben tatil yapan insanlarla çalışırım, hep tuhaf davranışlar olur ama tehlikeli değilse karışmam. Zamanım yoktur."

"Yani dikkat çeken bir şey olmadı mı?"

Kendini savunurcasına kollarını kavuşturdu. "Normal şeyler işte; gürültü yapıyorlar, sarhoş oluyorlar ve dağınıklar." Perçemini üfleyerek gözlerinin önünden çekip gönülsüzce, "Ve temizlikçilerden biri bana İngilizlerden birinin havuz kenarında kızları videoya kaydetmeye çalıştığını söyledi. Küçük kızları…" dedi.

"Bu ne zaman oldu?" Lane abartılı jestlerle defterini çıkardı.

"Perşembe sanırım. Ya da cuma."

"Ve bildirmediniz mi?" diye baskı yaptım.

"Temizlikçi kadın tam anlamamıştı," diye tersledi Kate. "Ne yapacaktım, telefonlarını görmeyi mi isteyecektim? Anlayın canım. Müşterilerden biri şikâyet etseydi başka türlü olurdu ama bence adam dalga geçiyordu. Kötü niyetli olduğunu sanmam."

"Erkekler böyledir diyorsunuz yani?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Yetişkin adamlardı ve anneleri değilim. Hem bu kasabanın turistlerle ara sıra aşk-nefret ilişkisi olur."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Paralarını severiz, onlarla evlerimizi paylaşmaktansa pek hoşlanmayız. Kötü davranışlarını aramaya meyilliyiz. Turist dolarlarını işyerlerine aktardığım için bana teşekkür edeceklerini düşünürsünüz ama öyle değil, hatta sürekli tersleniyorum."

"Turistler hakkında çok fazla şikâyet alıyoruz," deme riskini aldı Lane.

Onu duymamış gibi yaparak, "Kate, o müşterilerle konuşmamız gerek. Eğer reşit olmayan kızların mayolu videolarını çekiyorlar ve bunları paylaşıyorlarsa çocuk pornografisinden suçlanabilirler. Hâlâ burada oldukları kesin mi?" dedim.

Kate duraksadı, gerginlikle güldü. "Porno mu? Hadi canım, bu biraz fazla değil mi?" Cevap vermeyince iç çekti. "Hâlâ buradalar. Eğitimlerine ara vermişler. Normal işleri var, formda yazmışlardı. Uzun süreli kiralamalar için çalışma belgesi veya ön ödeme talep ederim ama sanırım zaten anneleriyle babalarının paralarını kullanıyorlar."

"Ne çeşit bir iş?"

"Hiç hatırlamıyorum. Balıkçı teknesinde miydi? Açıkçası zamanlarının çoğunu plajda sörf yaparak ya da barda içerek geçiriyorlar. Çok çalıştıkları izlenimini almadım." Yazıcıdaki bir yığın kâğıdı alıp sayfaları çevirdi. "Bir ay daha kalacaklar." İleri doğru eğilip birkaç satırın altını çizdi. Dekoltesinde keskin bikini izleri vardı. "Ah aslında bir dakika."

"Ne oldu?"

"İçlerinden biri pazartesi günü gitti; şimdi hatırladım, ben ön tarafta ustayı beklerken taksiye eşyalarını yüklüyordu. Eve gideceğini düşündüm, arkadaşı oda için para ödemeye devam ettiği müddetçe beni ilgilendirmez." Kate yazıcıyı gösterdi. "Yardımı dokunacaksa, sanırım çalışanın bana bahsettiği kişi William'dı." Bir ismi çember içine alıp listeyi abartıyla bana uzattı.

"Çok yardımcı olur," dedim alay eder gibi.

"Bakın," dedi, sesi daha uzlaşmacıydı. "Onlarla konuşmanız gerektiğini anlıyorum ama en azından diğer müşterileri korkutmamaya dikkat eder misiniz? Başka bir yerde yapsanız? Zaten borular patladı, bir de bunun üstüne *CSI* setine geldiklerini düşünmelerini istemiyorum."

Küçük bir ışık görüşümü beneklendirirken bir sıcaklık içime hücum etti. Rüzgâr başka bir lağım dalgasını getirdi ve burun deliklerim genişledi.

"Genç bir kızın muhtemel cinayetini ve erkek arkadaşının vahşice öldürülmesini araştırırken kaygınızı kesinlikle dikkate alacağız," diyebildim masadan uzaklaşıp plastik şeritten geçerek sineklerinden arasına çıkmadan önce, bir yandan da kusmamaya çalışıyordum. Lane'in ayak sesleri yaklaşırken utanç içinde bir saksının içine şiddetle kustum.

BELONGS TO KAKTUSTEAM

Çarşamba, 13 Nisan

10.39

Karavan parkından çıkarken Lane pencereleri indirdi. "Temiz hava." Elini pencereden çok az çıkardı. "Tanrım, iğrençti. Zavallı Kate."

Esinti yüzüme dokunsun diye sola doğru eğildim. Hâlâ yeni doğmuş bir tay kadar titriyor olsam da mide bulantısının önemli bir kısmı geçmişti.

"İyi olduğuna emin misin?" Lane arabayı nazikçe bir kavşağa getirdi.

"Daha iyiyim, teşekkürler. Dokunan bir şey yemiş olmalıyım, kokuyla birleşince altüst oldum."

Güldü. "Vanessa Gordon'a bu dediğini söylemem."

Gülümsedim ancak bugün tükettiğim tek şey olan kahveyi çıkarmama yol açan panik yok olmamıştı. Kalbim araba motorunun bozuk ritmine uyum sağlıyordu. Saksıyı kavradığımda her şey netleşmişti: Kedere ve strese bağladığım yorgunluk, egzersiz yapmamaktan ve farklı yataklardan dolayı ağrıyan kollarım.

Yutkunduğumda safranın iğrenç tadını aldım. Gözlerimi kapayarak birkaç kere nefes alıp verdim. Kafamı toplamam gerekiyordu. En azından bu gezi boşuna olmamıştı; cebimden Kate'in listesini çıkarıp inceledim, anında yeniden kötü hissetmeye başladım.

"Nane şekeri var," dedi Lane, torpido gözünü işaret ederek.

"Sağ ol." Dikkatle birini ağzıma attım, soğuk yanma geriye kalan asidi yatıştırdı.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Lane çok kibar davranıyor, beklenmedik bir olgunluk sergiliyordu. Belki de çekiciliğinin ve özgüveninin empatiyle birlikte var olamayacağını düşünerek onu yanlış değerlendirmiştim.

Ona Jock'ın uyuşturucu baskınından ve Tony'yle Aiden arasındaki tuhaf bağlantıdan bahsettim.

"Kate'in Ian ve Georgina Fletcher hakkında söyledikleri ilginçti. Hiç uyuşturucuyla alakalı olduklarına dair dedikodular duydun mu?"

"Hayır," dedi Lane, düşünceli bir halde. "Kendi hallerinde, epey normal insanlara benziyorlar. Kate'in dediği gibi hippiler. Belki Tommy'ye sormalıyız. O daha fazlasını biliyor olabilir."

Tommy'den herhangi bir yardım talebinde bulunmaya hiç niyetim yoktu. "Bugün onlara doğrudan sorarız. Belki oğullarının boş zaman faaliyetlerinden söylediklerinden daha çok haberleri vardır."

Telefonum çalmaya başladı; Mac arıyordu. Sessize alıp sesli mesaja düşene kadar adının ekranda parlamasını izledim.

Lane bir bana bir telefona bakarak, "Karavan parkındaki adamlardan birinin pazartesi günü aniden gitmesi garip, değil mi?" dedi.

"Evet, onlarla konuşmayı çok istiyorum." Altı çizili isimlere bir daha bakarak bu sefer düzgün bir ipucu bulduk mu acaba diye düşündüm. "Sahile gidip onları bulabilir miyiz bakalım."

Telefonum yine çalmaya başladı. Bu sefer Grange'di. Gergin sesi hatta karmaşık bir halde duyuldu. "Selam, ah, Dedektif Woodstock. Size bildirmem gerekenler var. Az önce Abbey'nin müzik öğretmeni olan Freya Hernandez adlı kadınla konuştuk. Öncesinde müdürü aradık, bize Abbey müzik alıştırması yapmak için okula erkenden gidip onunla zaman geçirdiğinden Freya'yla konuşmamızı o söyledi. Abbey flüt çalıyor sanırım. Ya da klarneti galiba." Grange bana bacaklarını düz tutmaya çalışan bir yavru köpeği anımsatıyordu. "Neyse işte, az önce Freya'yı aradım ve

kendisi yakın zamanda Abbey'yle alakalı olan bir şeyi anlatmak istedi ama otopsi için çıkmamız gerek."

Saate baktım. "Adresi var mı?" Konuşma bitince Lane'e döndüm. "Rotamızda ufak bir değişiklik yapıyoruz. Abbey'nin müzik öğretmeniyle konuşacağım. Bu sokak yakınlarda galiba." Karaladığım notu uzattım ve başını salladı. "Ayrılalım. Ben Freya'yla konuşayım, sen de plajda İngilizleri ara."

Lane çok geçmeden sahilden birkaç sokak uzaktaki küçük, tatlı bir evin önünde durdu. Arabadan iner inmez bulantım geri döndü ama eskisi kadar berbat değildi.

Lane'i görebilmek için eğildim. "Robert Weston aramasını hızlandırmalıyız. Pazartesi günü giden adam olsun ya da olmasın onu bulmalıyız, değilse ikisini de. Pazartesi günü nereye gittiğini öğrenmek için taksi şirketini arayabilir, sonra da Weston için pasaport ve kredi kartı kontrolü yapabilirsin. E-maillerine ve Facebook'una da girmemiz gerek."

"Halloldu bil," dedi özgüvenle.

"Burada işim bitince seni ararım ve Fletcherlarla görüşmeden önce Abbey'nin iş arkadaşlarıyla konuşmaya vaktimiz var mı bakarız."

"Umarım iyi hissediyorsundur," dedi ve gitti.

Ahşap kapıyı açıp dar bir verandaya çıktım ve eski moda zili çaldım. Rüzgâr, çatı kirişine asılmış kuş kafesini kıpırdatıyor ve parlak yeşil bir papağan boncuk gibi gözleriyle bana ciddiyetle bakıyor, başını bir sola bir sağa yatırıyordu.

Siyah, kıvırcık saçlı, peri gibi bir kadın kapıyı açtı. "Merhaba?" Üzerinde beyaz bir elbise vardı.

"Freya Hernandez? Ben Dedektif Çavuş Gemma Woodstock. Daha önce memurlardan biriyle konuşmuşsunuz ama onun işi çıktığından ben geleyim dedim."

"Evet!" dedi dramatik bir şekilde. "Lütfen içeri gelin."

Beni iki hasır iskemlenin ve yerde üzeri köpek tüyleriyle kaplı kabarık bir yastığın bulunduğu küçücük bir oturma odasına gö-

türdü. Freya'ya ve kocaman bir gülümsemesi olan koyu tenli bir adama ait düzinelerce fotoğraf kitaplıklarda duruyordu.

"Abbey için nasıl endişeleniyorum anlatamam," dedi, kuşa benzer vücudu devasa sandalyede minicik görünüyordu. Koyu kahverengi gözleri yaşlarla doldu. "Zavallı kız," diye mırıldandı, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Aklıma çok kötü şeyler gelip duruyor. Özellikle Rick'e olanlardan sonra. Okul adına bir anma töreni düzenlemeye çalışıyoruz ama ailesi istemiyormuş. Özel bir cenaze töreni yapacaklarmış. Ben sadece bir şeyler yapmamız gerektiğine inanıyorum." Parmaklarını gözünün altında gezdirdi. "İnsanlar üzgün ve buna son vermeye ihtiyaçları var."

Aklımda istemsizce Nicki Mara'nın yüzü belirdi.

"Abbey'yi bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," dedim. "Siz müzik öğretmeniydiniz, öyle mi?"

"Evet, evet. Harika bir kızdır. Özellikle de…"

"Evet?"

Bana bir bakış attı. "Babasının ona şiddet uyguladığına neredeyse eminim. Bir keresinde Abbey'nin flüt derslerinin fazladan ücrete yol açtığından şikâyet etmek için okula gelmişti. Ve çok kötü, çok korkutucuydu."

"Abbey size Daniel'ın şiddet uyguladığı konusunda içini açtı mı?"

Freya dudağını ısırdı. "Tam olarak açmadı ama öyle algıladım. Onu hiç doğrudan suçlamadı fakat satır aralarını okuyunca anlaşılıyor."

"Meslektaşım Abbey'nin başına gelen bir şeyi anlatmak istediğinizi söyledi."

Freya öne doğru eğilince kemikli dekoltesi göründü. "Evet… Yani, kesin bir şey bilmiyorum, keşke bilseydim ama birkaç hafta önce her zamanki gibi alıştırma yapmak için okula erken gelmişti ve canı çok sıkkındı. Gelir gelmez ağlamaya başladı. Onu daha önce böyle görmemiştim, bütün hafta boyunca bunu düşündüm. Ortadan kaybolmasıyla ilgisi olduğuna eminim."

"Bir sorun olduğunu söyledi mi?"

"Konuşmak istemedi. Çok üzgün olduğu için utanıyordu bence. İlk ağlamaya başladığında onu rahatlatmaya çalıştım ve korktuğunu söyledi."

"Korktuğunu mu? Neyden, babasından mı?"

"Ben de öyle düşündüm. Ama öyle olup olmadığını sorduğumda hayır dedi. Yalan söylediğini sanmam; geçmişte babası çok canını sıktı ve bundan bahsetmekte sakınca görmedi. Bu farklıydı. Sanki... paniklemişti." Freya'nın elleri önünde titredi. "Açıklaması zor ama aptalca bir tartışma yüzünden olmadığını anladım."

"Belki erkek arkadaşıyla sorun yaşıyordu?"

Freya üzüntüyle başını salladı. "Hayır, Rick yüzünden olduğunu düşünmüyorum. Birkaç yıl önce ona öğretmenlik yaptığımdan onu biraz tanırım. Abbey'ye aralarının iyi olup olmadığını sordum, belki ayrıldılar falan diye düşündüm ama o değil dedi."

Freya'yı değerlendirdim. Genç bir kızın sırrını açabileceği biri gibi görünse de belki de Abbey'nin kendisine duyduğu güveni abartıyordu. Kız, Rick'le kavga ettiğini veya canını açıkça sıkan babasıyla yaşadığı anlaşmazlığı ona anlatmak istememiş olabilirdi.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordum.

"Şubatın sonunda. Şimdi düşününce yirmi üçü, çarşamba günüydü sanırım. Bir gün önce gayet iyiydi, o yüzden garip geldi. Kesinlikle onu üzecek bir şey olmuştu." Freya kaşlarını çattı. "Aslında yıl boyunca genel olarak daha mutlu olduğunu düşündüm. Kocama Noel'den beri farklı bir insan gibi davrandığını söyledim hatta. Daha özgüvenliydi. Geleceği hakkında konuşuyor, kariyer seçeneklerini soruyordu. Ama o çarşambadan beri daha içine kapanık ve gergindi."

"Sence ne oldu, Freya?"

Ellerini birleştirdi. "Bilmiyorum, kaybolduğunu duyduğumda belki birinin onu tehdit ettiğini ya da ona zarar vermeye çalıştığını düşündüm durdum." Çenesi titredi. "Keşke bir şey söyleseydim."

Freya'ya Abbey'nin arkadaşlarını ve istenmedik ilgi gösteren sınıf arkadaşları olup olmadığını sordum ama müzik öğretmeni yardımcı olacak bir şey söylemedi, suçluluk hissinden başka bir şeye odaklanamıyordu.

Kapısından çıktığımda güneş tam tepedeydi. Güneş gözlüklerimi taktım ve Lane'i ararken mağazaların olduğu yere doğru ilerledim. "Bir şey çıktı mı?"

Sesi biraz soluk soluğa kalmış gibiydi. "Hayır, onları bulamadım. Plajı baştan aşağı taradım ve insanlara onları tanıyorlar mı diye sordum ama bir şey çıkmadı. Kate'teki iki telefon numarasını aradım, sesli mesaja düştü, mesaj bıraktım. Robert Weston'la ilgili bilgilerin hepsini talep ettim, umarım yakında yollamaya başlarlar."

"Tamam, o halde sanırım bekleyeceğiz."

Lane'e Freya'yla konuşmamı anlattım.

"Belki Abbey o gece Rick'le kavga etmişti?" dedi.

"Belki, ama bunu neden Freya'ya söylemesin? Epey yakınlarmış gibi duruyor. Hem o gece Rick'le araları açıldıysa muhtemelen telefonda olmuştur. Maaş bordrosuna göre Abbey salı günleri işe akşam altıda başlıyor ve akşam dokuz buçuk, ona kadar çalışıyor. Sonrasında Rick'i gördüğünü sanmıyordum; Daniel hafta içi dışarıda çok kalmasına izin vermez."

"Belki vardiyasından sonra onu eve Rick bıraktı ve o ara tartıştılar."

"Mümkün." İç çektim. "Bir ay önce ayrıldılar, aralarında yanlış bir şeyler olduğu kesin."

"Seni almaya geleyim mi?"

"Yok, neredeyse süpermarkete geldim. Orada buluşalım mı?"

"Süpermarket mi?"

"Evet. Abbey'nin çarşamba sabahı neden üzgün olduğunu bilen biri var mı diye bakacağım."

Çarşamba, 13 Nisan

11.36

Yaşlı bir adam süpermarketin ana kapısının yanında yürüme desteğine ilişmişti, ayağının dibinde çok yaşlı bir Avustralya çoban köpeği duruyordu. Dudaklarının arasına sigara sıkıştırılmıştı, duman gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Koku bana Mac'i hatırlattı. Ergenliğinden beri sigara içiyordu ve alışkanlığından bir türlü kurtulamamıştı; her akşam bir bardak merlotla birlikte bir sigara içerdi. Sersemletici öz kontrolündeki keskin bir çatlaktı bu.

Lane'in önüne geçtim ama süpermarketin otomatik kapıları beklediğim kadar iyi çalışmıyordu, açılana kadar iki tuhaf adım daha atarak sigara içen adamı eğlendirdim. Tam önümüzde, Paskalya yumurtalarıyla dolu çocuk havuzunda şişme bir bebek duruyordu; şişme kolluk ve deniz simitleri giydirilmiş, cankurtaran gibi giyinmişti ve elinde bir pankart vardı: *Fairhaven Plaj Kahramanlarını Destekleyin!*

Yalnızca dört koridoru, girişin yakınında küçük bir meyve-sebze bölümü ve kasanın paralelinde mütevazı bir donmuş yiyecek kısmı vardı. Talihsiz görünen bir kova çiçek buzdolabı kapısının önüne tuhaf bir şekilde koyulmuştu, hepsinin plastik kabına beceriksizce fosforlu fiyat etiketi yapıştırılmıştı. Rafların arasında yavaş yavaş dolaşan, kollarına sepet takılı birkaç müşteri vardı. Ürünlerin taranmasından kaynaklı sürekli *bip bip bip* se-

sinin yanında hafifçe Britney Spears çaldığı duyuluyordu. Bana Smithson'daki hastanenin monitörünü hatırlattı ve bir anlığına Scott'ın ölümünün şoku dizlerimin üstüne çöktürecek kadar ani bir şekilde geldi.

Durup hafifçe öne eğildim.

Lane'in kaşları birbirine yaklaştı. "Yine miden mi bulanıyor?"

"Hayır, iyiyim. Müdür burada mı diye bakar mısın?"

"Orada duruyor." Kasaları başıyla gösterdi. "Kapıya en yakın olan."

Kasalarda üç kişi vardı, hepsinin yüzü bizden ters tarafa dönüktü. Üçüncüye doğru gidip sıraya girdim ve birkaç dakika içinde açık kahverengi tenli ve siyah, kıvırcık saçlı, kısa bir kadının önünde duruyordum. Geniş bir gülümsemesi vardı ve isim etiketinde *Min* yazıyordu. Paskalya Tavşanı küpeleri takmıştı. Arkamda Lane'in durduğunu görünce gülümsemesi soldu.

"Merhaba. Ben Dedektif Gemma Woodstock."

"Abbey için buradasınız," dedi, yüz ifadesi ciddileşti.

"Evet. Burada çalışıyormuş."

"Ben Minella Fererra, ama herkes Min der. Burayı kocam Des'le birlikte çalıştırıyorum. Abbey burada on sekiz aydır çalışıyordu. On dördüne girdiği gün iş bulmak için buraya geldi." Üzgünce gülümsedi. "Düzgün bir özgeçmişi vardı ve öğretmenlerinden referans almış, çok güzel hazırlanmıştı. Ona seve seve iş verdik."

"Kocanız bugün burada mı?"

"Evet, arkada olacak."

"İkinizle de konuşmamız gerek." Ürünleri robot gibi tarayıp poşetleyen iki kasiyer kıza baktım. "Çalışanlarınızla da."

"Elbette. Buradan gelin lütfen."

Min'i bir koridorda takip edip dar bir çay ocağına girdik. Ellilerinde bir adam lastik bantlarla dolu bir kabı karıştırıyordu. "Tatlım, nerede olduklarını… Oh, merhaba, üzgünüm." Bir anda ayağa kalktı. "Ben Des."

BELONGS TO KAKTÜSBEBEK

Min ona Abbey hakkında konuşmak istediğimizi söylediğinde Des'in yüzü aniden hüzünlü bir hal aldı.

Kadın küçük ahşap masayı gösterdi. "Lütfen oturun."

"Abbey bir çalışan olarak nasıldı?" diye sordum.

"Çok iyiydi," diye cevapladı Min ve başıyla onaylayan Des'e baktı. "Bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Her hafta üç vardiya çalışırdı ve marttaki birkaç gün dışında hiç izin almadı. Onu bazen siparişlere gönderirdim, çok olgundu."

"Onu en son ne zaman gördünüz?" diye sordu Lane.

Min gözlerini indirdi ve yüzükleriyle oynadı. "Cumartesi. Vardiyası sabah sekizden üçe kadardı. Ona el sallayıp salı günü görüşürüz dedim. Kaybolduğunu duyunca inanamadım; korkunç."

Lane boğazını temizleyerek, "Abbey cumartesi günü nasıl görünüyordu?" dedi.

"Biraz sessizdi. O zaman bir şey olduğunu düşünmedim ama pek kendinde değil gibiydi sanki. Bu yılın başlarında aşırı mutluydu, son haftalardaysa biraz tatsızdı. Geçen salı ona bazı kafeler ve bar için sipariş götürmesini söyledim ama bacağını sakatladığını söyledi. Bu konuda canı sıkkın gibiydi."

Lane'le bakıştım; o da bu yaralanmayı ilk defa duymuştu. Bacağı ağrıyorsa Abbey'nin partiye bisikletle gitmesi mümkün değildi.

"Yarayı gördünüz mü?" dedim.

"Hayır ve teslimata başkasını gönderdikten sonra ona sordum, kesinlikle konuşmak istemedi. Yine babasıdır diye düşündüm."

"Yine mi?"

"Evet. Abbey'nin sık sık morlukları olurdu. Her seferinde spordan ötürü olduğunu söylerdi ama hep babasından şüphelendim. Eskiden Dot'la arkadaş gibiydik, biraz da o yüzden Abbey'yi işe almak istedim." Min elleriyle uğraşıp bana yalvarır gibi baktı. "Bu şekilde yardım ettik."

Abbey'yi o cehennem gibi evden çıkarmak çok daha yardımcı olurdu ama Min, o metaforik yara bantlarını dağıtan ilk kişi değildi.

"Abbey her salı öğleden sonradan akşama kadar burada çalışıyordu, doğru mu?"

Min'in gözleri duvarda asılı duran görev listesine kaydı. "Evet salı ve perşembeleri okuldan sonra kapanana kadar çalışır, cumartesileri de. Ayrıca tatillerde fazladan vardiya alır."

"Beş hafta kadar önceki salı vardiyalarından birinde herhangi bir olay hatırlıyor musunuz?"

Min'in belli belirsiz kaşları birbirine yaklaştı. "Ne gibi?"

"Ne yazık ki daha açık konuşamam, yalnızca normalin dışında bir şeyler olduysa bilmek istiyoruz."

"Tarihi biliyor musunuz?" Zorlanarak ayağa kalktı, görev listesine doğru gitti.

"22 Şubat Salı."

Birkaç sayfa çevirdikten sonra parmağını kâğıtta gezdirdi. "Abbey o gün Erin'le çalışmış. Sen de buradaydın Desi."

Adam omuzlarını silkti. "Dikkat çeken bir şey olmadı. Salı günleri genelde arkada stokları kontrol ederim. Çoğu teslimatımız o gün gelir ve siparişleri de çıkarırız, o yüzden genel olarak daha çok iş olur."

"Belli ki bir sonraki sabah Abbey çok üzgünmüş, işte kötü bir şey oldu mu diye merak ediyoruz."

Min'le Des şaşkın görünmeye devam ettiler, iç çekişimi bastırdım. "O gün vardiyası kaçtaydı?"

"Her zamanki gibi, akşam dörtle dokuz arası," dedi Min.

"Yani hemen okuldan sonra?"

"Evet, gençler burada çalışabilsin diye vardiyaları ayarladık. Birkaç yarı zamanlı çalışanımız var, çoğunluğu gündüzleri yardım eden burada yaşayan anneler, sonra okul biter bitmez kızlar gelir ve üniformalarını değiştirirler. Beş saatlik vardiya için akşam altıda ya da altıyı yirmi geçe yirmi dakikalık mola verirler."

"İşe nasıl gelir?"

"Bazen erkek arkadaşı arabasıyla bırakır. Son zamanlarda bisikletiyle geliyordu."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Ve eve de öyle mi dönüyordu?" dedi Lane.

Min'le Des bakıştılar. "Evet. Uzak değil ve açıkçası hiç düşünmedim. Galiba Fairhaven'ı güvenli bir yer olarak görüyorum."

"İçeride güvenlik kamerası var mı?"

Min başını sallayarak oturuşunu düzeltti, en sonunda onaylayabildiği bir cevap verdiği için memnun olduğu belliydi. "Ana kapılarda, kasa bölgesinde, bir tane de kasamızın orada var." Gösterdi. "Orada."

Hepimiz dönüp lensin siyah gözüne baktık.

"Görüntüleri ne kadar saklıyorsunuz?" diye sordu Lane.

Kadın hafifçe söner gibi oldu. "Yalnızca bir hafta."

Bir an kimse konuşmadı, küçük odada etrafa bakındım. Buzdolabının yanındaki kapıdan kutuların üst üste sıralandığı depo alanını görebiliyordum. Des'e göz attım; başını öne doğru eğince kelleştiği ortaya çıkmıştı ve dizi istemsizce inip kalkıyordu. İçgüdülerim iyi bir adam olduğunu söylüyordu.

Ama o gece buradaydı; Abbey'nin canını sıkacak bir şey yapmış mıydı?

"Abbey'yle çok konuşur muydunuz, Bay Fererra?"

Kaşları yukarı zıpladı. "Hayır, pek değil. Ona iyi davranırdım tabii ama çalışanların yönetimini Min'e bıraktım. Genç kızları anlamam. Ama gerçekten şanslıydık. Tüm çalışanlarımız güvenilirdir, bize hiç sorun çıkarmadılar, ben de kendi hallerine bıraktım. Küçük bir kasaba burası," diye ekledi. "Çoğu müşterimizi tanırız ve herkes iyidir. Tatil günleri çok meşgul olduğundan zaten konuşacak zaman olmaz."

"Onu bulabilirsiniz umarız," dedi Min, elini boğazına getirdi.

"Evet, biz de öyle umuyoruz." Sinir dalgasıyla savaştım: *Deniyorum.* "Şubattaki o salı günkü vardiya hakkında bir şey hatırlarsanız lütfen haber verin."

"Evet, tabii. Yardım edebileceğimiz her şeyi yaparız. Des geçen pazar aramaya katıldı." Min kocasına bakınca çenesi sallandı. "*Tanrım, ya onu dışarılarda bir yerlerde bulurlarsa?* diye düşünüp

duruyordum. Sonra erkek arkadaşını duydum, ne kadar korkunç. Tam olarak ne düşüneceğimi bilemiyorum. Kim böyle bir şey yapar ki? Buradan biri olamaz." Ağlamaya başladı. "Herkes Abbey'nin babası yaptı diyor, biliyorum ama kızına zarar verebileceği düşüncesini kaldıramıyorum." Min bana, ardından Lane'e baktı. "O şekilde yani," diye ekledi.

Odayı sessizlik kaplamasına izin verip birkaç kalp atışı sonra, "Çalışanlarınızın geri kalanıyla, özellikle düzenli bir şekilde Abbey'yle çalışanla konuşmamız gerek."

Min'in yüzü gerildi ve gözleri endişeyle odada dolaştı. "Onunla çoğunlukla Erin çalışır. Bayağı arkadaş gibiler sanırım. Cumartesi günleri Taylor bazen onunla çalışır. Tek tekse şu anda onlarla konuşabilirsiniz. Kasaları hemen iki kişilik ayarlayabiliriz."

"Sağ olun."

Taylor'ın ağır makyajı ince yüzüne fazla gelmişti. Odaya güverte tahtasında yürürmüş gibi girdi. Karşımdaki sandalyeye oturunca ona güven verir gibi gülümsedim.

Başta Lane'in konuşmayı yönetmesine izin verdim. Taylor'la iyi anlaşıyordu, onu teskin ederek konuşmanın içine çekti ve toplayabildiğimiz kadar bilgi toplamamız gerektiğini açıkladı. Kız belirgin bir şekilde rahatladı, hatta gülümsedi. Sonra Lane ona kibarca Abbey'yi sordu.

Hayır, onu çok uzun zamandır tanımasına rağmen o kadar iyi tanımıyordu. Evet, sık sık sohbet ederlerdi ama birlikte vardiyaları pek olmazdı. Taylor iki yıl önce okulu bıraktığı için daha çok gündüzleri çalışıyordu, o yüzden yolları ancak cumartesileri kesişiyordu ve o gün de konuşamayacakları kadar dolu oluyordu. Taylor, Abbey'nin yeterince iyi biri gibi göründüğünü düşünmüştü. Küçük erkek kardeşi Clark ikizleriyle yakındı ancak annesiyle babası Daniel'ın deli olduğunu bildiklerinden evlerine gitmelerine asla izin vermiyordu. Taylor, Abbey'yi en son iki hafta önce

görmüş ve biraz keyifsiz olduğunu düşünmüştü ama özellikle bir şey dikkatini çekmemişti.

Lane, Taylor'ı dışarı çıkarıp Erin'i getirirken çay ocağında kaldım. Taylor'ın aksine, daha genç görünen ve bir sevip bir nefret ettiğini tahmin ettiğim kadınsı kıvrımları olan biriydi. Taylor'dan çok daha bilgili, aynı zamanda daha üzgündü.

"Abbey'yle iyi arkadaşız," dedi. "Geçen yıl okulu bıraktım ama Min'in gündüzleri çalışan elemanları zaten olduğu için hâlâ salı ve çarşamba günleri akşamüstü vardiyalarında çalışıyorum. Abbey'yi okuldayken pek tanımasam da burada konuşuyoruz. Bazen, özellikle kışın çok müşteri olmuyor, bir sürü boş zaman kalıyor."

"Başka kiminle arkadaşlığı var?" diye sordu Lane.

Erin tırnağının altındaki etlerle oynadı. "Sanırım okuldaki bazı kızlarla. Tabii Rick'le de." Tırnağından bir parça deri koparınca parlak kırmızı kan ölü deride birikti. "Öldüğüne inanamıyorum."

"Evet," dedim. "Hâlâ o soruşturmanın erken aşamasındayız."

Erin başını salladı ve gür saçlarını parmaklarıyla taramaya başladı.

"Cumartesi günü partide miydin?" diye sordum.

"Erkek kardeşimle birlikte gittik. O, ev sahibi Beth Kinlon'la arkadaştır."

"O gece Abbey'yle konuştun mu?" dedi Lane.

"Birazcık. Evde annem ve babamla film izlediğimiz için erkek kardeşimle oraya geç gittik. Biz gittiğimizde bayağı coşmuştu. Herkes zil zurna sarhoştu ve bir sürü tanımadığım insan vardı. Abbey'yi arka bahçede gördüm, selam verdim ama Rick'le konuşuyordu." Gözleri titreyerek yere eğildi.

"Rick'i sevmez miydin?" diye sordum.

Başını kaldırdı, çenesinin titrediğini fark ettim. "Öldüğüne üzüldüm ama zorbaydı. Fiziksel olarak falan değil. Daha çok duygusal anlamda." Ellerini dizlerine bastırdı. "Muhtemelen kulağa aptalca geliyordur."

"Kulağa hiç aptalca gelmiyor," dedi Lane nazikçe.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Evet, birlikte okula giderlerken erkek kardeşime pislik gibi davranırdı."

Lane yüzünde sempatik bir ifadeyle birkaç not aldı.

"Partide tuhaf görünen bir şeyler fark ettin mi?" dedi Lane. "Abbey tanımadığın birileriyle konuşuyor ya da normalden farklı davranıyor muydu?"

Erin hüsrana uğramış gibi hafifçe inledi. "Hatırlamaya çalışıyorum ama bilmiyorum. Sanırım dikkat etmiyordum. Dediğim gibi, dışarıda Rick'le konuştuğunu gördüm. Daha sonra da çantalı gezginlerle konuştuğunu, birkaç kere markete gelmişlerdi. Aralarından birisi onu sorup duruyordu ama dalga geçtiğini falan düşündüm. Abbey'yle geçen gün bu konuya gülmüştük."

Bunun üzerine Lane'le bakıştık.

"Adını biliyor musun?" dedi Lane.

Erin endişeli görünmeye başladı. "Hayır, üzgünüm. İngiliz olduklarını biliyorum ama onlarla hiç konuşmadım."

"Peki markete ne zaman geldiler?"

"Son birkaç haftada birkaç kere. Galiba geçen salı öğleden sonra gelmişlerdi."

"Ve onların partide Abbey'yle konuştuklarını gördüğün adamlar olduğuna eminsin?"

"Epey eminim." Erin uzun kirpiklerinin arasından bana gizlice baktı. "Dürüst olmak gerekirse bayağı kötü durumdaydım. Yolda içtik ve erkek kardeşim beni eve kadar taşımak zorunda kaldı. Sanırım 11'den sonra gelmiştik."

"Abbey onu soran adamdan hoşlanıyor muydu?"

Erin omuz silkti. "Sanmıyorum. Kendisiyle ilgilenmesini komik buluyordu. Geçen gün Abbey'ye çiçek toplamıştı, o da sevimli bulmuştu."

"Abbey onunla partide konuşmak istiyor gibi görünüyor muydu?"

"Bilmiyorum. Sadece Rick'i kıskandırmaya çalışıyor diye düşündüm."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"İlişkileri böyle miydi? Birbirlerini hep kıskandırırlar mıydı?"

"Bilmiyorum. Sanırım hep Abbey'nin Fairhaven'dan ayrılarak şehre taşınacağını düşündüm. Rick'in düşündüğü kadar ciddi düşündüğünü sanmıyorum."

"Sana hiç ondan ayrılacağından bahsetti mi?" diye sordum.

"Hayır, bana bir şey demedi." Gözleri yaşlarla doldu. "Partiden birinin ona zarar verdiğini mi düşünüyorsunuz?" Sesi fısıltıya dönüştü. "Ya da Rick'in yaptığını? Annem, Abbey'ye zarar verdiğini öğrenince onu Daniel'ın öldürdüğünü düşünüyor."

"O konuda yorum yapamayız," dedim kibarca. "Ama Erin, işte Abbey'nin canını sıkan bir şey olduysa bilmek istiyorum."

"Aklıma bir şey gelmiyor."

"Peki 22 Şubat Salı? O gün sırt çantalılar markete gelmiş olabilir mi?"

"Imm, olabilir. Pek emin değilim ama Abbey'ye kaba falan davranmamışlardı. Komiklik yapıp onunla flört ediyorlardı." Erin'in pürüzsüz alnı kırıştı. "Sevgililer Günü'nden bir hafta sonraydı. Erkek arkadaşımla şubatın başlarında ayrıldık, o yüzden her zamanki gibi dışarı çıkmadık ama barışınca o akşam beni görmek istedi. İşten doğruca eve gitmeliydim ama Abbey onu biraz olsun görebilmek için erken çıkabileceğimi söyledi. Sorun olmaz dedi."

"Yani marketi kapatmak için tek kaldı?"

"Evet," dedi Erin uysalca, "ama tuhaf bir şey değildi. Normalde içimizden biri son kez temizlik yapar ve parayı güvenli bir yere alır almaz kapatır."

"Bay Fererra o akşam kaçta gitti?"

"Normalde *07.30 Raporu*'nu izlemek için 07.25'te çıkar. Min'le marketin bir arka sokağında yaşıyorlar, yani eve gitmeleri sadece birkaç dakikalarını alıyor."

"Bay Fererra o akşam 07.25'te eve gitti, öyle mi?"

Erin omuzlarını kaldırdı. "Ben 09.30'da çıktığımda çoktan gitmişti. Tam vaktini bilmiyorum."

"Erkek arkadaşınla nereye gittiniz?"

İyice kızardı. "Arabayla manzara olan yerlerden birine gittik. Konuştuk falan işte. Sonra beni eve bıraktı."

"Tamam. Ve sen gitmeden önce Abbey'yi üzen bir şey olmadı. Bir şey söylemedi, öyle mi?"

"Hayır, iyi görünüyordu."

"Rick'le araları iyi miydi?"

"Evet, gerçi belki eskiden daha az geliyordu ama Abbey kötü bir şey olduğunu söylemedi." Hafifçe öne doğru eğildi, yüzü yavaşça eski rengine dönüyordu.

"O akşam vardiyasından sonra onunla buluşup buluşmadığını biliyor musun?" diye sordum.

"Hiç fikrim yok ama sanmam. Hafta boyunca bisikletiyle doğrudan eve gitti."

"Peki ya o günden sonra? Canını sıkan bir şey olduğundan bahsetti mi hiç?"

Bir süreliğine cevap vermedi. "Bir şey *söylemedi* ama biraz garip görünüyordu."

"Nasıl yani?"

"Açıklaması zor. Sanki diken üstündeydi."

"Ona sebebini sordun mu?" dedi Lane.

"Denedim. İki hafta kadar önce marketi kapatırken kötü göründüğünü söyledim ama savuşturdu." Erin yanağının içini çiğnedi. Cevabı üstümüzdeki raflarda ararmış gibi gözleri dolandı durdu. "Babasıyla atıştı falan diye düşündüm. Ya da Rick'le." Derin, titrek bir nefes aldı. "Ve biraz şey gibiydi... Bilmiyorum."

Telefonum cebimde titredi. Görmezden gelerek sesime çok az sabırsızlık ekledim. "Erin, onu bulmamıza yardımcı olacak bir şey biliyorsan söylemelisin. Gerçekten önemli."

Gözlerinde yaşlar tomurcuklanıp gözünü kırpınca yanaklarından aktı. "Hiçbir şey bilmiyorum, gerçekten. Sadece geçen hafta tuhaf gelen bir şey oldu ama belki aptal olan benimdir."

Lane sandalyenin ucunda oturmuş Erin'e dikkatle bakıyordu. "Aptalca gelmesi bir şey değiştirmez. Küçük detaylar çok önemli olabilir."

BELONGS TO KAKTÜSBEBE

Erin masadaki peçete kutusundan bir tane aldı. "Söylediği bir şey değil, geçen hafta sonu onu gördüm."

"Kaybolmadan önceki hafta sonu mu?" dedim.

"Evet. Annem cumartesi akşamki netball maçından sonra beni eve bırakıyordu, Abbey'nin karakolun yakınında, araç girişinin başındaki bir ağacın yanında durduğunu gördüm."

"Ne yapıyordu?" dedim.

"Bilmiyorum. Orada öylece durmuş karakola bakıyordu. Beni gördüğünü sanmıyorum."

Lane dirsekleri dizinde, öne doğru eğildi. "Orada öylece duruyor muydu?" diye tekrarladı.

Erin saçını kulaklarının arkasına atıp bu hareketi birkaç kez daha yaptı. "Sadece gergin görünüyordu. Hatta belki ağlıyordu." Erin'in yaşla kaplı yüzünü acı dolu bir ifade aldı. "Karakola girip yardım istemek niyetindeymiş gibi görünüyordu."

Çarşamba, 13 Nisan

13.28

Süpermarketin *Fresh 2 Go* bölümünden plastik kapta bir meyve salatası alıp yolun karşısındaki parkın bankında oturan Lane'e katıldım. Benzin istasyonundan aldığı dışına sos sürülmüş sosisli ruloyu midesine indirdikten sonra çikolatalı sütü bir yudumda içti. Sessizleşince soruşturmanın geriliminin giderek kötüleştiğinden şüphelendim. İsteksizce meyve küplerini seçip kapağı geri kapattım ve karakoldan gelen aramaya döndüm.

Telefonu Noah açtı. "Selam Dedektif Woodstock. Bir mesajı bildirmek için arıyorum. Byron'daki adli tıp ekibinden biri keseli sıçandan bir şey çıkmadığını söylemek için aradı. Mantıklı geldi mi?"

Sıçanı tamamen unutmuştum ama şimdi birinin kanlı bir leşi kapımın dışında, uyuyan oğlumdan sadece birkaç metre uzağa koyduğunu düşününce aniden öfkelendim. "Evet ve mesajı iletti̇ğin için teşekkürler. Diğer her şey yolunda mı?"

"Burada her şey normal. Fletcher cinayetiyle ilgili birkaç arama geldi ama senin için yararlı bir şey olduğunu sanmam. Arayanların çoğu Rick'i son gördükleri zamandan ya da böyle bir şeyin bir daha olmasından çok korktuklarından bahsetmek için aradı. Hiçbiri saldırıyla ilgili bilgi vermedi."

"Tamam, göz kulak olduğun için sağ ol. Sonra görüşürüz."

Bacaklarımı esnetip Erin'le konuştuktan ve Freya'yı sorguladıktan sonra aklımda dolanıp duran o teoriyi yerine oturtmaya çalıştım.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

Lane'in telefonu çaldı ve adam kalkarak devasa okaliptüsün gölgesinde durdu. Ben de Tran'i aradım. Beni buz gibi karşıladı ama gelişmeleri bildirip dün yüzüne kapattıktan sonra hissettiğim tuhaflığı hasıraltı etmeye çalıştım.

"Şöyle ki, eğer Rick'le Aiden uyuşturucu satıyorsa evde bir şey bulmayı bekliyorum. Neyse, birazdan anneleri ve babalarıyla görüşeceğiz, onları bu konuda da sorgulayacağız. Karavan parkı sahibi uyuşturucu işine karıştıkları konusunda haklıysa belki söylediklerinden fazlasını biliyorlardır."

"Çok dikkatli ol Gemma," dedi Tran kısaca. "Daha yeni oğullarını kaybettiler."

"Elbette."

"Daniel'ın arabası ne durumda?"

"Aranmasını sorun etmedi," dedim. "Gelecek haftaya kadar resmi bir şey alamayacağız ama teknisyenler belirgin kan kalıntısına rastlamadıklarını veya son zamanlarda temizlenmediğini söylediler."

"Sanırım çok şey istiyoruz," dedi Tran iç çekerek.

"Sıçandan da bir şey çıkmadı," dedim.

"Galiba hallolması zor bir işti. Yine de Gordonların evine geçmene memnunum." Duraksadı. "Gemma?" dedi en sonunda, sesinin gergin gelmesine şaşırdım.

"Evet?"

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyiyim. Neden?"

"Az önce Tommy'yle konuştum. Biraz bunalmış gibi göründüğünü düşünüyor."

"Bunalmadım," dedim, göğsüm sıkıştı. "Sürekli bu tür davalarda çalışıyorum."

"Ne kadar deneyimli olduğunu biliyorum tabii ama buna tüm dikkatimizi vermeliyiz. Son zamanlardaki durumdan haberdarım ve doğruyu söylemek gerekirse böyle bir şeyi tam olarak yönetebileceğinden endişeleniyorum."

Telefonu öyle sıkı tuttum ki parmak kemiklerim çatırdadı. "Tommy kendi işine baksın. Çok fazla ağrı kesici aldığından hiçbir şeyden haberi yok." Fazla hırçın konuştuğumu biliyordum ama duramamıştım, öfke ağzımdan lav gibi akıyordu. "Ne cüretle okula giden çocuk gibi sana koşuyor. Saçmalığa bak."

"Yalnızca endişeleniyor," dedi Tran, duygusuzca.

"Götüme endişeleniyor," diye yapıştırdım. "Olanları göremediğine inanamıyorum."

"Ben sadece bana söylenenle devam ederim Gemma ve Tommy endişeli." Sesi neredeyse hararetliydi. "Ve elbette ekibiyle yakından ilgileniyor. Yıllardır kasabada olan en büyük iki davada yerine geçtiğin için rahatsız olduğuna hiç şüphem yok ama saygı duyulan bir adamdır ve çok fazla şey bilir. Yerinde olsam onu olabildiğince kullanırdım."

Telefonumu yola fırlatmamak için kendimi tuttum.

Lane geri döndü, kendini banka bıraktı. Tran'e onunla sonra konuşacağımı söyleyerek aramayı bitirdim. İçten içe kaynayan ancak gizlemeye çalışan Lane'e döndüm. "Her şey yolunda mı?" diye sordum, yüz ifadesini fark ettiğimde.

"İngilizlerden biri olan William Mayne'den bir mesaj aldım. Galiba karavan parkında Kate'e video çektiği söylenen oydu. Arkadaşlarıyla trol teknesinde balığa çıktıklarını, telefonlarının zar zor çektiğini söyledi. Bu akşam dönecekler. Robert Weston'ın arkadaşları olduğunu, yanlarında kaldığını doğruladı ancak pazartesi günü Sidney'e dönmüş, yani en azından aynı kişi olduğunu biliyoruz. Onlara yarın sabah görüşmek üzere dokuzda karavan parkında olmalarını söyledim. Sorun olmaz, değil mi?"

İç çektim. "Olmamak zorunda sanırım." Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. "Aslında bu iyi bir şey. Öncesinde Dot'la konuşmaya çalışacağım. Karavan parkındaki vardiyası sabah 8'de başlıyor."

"Erin'in söylediklerine çok mu önem verdin?" diyebildi Lane. "Abbey'yi karakolun yakınında gördüğünü söylemesine yani? Kesin bir şey değil, orada herhangi bir şey yapıyor olabilirdi."

"Sağlam bir kanıt olmadığı kesin ama belki cumartesi gecesi olanlarla alakalıdır. Belki Abbey yardım istemek için gelip son anda caydı ve bisiklet çalınma hikâyesini uydurdu?"

Lane şüpheli gibiydi. "Mümkün sanırım ama bana epey samimi gelmişti."

Bir kere daha iç çektim. "Muhtemelen öyleydi. O lanet bisiklet çok canımı sıkıyor sadece. Mantıklı gelmiyor. Ayrıca Freya son zamanlardı bir şeyin Abbey'nin canını sıktığı konusunda haklıydı, polise gitmek için bir sebebi olabilir. Ne olduğunu merak ediyorum." Süpermarkete doğru baktım. "Belki bir müşteri bir şey söyledi ya da Weston onu rahatsız ediyordu." Başımı salladım. "Ama öyle olsa neden mesajına cevap versin ki? Daha geçen hafta oldu bu."

Lane yavaşça nefes verdi. "Bence mesele büyük ihtimalle babasıydı. Giderek daha beter oluyordu, belki onunla kavga ettikten sonra eve dönmek istemedi. Kasabadan otostop çekerek gittiğini falan düşünmeye başlıyorum."

"O da olabilir."

Lane'in elleri yumruk haline gelmişti ama sanırım farkında değildi.

Bu durum hepimiz için zordu; en savunmasızları böyle bariz bir istismardan koruyamıyorduk. Kurbanların hissettikleri ihanete uğramışlık çoğu polise de geçiyordu, en sonunda onlar da sistem kendilerine ihanet etmiş gibi hissediyorlardı. Yıllar içinde bu hissi kesinlikle öğrenmiştim.

Boğazımı temizledim. "Oradan gelen son iki ihbara katılmıştın, değil mi?"

"Evet. Nasıl saçmaydı. Adam öyle davranıyor ama kimse bir şey yapamıyor."

"Biliyorum," dedim yüzümü ekşiterek. "Abbey seninle olanları konuşmaya çalıştı mı hiç?"

Gözleri ayakkabılarına düştü. "Pek sayılmaz. Annesi ve erkek kardeşleri için endişeli olduğu belliydi. Bence bu yüzden hiç ko-

nuşmadı; Daniel'ın Dot'a ve çocuklara yapacaklarından ödü kopuyordu. Yani yetişkin gibi davranmaya çalıştı. Ne karmaşaydı."

"Bu tür durumlar asla kolay değildir."

Bir süre sessizce oturduk. Yakınlardaki telefon kulübesine asılmış posterdeki Abbey'nin gülen yüzü esintiyle birlikte sallandı ve ikimiz de ona bakakaldık.

Saati kontrol ettim ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. "Gidelim. Fletcherlarla görüşmek için karakola dönmemiz lazım."

Georgina ve Ian Fletcher beklediğimden çok daha gençlerdi ve tarzları sade ancak şıktı. Ian'ın sarı saçları Rick'inkiler gibi uzundu, Georgina'ysa Woodstock'ta hiç yadırganmazdı. Farklı koşullar altında son derece çekici bir çift olduklarını söyleyebilirdim ancak keder tenlerine hücum etmiş ve zar zor anlaşılan mırıltılar ve ağlama krizleriyle konuşmalarına yol açmıştı.

"Kendimizi suçluyoruz," dedi Georgina, bir eli kocasının elini tutuyordu, diğeriyse boğazının etrafındaydı. "Kendi başlarına yaşamalarına izin vermemeliydik ama..." Sesi kısıldı, Ian'a baktı.

"Aiden yirmi yaşında," dedi adam, "Rick ise neredeyse on sekizdi." Sesi çatladı. "Oğullarımıza güveniriz ama kimsenin onlara böyle zarar verebileceği aklımıza gelmedi galiba."

İkisi de hıçkırarak ağlamaya başladı ve Rick'le Aiden hakkında daha fazla bilgi almaya ikna etmeden önce yatışmalarını bekledim.

"İkisini de en son iki pazar önce gördük. Pazar günleri çocukların hepsi öğle yemeğine gelir," dedi Georgina. "Bazen arkadaşlarını veya kız arkadaşlarını falan getirirler ama genelde kaçırmazlar." Eteğinin kenarını çekiştirdi. "Aiden işten ötürü son zamanlarda gelemiyordu ama diğer ikisi hep gelir."

"Geçen pazar görüşmedik," diye ekledi Ian. "Abbey yüzünden."

"Size bunu Rick mi haber verdi?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Evet," dedi Georgina. "Kızın babası evine geldikten sonra Rick bizi aradı. Onun için çok endişeleniyordu, bir süreliğine arkadaşında kalmaya gittiğini umuyordu."

"Abbey hiç aile yemeklerinize katıldı mı?"

Georgina gözlerini kırpıştırdı ve ikisi birden başlarını salladı.

"Bazen gelirdi," dedi. "Daniel, Rick'le zaman geçirmesinden nefret ederdi. Bu da Rick'in çok canını sıkardı."

"Daniel'ı liseden tanırım," dedi Ian. "Onu hiç sevmedim." Yumruğunu gözüne bastırdı. "Dürüst olmak gerekirse Rick'in onunla muhatap olmasını hiç istemedim ama Abbey çok tatlı bir kızdı. Rick ona deli oluyordu."

"Abbey için çok üzülüyorum," dedi Georgina, tekrar ağlamaya başladı, "ve insanlar Rick'in ona bir şey yaptığını, o yüzden ortadan kaybolduğunu söylüyorlar, biliyorum ama doğru değil. Rick ona tapıyordu."

Rick'in ebeveyninin ilerlememize katkı sağlamayacağını çoktan anlamıştım. Oğullarını sevdikleri ve sık sık gördükleri belliydi ama aralarındaki ilişki yüzeyseldi; ona bakış açıları saf ve hafif romantize edilmişti. En azından Rick'in zeki olmasına rağmen okulda zorlandığını kabul ettiler.

"Bahçe düzenleme işine girişmeye karar verince çok mutlu olduk," dedi Georgina bize. "Girişimci biriydi, iyi idare edeceğini biliyorduk."

"Aiden'ın nerede olduğunu biliyor musunuz, Bay Fletcher?"

"Hiç fikrim yok," dedi Ian. "Böyle gitmesi pek alışılageldik değil ama Rick'le çok yakınlardı. Şoktadır."

"Bayan Fletcher?"

"Hayır." Sol küpesini çıkararak kulak memesini garip bir şekilde uzattı. "Onun için çok endişeliyim." Yüzü düştü. "İki oğlum da gitti."

"Aiden bazen minibüsünde uyur," diye ekledi Ian. "Kamp gezilerinde falan işte. Biraz özgür ruhludur. Eskiden bu konuda kaygılanmazdım, şimdiyse her şey tehlikeliymiş gibi geliyor."

"Onu bulmak için elimizden geleni yapıyoruz ama nerede veya kiminle olabileceğine dair aklınıza bir şey gelirse lütfen haber verin. Rick'e saldıranları bulmamıza yardım edecek bir şeyler bildiğini düşünüyoruz."

"Bilse söylerdi eminim," diye fısıldadı Georgina, ardından bir kez daha kedere boğuldu. Yıkıldıkları belliydi ancak tam olarak adlandıramadığım bir dikkatlilik de sezmiştim. Bana Kate'in onlar hakkında söylediklerini anımsatıyordu.

"Evinizi aramak istiyoruz," dedim açık açık.

İkisi de görünür biçimde gerildi.

"Niçin?" dedi Ian.

"Birkaç şeyi elemek için. Rick'le Aiden'ın evini aradık ama sizin mülkünüzde başka ipuçları olabilir. Abbey'yi bulmamız ve Rick'in adaletini sağlamamız için elinizden geleni seve seve yapacağınıza eminim."

"Ne zaman?" diye sordu Georgina, sesinde gerginlik vardı.

"Hemen. Sorun olmazsa bir ekip bu öğleden sonra gelecek."

Birbirlerinin ellerini tutmaya devam ederek sessiz kaldılar.

"Sorun olmaz," dedi Ian, yumuşak bir ifadeyle.

Lane'le bakıştık. "Şimdilik gereken her şeyi aldık," dedim. "İrtibatta olacağız."

Sendeleyerek ayağa kalktılar, Ian'ın kolu Georgina'nın zayıf beline dolandı. Oğullarından çok da yaşlı görünmüyorlardı. "Diğer polis," Georgina yutkunmak için durdu, "bugün otopsi yapılacağını söyledi."

"Evet, doğru," dedim kibarca.

"Tanrım. Kaldıramıyorum. Bebeğin doğunca hiç bunları düşünmüyorsun... Yani tabii ki *endişeleniyorsun* ama asla *bu* aklına gelmiyor."

"Haklısınız." Bir anda ıstırabına dayanamaz oldum. "Rick için çok üzgünüm."

Lane onları dışarı geçirdi, ben de tamamen bitmiş bir halde sandalyeye çöktüm. Georgina haklıydı; insan çocuğuna böyle bir

acıyı asla yakıştırmıyordu ama doğdukları andan, hatta bazen hamile kalmandan itibaren yalnızca onların yokluklarının yaratabileceği ruh parçalayıcı kedere karşı savunmasız kalıyordun.

Lane geri döndü, kaşları çatıktı. "Bir şey saklıyorlar."

"Katılıyorum. Ve her neredeyse Aiden da."

"Mülkleri için aramayı ayarlıyorum." Lane masasına doğru gitti. Ön tarafta Noah'nın telefonda olduğunu ve arka planda ağustosböceklerini duyabiliyordum. Köşedeki bej rengi vantilatör sarhoş gibi dönüyor, soldaki rotasına her ulaştığında plastik çöp kutusunu sarsıyordu.

Rick'in sorgusunun kaydını bir daha izledim. Sonra başımı iki yana doğru eğerek ağrıyan boynumu açmaya çalıştım. İçgüdülerim bana Rick'in Abbey'yi partide görmediğini söylemesinin yalan olduğunu hatırlatıyordu.

"Hey," dedi Lane, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Robert Weston'ın bütün Facebook mesajlarını inceliyorum da. Geçen yıl tıpkı Abbey'ye yaptığı gibi tanımadığı iki kıza daha mesaj atmış."

Lane'in omzunun üstünden yazılanları okudum. Mesajlar geçen akşam okuduklarımla neredeyse aynıydı; şans eseri tanışmadan sonra duyduğu çekimi neşeyle ifade etmişti.

"Senaryoya göre yazıyor gibi duruyor," dedim. "Hesaplarını kurcalamaya devam et. Nerede olduğunu bulmaya çalış."

Lane başıyla onayladı. "Biraz ürkütücü, değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Henüz emin değilim ama pazartesi günü kasabadan ayrıldığı düşünülürse iyi görünmüyor."

"Sonra da salı günü Aiden kaçtı."

"Evet." Gözlerimi ovdum. "Aiden'ın suç mahallinde olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

"Kanıt epey kesin," dedi Lane şüpheyle.

"Minibüsünün nerede olduğu kesin. Gişeler sayesinde Sidney'e girip çıktığını biliyoruz ama ya kullanan o değilse? Ya tüm bu süre boyunca Fairhaven'daysa?"

"O zaman minibüsünü kullanan kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim, "ama biraz daha derine inmemiz gerektiğini düşünüyorum. Belki iki kardeş göründükleri kadar yakın değildi." Nicki Mara dosyasını ve babası Lucas'la olan telefon konuşmalarımı düşündüm. Adamın kederi gerçekti ancak gerçeği, en büyük ipucunu, yani kızın ortadan kaybolmasındaki rolünü saklıyordu. Belki Aiden Fletcher da aynıydı.

"Ve Sidney'de değilse cumartesi akşamı burada olma ihtimali de var," diye ekledim.

"Kredi kartı Sidney'de yiyecek almak için kullanılmış," diye hatırlattı Lane bana. "Ve benzincide."

"Biliyorum, bu hiçbir yere çıkmayabilir. Satın alma vakitlerindeki güvenlik kamerası görüntülerini bulmaya çalış. Burada olmadığını varsaymaktansa emin olmayı tercih ederim."

Lane başını sallayıp bilgisayarına döndü.

Aiden Fletcher'ın Facebook ve Instagram sayfalarına, ayrıca e-postalarına hızlıca göz attım. Pek aktif değildi; ara sıra sörf fotoğrafları ve iklim değişikliğiyle ilgili haberler paylaşıyordu. Rick'in pazar akşamı polise bıraktığı mesajı tekrar dinlerken Aiden'ın, Daniel geldikten sonraki akşamüstü kendisini aradığını söylediğini hatırladım.

Aiden'ın telefon kayıtlarını açtım. "İki erkek kardeşin evinde sabit hat var mıydı?" diye sordum Lane'e. "Belki ebeveynlerinin adına açılmış bir numara?"

"Ne?" dedi, gözleri Robert Wilson'ın çevrimiçi dünyasına sabitlenmişti. "Ha, hayır. Sabit hatları yoktu."

"O halde Aiden yalan söyledi."

"Ne hakkında?"

"Aiden, Rick'in pazar günü onu Daniel Clark hakkında aradığını söyledi ama aralarında hiç arama kaydı yok." Sıra sıra arama ve mesajlara baktım. "En azından cep telefonlarında bulamadım. Buna göre bir haftadır konuşmamışlar."

Lane arkasını döndü. "Tuhafmış."

Aklıma her şey bir arada geliyordu. "Sanırım kullan at telefon kullanıyorlardı. Ancak böyle mantıklı geliyor. Resmi arama kayıtları az ve istikrarsız. Bu kayıtlara göre yakın oldukları iddia edilen iki kardeş çok az görüşüyorlar." Parmaklarımı masaya vurdum, sesli düşünüyordum. "Peki neden ortadan kayboldu? Uyuşturucu yüzünden mi? Hırsızlık mı? Başka bir şey mi? Rick ve Aiden boylarını aşan bir işe girmiş olabilirler. Abbey çok taraflı zarar görmüş olabilir."

Lane yavaşça başını salladı. "Tommy, Rick'e Daniel'ın saldırdığını düşünüyor."

"Tommy'yle dosya hakkında mı konuşuyordun?" dedim, sesimi sakin tutmaya gayret ettim.

"Tam olarak değil." Lane kekeledi. "İyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmek istedim, o ara kısaca sohbet ettik."

İçime sinir yayıldı ama aşırı çocuksu görünmeden Lane'i azarlayamazdım. Dosya tahtasındaki bilgi gruplarına baktım. "Belki de Rick uyuşturucu için görüştüğü kişilerin partide Abbey'nin bisikletini aldıklarını biliyordu ve bu yüzden ayrıldığını gördüğü yalanını söyledi."

Lane durarak düşündü. "Evet, uygun. Karakola geldiğinde onu takip ediyor olabilirler." Yine duraksadı. "Ve çıktığında."

Panik beni ele geçirirken ayağımı yere vurdum. Tanrım, tek istediğim onu bulmaktı. Başka bir korkunç son düşüncesi katlanılamazdı. Buradan cevapları bulmadan ayrılmaktan daha kötüydü.

"Hâlâ gece yarısı eve bırakma teklifini reddetmesine anlam veremiyorum," dedim. "Bilmeni istemediği bir yere gitmeyi planlıyor olabilir."

Ofisin kapısı sallanarak açıldı ve içeri De Luca'yla Grange girdi. Yanlarında ölümü getirmişlerdi; kimyasalların sert kokularını ve morga ait tarifsiz rayihayı aldım.

Toplantı odasını gösterdim. "Harika, döndünüz. Beş dakika içinde toplanalım mı? Sizi bilgilendirmemiz gereken şeyler var."

Kıpırdamadılar.

"Ne oluyor? Otopside bir şey mi oldu?"

"Arabayla dönerken meclisten kamera görüntüleri geldi," dedi De Luca.

"Sonunda," dedim. "Bakabildiniz mi?"

"Evet." Grange'in âdemelması boynunda kıpırdadı. "Ve orada var. Abbey."

BELONGS TO KAKTUSREAM



Çarşamba, 13 Nisan

16.58

"Abbey görüntüde var mı?"

"Evet," dedi Grange.

Lane'in gözleri büyüdü. "Nerede?"

"Anacaddede."

Toplantı odasını işaret ettim. "Doluşun, hemen izleyelim."

Kalabalık toplantı odasını doldurduk ve Grange dizüstü bilgisayarını kurcalayıp köşedeki eski tekerlekli televizyon ünitesinin kablolarıyla oynarken sabırsızlıkla bekledik. Fairhaven'ın anacaddesi ekranda belirdi. Grange görüntünün süresini 12.14'e getirdi ve Abbey göründü. Uzun saçları gür ve açıktı, yüzünü görmeyi zorlaştırıyordu ama bu bozuk görüntüde bile telaşlı olduğu belliydi. Gözleri büyümüştü ve hareketleri sarsaktı, vücuduna adrenalin yüklenmişti. Lane'le bu öğleden sonra yemek yediğimiz sahil yolunun başındaki yolda hızla koşarak görüntüden kayboldu.

"Bir daha oynat." Kaset bir kere daha çalışırken kayda gözlerimi kısarak baktım. Abbey'nin vücut dili ilkel ve aceleciydi ama kesinlikle onu kovalayan kimse yoktu.

Grange kaygılı görünüyordu. De Luca düşünceliydi. Lane ise hayalet gibi bembeyazdı.

"İyi misin?" diye sordum ona.

"İyiyim. Sadece onu eve bırakmadığım için kendime kızıyorum." Başının arkasını tuttu. "Siktir," diye mırıldandı.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Burada daha ne kadar görüntü var?" diye sordum Grange'e.

"Meclis, istediğimiz zaman dilimindeki her şeyi gönderdi ama yalnızca bir tane daha kamera var ve sokağın çok yukarısında, kilisenin dışındaki umumi tuvaletin yanında, o yüzden muhtemelen sadece bir ya da iki saat işimize yarayacak."

Lane'e döndüm. "Gözden geçirmeye şimdi başlayabilir misin? Abbey bir daha görünecek mi bakalım. Aynı zamanda görünen her arabanın ve insanın kimliğinin tespit edilmesini istiyorum. O gece oralarda olan herkesle konuşmalıyız."

Tamamen gerilmiştim. Fairhaven sonsuz gibi görünüyordu; bir yanda okyanus, diğerindeyse çalılıklar vardı. Meg Jarvis'in sahildeki acayip konuşmaları kulağımda çınladı. Abbey gerçekten bir yerlerde gömülüyse onu büyük ihtimalle asla bulamayacaktık.

Grange dizüstü bilgisayarını ve başka bir hafıza kartını bir sürü kabloyla birlikte Lane'e uzattı. Lane yüzü ekşimiş halde ana odaya geçti.

"Ee, otopsi nasıl geçti?" dedim diğerlerine, kalbim hâlâ hızla atıyordu.

"Bayağı çelişkili," diye cevap vardı Grange ciddiyetle.

"Fletcher öldüğünde bir hayli sağlıklıymış," diye başladı Grange.

"Mick silahın bahçıvanlık aleti, muhtemelen bir tokmak olduğunu düşünüyor," dedi De Luca açıkça. "Ya da yan tarafı kullanılmış bir balta."

"Tanrım."

"Evet." Yutkundu.

"Lamb hâlâ Abbey'nin yapmış olacağını düşünüyor mu?" diye sordum.

De Luca yavaşça başını salladı. "Seçeneği elemiyor ama uzak ihtimal olduğunu düşünüyor. İlk darbe belli bir güç," duraksadı, "ve dikkat gerektiriyor. Mick daha detaylı analiz ve testler yapmak niyetinde. Cenazenin ertelenmesine yol açacağından Fletcherlarla yüz yüze görüşeceğini söyledi."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Abbey'nin Rick'in başına tokmak indirmesi düşüncesi yine de alakasız geliyordu ama kariyerim boyunca bundan daha akıl almaz şeyler görmüştüm, ne kadar mantık dışı olursa olsun.

"Silah kesinlikle olay mahallinde değildi," diye devam etti De Luca, "Rick'in aletlerinden birisi kayıp. Katil onu yanına almış olabilir."

"Bu da katilin silahsız geldiğini gösterir ve saldırının planlı olduğu fikrine ters düşer," dedim.

"Veya Rick'i bir sürü aleti olduğunu bilecek kadar iyi tanıyor olabilir," dedi De Luca. "Muhtemelen yanında bir şey taşımaktan daha az risklidir."

"İyi tespit," dedim. "Yine de katil onu dışarı götürmek zorundaydı."

De Luca omuz silkti. "Doğru. Mick, Rick'te müdafaa yaralarına rastlanmadığını doğruladı. Saldırganımız dalga geçmiyordu. Başının arkasına hızlı bir darbe indirmiş, ardından şakağına üç kere vurmuş. Rick ikinci darbeden sonra kesinlikle bilinçsizdi ve birkaç dakika içinde tıbbi olarak ölmüş olabilir."

Sonsuz unutuluşa düşmeden önce yaşadığı geçici şoku hayal etmeye çalıştım. Herhangi bir şeyi kavrayabilmiş miydi?

"Aiden evi ezbere biliyordu," dedim. "Abbey de öyle."

De Luca kollarını kavuşturdu. "Birlikte çalıştıklarını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Aiden'ın pazartesi günü eve gelmesinin rol olup olmadığını düşünmeye başladım. Belki kederli ağabey olarak yüzünü göstermenin soruşturulmasını engellenmesini ve katlanamadığı için kasabayı terk ettiğinin düşünülmesini sağlayacağını düşündü."

"Ama orada olmadığını göstermeyen sağlam bir kanıt yok mu? Sidney'de olduğunu sanıyordum."

"Lane'le bu konuyu düşünüyorduk," dedim. "Biraz daha kurcalayıp neler çıkacak göreceğiz."

Dudaklarını büzen De Luca televizyona baktı. "Aiden'la Abbey'nin birlikte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Birbirlerini düzenli olarak görüyorlardı. Birinin partnerinin kardeşine ilk defa âşık oluşu olmaz bu."

"Aiden erkek kardeşini liseli sevgilisi için öldürmedi herhalde," dedi Grange.

De Luca kaşlarından birini kaldırsa da cevap vermedi. Bana odaklanmadan baktı, aklından çeşitli teoriler geçtiğini görebiliyordum. "Belki Rick, Abbey'nin kaçtığını ve Aiden'ın de ona yardım ettiğini fark etti."

"Olabilir." Aiden'ın pazar günü Rick'le konuştuğunu iddia etmesini anlattım. "Bir ihtimal konuştular ama bir şekilde bozuştular. Belki ortada telefon konuşması yoktu, yüz yüze görüştüler. Ya da belki Rick bu yüzden karakolu aradı. Ağabeyini ve Abbey'yi ispiyonlamayı planlıyor olabilir."

Sessizleştik, herkesin Rick'in kayıp telefon mesajını ve o akşam Tran'le konuşsa her şeyin ne kadar değişebileceğini düşündüğünü biliyordum.

"Pekâlâ," dedim, tahmin döngüsünü bitirdim. "Ya toksin testi? Ön bulgular var mı?"

"Mick yarın için halletmeye çalışıyor," dedi De Luca. "Rick'in midesindekilerin bir gece önce viski içmesiyle tutarlı olduğunu söyledi."

Grange yüzünü buruşturdu. "Kokusu alınıyordu."

"Ayrıca uyuşturucu kullandığından şüphelendiğini söyledi. Rick'in kan damarları ve dişleriyle ilgili bir şeyden dolayı," dedi De Luca.

"O halde nerede lanet uyuşturucular?"

İkisi de bana boş boş baktı.

"Rick'in vücudunda iz var mıydı? Herhangi bir şey?"

"Henüz görülmedi. Katilin yatak odasında veya mutfakta olabileceğini düşünüyorlar. Konuştuğum teknisyen bazı yüzeylerin silinmiş gibi göründüğünü söyledi."

BELONGS TO KAKTUSBEAM

"Harika," dedim, kızgınlıkla. Bir sebepten şaşırmıştım: Uykulu, küçük bir katilin böyle bir şey yapmayı düşünemeyeceğini varsaymıştım. "Peki ya Rick'in telefonu? Ondan bir şey çıktı mı?"

"Çıkmadı," dedi De Luca. "Ama kayıtlarda garip bir şey dikkatimi çekti. Geçen aya kadar Rick telefonunu salı günleri pek kullanmamış."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Sanki ortadan kaybolmuş. Bazen sabah vakti Abbey'ye mesaj atıp onu almaya geleceğini söylemiş ama o kadar."

"Belki sadece işteydi? Ya da o sırada farklı bir telefon kullanıyordu. Eskiden barda hangi vardiyalarda çalıştığını öğrenin."

De Luca ağzını kibirli bir şekilde eğerek sandalyesine yaslandı. "Tabii ama alakalı çıkmayacak. Haftada bir vardiyadan fazla çalışıyordu ve telefon kullanımında başka kara nokta yok."

"İyi ama," dedim abartılı bir sabırla, "geçen aya kadar olduğunu söylüyorsan bardaki işiyle ilişkili olabilir. O zaman diliminde hayatında değişen tek şey buydu, değil mi? Başka teoriler tartışalım."

"Çocuklar!" diye seslendi Lane diğer odadan. "Gelin de şuna bakın."

Üçümüz bilgisayar ekranının çevresinde toplandık, kayıt daha önce izlediğimiz görüntüdeki anacaddenin aynı yerinde durdurulmuştu. Zaman damgası 12.31'i gösteriyordu.

Lane oynata bastı ve ağaçlar rüzgârla birlikte kıpırdamaya başladı. Birkaç saniye sonra koyu renkli kot pantolon ve beyaz tişört giymiş bir adam belirdi. Elleri cebindeydi, yolun Abbey'nin geldiğini gördüğümüz yöndeki kısmında hızlıca yürüyordu. Kayıt puslu olduğundan yüz ifadesi belirgin değildi ama endişeli gibi omzunun arkasından birkaç kez baktı. Bir süre sonra koşmaya başladı.

"Geri git," dedim ve Lane dediğimi yaptı.

Adamın caddede yürüyüp ardından görüntüden koşarak çıkmasını tekrar izledik.

"Yakınlaş," diye bağırdım.

Hepimiz bulanık profile baktık. Çıplak kollarında dövme aradıysam da hiçbir şey göremedim.

"Kim olduğunu bilen var mı?"

Başlarını olumsuz anlamda salladılar.

"Bulun. Görüntüyü analize gönderin. Dosyayla oynayıp yüzünü doğru düzgün görebilecek miyiz bakın. Onu kasabadaki herkesle karşılaştırmamız gerekse bile bu adamın kim olduğunu bulmalıyız."

Çantamı aldım ve su şişemi içine attım, o sırada masaya döktüm.

"Gitmem lazım. Çıkmadan önce bana ekran resimlerini gönderebilir misin?"

Odayı yarılamışken ön kapının açıldığını duydum.

Georgina ve Ian Fletcher geri dönmüştü.

"Size söylememiz gereken bir şey var," dedi Ian.

BELONGS TO KAKTUSERIM

Çarşamba, 13 Nisan

17.49

Fletcherların düzenleri iyiydi. Geçen yıl daha büyük bir araziye taşınarak esrar üretimlerini artırmış ve beş katı fazla kazanmaya başlamışlardı.

"Yıllardır çalılıklarda bitki yetiştiriyoruz," dedi Ian sessizce. "Çocuklar küçükken kolaydı ama onlar büyüdükçe uğraşması zorlaştı. Arazi alırsak evden halleder, işi doğru düzgün yapar ve çocuklardan da tamamen ayrı tutabiliriz diye düşündük." Bana umutsuzca baktı. "Hiçbirini bilmiyorlar. Dikkatle gözlemliyoruz. O yüzden taşındık ve çocukların eski evde kalmalarına izin verdik. Belinda zaten erkek arkadaşıyla yaşıyordu. Onların dahil olmalarını istemedik ve iyi yaşayabilmemiz için elimizdeki en iyi şans buydu."

"Onlara kendimizinkinden daha iyi bir hayat sunmak istiyoruz," dedi Georgina, gözyaşları ellerine damlıyordu. "İkimiz de okulu bitirmedik, bu yüzden Rick okulu bırakıp barda çalışmaya başlayınca hayal kırıklığına uğradık. Mücadele dolu bir hayatı ve ufak tefek işleri olsun istemiyorduk."

"İnsanlar bizden almazsa gider başkasından alırlar," diye ekledi Ian. "Talebi zar zor karşılayabiliyoruz."

"Lütfen," dedi Georgina, "kimseyi incitmeyiz. Reşit olmayan kimseye satmadık. Ve yalnızca ot var, başka bir şeyle uğraşmadık."

Yorgunluk içinde Fletcherları kırk beş dakika daha sorguladım. Onları okullu çocuklar gibi el ele tutuşurken toplantı oda-

sında bırakıp Lane'e arazilerini ararken uyuşturucu ekibini de eklemesini söyledim.

"Bir şeyler çıkarmak istediğini söylüyordun," dedi. "Bak çıktı."

"Evet."

Toplantı odasına dönüp Fletcherlara sonrasında ne olacağını açıkladım. Ardından kapının girişinde durarak gidişlerini izledim. Araba çıkışının sonunda durdular; Ian karısını kollarının arasına aldı ve kadın göğsünde hıçkırıklara boğuldu.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum ve kendi arabama gitmek üzere harekete geçtim.



Evren kesinlikle benimle dalga geçiyordu çünkü eczanenin önünde durur durmaz Mac aradı. Çalmasına izin verdim; bu sabah hissettiğim panik kükreyerek geri dönmüştü. Olgun davranmadığımın farkındaydım ancak şu anda onunla konuşamazdım. Ne diyeceğimi hiç bilmiyordum.

Arabanın kapısını çarparak kapatıp ılık akşama adım attım. Yavaş bir başlangıç olmasına rağmen hava sıcaklığı otuz dereceye kadar çıkmıştı.

Eczaneye girdiğimde gürültülü bir zil geldiğimi haber verdi. Çekinerek kapıya en yakın tezgâha doğru ilerledim, ürünlerin nasıl sıralandığını çözmeye çalışıyordum. Rafların yarısında çeşitli tiplerde güneş kremleri vardı.

"Merhaba!" dedi görevli, tekdüze bir ritimle. Kadın yön işaretlerini gösterir gibi elini bir taraftan öbürüne doğru hareket ettirdi. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Selam," deyip teşhirlerin birinin arkasına geçtim. "Hayır, teşekkürler." Kalbim yeniden on altı yaşındaymışım ve babamın arkadaşı Mary Curtis fark etmeden prezervatif almaya çalışıyormuşum gibi atmaya başladı. O zaman kullandığım taktiği tekrarlayarak bir sepet aldım ve raflardan ihtiyacım olmayan ürünler

kapıp içine koydum. Can sıkıcı ürünün karmaşanın içinde kaybolmasını umuyordum.

En sonunda bir sıra hamilelik testinin önünde durdum. En pahalı olanını aldım.

Testi almaya niye zahmet ettiğimi bilmiyordum, sonucu çoktan biliyordum. Daha önce iki kere hamile kaldığımdan rehaveti, insanı tüketen yorgunluğu hatırlıyordum. Ama mide bulantıları yeniydi.

"Başka bir şey var mı?" Kadın aldıklarımı tararken bana gülümsedi. "Burada bir hayli ürün var. Fairhaven'da ne kadar kalacaksınız?"

"Henüz emin değilim."

"Ne hoş. Yılın bu zamanında güzeldir. Yazın olduğu gibi kalabalık değildir. Teknelerden birine binmelisiniz."

Hamilelik testini geçirdi ama geçen yıl kaydolduğu deniz macerası hakkında gevezelik etmeye devam etti.

"Teşekkürler, teşekkürler," diye mırıldandım poşetleri uzattığında.

Eczaneden neredeyse koşarak çıktım, çantamda anahtarlarımı aradım. Elimi iyice derinlerine daldırıp eski fişlerin, kartvizitlerin arasından anahtarları buldum ve arabayı açtım. Düzeltirken neredeyse sürücü kapısının yanında duran, yanımdaki devasa arazi aracı tarafından kısmen gizlenmiş birine çarpıyordum.

"Dur, yavaş." Simon Charleston dirseklerimden nazikçe yakaladı, gri gözleri eczane poşetimdeydi.

Kendimi elinden kurtarıp poşeti bacaklarımın arasına getirdim, ince beyaz plastikten hamilelik testini görmediğini umuyordum.

"Beni korkuttun," dedim sinirle.

Özür diler gibi baktı. "Üzgünüm, istemeden oldu. Aslında hızlı bir içki için vaktin var mı diye soracaktım. Konuşmamız lazım."

Simon bizim için masa seçerken Vanessa'ya mesajla geç geleceğimi söyledim.

Bara yürüdüğümde Cam bana kocaman gülümsedi. "Sana ne vereyim, Gemma Woodstock."

"Büyük boy bira ve limon suyu, sağ ol."

Yüzü düştü ve içki arkadaşımı tanımaya çalışarak içeriyi taradı.

"Nasılsın?" diye sordu samimiyetle. "İyi gidiyor mu?"

İlgisini bir soruyla geçiştirdim. "Biraz zor ama bu adamı tanıyor musun? Kasabaya girip çıkan neredeyse herkesi görüyor olmalısın." Telefonumu çıkarıp güvenlik kamerası kayıtlarından alınan ekran görüntüsünü gösterdim.

Gözlerini kısarak ekrana baktı. "Söylemesi zor... Yüzünü tam çıkaramıyorum ama o ayakkabıları hatırlıyorum." Gizemli adamın koşu ayakkabılarını gösterdi. "Sınırlı üretim Adidas. Bir akşam onlar hakkında konuşmuştuk; ayakkabılara ilgim vardı ve görünce sormuştum. Aynı adamsa İngilizdi. Arkadaşı birkaç haftalığına barda çalıştı. Sanırım karavan parkında kalıyorlardı."

"Adını hatırlayamıyor musun?"

"Üzgünüm," dedi Cam omuz silkerek. "Hatırlayamadım."

"Robert olabilir mi?"

Cam içecekleri önüme koydu ve kaslı kollarını bara yaslayarak öne doğru eğildi. Koyu kestane saçları gömleğinin üzerinde kıvrım kıvrım olmuştu. "Belki. Galiba öyle sıkıcı bir isimdi. Neden, ne yaptı?"

"Kusura bakma, ayrıntıya giremem." Ona kartımı uzatınca eliyle geçiştirdi.

"Bunlar müesseseden Gemma."

"Teşekkürler Cam."

"Sorun değil. Keyfini çıkar."

İçecekleri Simon'a götürürken gözlerini üzerimde hissettim ve kendimi kalçalarımı biraz daha sallarken buldum.

"Biraz bekle," dedim, birayı ona doğru kaydırıp telefonumu çıkardım. "Hemen birini aramam lazım."

"Bir yere gittiğim yok."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Hızlıca ekibe kayıttaki adamın Robert Wilson olabileceğine dair mesaj attım. Bunu onaylayıp onun için alarma geçmemiz gerekiyordu. Simon'ın olduğu yere bakarak hemen Candy'yi aradım.

"Candy, Simon Charleston hakkında ne biliyorsun? Gazeteci olan."

"Merhaba Gemma," dedi soğuk bir şekilde. "İyiyim, sorduğun için teşekkürler."

"Özür dilerim ama biraz acelem var. Adamla buluşmak üzereyim."

"Çıkmak için mi?"

"*Candy*."

"Simon iyi adamdır. İyi yazardır, araştırmacılık işlerine de girdi. Tam olarak kurallara göre davranmaz, azıcık başına buyruktur. Aslında ikiniz iyi bir ikili olursunuz."

"Bunu aklımda tutarım."

"Öyle yap. Channel 7'deki kadınların çoğuyla birlikte olup 9'a geçtiğini duydum. Listeye bir dedektif eklemeye niyeti olabilir."

"Ama ona kefilsin?" diye onaylattırdım.

"Kefilim," dedi, sakız balonunu patlattı. "Bacaklarını kapalı tut yeter."

Telefonu kapatıp masaya döndüm. "Peki," dedim, "bunu hızlı halledelim."

"Sana da afiyet olsun," dedi Simon, birasını limon suyu bardağıyla tokuşturdu. "Endişelenme, evdeki oğluna dönmen gerektiğini biliyorum. Seni fazla tutmayacağım."

"Oğlumu karıştırma, teşekkürler."

"Sadece arkadaşlık ediyordum, dostluk kuruyordum."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, buradayım o yüzden dökül."

Simon dik oturdu. "Şu anda Tommy Gordon'ın evinde kalıyorsun, değil mi?"

Bakışlarım bara doğru kaydı. Cam içkileri karıştırıyordu ancak bize doğru baktığını yakaladım.

"Bununla neden ilgileniyorsun anlamadım."

"Buraya gelmeden önce onu tanıyor muydun?"

"Hayır. Eski bir meslektaşım Başkomiser Gordon'ı tanıyor ama daha önce tanışmamıştım."

Simon bununla birlikte âdeta rahatladı. "Neden orada kalıyorsun? Seni ortalama bir otele yerleştirecek kadar paraları vardır herhalde. Pazartesi akşamı oradaydın hatta, neden taşındın?"

"Lafımı tekrar etme pahasına söylüyorum; bu seni ilgilendirmez."

"Tuhaf geliyor."

"Pazartesi akşamı *senin* orada kaldığını biliyorum."

Cevap vermek için ağzını açıp sonra durdu, şaşkın görünüyordu. "Ben hep orada kalırım. Ama Gemma, hadi, neden Gordonlarda kaldığını söyle bana."

"Bir sonraki soru."

Ellerini kaldırdı. Üst dudağında çizgi halinde bira köpüğü kaldı. "Açıkçası burnumu sokmaya çalışmıyorum."

Ona utandırmak ister gibi baktım. "Hadi canım."

Gülünce ben de gülümsemeden duramadım. "Tamam, *hep* burnumu sokarım ama şu anki durum öyle değil."

"İyi. Neymiş peki?"

"Tommy Gordon'ın araba kazasıyla ilgili garip bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

Şaşkınlıkla bardağımı elimden bıraktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Akla yatmayan birkaç şey var."

"Mesela?"

"Öncelikle düzgün araştırılmadı. Yardım çağırıldığında Abbey Clark'ın kaybolduğu çoktan bildirilmişti, o yüzden bütün kaynaklar oraya tahsis edilmişti. Tommy kaza alanında karısını aradı, o da arabayla gelip onu aldı."

"Onu hastaneye Vanessa mı götürdü?"

"Vanessa onu *eve* götürdü. Ve pazartesi öğleden sonraya kadar araba çekilmedi." Simon gerginlikle birasını yudumladı ve bana bir şey bekliyormuş gibi baktı.

BELONGS TO KAKTÜSBEM

"Tamam. Olay yerini temizlemekte geciktiler, ölümcül olmayan, tek arabanın dahil olduğu ve bu sebepten tanık ifadeleri almaya gerek olmadığı için normal bir şey bu. Tommy büyük ihtimalle yardım istemekten nefret eden inatçı bir bunak olduğu için Vanessa'yı aramıştır."

"Belki. Ama ben olay yerine bizzat gittim."

Kollarımı kavuşturdum. "Dedektiflik mi yapıyordun?"

Omuz silkti. "Başka kimse yapmıyordu."

"Peki ne buldun, Sherlock?"

"Pek bir şey bulmadım," diye kabul etti, "ama duyduğuma göre Tommy güneşin gözlerini aldığını ve bir kangurunun arabanın önüne sıçrayarak yoldan çıkmasını sağladığını söylemiş. Bir sonraki gün kazanın olduğunu söylediği saatte oraya gittim. Güneşin gözlerini almasına imkân yok."

Elimde olmadan rahatsızlık hissettim. "Bazen insanlar kazaları olduklarından farklı hatırlar. Belki güneşliydi demek istemiştir."

"Belki. Ama aynı zamanda orada daha önce kanguru olduğunu görmedim ve sürekli o yoldan geçerim." Sesinde huysuz bir ton belirdi. "Sana söylüyorum, yolunda olmayan bir şeyler var."

Derin bir nefes alıp onu inceledim. Yakışıklıydı ama bir karmaşık bir hali vardı. Gömleğinin yakasında kahve lekesi seçiliyordu ve parmaklarına mürekkep bulaşmıştı. Sol gözünün altı seyirerek titredi. Hakkındaki şüphelere rağmen samimi görünüyordu.

"Tommy'ye seni sordum," dedim. "Birbirinizden hoşlanmadığınıza dair bir hisse kapıldım."

Kaşlarını çattı. "Tommy eleştiriyi pek kaldıramaz." Simon durdu, detaylandırsa mı diye düşünüyor gibiydi. "On yıl kadar önce şüpheli bir cinayet davasını ele alışı konusunda bir şey yazmıştım. Polisi övdüğü söylenemezdi. Tommy'nin selefi çok sinirlendi, kendisi de. Geçen yıl da bölgedeki bir sorun hakkındaki at gözlüklü yaklaşımını eleştiren bir makale yazdım; o da pek iyi karşılanmadı."

Pipetimle bir buz küpünü dürterek ne diyeceğimi düşünmeye çalıştım. En sonunda olayın tamamından kaçınmayı denedim. "Evet, eski yazılarını okudum," dedim geçiştirircesine. "O zamanlar gazeteci olduğuna inanmak zor. On yıl önce altında bezle gezdiğini düşünmüştüm."

"Göründüğümden daha yaşlı ve çirkinimdir. Senin gibi."

"Gitmem gerek," dedim, yarısı dolu içeceğimi önüne ittim. "Endişeni anlıyorum ama bildiğin gibi en az bir, muhtemelen iki cinayet araştırmasıyla uğraşıyoruz ve önceliğim elbette onlar."

Simon'ın yüzü yumuşadı. "Biliyorum. Korkunç bir şey, ikisi de sadece çocuk." Birasını kafaya dikti ve taburesinden kalktı. "Ama bir süredir Tommy'nin kestirmeden gittiğine dair dedikodular dolaşıyor ve bu söylediğim şey de mantıklı gelmiyor."

Öne doğru eğildim, o da aynını yaptı. Yanaklarındaki soluk çilleri, kaşındaki belli belirsiz yara izini görebiliyordum.

"Gitmem lazım," diye tekrarladım.

Simon'ın beni otoparka kadar takip etmesini izleyen Cam'e el salladım. "Gemma," diyordu ısrarla, "en azından Vanessa'ya neden Tommy'yi doğrudan hastaneye götürmediğini sor. Dört saat uzun bir süre."

Tran arayınca göstere göstere açtım, Simon'ı elimle kovaladım.

"Gemma." Tran'in sesi tam o sırada durmamı sağladı ve Simon'la göz göze geldim. "Bir ceset bulduk."

Çarşamba, 13 Nisan

20.32

"Ne oldu?" Simon'ın gözleri karanlıkta parlıyordu.

"Hiç," dedim. "Gitmem lazım."

Otoparktan hızla çıkıp onu elleri havada adımı bağırırken bıraktım.

Bluetooth kulaklığı kullanarak Tran'i tekrar aradım. Akşam sekizden sonra doğa yürüyüşü yapan birinin Avustralya sığır çobanı cinsi köpeği, Fairhaven'dan yirmi kilometre kadar uzakta kısmen gömülü bir ceset bulmuştu. Kurbanın kollarından biri yarılmıştı ve yüzünün bir kısmı yoktu, ateşli silah olduğu şüphelenilen bir şeyle parçalanmıştı. Şu anda bir adli tıp ekibi oraya gidiyordu ve gece boyunca kalacaklardı.

"Bence Abbey olma ihtimali az." Tran'in sesi hiç olmadığı kadar yüksekti. "Söylenene göre çok çürümüş ama sana haber vereceğim."

Arabayı Gordonların evine doğru sürerken duygularım onun Abbey olması ve Abbey'yle alakası olmaması arasında gezinip duruyordu. Cesedini bulmak işimizi kolaylaştırırdı ama tüm umutlar yok olurdu. Kendimizi en kötü adalet sağlama ödülüne doğru sürüklerdik. Abbey olmaması hâlâ belirsizlik içinde olduğumuz anlamına geliyordu, kesin bir şey yoktu ancak işlerin yoluna koyulabileceğine dair bir umut kırıntısı vardı.

Vanessa bana akşam yemeği hazırlamayı önerse de iştahım yoktu, o yüzden kalan yemekleri plastik kaplara koymasına yar-

dım ettim. Kendine bir bardak şarap doldurdu. Ben oturma odasında Charlie'yle beraber konuşan dinozorların olduğu bir film izliyordu.

Koridorda sifon sesi ve Tommy'nin yürüme desteğiyle yatak odasına geçtiğini duydum. "İyi geceler hanımlar," diye seslendi, istemeden tüylerim diken diken oldu. Eve geldiğimden beri tuhaf davranıyordu, dalgın ve dikkati dağınıktı, önce beni dava konusunda sorgulamış sonra ilgisini kaybetmişti. İkimiz de cesetten bahsetmemiştik ama ikazı gördüğüne emindim.

Vanessa koridorda yürüyüp "Hazırlanmana yardım etmemi ister misin?" diye seslendi.

"Hayır," dedi Tommy. "Ben iyiyim, Ness. Kendi başıma bir şeyler yapmaya tekrar başlamam gerek."

Vanessa kollarını kavuşturdu. "Hayır, işleri ağırdan almalısın."

"Şarabının tadını çıkar tatlım," dedi monoton bir sesle.

Bana dönen Vanessa gözlerini devirdi ancak yüz ifadesinde endişe izleri görülüyordu. "Hiçbir şey söylenmiyor. Hadi."

Onu dışarıya kadar takip ettim. Sıcaklık düşmüştü ama hâlâ biraz ılıktı. Bir keseli sıçan yan taraftaki çitler boyunca hızla ilerleyip sesli bir şekilde bir ağaca tırmandı. Vanessa masanın altına eğilip idrisotu kokulu bir mum yaktı. "Yılın bu zamanında sivrisinekler fena oluyor," dedi, saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sprey ister misin?"

"Gerek yok." Kot ceketimin kollarını bileklerime kadar indirdim ve bacaklarımı sandalyede kıvırdım.

Karşıdaki yere çökerek bir yudum şarabın tadını çıkardı. "Tanrım, çok yorgunum!" Esneyip ağzını kapadı, ardından güldü. "Kusura bakma."

Sıcaklığı, açık biri olduğu izlenimini veriyordu ama tedbirlerini fark etmeye başlıyordum. Simon'ın haklı olup olmadığını düşündüm. Belki Vanessa bir şey söylemiyor, gizliyordu.

"Umarım Ben sorun olmuyordur. O yaştaki bir oğlana bakmak insanın sistemini şoka sokabiliyor," dedim.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Küçük enerji topları gibiler, değil mi?" Yine güldü. "Güzel bir şok," diye ısrar etti. "İkiniz için de kolay bir dönem olmadığını biliyorum ama burada olması çok hoşuma gidiyor. İkinizin de öyle. Sürekli iki kişi kaldıktan sonra hoş bir değişiklik oldu."

"Ben burayı seviyor gibi görünüyor." Durakladım. "Ama belki sadece kendime öyle diyorumdur."

"Gemma..." diye başladı Vanessa ancak dudağını ısırdı.

Başımı soru sorar gibi eğdim.

"Ben bugün Jodie'yi arayıp arayamayacağını sordu. Üvey annesi sanırım?" Bana endişeyle baktı. "Numarayı ezbere biliyordu. Ben de sorun değil dedim. Aramasını sorun etmeyeceğini varsaydım."

Kalbim göğsümde deli gibi attı. "Hayır, tabii ki sorun olmaz. Son iki yıldır onunla yaşıyordu." Suyu o kadar hızlı içtim ki yanlış yere gitti. "İyi bir kadındır," diyebildim boğuk bir sesle.

"Uzun konuşmadılar ama sana söylememi istemediğini hissettim. Senden saklamanın doğru olacağını düşünmüyorum."

İçeri göz attım. Ben ekranı işaret ederek Charlie'ye bir şeyler söylüyordu.

"Jodie'yle konuşmasını istemiyor *değilim*," dedim yavaşça. "Muhtemelen onunla bizzat konuşmalıyım."

"Ne yazık ki gerçekten önemli şeyler sözkonusu olunca değişmez kurallar olamıyor."

Bavulun dibinde gömülü hamilelik testini düşündüm. "Doğru." Altıma aldığım bacağımı değiştirip bakışlarımı tekrar Vanessa'ya çevirdim. "Tommy'nin kazası çok korkutucu olmalı. Birisi onu hastaneye senin götürdüğünden bahsetmişti."

Şarabından bir yudum daha aldı. "Evet, korkunçtu. Aradığında ciddi bir şey yokmuş gibi konuştu ama oraya vardığımda deliye döndüm. Çok fazla kan vardı."

"Ama ambulansı aramadın mı?"

"Şey, istedim... ama Tommy'nin nasıl olduğunu biliyorsun. Sorun olmadığı konusunda ısrar etti ve tabii burada ambulans beklemek şehirdeki gibi değildir. İnsanlar çare bulmaya teşvik

edilir." Bunu fazla resmi bir şekilde, onu yargıladığımı hissetmiş gibi söylemişti.

"Ama sonunda onu Fairhaven'daki hastaneye götürdün değil mi, Byron'a değil."

Tuhaf, küçük bir kahkaha attı. "Dediğim gibi, Tommy hastaneye gitmeye ihtiyacı olduğunu bile düşünmedi! Byron'a kadar götürmeme hayatta izin vermezdi. Olduğundan kötü gözüktüğünü ve insanları Abbey'yi aramaktan alıkoymak istemediğini söyledi. O yüzden buraya geldik. Onu elimden geldiğince temizledim. Sonunda kontrol ettirmesi konusunda ısrar ettim; doktor tavsiyesi olmadan uyumasını istemedim."

"Doğru."

Üst üste attığı bacaklarını indirip gömleğiyle oynadı. "Neyse, iyi olmasına memnunum."

"Evet, kulağa çok daha kötü olabilirmiş gibi geliyor. Yoldan çıkmasına bir kanguru mu yol açtı?"

Gülerek ellerini bacaklarına vurdu. "Evet. O kadar şeyin arasında. Tommy onlardan nefret eder."

Bir süre konuşmadan oturduk, böceklerin seslerini dinledik.

"Hep Fairhaven'da mı yaşadınız?" diye sordum.

"Tommy yaşadı. Ben Brisbane'de doğdum ve yirmi yaşına kadar orada kaldım. Tommy orada eğitim alırken tanıştık ve olaylar gelişti."

"Kalbini mi çaldı?"

Bir daha güldü, yüzünün rengi normale dönüyordu. "Sanırım öyle. Bir yıl içinde buraya taşındım."

Sorgu moduna girdiğimi fark edip ses tonumu hafifçe yumuşattım. "Hiç başka bir yerde yaşamayı düşündün mü?"

"Sayılmaz. Tommy hep buranın karakolunu yönetmek istedi. Büyük yerlerdeki karmaşaları sevmiyor. Sonra dokuz yıl kadar önce bir önceki başkomiser beklenmedik bir anda işi bıraktı ve Tommy'ye şans verildi. Artık gidemeyiz. Henüz fark etmediysen söyleyeyim, Tommy bildiğini okuyan biridir."

"Kayıp gençlerin davası mıydı? İnternette okumuştum."

"Evet." İç çekti. "Greg ve Sally. İki yıl Sally'ye öğretmenlik yaptım, mükemmeldi. Annesiyle babası hâlâ burada yaşıyor, kasabada hayalet gibi geziyorlar. Bir ihtimal geri döner diye gidemiyorlar sanırım. Eskiden sürekli buraya gelip Tommy'yle konuşurlardı, onun için bayağı kötüydü."

"Bilmemek hep berbattır," dedim. "İnsanı yok eder. Abbey'nin başına da gelmesini istemiyorum."

"Evet," diye mırıldandı Vanessa.

"Soruşturma kararını okudum. Greg büyük olasılıkla Sally'yi öldürüp kasabadan kaçmış."

"Tommy asla buna inanmadı," dedi Vanessa. "Bu konuda çok kez başkomiserle tartıştı. Davada hiç aynı fikirde değillerdi."

"Tommy ikisinin de başına bir şey geldiğini mi düşündü?"

Vanessa kararsızlıkla başını salladı. "Hiç izlerine rastlanmadı ve Greg'in arabası gitmişti, insanlar o yüzden birlikte kasabadan ayrıldıklarını söylediler. Aylar sonra Broome ve hatta Adelaide gibi yerlerde görüldükleri bildirildi ama Tommy sahte olduklarını düşündü. Eşyalarından hiçbiri kaybolmamıştı ve Sally'nin bir sonraki hafta kız kardeşinin nedimesi olması gerekiyordu. Ailesi öyle isteyerek gitmeyeceği konusunda çok kararlıydı."

"Sence ne oldu?"

"Kesinlikle başlarına bir şey geldi. Çalılıklarda saklanan bir seri katil olduğuna dair dedikodular var." Vanessa başını kaldırıp küçük hilal şeklindeki aya baktı. "Sally'nin kız kardeşinin düğün gününde kaybolmasından daha akla yatkın geliyor."

"Tommy'nin aklında şüphe var mıydı?"

"O dava neredeyse ekibi paramparça etti. Basınla çok uğraştılar. Tommy eski komiseriyle atıştı, o kontrole geçene kadar dosya çözülmemiş vaka haline geldi. Her şey çok üstüne geldi, kendinden şüphe duydu. O zamanlar sağlık sorunları ve üstünde de çok baskı vardı. Karakolun kontrolünde olduğu ilk yıllar onun için

çok zordu." Sesindeki bir şey o yılların kendisi için de zor geçtiğini ele veriyordu.

"Diğer komiser neden ayrıldı?"

"Hiç söylemedi ama bence Fairhaven'dan bıktı. Hem emlak geliştirme projeleri yöneten varlıklı bir aileden geliyordu. Son duyduğumda eyaletler arası çalışıyordu." Vanessa bardağının etrafındaki döküntüleri karıştırdı. "Sence Abbey öldü mü?"

"Emin değilim. Cumartesi gecesi öldürülmüş olma ihtimali yüksek."

Vanessa başını salladı, dudağı sıkı bir çizgi halini aldı. "Söylemem aptalca biliyorum ama sanki zavallı kız başından beri lanetliydi."

"Hiç Abbey'ye öğretmenlik yaptın mı?"

"Hayır ama her cumartesi süpermarkette bana hizmet ederdi. İyi bir kız gibi görünürdü, terbiyeliydi. Ve o hoş teni, uzun, koyu renk saçlarıyla çok güzeldi." Dudaklarını büzdü. "Muhtemelen babasından aldığı tek güzel şeydir." Parmak uçlarıyla boş şarap kadehini masanın ahşap yüzeyine doğru itti. "Clarklar konusunda ihbar gelince Tommy hep bana söylerdi ve ben de bir sonraki hafta süpermarkette onu kontrol ederdim." Hırkasını iyice bedenine sardı. "Pek çok insan Daniel'a aptal der geçer," dedi. "Ama yalnızca tehlikelidir. İnsan içinde kabadır tabii ve sinirlidir ama sadece başkaları yokken şiddet uygulaması tuhaf. Aptal değil. Tommy onu hapse atmaya can atıyor, biliyorum ve umarım bu Rick olayı onunla son bulur."

Vanessa fazlasıyla savunmasız görünüyordu. Tommy'nin kazası hakkında söylediğinden fazlası olup olmadığını sormak istiyordum, dilimin ucundaydı ancak dakikalar geçti. Sivrisinek vızıltıları kaşıntıyı tetikliyordu, rahatlayamıyordum. Pencereden çocukların filminin bittiğini gördüm.

"Charlie'yi eve götürmemiz gerekir mi?" diye sordum Vanessa'ya. Ayağa kalktım, birden perdeler kapalı halde pencerenin arkasında olmak istemiştim.

BELONGS TO KAKTÜSBEM

Vanessa ileri doğru eğilip koltukta yayılmış iki oğlana göz attı. "Charlie'nin annesine kalabileceğini söyledim. İyi anlaşıyorlar, değil mi? Öyle olacağını tahmin etmiştim. Charlie'nin daha büyük bir ablası var ama üniversite için Sidney'e taşındığından şu anda tek çocuk gibi."

"Çocuklarla aran çok iyi," dedim çekinerek, bir zamanlar çocuk isteyip istemediğini merak ediyordum.

Memnun olmuş gibi göründü. "Otuz yıl öğretmenlik yapınca böyle oluyor."

Gülümsedim. "Belki daha çok insan ebeveyn olmadan önce öğretmenlik yapmalı."

"Çözeceksin Gemma. Ya da üstesinden geleceksin. İnsanlar çocukları bin tane farklı yöntemle büyütür ve çoğunun ellerinden geleni yaptığını düşünüyorum. Sen ve eski kocan şimdiye dek Ben'i iyi yetiştirmişsiniz. Harika bir çocuk."

"Biliyorum," diye cevap verdim, omuzlarımı arkaya attım. Ben'in uykulu bir şekilde Charlie'nin söylediğine gülmesini görmek için baktığım pencerede kendi yansımam gözüme çarptı. "Ben de ondan korkuyorum. Artık yalnızım ve onu dolduran kişi olmak istemiyorum."

Ben'i yatağa yatırıp en sonunda Jonesy'yi aradım.

"Öylece ortalıktan kaybolamazsın Gemma," dedi ters ters. "Endişeleniyorum."

"Ben iyiyim, cidden."

"İyi değilsin, lanet bir cinayet soruşturmasında *ve* bir de kayıp davasında çalışıyorsun."

"Biliyorsun ki ancak böyle mutluluğa ulaşıyorum," diye şaka yaptım.

Jonesy boğazını temizledi, hassas bir şey olduğunu işaret ediyordu. "Gemma, Tommy bana sıçandan bahsetti. Sanırım bana söylemeyi planlamıyordun?"

"Aslında evet," dedim sertçe. "Böyle konuşmalardan kaçınmayı umuyordum."

Sessizce homurdandı. "Seni gitmekten vazgeçirmeliydim."

"Bunun işe yaramayacağını ikimiz de biliyoruz. Hem bence Ben burayı seviyor."

"Küçüğün iyi olmasına sevindim ama aynı zamanda senin için endişeleniyorum."

"Tommy'yi ne kadar iyi tanıyorsun?"

"O kadar değil. Birlikte bir ders aldık, iyi anlaştık, sonra da irtibatta kaldık. Lucy'yle bir kere Fairhaven'da tatile gitmiştik ama yıllar önceydi. Onu ne zamandır görmedim... En az beş yıl falan olmalı. Sen nasıl buldun? Umarım yaşlı herif hükümranlık yapmıyordur."

"Okuması biraz zor biri," dedim, sorudan uzak durarak.

"Zor olduğunu tahmin ediyorum. Bayağı eski kafalıdır. Yakın zaman önce sağlık problemleri oluştuğunu duydum. Yanında Vanessa olduğu için çok şanslı; kadın azize gibi."

"Evet, Ben'e de çok iyi davranıyor."

"İkimiz de uyusak iyi olur," dedi Jonesy esneyerek. "Son zamanlarda zor anlar geçirdiğini unutma Gemma ve senin yarım hızın çoğu insanın turbosu olsa da bir sınırın olduğunu kabul etmekte hiçbir sakınca yok. O yüzden kendi sınırına ulaşırsan bana haber vereceğine söz ver."

Komodinin üzerindeki buruşuk eczane poşetine baktım, iki mavi çizgi plastik pencerenin altında parlıyordu.

"Söz veriyorum."

BELONGS TO KAKTÜSBEN

KAYBOLUŞUNUN BEŞİNCİ GÜNÜ




BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Perşembe, 14 Nisan

06.16

Bir beklenti hissiyle uyandım; adli tıp ekibini taşınabilir lambalarıyla çalılıktaki çürüyen insan kalıntılarını köşe bucak ararken hayal ettim.

Telefonumu almak için Ben'in üzerinden uzandım.

Tran'den bir mesaj gelmişti: *O değil. İki hafta önce kayıp olduğu bildirilen Evans Head'den bir çocuk. Dale Marx. Muhtemel bağlantılar üzerinde çalışıyoruz ama şimdiye kadar bir şey bulamadık.*

Telefonu göğsüme bırakıp tavana baktım, tuttuğumu bilmediğim nefesi verdim. Abbey değildi. Hâlâ elimizde bir şey yoktu ama en azından dışarılarda bir yerlerde olma ihtimali vardı.

Ben ve Vanessa'yla kahvaltı yaptım. Tommy de erkenciydi ama kahvaltı yapmak istemiyordu, öylece masanın ucunda oturmuş donuk gözleriyle iPad'ine bakıyordu.

Arabamı karakola doğru sürerken Vanessa'yla konuşmamızdan kısımlar birden aklıma geldi. Kapanmamış dosyanın ele alınmasıyla ilgili bir sorun olduğu kesindi, Tommy'yi okumak zordu ama Simon'ın bahsettiği komplo teorilerine de ikna olamıyordum.

Vardiyalarını değiştirmek üzere olan yedek ast memurlar Tim ve Kylie'ye günaydın dedim.

De Luca zinde bir halde geldi, elinde Robert Weston'ın etkileyici dosyası vardı. On dokuz yaşındaydı, hukuk fakültesine kaydolduğu üniversiteye bir yıl ara vermişti. Sabıkası yoktu ama

BELONGS TO KAKTUSBEAM

De Luca İngiltere'deki bir dedektifi bulup ondan ilginç bir şey öğrenmişti: Robert'ın bir barın dışında ona saldırıp kolunu kıran bir adamın aleyhinde ifade vermek için kasımda mahkemeye gitmesi gerekiyordu. De Luca'nın konuştuğu dedektif, Robert'ın saldıran kişinin kız arkadaşını taciz ettiği için saldırıya uğradığını düşünüyordu. O kız arkadaş da ifade verecekti ve Robert'ın gönderdiği nahoş mesajları delil olarak sunacaktı.

"Birleşik Krallık polisleri Weston'ın tam bir baş belası olduğunu düşünüyor. Takipçi bir sapıkmış." De Luca bana birkaç çıktı uzattı: Pasaportunun fotokopisi, sosyal medyadan birkaç ekran görüntüsü ve birlikte seyahat ettiği üç erkeğin fotoğrafları."

"Aferin," dedim.

"Onu teşhis eden sendin," dedi ilgisizce.

Gözlerimiz buluştu ve bir kez daha farkında olmadan içine girdiğim savaşı anlamaya çalıştım.

"Biz ekibiz," dedim ve gözlerini hafifçe devirdiğini hissettim.

Üç genç polise gün için planladığım programı anlattım: Grange, Doktor Eric Sheffield'la konuşup Abbey'nin son zamanlarda doktora gidip gitmediğini ya da randevu alıp almadığını anlamak üzere hastaneye gidecekti. Lane ve De Luca partideki çocuklardan birkaçıyla daha konuşacaktı. Bense dokuzda William, James ve Miles'la buluşmadan önce Dot'ı görebilmek için karavan parkına gidecektim.

Diğerleri toplantı odasından çıkarken hepsine veda ettim, sonra sisteme girerek Gregory Ng/Sally Lucher dava dosyasını yazanlara baktım.

Vanessa'nın anlattığı, dosyayı yöneten başkomiser Stuart Klein'dı. Onu internette araştırdığımda emekli olmasını detaylıca anlatan Simon'a ait bir yazı buldum. Makaleye göre adam ailevi sebeplerden ötürü taşınmayı planlıyor ve Sidney'deki yeni kariyeri için sabırsızlanıyordu.

O zamanlar Fairhaven'daki tek memur olan Janet Rixon, kıdemli bir çavuş olan Tommy'ye rapor veriyordu. Google aramama

göre Janet şu anda Evans Head'de kocasıyla birlikte tüplü dalış işletmesi yönetiyordu. İnternet sitelerinde kısa bir biyografisi ve fotoğrafı vardı. Kadın kırklarında görünüyordu, dostane, yuvarlak bir yüzü vardı; saçları kısa ve sarıydı. Sitede dolanırken dalış paketlerinin fiyatlarını görünce şoka uğradım.

Henüz çok erken olduğunu bilmeme rağmen Janet'ın ofis numarasını aradım. Neşeli bir ses kaydı günlük dalış seanslarının sabah altıda başladığını ve telefonla bilgi almak için akşam dört ve yedi arasında aramam gerektiğini söyledi.

"Lanet olsun," dedim boş odaya.

Beyaz tahtada hayalet gibi versiyonumu gördüm ve kendime kızgın bir bakış attım. Zaten ne bekliyordum ki? Janet'ın bana dokuz yıllık bir kapanmamış davayı anlatıp bir şekilde Abbey'yi bulmaya yardım edeceğini mi? Fazla geçmişe takıldığımı, eski ipuçları yüzünden dikkatimin dağıldığını hissettim. Bunu yapmaya her daim meyilliydim çünkü önümdekilerle mücadele etmekten daha kolaydı. Janet'ın numarasına telefonumu ekledikten sonra eşyalarımı topladım, uzuvlarım ağırlaşmıştı sanki.

Arabaya binip hızlıca Mac'e bir mesaj daha attım; ona haber vermememin suçunu iş yüküme ve iyi huylu bir virüse attım. Kişisel telefonumu kapatarak torpido gözüne koydum.

Kısa yolda ilerlerken vücudum gergindi. Ben bu sabah sessizdi, tüm hafta boyunca olmadığı kadar içine dönüktü ve onu veda etmek için öperken gözyaşlarımı tutmak zorunda kalmıştım. Bir yudum daha su içip bugün en azından midem dışarı çıkacakmış gibi hissetmediğime mutlu oldum.

Resepsiyona doğru yürürken karavan parkının üstünde uzanan okaliptüslerdeki kuşlar heyecanla sohbet ediyorlardı. Kate Morse telefondaydı, bana susturumuş gibi bakınca elimi sallayıp ortak alana çıktım. Lağımın pis kokusu gitmiş, yerini pastırma kokusu almıştı. Havuz çitine asılmış portatif radyoda bir Katy Perry şarkısı çalıyordu. Cılız bir genç onu suya atma numarası yaparken küçük bir kız keyifle bağırdı. Birkaç yaşlı kadın şezlong-

lara uzanmıştı, kösele gibi tenleri parlıyordu. Acayip şapkalı iki adam metal aletlerle barbeküye saldırıyor, siyah pisliği bir kovaya boşaltıyordu.

Yoldan aşağı doğru yürüdüm, tarlalar ve ortak çamaşırlıkla banyolar dikkatimi çekti. Banyoların diğer tarafında ek yapılarla donatılmış bir sıra kalıcı karavan duruyordu, ilerilerinde çadırlarla dolu çimler ve tek tük elektrik direklerinin yeni misafirlere nerelerde duracaklarını gösterdiği minibüsten karavanlar vardı.

Bir anne ve Ben'in yaşlarında bir oğlan banyodan çıktı. Oğlanın saçı öyle açık sarıydı ki neredeyse beyaz görünüyordu, yüzündeki benek benek güneş yanıkları Vanessa'nın Ben'e gün boyunca krem sürmeye devam ettiğini kontrol etmemi telkin ediyordu. Arkalarına geçmeden önce anneyle nazikçe birbirimize gülümsedik, annesi sörf kıyafetini giymesi konusunda uyarırken oğlanın dar omuzlarının derisinin altından gözükmesini izledim.

Batı taraftaki kulübelere doğru yöneldim. Karşıma altısı kapalı biri aralık yedi kapı çıktı; çok geçmeden içeride temizlik yapılmadığını, bir çiftin banka hesabındaki paranın birden kaybolması hakkında tartıştıklarını anladım.

Kulübenin yanındaki kapı temizlik arabasıyla desteklenmişti ama içeride telaşla dolaşan kadın Dot değildi. Bana adının Joy olduğunu ve Dot'ın çamaşır odasında olabileceğini söyleyen kızıl saçlı, neşeli biriydi. "Kızı duyunca çok üzüldüm," dedi Joy, lastikli çarşafı düzeltirken. "Ve o oğlan için de. Bana genç çiftin kaybolduşunu hatırlattı; o zaman da kasabada aynı korkunç his vardı. Sanki şeytan ziyarete gelmiş gibi. Zavallı kızın nerede olduğuna dair bir şey var mı?"

"Bunu gerçekten konuşamam," dedim özür diler gibi. "Bugün Dot'la konuştunuz mu?"

Joy dirseklerini büküp ellerini dolgun kalçalarına koydu. "Her zamanki gibi. Selam verdim ve kızı için üzgün olduğumu söyledim. Dot çok konuşkan değildir gerçi ama bence bu anlaşılabilir."

Çıkardığı çarşafları kaldırıp çamaşır sepetine attı. "Hem böyle bir konu hakkında ne diyebilirsin ki? Yalnızca dua edilebilir."

Joy'a teşekkür edip çamaşırlığa gittim. Tek bir ışık küresi, yapay bir güzel koku ve kumaş tiftiğiyle dolu karanlık odayı aydınlatmaya çalışıyordu. Dot'a seslenip onu bulmak için yanlardaki odaları ararken pır pır eden çamaşır makinelerinin heybetli yüzleri bana bakıyordu. Tam dışarı çıkmak için arkamı dönmüşken kapı eşiğinde belirdi; bir elinde kova, diğerinde paspas olan kamburlaşmış gölgesi göründü.

"Ah!" Elleri hızla boğazına gitti.

"Merhaba, Dot. Geçen gün görüşmüştük, hatırlıyor musun? Dedektif Woodstock ben. Çalışırken böyle karşına çıktığım için üzgünüm ama seninle yalnız konuşmak istiyordum."

Şaşkınlığını atıp lavaboya doğru gitti, temizlik aletlerini yerlerine yerleştirip yüzüme baktı. Göğsü sabit bir hırıltıyla inip kalkıyordu.

"İşe bugün mü döndün?" diye sordum, konuşmayı rahatlatmaya çalışarak. Gerçeği kabul edecek cesareti bulacağı kişi olmak için yanıp tutuşuyordum. Nicki'nin annesi Deirdre'yle hiç iletişim kuramamıştım. Nihayetinde bana kendini açacak, kocasının söylediğinden daha fazlasını bildiğinden şüphelendiğini söyleyecek kadar güvenmemişti.

Bol tişörtünün ucuyla oynarken Dot'ın başı aşağı yukarı hareket etti. "Evet. Paraya ihtiyacımız var."

"Daniel ne iş yapıyordu?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Tamircidir ama dükkânı kapandığı için bu aralar ufak tefek işler yapıyor. İşsizlik yardımı da alıyoruz."

"Zor olmalı," dedim, bana neden kızını sormadığını merak etmiştim.

Ağır ağır iç çekti ve omuz silkti. Bitkin görünüyordu.

"Dot, üzgünüm ama hâlâ Abbey'den iz yok."

"Evet." Elleri titriyordu.

"Kızını bulmak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Evet." Gözlerini yere eğdi.

"Sana bazı sorular sormak istiyorum."

"Zaten sormuştunuz."

"Bazen üzerlerinden geçmek iyi oluyor. Bazen insanlar bazı şeyleri farklı hatırlıyorlar."

Çenesini tarafsız olduğunu belli eder gibi çıkardı ama gözlerime bakmadı.

"Cumartesi akşamı Abbey gittikten sonra Daniel'la birlikte evde mi kaldınız?"

"Evet."

"Ve Daniel tüm gece boyunca evde miydi?"

"Başka nerede olacaktı?"

"Emin olmamız önemli."

"Sabah erken kalkmıştı," dedi bir süre sonra. "Abbey'nin kaybolduğunu fark eden oydu. Odasında olmadığını ve yatağının bozulmadığını gördü."

"Ve gece boyunca eve dönmediğine eminsin?"

"Uyuyordum," dedi sertçe. "Ama bir şey duymadım."

"Ve Daniel pazartesi sabahı kesinlikle evdeydi, öyle mi?" diye sordum daha kesin bir şekilde. "Altı sularında?"

"Evet," dedi titrek sesle.

"Daniel'la Abbey cumartesi akşamı tartıştı, değil mi?"

Dot burnunu sildi ve omzunu kaşıdı, gözleri benden başka her yere bakıyordu. "Hep tartışırlardı, önemsiz bir şeydi."

"Bence önemliydi. Birkaç kişi epey hararetli bir tartışma olduğunu, belki normalden de kötü olduğunu söyledi."

Başı aniden kalktı, gözleri parıldadı. "Son zamanlarda Abbey'ye ne oldu bilmiyorum. Sinirliydi, babasına karşılık veriyordu, oluruna bırak diye yalvarsam da dinlemiyordu." Gözlerinden yaşlar döküldü. "Ona vurdu."

"Abbey, Daniel'a mı vurdu?"

Çenesini sinirle sıkarken başını salladı, yüzünden yaşlar akıyordu. "Onu böyle tahrik etmemesi gerektiğini çok iyi biliyor."

BELONGS TO KAKTUSERA

"Daniel ne yaptı?"

Konuşmadan önce hafifçe sarsıldı. "Çok sinirlendi, Abbey de çıktı gitti." Sesi titredi, yüzündeki yaşları sildi. "Daniel içmeye başladı."

"Dot, o gece daha sonra Daniel'ın Abbey'ye bir şey yapma ihtimali var mı? Kendisine tepki gösterdikten sonra hak ettiğini düşünmüş olabilir."

Sırtını dikleştirip sesli bir şekilde burnunu çekti; itiraf vaktinin bittiği kesindi. "Nasıl yapsın ki? Tüm akşam boyunca benimle evdeydi." Kovayı lavaboya koyup musluğu açtı. "Kulübelere dönmem lazım," dedi, akan suyun arasından. "Kate bana iki kat ödeme yapmaz, temizlemem gereken bir sürü oda var."

"Dot, bırak sana yardım edeyim. Daniel bir şey yaptıysa seni ve çocuklarını korumaya yardım edebilirim. Güvende olursunuz."

Hem küçümser gibi hem de öfkeyle bana baktı, kemikleri beyazlaşmış elleriyle paspası tutuyordu. "Kocam asabidir, bunu herkes bilir ama ailesini sever."

"Bazen bu yeterli olmuyor. Yalnızca seçeneğin olduğunu bilmeni istiyorum. Güvende hissetmeni istiyorum."

"Öyle mi? Belki seçenek falan istemiyorumdur. Herkes benim için en iyisini bildiğini sanıyor." Durup kesin bir şekilde devam etti; "Daniel cumartesi akşamı ve pazartesi sabahı benimle evdeydi." Sesi fısıltıya dönüştü ve dudakları titredi. "Tek istediğimiz kızımızın dönmesi."

"Raporları okudum, Dot. Abbey eve dönse bile Daniel'ın gözü kararınca ne olduğunu biliyorum. Buna katlanmak zorunda değilsin."

"Yalnız bırak beni," diye tersledi, elleri kulaklarının etrafında durdu. "Yardımını istemiyorum."

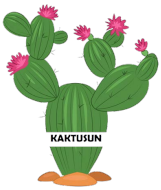
"Tamam," dedim geri çekilerek. "Tamam Dot. Gidiyorum." Loş ışığın vurduğu duvardaki gölgesini, ağır kovayla cebelleşmesini izlerken içim boşalmış gibi hissettim. "Bir soru daha sorup gideceğim."

"Neymiş?" dedi bıkkınlık içinde, bir kaşını kaldırmıştı ve şans verilse olabileceği kadının izlerini gördüm.

"Abbey'nin bisikleti. Kendisine Daniel'ın aldığını söylemiş. İstediği bir şey miydi? Bir hayli pahalı herhalde."

Dot'ın kafası karışmış gibiydi. "Daniel o bisikletten nefret ederdi. O almadı, Abbey aldı."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM



Perşembe, 14 Nisan

09.08

Saat dokuza gelmek üzereyken ortak alanda William Mayne ve arkadaşlarını bekledim, o sırada Kate'in listesindeki iki cep telefonu numarasını birkaç defa aradım. Sonra sinirlenip Lane'in numarasını çevirdim. "Gelmediler," dedim, bir ağacın gölgesine adım attım.

"Onlara dokuzda seninle buluşmalarını söyledim," diyerek doğruladı. "Belki hâlâ uyuyorlardır."

"Belki." İç çektim. "Kate'i kontrol edeyim. Ayrıca az önce Dot Clark'la konuştum. Bisikleti Abbey'nin aldığını söyledi. Belli ki Daniel'ın alakası yokmuş."

"Bu tuhaf işte," dedi Lane.

"Acaba neden sana Daniel'ın aldığını söyledi."

"Hiç bilmiyorum." Sesi şaşkın geliyordu.

"Burada değiller," dedi Kate, telefonu kapatır kapatmaz karşıma çıktı. "Yarım saat kadar önce plaja gittiklerini gördüm. Sörf tahtaları yanlarındaydı. Onları suçlayamam, bugün dalga harika."

Öfke içinde arabaya koştum, bir yandan da yine William'ın numarasını arıyordum. Arabayı plaja doğru çevirdiğimde Grange aradı. "Evet," diye tersledim, bugün onun sarsaklıklarıyla uğraşacak sabrım yoktu.

"Hastanedeyim ama Doktor Eric hasta bilgilerini vermeyi pek istemiyor."

"Tanrı aşkına," diye haykırdım. "Rick öldü, Abbey ise kayıp."

"Evet, biliyorum ama yine de profesyonelce olmadığını..."

"On dakikaya gelirim," dedim ters ters. "Zaten Doktor Sheffield'la konuşmak istiyordum." Telefonu kapattım.

Hastanenin otomatik kapıları açıldı ve içeriden Meg Jarvis çıktı.

"Merhaba," dedim.

Bakışları keskinleşti ve bir adım geri attı, cüppe benzeri kıyafetleri uçuştu; yüzünden panik okunuyordu.

"Meg? Sana rastladığıma sevindim."

Kapılar zorla kapanmaya çalıştı, tuhaf bir şekilde titredi. Meg bana öylece baktı, puslu gözleri fazlasıyla telaşlıydı.

"Geçen sabah plajda bana söylediklerinle ilgili konuşmak isterim. Karakola gelmek ister misin? Ya da istersen başka bir yerde görüşebiliriz."

"Üzgünüm, seni tanımıyorum," diye mırıldandı.

Beni itip geçerken "Bekle," diye seslendim. "Meg, lütfen!"

Benden hızla uzaklaşarak Gordonların evlerinin olduğu yöne ilerledi.

"Dedektif Woodstock."

Dönünce Doktor Eric Sheffield'ın elini bana doğru uzattığını gördüm.

"Meg Jarvis'le siz mi ilgileniyorsunuz?" dedim. "Hastanız mı?"

"Meg'i tanırım," diye cevap verdi diplomatik bir şekilde, ayaklarının üstünde sallandı. Özel dikim şort ve resmi bir gömlek giymişti, yanık bacaklarındaki kaslar şişkindi.

"Burada ne yapıyordu?"

Gülümsediğinde neredeyse mavi olacak kadar beyaz dişleri ortaya çıktı. "Görüyorum ki gecikmeden gizli hasta muhabbetlerine giriyoruz." Kolumu tuttu. "Böyle gelin, Damon burada." Eric hızla yürüdü ve kolumu gereğinden fazla sıkı tuttu. Kendimi çekip kurtardım, onu takip ederken simli yeşil far sürmüş minyon

BELONGS TO KAKTUSBEAM

bir hemşirenin telefonla konuştuğu resepsiyonun önünden geçtim, sonra küçük bir ofise vardım. Grange kolsuz bej rengi oturağı olan bir sandalyeye ilişmişti.

Eric masanın etrafından dolanıp kendini lüks deri ofis sandalyesine bıraktı, onu öne doğru itti. Esmerleşmiş parmaklarıyla piramit şekli yaptı. "Sizinle doğru dürüst tanışmak güzel, Dedektif Woodstock. Bu hafta gelip kendimi tanıtmak istedim ancak burada meşguldüm ve eşim Tara'ya salonda çıkan bazı sorunlarda yardım etmem gerekti. Ayrıca," saatini kontrol etti, "iki günlük iznime yedi saat kaldı. Paskalya çılgınlığı başlamadan önce en büyük oğlumu kampa götüreceğim."

"Hastaneyi siz mi yönetiyorsunuz?"

"Evet. Beş yıl boyunca burada çalıştım ama sadece pratisyen hekimdim, hep daha önemli bir şeyler yapma niyetindeydim. Bir süre bir devlet hastanesinin inşa edileceği konuşuldu, ben yeşil ışık yakılma ihtimalini bilmiyordum tabii. Annem on yıl önce öldü ve bir anda yeterli varlığım oldu, böylece boş hayaller gerçeğe dönüştü. Giderleri çok fazla, o yüzden umarım değer."

"Kaç tane yatağınız var?"

"Yalnızca on ama daha fazlasına yerimiz var. İşimiz yazları ve okul tatillerinde artıyor, tahmin edeceğiniz gibi bir sürü hasta geliyor. Şu anda çalışan üç pratisyen hekim var. Doğum ve yüksek riskli ameliyatlar yapamıyoruz ama sadece şimdilik. Büyük hayallerim var." Gülümsedi. "Turist sayısı artıyor, bu da işimize yarıyor."

"Her şey kulağa olumlu geliyor... Ve pahalı," dedim. "Ama Memur Grange'in söylediği gibi yardımınıza ihtiyacımız var. Abbey Clark'ın kaybolmadan önce muayeneye geldiğini ya da randevu aldığını düşünüyoruz ve ne hakkında olduğunu anlamanın yardımcı olacağını düşünüyoruz. Bize söyleyeceğiniz her şeyden dolayı minnettarız."

Ellerini büküp masaya yerleştirdi. "Evet ve çoktan açıkladığım gibi bu konuda kesinlikle yorum yapmayacağım. Gizli bir bilgi ve izninizin olmadığına neredeyse eminim."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Buraya hasta olarak geldiğini doğrulayabilir misiniz?"

"Çoğu Fairhaven sakini öyledir," diye yanıtladı Eric, düz bir şekilde. "En yakın pratisyen hekim otuz kilometre uzakta."

"Ya Rick Fletcher?"

Tereddüt eder gibi göründü. "Rick hiç burada muayene olmadı. Bunu onaylamakta bir sakınca görmüyorum. Zinde ve sağlıklı genç erkekler benden vebalıymışım gibi kaçarlar."

"Ama zinde ve sağlıklı kadınlar kaçmazlar mı?"

"Yorum yok."

Gözlerimiz buluştu, gözlüğün arkasındaki koyu renk gözleri sabitti. "Hiç Abbey Clark'ın istismardan kaynaklandığından şüphelendiğiniz bir yarasını tedavi etmediğinizi varsayıyorum?"

İç çekti. "Herkes gibi ben de dedikoduları duydum ama hayır, hiç bildirmek zorunda hissetmedim."

"Genç kızlar yalnızca çok az sayıda sebepten doktor tavsiyesi alırlar." Onları parmaklarımla saydım: "Hamilelik, doğum kontrol, cinsel hastalıklar ve ruh sağlığı. Abbey'ye kaybolduğu sıralarda neler olduğuna dair seçenekleri azaltırsak çok iyi olur."

Bir bana bir de Grange'e baktı. "Üzgünüm, Dedektif Woodstock; Abbey'nin yerini bulmayı her şeyden çok istiyorum ve can sıkıcı olduğunu anlıyorum ama daha önce böyle bir durumla karşılaşmıştım. Damon'a söylediğim gibi, tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyorum. Bu topluluğun bana ve çalışanlarıma güvenmesi çok önemli. İzin çıkarırsanız veya yakında soruşturma başlarsa tekrar gözden geçirebilirim."

Bir süre birbirimizin gözlerine baktık. Sözünden dönmeyeceğini biliyordum ve ne kadar sinirlensem de yerinde olsam aynı şekilde davranacağımın farkındaydım.

"Aiden Fletcher sizin için çalışıyor," dedim, konuyu değiştirerek.

"Öyleydi. Başka bir iş yapmak istediğini söyledi; kardeşiyle sanırım. Ve Sidney'deki bir işten bahsetti."

"Bu sizi rahatsız etti mi?"

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Eric omuz silkti. "Hayır, hiç değil. Üç yıl sonra olunca mantıklı geliyor. Hem Aiden yerine birini ayarladığından hiç tereddüt etmedik."

"O kişinin adı ne?"

"Zach Dickson."

"Ve tam olarak ne yapıyor?"

"Aiden için görev tanımı zamanla değişti. Kantini işletmekle başladı. Yalnızca ziyaret saatleri olan akşam dörtle altı arasında açıktır ve şimdi bu işi okula giden birkaç çocuk hallediyor. Genel lojistiğin çoğunu kontrol etti. Atıkların bertarafı konusunda meclisle birlikte çalıştı, hatta bazı kamu ve sigorta anlaşmaları konusunda bana yardım etti. Zeki çocuktur. İşi işlevsel olarak tarif edilebilir."

"Uyuşturucu ilaçlara erişimi var mıydı?"

Eric ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Grange gerginlikle boğazını temizledi. "Hayır, elbette yoktu. Aiden salıları eczane teslimatıyla ilgilenirdi, şimdi bunu Zach yapıyor. Ama kayıtları ben kontrol ederim ve hepsine göz atarız. Malum sebeplerden epey sert bir sistemdir."

"Yani hepsini imzayla içeri alıp çıkarıyorsunuz?"

"Evet, hastaneye alınan her uyuşturucuyu ve ilacı imzayla alırım ve esas siparişlerimizle eşleşiyor mu diye kontrol ederim. Ardından imzalı makbuzu ilaç şirketine faksla yollarız." Eric'in telefonu cebinde titredi ve saatine baktı. "Bakın Dedektif Woodstock, hafta sonu geçince buraya gelirseniz size süreci gösterebilirim."

"Öyle yapabiliriz," dedim. "Ve bu sırada aklınıza hastanenizden bilginiz dışında uyuşturucu alındığı gelirse bana haber verin."

Eric bana duygusuzca baktı. "Peki."

Kapıyı açmak için yerinden kalktı, Grange bize eşlik etmesinden memnun görünüyordu.

"Tara bana Gordonlarda kaldığınızı söyledi," dedi Eric, sohbet eder gibi.

"Doğru," dedim sessizce, Grange'in duyabilecek mesafe olduğunun farkında olduğumdan.

"Tommy nasıl?" diye sordu Eric.

"Daha iyi görünüyor. Kazadan sonra onunla siz mi ilgilendiniz?"

Eric beni şaşırtarak güldü. "Gerçek bir kâbus hastadır."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Çok inatçıdır, eminim şimdiye kadar anlamışsınızdır."

Gülümsedim, buzların biraz olsun erimesine sevinmiştim. "Doktora hiç gitmeyeceğini söylediler."

"Doğru." Eric tereddüt eder gibi görünse de devam etti. "İyi ki yaptı ama. Çok iyi durumda değildi. Neyse, gerçekten acele etmem lazım. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Kapıdan dışarı çıkıp elimi uzattım.

"Soruşturmada iyi şanslar." Elimi sertçe sıkıp durdu.

"Ne oldu?"

"Son zamanlarda demir seviyenizi kontrol ettirdiniz mi?" İnceler gibi gözlerini üzerimde gezdirdi. "Kusura bakmayın, insanları ayakta teşhis etmek kötü bir alışkanlığımdır." Ellerini havaya kaldırdı. "Kendinize dikkat edin Dedektif, tamam mı?"

Kibirli ses tonu göğsümü sıkıştırdı. "Ayrıca pazartesi sabahı nerede olduğunuzu öğrenmem gerek. Yerinizi onaylayabilecek birileri var mı?"

Büzülü dudaklarının arasından nefes verdi ve kol kaslarını şişirerek kollarını kavuşturdu. "Gerçekten mi?"

"Evet, lütfen."

İç çekerek, "O sırada ailemle evdeydim, sonra evrak işleriyle uğraşmak için buraya geldim. Tara onaylayabilir," dedi.

"Evden ne zaman ayrıldınız?"

"Sabah altı civarında."

"Ve sizi burada gören oldu mu?"

"Emin değilim. Ancak kamera kayıtlarında görünüyordur; gerekirse kayıtları ayarlayıp size gönderebilirim."

"İyi olur, teşekkürler. Bildiğiniz, bize yardımcı olacak başka bir şey var mı?" diye sordum ondan uzaklaşırken. "Uyuşturucu ilaç siparişlerinizin kopyaları ve hastanenin son mali çizelgesi."

Eric sinirlendi, çenesi sertleşti. "Bu gerçekten gerekli mi? İşimizin soruşturmanızla alakası ne anlayamıyorum."

Grange arkamda, resepsiyon bölgesinde ağır adımlarla yürüdüm ve omzumun üzerinden Eric'e seslendim. "Sanırım bunu göreceğiz."

Perşembe, 14 Nisan

11.46

Grange'le plajda, güneşlenenlerin hemen üst sırasında yürürken bir sürü tuhaf bakışla karşılaştık. Güneş kremi kokusu iskelede bekleyen balık kokusuna karışıyordu. Yaklaşan dondurma kamyonunun çınlamasını duyabiliyordum, bir sürü çocuk karşılık olarak başını kaldırıyordu. Grange standart polis botlarıyla arkamdan zar zor geliyordu ama yavaşlamadım. Hastanedeki olay beni gaza getirmişti, öfkemi başka yere yöneltmeliydim.

Baştan aşağı likra giydirilmiş tombul bebekleri olan genç bir anne gözlerini bize dikti, ona rahatlatıcı bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Dükkânların önündeki kıyı şeridinde yüzlerce insan vardı. Farklı şartlar altında olsam fotoğraf çekmek isteyebilirdim. Ben bile bunun mükemmele yakın olduğunu biliyordum: Beyaz kum kusursuzdu, gökyüzü koyu bir maviydi, güneşin parıltısı bu muhteşemliği âdeta kilitliyordu. Seyyar bir teyp kumların arasına sıkıştırılmıştı, hareketli bir pop şarkısı havada dönüyordu. Dalgalar güneşlenenlere kadar ulaşıyor, kıyıya yirmi metre kadar vurup kumun alt kısımlarında dev gibi yarım daireler oluşturuyordu.

Kaşımın üstüne elimi siper ederek yerçekimine meydan okuyan bikinili üç kızı geçip kriket oynayan genç erkekleri gördüm. Kızıl saçlı olan komik bir biçimde topu atıyordu, sopayı tutan arkadaşı genişçe savurdu ve alaylar arasında vuruşu kaçırdı. Üç sörf tahtası havlu yığınının yanında, kumların üzerinde uzanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

İngiliz aksanlarını fark ettim ve aralarından birinin De Luca'nın araştırdıklarından olduğunu gördüm.

"Bingo," diye mırıldandım. Grange arkamdan gelmeye devam ederken kızlara doğru ilerledim. "William Mayne?" Tam ona seslendiğim sırada bir kriket topu yanımdaki zemine çarptı.

"Ah!" Sopayı savuran kendini yere attı. Beyaz çinko, burnunu ve yanaklarını çizgi halinde kapladı. "İtin tekisin," dedi arkadaşına.

Topu ona fırlattım. "William Mayne siz misiniz?"

"Yok, değilim. Will orada." Birkaç metre ötede güreşen iki adamı işaret etti. Kaslı sırtları güneşten dolayı kıpkırmızı olmuştu, birisi sert kuma atıldığında irkildim.

"Peki siz kimsiniz?" diye sordum.

Sırıttı, sonra üniformalı Grange'i görüp bocaladı, rengi iyice soldu. "Ah. Peki. Will dün o mesajı almıştı. Siktir, kusura bakmayın. Görüşmemiz gerekiyordu, değil mi?"

"Adınızı alabilir miyim?" diye tersledim, adam kalkarken.

"Ben James."

"James Peacock mı?" dedim, listedeki altı çizili isimlerden birini hatırlayarak.

"Evet," dedi dikkatle. "Ne oluyor?"

Başka bir genç adam sallana sallana yanımıza geldi. "Üzgünüm, bu sabahki görüşmemize gelmedik." Grange'in sırtına vurdu. "Sekizde sandık, o saatte kimse gelmedi ve herkes bugün dalgaların mükemmel olduğunu söyledi. Ama dokuzdaydı, değil mi? Mesajı kontrol etmeliyim." Ya sarhoştu ya da uyuşturucu almıştı.

"Peki siz…"

"Ah pardon, çok kabayım. Ben William Mayne."

Grange'in kel kafasının her yerini ter damlaları kaplamıştı. Ben de sırtımda toparlanan ıslaklığı hissediyordum.

"O halde arkadaşını kap da şu güneşin altından kurtulalım," dedim, plajın üst tarafında, bir ağacın altındaki piknik masasına doğru yürüdüm. James sessizce Miles Procter'ı getirmeye gitti.

Üçü karşımıza oturdu; kuma bulanmış haldeydiler ve yanmış omuzlarla çok tuhaf görünüyorlardı. William dudağını ısırdı; gülmemeye çalıştığını görebiliyordum.

Telefonumu çıkarıp kasabanın güvenlik kamerasından alınan görüntüyü gösterdim. "Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Robbie bu!" diye bağırdı William gülerek. "Ne yapıyor orada?"

"Robbie kim?" diye bastırdım.

"Robert Weston," dedi James. "Arkadaşlarımızdan biri."

"Robert şu an nerede?"

"Sidney'de," diye cevapladı James ama emin değil gibiydi.

"Pazartesi günü gitti, doğru mu?"

William homurdanarak gözlerini devirdi. "Polislerin cevapları bilmelerine rağmen soru sormalarından nefret ediyorum."

"Kapa çeneni Will," dedi James, arkadaşının kaburgalarına dirseğiyle vurdu.

"Robert neden gitti?" diye sordu Grange.

"Mızmız bir orospu olduğu için," dedi William kıkırdayarak.

Onu omuzlarından tutup sarsmak istiyordum. "Ne demek istiyorsunuz?"

James, William'a sert bir bakış daha attı. "Sörf yaparken sakatlandı, o yüzden artık burada kalmanın anlamı olmadığına karar verdi. Sanırım bir çağrı merkezinde falan işe girecekti."

"Of, geç bunları, buradaki kuşlarla başı belaya girdi işte," diye ekledi William. "Ve bu konuda ağlayıp durdu."

"Hangi kuşlarmış?" diye sordum, iğneleme isteğimi bastırarak.

"Hepsi," diye şaka yaptı. Neon siperlikli şapkasını düzeltti ve şişesindeki su başının üzerine sıçradı. "Ay," dedi, sonra yine kıkırdadı.

İçimdeki son sabır taneleri de hızla azalıyordu. "Bay Mayne, bu gerçekten önemli. Karakola gelip ayılmak ister misiniz?"

"Yok yok. Ben iyiyim. Üzgünüm." Gözlerini kapayıp burnundan derin bir nefes aldı ve havayı ağzından yavaşça dışarı verdi. Yeniden kıpırdamamak için uğraştığını anlayabiliyordum.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

James'e baktım. "Robert ne zaman sakatlandı?"

"Geçen hafta. Çarşambaydı sanırım."

"Emin misiniz?"

James hafifçe şaşırmış gibiydi. "Evet. Çarşamba akşamı hastaneye gitti. Ağrı kesici verdiler ve doktor bileğini burktuğunu, en az bir ay kadar üzerine çok fazla basmaması gerektiğini söyledi."

"Peki cumartesi gecesi? Ne yapıyordunuz?"

"Partiliyorduk," dedi William, tiksindirici bir ifadeyle.

"Nerede?" dedim.

"Ev partisiydi," dedi James. "İki kız kardeşin."

"Robert geldi mi?"

Hepsi başlarını salladılar.

"Oraya nasıl gidebildiniz?" dedim. "Lisede değilsiniz."

"Dedikoduları duyduk." William popüler bir şarkıyı mırıldanıyordu.

"Barda birkaç kuşla muhabbet ediyorduk, gelebileceğimizi söylediler," diye ekledi James.

"Abbey Clark adında bir kız tanıyor musunuz?"

"Kayıp olan," dedi Miles.

"Cumartesi gecesi onunla konuştunuz mu?"

"Kaybolduğuna üzüldüm ama burnu havadaydı," dedi William, sesindeki canlılık gitmişti. "Robbie sadece onunla sohbet etmeye çalışıyordu; abartma huyu var ama zarar vermek istemez. Kız peşinden koşturan türdendi ama. Erkek arkadaşıyla araları bozuk falandı herhalde. Neyse işte."

"Yalnızca on beş yaşında olduğunun farkındasınız, değil mi?" diye lafa girdi Grange, öfkesi sesinden anlaşılıyordu.

William bir saniye bile beklemedi. "Yok canım! Çok daha büyük görünüyordu. Robbie hayal kırıklığına uğrayacak."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Grange.

"Kıza fena kapıldı. Sırf ona bakabilsin diye sürekli süpermarketin önünden geçiyorduk. Robbie öyledir, biraz takıntılı olabilir."

"Robert partide onunla konuştu mu?"

William kahkahaya boğulurken James başını salladı. "Denedi. Kız onu kovdu."

"Pekâlâ," dedim, William'la daha fazla konuşmamak için asıl meseleye gelmeye çalışıyordum. "Partide ne kadar kaldınız?"

Boğulur gibi güldü. "Abbey kuşu ona giydirdikten sonra Robert başka bir kuşla şansını denedi, o yüzden dövülmüş götünü evde bıraktık."

"Kaç sularında oldu bu?"

William ilk defa düşünüyormuş gibi göründü. "Hiç fikrim yok."

"Gece yarısından hemen önceydi," dedi Miles. "Barın kesin kapandığını düşündüğümü hatırlıyorum."

"Nereye gittiniz?"

William masanın altındaki kumları tekmeledi ve kollarını arkadaşının boynuna doladı. "Yaşlı bir bunak gelip çok ses yaptığımızı söyleyene kadar karavan parkındaki havuzun yanında bira içtik. Meğer akşam ondan sonra yüzmek yasakmış, bence biraz salakça."

"Robert da döndü mü?" diye sordum.

"Evet ama sonra," dedi James.

"Kaçta?"

"Sabah bir gibi sanırım ama yarı uyuyordum."

"Yalnız mıydı?"

Bunun üzerine William bacaklarına vurdu, tamamen kendini kaybetmişti. "Yalnız olmaktan *beterdi*. Bir sonraki gün çok depresifti."

James'e baktım. "Ne demek istiyorsun?"

James omuz silkti, rahatsız olmuştu. "Will haklı. Tuhaf davranıyordu. Kızlarla şansı yaver gitmediği için dalga geçiyorduk, şakalaşıyorduk işte ama bozuldu. Sakinleşir diye düşündük ama pazartesi gideceğini söyledi." James'in kalın kaşları birbirine yaklaştı. "Eşyalarını alıp çıkana kadar şaka yapıyor sandık."

Perşembe, 14 Nisan

14.51

Ekibi havasız toplantı odasında bir araya getirip masanın en ucunda durdum ve ellerimi üstüne yasladım. "Grange, Sheffield'ın kaydını kontrol et, tamam mı? Oradan bir şey çıkmazsa olay saatinde nerede olduğuna bak. Ve hastanenin finansal bilgilerine de."

"Imm, evet, olur." Grange kaleminin ucunu defterine bastırdı. "Bu konuda kiminle konuşacağım?"

"Bilmiyorum ama bul," dedim hızla.

"Eric Sheffield hakkında mı konuşuyorsunuz?" dedi Lane, şaşkın görünüyordu.

Başımla onayladım. "Hastanede yasadışı uyuşturucu faaliyeti olduğundan şüpheliyim hâlâ."

De Luca bir kaşını kaldırsa da basitçe, "Weston için havayolu şirketini araştırdım. Pazartesi günü Byron'dan Sidney'e uçmuş. Havaalanı ATM'sinden birkaç yüz dolar çekmiş ve o zamandan beri banka kartlarını kullanmamış," dedi.

"Aferin."

Omuz silkti, bakışları sertti. "Onu bulamazsak bir işe yaramaz."

"Bulacağız. Sırt çantalı gezginlerin kaldıkları hostellerle ve sahil bölgesindeki diğer kalacak yerlerle iletişime geçelim. Sakatlandıysa bile iddiasına girerim hâlâ deniz kenarındadır ve çoğu yer pasaport görmeyi zorunlu tutar. Sizi eski meslektaşlarımdan bazılarıyla görüştüreceğim."

"Tamam," dedi düz bir sesle, parmakları dizüstü bilgisayarın üzerinde âdeta uçuşa geçti.

Kaşlarımı çattım. Buz kraliçesi tavrı beni deli ediyordu.

"Weston'la ilgili olay şu ki," diye başladım, "arkadaşları pazartesi sabahı karavan parkında olduğunu doğruladılar, o yüzden Rick'in öldürülmesiyle alakası yok gibi duruyor. Bu da bizi Abbey'nin kayboluşuyla Rick'in öldürülüşünün bağlantılı olup olmadığı sorusuna geri götürüyor."

Sessizliğe boğulduk, önümüzde yapboz parçaları yer değiştiriyordu âdeta.

"Meclisten aldığımız görüntülerdeki birkaç insanı daha incelememiz gerek," dedi Lane. "Bir işe yarayacağını sanmıyorum, çoğunu şahsen tanıyorum. Genelde aileler ve çiftler. Ha bu arada Meg Jarvis iki saatliğine kilisedeymiş, 11'den hemen sonra oradan ayrılmış."

"Meg Jarvis mi?"

"Evet. Annem eskiden onun hayatının yarısını orada mumlar yakıp dua ederek geçirdiğini söylerdi."

"Ona ulaşabilirsen bana haber ver," dedim. "Geçen sabah benimle konuşmaya çalıştı ama ne dediğini tam olarak anlayamadım. Bir şeyler biliyor olabilir."

"Meg öyledir," dedi Lane. "Tommy'yi hep rasgele şeyler hakkında rahatsız eder ama asla işe yarar bir şey bilmez. Pek dengeli bir insan olduğu söylenemez."

"Sağlık sorunları olduğunu anlıyorum lakin onu ciddiye almanızı istiyorum. Bu, listedeki tanıyıp tanımadığınız diğer herkes için de geçerli. Görüntü düzensiz; konuya ilişkin bir şey görüp fark etmemiş olabilirler. Onların da nerede olduklarının kontrol edilmesini istiyorum."

Lane karşı çıkacak gibi ağzını açtıysa da hemen geri kapattı.

"Görüşmeleriniz nasıl gitti?" diye sordum ona ve De Luca'ya, beyaz tahtaya doğru yürüdüm.

BELONGS TO KAKTÜSTEKİM

"Diş çekmek gibiydi," dedi De Luca, "çocukların çoğu bunalımda, bu da pek yardımcı olmuyor. Ama birkaçı partide uyuşturucu olduğunu kabul etti, böylece pazar gününe göre biraz daha ilerlemiş olduk."

"Ne tür uyuşturucular?"

"Ne olduğu belirsiz haplar," dedi soğuk bir şekilde. "Bugünlerde son derece popüler."

"Nereden alıyorlar?"

"Sırt çantalı gezginlerden tabii," dedi Lane. "Buralarda hep gizemli gezginler olur."

"Ya ot?" dedim, Fletcherları düşünerek.

"Kimse bahsetmedi."

"İyi," dedim iç çekip. "Belli ki Georgina ve Ian'ın müşterilerinin çoğu kuzeyden. İşlerini Fairhaven'den uzak tutmaya çalışıyorlar ki kulağa mantıklı geliyor. Rick'e anma töreni yapılmasını istememelerinin nedenlerinden biri de buydu; basının ilgisinden ve tanınacaklarından çekiniyorlardı."

Bir süre sessiz kaldık. Doğru veya yanlış; sanırım hepimiz Georgina ve Ian'ın dünyalarının son birkaç gün içinde başlarına yıkıldığını aynı şekilde anlayabiliyorduk.

"Kimse Robert Weston ya da arkadaşlarının uyuşturucu sattığından bahsetti mi?" diye sordum.

"Belirli isimler söylemediler," dedi De Luca. "Aksanı veya belirleyici dövmeleri olan erkekler var mıydı diye sorduk ama bir şey çıkmadı."

"Abbey'nin uyuşturucu aldığını söyleyen oldu mu?"

De Luca başını salladı. "Genel fikir birliği epey düzgün bir kız olduğu yönünde. Çok içki içmiyor ve sigara kullanmıyormuş."

"Peki ya Rick?"

"Belli ki ölen birini satmak daha kolay," dedi De Luca. "Rick uyuşturucu için başvurabileceğin türde biri olarak biliniyor. Bir kız geçen yıl eski erkek arkadaşına Stilnox[4] sattığından bahsetti."

[4] Uyku problemlerinin kısa süreli tedavisinde kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

"Ama evinde hiçbir şey bulmadık," dedim sinirle.

"Biliyorum." Sandalyesine geri oturdu. "Belki bir kerelikti. Kasabanın uyuşturucu satıcısı falan olarak tanınmıyor, sadece kimden alınabileceğini biliyormuş. Kız arkadaşından daha sert olduğu kesin; çok içiyor, ot falan kullanıyormuş."

Tıpkı Gregory Ng gibi.

"Bu sebepten mi ayrıldılar diye merak ediyorum," dedim. "Abbey ona bir şeyi bırakmamasıyla ilgili bir mesaj atmamış mıydı?"

"Evet." De Luca dosyasındaki kâğıtları karıştırdı. "Buldum. Birkaç ay önce Abbey, Rick'e şöyle bir mesaj atmıştı: *Bu benim için çok önemli. Hoşuma gitmiyor, özellikle sana söylediklerimden sonra.*"

"Burada uyuşturucuyu kastediyor olabilir ama aynı zamanda seks meselesi olması da mümkün," dedim. "Ya da belli bir davranışından bahsediyordu belki? Barda çalışmasından?" Masanın üstüne elimi uzattım. "Göstersene."

Bana transkripti uzattı ve kelimeleri taradım; genelde konuşmalarının bir gün bir oda dolusu polis memuru tarafından analiz edileceğinden habersiz iki gencin boş muhabbetleriydi.

Abbey'nin yılın başından beri Rick'e attığı mesajlar giderek üstü kapalı ve ilgisiz bir hal alıyordu; onları okurken kızın uzaklaştığını neredeyse görebiliyordum. Sayfaları çevirerek mesajlara tekrar baktım. Rick onun başka biriyle görüştüğünden şüpheleniyordu ama telefonundaki hiçbir şey böyle bir durumu ele vermiyordu. Bununla birlikte aralarındaki mesafenin açıldığını görebilsem de bu aynı zamanda bir şey olduğunu gösteriyordu. Ve şüphe yalnızca kafada olsa dahi bu onun daha güçsüz olduğu anlamına gelmezdi.

"Kimse Rick'in partide şiddet gösterdiğinden bahsetmedi mi?" dedim.

"Hayır, şiddet uygulamamış," dedi Lane. "Abbey'yle kavgaları ateşliymiş ama tanıklık eden herkes Abbey'nin de onun da sinirli olduğunu söylüyor. Rick'in arkadaşlarının hepsi onun Ab-

BELONGS TO KAKTUSBEAM

bey'ye taptığını belirttiler. Rick'in hep Abbey'yle uğraşmasının ve arkadaşlarına zaman ayırmamasının onları sinirlendirdiği izlenimine kapıldım."

"Evet." Jacob'la yaşadığım lise aşkını hatırladım. Tamamen tüketici bir ilişkiydi ve kesinlikle o zamandan beri deneyimlediğim her şey kadar gerçek hissettirmişti. Yaşıtlarımızdan bazıları birbirimize duyduğumuz ilgiye sinir oluyordu. Bize daha önce kimsenin bahsetmediği ikili gelişim dönüm noktasını, kendilerinin aksine sarhoş edici aşk çılgınlığını yaşayan ergenleri bir anda fark etmişlerdi. Jacob uzaklaşmaya başladığında nasıl hissettiğimi hatırlıyordum. Çılgına dönmüştüm. Rick de mi çıldırmıştı mı? Yok edecek kadar mı?

"Bir sürü çocuk Abbey'nin kaçıp gittiğini düşünüyor," dedi Lane, içine düştüğüm anı yolculuğunu bölerek.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Daha çok babası ve Rick'le ayrılığı yüzünden."

"Bunu söyleyen genelde oğlanlardı," diye düzeltti De Luca. "Kızlar bayağı endişeliydiler, gecenin bir yarısında dışarıda kalmaması gerektiğini düşünüyorlardı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim, "ama belki de umutsuzdu. Sana bisikleti babasının aldığı yalanını söylemiş olması tuhaf," dedim Lane'e. "Sebebini anlayamıyorum. Acaba bisikletin çalındığını ihbar ederse kaçacağını düşünmeyeceğimizi mi sandı? Ama öyleyse neden babasından bahsetti?"

Lane canı sıkılmış gibi bir ses çıkardı. "Bilmiyorum."

Abbey'nin partiden önce babasıyla tartışmasını düşündüm. Belki sonrasında eve dönmenin idama yakın olduğunu düşünmüş ve panikleyip kaçmıştı.

"Konuştuğunuz insanlar arasında Abbey'nin şiddet gösterdiğini söyleyen var mıydı? Rick'i tehdit ettiğini?"

"Hayır," dedi De Luca. "Erkeklerden birkaçı Abbey'nin Rick'i öldürmüş olabileceğiyle dedikodular duymuştu ama hiçbiri inanmıyor."

Gözlerimi sımsıkı kapattım, tekrar açtığımda görüşümde küçük, beyaz noktalar vardı. "Aiden ve Abbey'nin birlikte olduğu teorimizi destekleyen bir şey bulundu mu? Ya da Aiden'ın o vakitte olduğu yerle ilgili bilgi var mı?"

De Luca başını salladı. "Aiden'ın arkadaşlarından hiçbiri, biriyle görüştüğünü düşünmüyor. Hepsi biraz yalnızlığı seven bir tip olduğunu ve en yakın arkadaşının da kardeşi olduğunu söyledi."

Lane dedi ki "Hâlâ Aiden'ın pazartesi sabahı Sidney'de olduğunu kanıtlamak için güvenlik kamerası kayıtlarına bakıyorum. Kredi kartının kullanıldığı benzin istasyonuyla konuştum ve müdürün beni geri aramasını bekliyorum."

"Tamam." Yine masaya yaslandım. "Takip etmemiz gereken çok şey var. Aynı şekilde devam edelim." Onlara anlamlı bir bakış attım. "Ben bir süre burada kalıp bir telefon görüşmesi yapacağım." Onlar gittikten sonra sandalyeye gömüldüm ve başımı masaya koydum.

Mac'in numarası doğrudan sesli mesaja düştü.

Telefonu masaya çarpıp titremeye başladım. İşler iyice kontrolümden çıkıyormuş gibi hissediyordum.

Ayağa kalktım. Öyle susamıştım ki.

Kapı çaldı ve Grange kel kafasını aradan uzattı. "Laboratuvar seni arıyor."

Bir şeyler içmeyi unutarak yavaşça masama doğru yürüdüm ve telefonu açtım.

Kapattığımda bana beklentiyle bakan ekibe döndüm.

"Yerdeki kan Abbey'ye ait," dedim onlara.

BELONGS TO KAKTÜSEDEBİYAT

Perşembe, 14 Nisan

18.32

Kanın Abbey'ye ait olduğunun doğrulanması hem her şeyi değiştirdi hem de hiçbir şey olmadı. Birkaç dakika boyunca muhtemel senaryoların üzerinden geçtik ancak öncekinden çok daha az karanlıktaydık. Clarkları aradım ve on dakika boyunca Dot arkada ağlarken Daniel'ın ne kadar beceriksiz olduğumu anlatmasını dinledim.

Karakoldan ayrılırken Janet Rixon'a tekrar ulaşmaya çalışmadığımı fark edip onu arabadan arayacağıma karar verdim. Ama rampanın altına indiğimde Simon Charleston'ın beni beklediğini gördüm. Soluk kot pantolonu ve üzerinde *OFİSTE YOKUM. MESAJ BIRAKIN* yazan tişörtüyle üniversite öğrencisine benziyordu. Zapt edilmez saçlarına bir kalem sıkıştırılmıştı ve yüzünde dağılmış mavi mürekkep izi vardı.

"Şu anda konuşamam, Simon," dedim bitkin bir halde.

"Vanessa'yla kaza hakkında konuştun mu?"

"Her şey kontrol edilip onaylandı."

Gözlerini devirdi. "Saçmalık, sen de biliyorsun. Kötü kokan bir şeyler var ve her şey Tommy'ye çıkıyor." Sesini düşürerek yaklaştı. "Buraya yeni geldiğini biliyorum ama ben çok uzun süredir etrafı kokluyorum. Yıllar önce gerçekleştiği iddia edilen cinayetler konusunda bir şey oldu bence. Tanıklar sinek gibi kaçıştı, ifadelerini geri çektiler ve benimle röportaj yapmayı reddettiler. Ve

sonra Tommy birden rütbe aldı, kimse bunun açıklamasını yapmadı. Bir de araba kazasının olduğu yerdeki acayip davranışları var." Gerilen çenesini eliyle tuttu. "Hadi ama Gemma. Bu konuda yardımına ihtiyacım var. Standart kurallara öylece uymadığını biliyorum. Beni yüzüstü bırakma."

Zayıf yanımı hedef alıp atışı yapmıştı. "Bak, suçluluk psikolojisi uygulamana gerek yok. Buraya iki şey için geldim: Rick Fletcher cinayetini çözüp Abbey Clark'ı bulacağım. Elinde kesin bir şey varsa ve seni rahatsız ediyorsa bakanlığa gitmeni öneririm. Senin işini yapacak halim yok."

"Sağ ol ya," dedi, ağır adımlarla uzaklaştı.

Hafifçe titreyerek arabaya bindim ve boş boş direksiyona baktım. Eğer bu kadar sinirli olmasaydım oracıkta uyuyabilirdim. Birkaç kere kırptığım gözlerimi ovuşturarak arabayı çalıştırıp Gordonlara doğru hareket etmeden önce uyanmaya çalıştım.

Tanımadığım bir numara aradı. Telefonu elime almadan cevap verdim, ağlayan bir kadının sesi arabayı doldurdu.

"Alo?"

"Dedektif, aradı... Aiden aradı."

"Bu çok güzel bir haber Georgina," dedim, arabayı yoldan çıkarıp dev bir okaliptüsün altında durdum. "En azından iyi olduğunu biliyoruz."

"Ama bir sorun var! Çok tuhaftı. Aman Tanrım, anlamıyorum. Evden ayrılıp başka bir yerde kalmamızı istiyor! Neler oluyor?"

"Tamam Georgina, beni aramana çok sevindim. Tam olarak ne olduğunu anlatsana."

Yüksek sesli nefesi biraz düzene girdi.

"Cep telefonunu mu aradı?" diye sordum.

"Imm, evet ama kendi telefonundan değildi. Gizli numara olarak göründü."

"Tamam, peki tam olarak ne dedi?"

Sesi bir oktav yükseldi ve bir kez daha kontrolden çıktı. "Çok üzgündü! Sesi çok farklı geliyordu... Üzgün olduğunu ve hep-

sinin kendi hatası olduğunu söyleyip durdu. Ian'la tehlikede olduğumuzdan endişelendiğini ve Belinda'yı da alıp gitmemiz gerektiğini söyledi. Rick'e olanların bizim de başımıza gelmesinden endişeleniyormuş. Hiç anlam veremiyorum."

"Tamam Georgina, sorun değil. Çok korkmuş olmalısın. Beni dinle, şu anda neredesin?"

Uzun, titrek bir nefes verdi, dişlerinin birbirine vuruşunu duyduğumu sandım. "Evde. Polisler tüm gün boyunca buradalardı, yeni gittiler. Avukatımızla birlikteyim."

"Ian nerede?"

"Belinda'yı huzurevindeki babaannesini görmeye götürdü. Kadın pek iyi değil."

"Pekâlâ. Şöyle yapacağız; ben bir memuru bir süre sizinle kalması için şu anda evinize yollayacağım."

"Sizce Aiden haklı mı? Biri bize zarar vermek mi istiyor?"

"Sanmıyorum ama dikkatli olmaktan zarar gelmez."

"Gelecek hafta Sidney'deki kız kardeşimde kalmaya gidecektik." Georgina burnunu çekti. "Zaten gelecek haftaya kadar... Rick'i almamıza izin vermiyorlar. Kardeşim cenazeyi ayarlamamıza yardım edecek... Oraya erken gitsek?"

"Bence güzel bir fikir."

"Peki ya Aiden? Ya güvende değilse?" Yüksek sesli hıçkırığı kulağımı deldi.

"Georgina, telefon konuşması bir şekilde nerede olabileceğine dair bir fikir verdi mi?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Ve Aiden'ın yanında kalacak kadar güvendiği biri olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Belki eski kız arkadaşı," diye mırıldandı. "Hâlâ yakınlar. Sidney'de yaşıyor."

"Adını biliyor musun?"

"Evet. Elise Craven. Sanırım Newtown'da oturuyor."

"Tamam. Georgina, şimdi evinize gelmesi için birini ayarlayacağım, tamam mı? Ve Aiden'ı aramaya devam edeceğiz."

Tran'i arayıp ona Georgina'yla konuşmamızdan bahsettim.

"Birkaç saatliğine oraya gitmesi için ekibinden birini yollayabilirim," dedi dikkati dağılmış bir şekilde. "Ama çok uzun süre tutamam. Fazla mesai sınırımız dolmak üzere."

"Her şey yolunda mı?"

"Hem evet hem hayır. Tüm günü Dale Marx'ın ailesiyle görüşmeye harcadık ama pek ilerlediğimiz yok. Bütün arkadaşları kaybolmadan önceki birkaç ay saklandığını söylüyor. Annesiyle babası ne durumda olduğunu hiç bilmiyorlar. Babasının durumu bir hayli kötü ve bu olayın onları bayağı tükettiğini düşünüyorum."

"Ama uyuşturucu olduğunu düşünüyorsun."

"Uyuşturucu olduğunu *düşünmüyorum*. Ekip yatak odasında çok miktarda mal buldu; koca bir dolap dolusu eczane ürünü vardı. Arabası da yoktu. Onu bayıltan kişi içindekilerle birlikte arabayı aldı bence."

"Aiden ve Rick'le bağlantısı var mı?"

"Kontrol ediyoruz ama henüz bir şey bulunmadı. Görüşmüyorlardı ve aynı okula da gitmemişler."

"Bu adam ne yapıyor?"

"Veteriner kliniğinde çalışıyordu; temizlik yapıyor ve kulübeleri idare etmeye yardım ediyordu."

"Aiden'ın hastanedeki işine benzer yani," dedim.

Tran iç çekti. "Biliyorum."

Ona gelişmeleri aktarıp düşünmeye çalışırken arabayı tekrar yola çıkardım. Aşk üçgeni mi, uyuşturucu üçgeni mi yoksa ikisini birden mi arıyorduk? Mesele uyuşturucuysa Abbey'nin Rick'i terk etmesi kızı ihbar etmesine sebep olmuş olabilirdi. Bu, Abbey'nin kaybolma numarası yapması ve Rick'e saldırması için yeterli bir neden miydi? Yüzüncü kez onu gizlice Rick'in arkasından yaklaşıp ona saldırırken hayal etmeye çalıştım ancak beynim zorlanarak umutsuzca başka senaryolar aradı.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Tam Gordonların evinin önüne park ederken keskin bir sesle kişisel posta kutuma Jodie'den uzun bir e-posta geldi. Belli kelimeleri vurgulamak için kalınlaştırmıştı ve metni bölümlere ayırmıştı. Cümlelere bakarken yorulduğumu hissettim. Ben'in dört haftaya okul kampı vardı, gitmek istiyor muydu? Bu yıl doğum günü için ne yapmalıydık? Parti ister miydi? Haziran sonlarında Jodie onu kız kardeşinin kırkıncı doğum gününe götürse sorun olur muydu? Ben önümüzdeki dönem futbola devam etmek istiyor muydu? Ben'in acil durumda ulaşılacak kişiler listesine eklenmek ister miydim? Onu kendi sağlık sigortama geçirmek istiyor muydum?

Ne zaman eve dönüyorduk?

Kaygı, Mac'le her konuştuğumda olduğu gibi beni içine aldı. Telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım, dizüstü bilgisayarımın köşesine çarptı.

Anında çalmaya başladı. Mac arıyordu.

Şakağım zonkladı ve inleyerek parmaklarımı saçımdan geçirdim, başımı tuttum.

Bunu yapamazdım.

Telefonumun çalması durdu ve sesli mesajın titreşimi geldi.

Bir dakika bile geçmemişti ki telefon tekrar çalmaya başladı. Bu kez arayan Cam'di.

Derin bir nefes alıp sesimi kısık tutmaya çalışarak cevap verdim. "Selam Cam. Aramana sevindim. Sana Rick'le ilgili daha çok şey sormam lazım. Bardan ayrılması ani mi oldu yoksa bir süredir düşündüğü bir şey miydi?"

"Dur, dur, Gemma." Cam gerginlikle güldü, elini gür saçlarından geçirdiğini görebiliyordum. "Aslında otelde sana ulaşmaya çalışan biri var. Onu vereyim."

"Gemma, benim." Mac'in sesi yavaş yavaş patladı. "Ne *haltlar* dönüyor?"

Perşembe, 14 Nisan

20.21

Ben'i yatağa yatırırken mutfaktaki Mac'le Tommy'nin kısık sesli konuşmalarını duyabiliyordum.

"Mac artık burada mı kalacak?" diye sordu Ben.

"Hayır bebeğim, bize selam verdikten sonra Sidney'e dönecek."

Ben başını sallayıp gözlerini kapattı, yorganı üzerine çektim ve yanağından öptüm.

Ardından mutfağa döndüm. "Ben hemen kendinden geçti," dedim canlı bir şekilde.

"Şaşırmadım," dedi Vanessa. "Hiç durmuyor."

Herkes bana bakarken tuhaf bir sessizlik oldu.

"Mac'le ben bir şeyler içip işle ilgili konuşacağız," dedim. "Uzun sürmez."

Mac, Gordonlara veda edip beni ön kapıya kadar takip etti.

"Gerçekten içki içecek miyiz?" dedi sertçe, önümden garaj yoluna doğru yürürken.

Ellerim yumruk olmuş halde etrafımda döndüm. Otelden aldığımdan beri onunla doğru dürüst konuşmamıştım. Şimdi ona bakınca çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bilmiyorum Mac, sen söyle."

"Yok yok." Ellerini havaya kaldırdı, gözleri alev alevdi. "Bana sinirlenmeye hakkın yok. Buraya gelmemin sebebi beni görmezden gelmen. Çünkü *umursuyorum*, Gemma."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Nabzımız deli gibi atarken bir çıkmazın içinde kilitli kalmıştık. Kalbim ağrıyordu.

Bakışlarımı çektim. "Buradan." Sahile giden yönde yürüdüm.

Gümüş rengi bulutlar ayın önünü kapatıyor, yalnızca belli belirsiz bir ışıltı kenarlardan çıkıyordu. Okaliptüsler ılık havaya nane kokusu salıyordu ama daha ağır bir şeyin izleri de vardı. Yakınlarda bir şey çürümeye başlamıştı.

Kıyıya giden yolu yarılamışken yere oturdum, çocuk gibi bağdaş kurdum. Mac de yanıma oturdu.

"Bak, üzgünüm," dedim, yapabileceğimden daha sakin bir halde. "Düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

Mac denize bakıyordu. "Ve bunun ödümü koparmadığını mı düşünüyorsun?"

"Mac."

"Ne var Gemma? Hadi, vicdanlı ol. Şu an sen ve Ben için her şeyin altüst olduğunu biliyorum ama benim durumum da daha iyi değil. Sen gittin, şimdiyse dönüp dönmeyeceğin hakkında en ufak fikrim yok." Parmaklarının arasından bir avuç kum döktü. "Ama en kötü tarafı benimle konuşmaman. Beni dışarıda bırakıyorsun ve buraya geldiğimde de kaldığın yer konusunda yalan söylediğini öğreniyorum. Bu bir sorun."

Başımı dizlerimin arasına alıp kulaklarımı kendimi zar zor duyacak kadar tıkadım. "Özür dilerim. Ne yapacağımı bilemedim sadece." Yaşlar gözlerimden akarak doğrudan kuma damladı.

"Bırak sana yardım edeyim, Gemma. Beni engelleme."

Ağlarken eliyle sırtımda daireler çizdi ve bununla savaşmadım. Bir dizi titreme boynumdan kafa derime kadar çıktı, nefes verdim. Rahatlamak, bir anlığına telaşlı olmamak iyi hissettiriyordu.

"Otelde ne oldu?" diye sordu Mac. "Sahibine sorduğumda bir şey söylemedi."

Mac'e sıçanı ve Tran'in Gordonlarda kalmam konusunda ısrar edişini anlattım. Tepki vermedi; sadece sırtımı okşamaya devam etti, hareketleri dalgalarla uyumluydu.

"Orada seve seve kalırdım," dedim, "ama böylesi daha kolay. Hem Tommy'ye yakın olmanın davaya yardımcı olacağını düşünmüştüm." Nefesimi burnumdan vererek güldüm.

"Ama olmadı mı?"

"Pek değil. Burada olduğuma mutlu olduğu söylenemez."

Mac gülümsedi. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum." Saçımı sırtımda yele gibi yaptı. "Tommy'yi kayıp çiftin soruşturmasından hatırlıyorum. Tam bir maço."

"Bu puşt demenin başka bir şekli mi?"



Mac güldü, ben de gülümsedim.

"Soruşturma hakkında ne düşündün?" diye sordum.

"Tanrım, akıllanmazsın," dedi esneyerek. "Karmaşaydı. Kanıtların yeri değiştirilmişti, tanıklar konuşmayı reddediyorlardı ve doğru prosedür kullanılmadığından diğer ifadeler de kabul edilmedi. Sonuçta karar doğruydu ama davanın oluşturulma şeklinin yardımcı olmadığı kesindi."

Okyanusa doğru baktım, gümüşi uçları balık kuyruğu gibi görünüyordu.

"Tanıklardan biri kayıp kızın babasıydı," dedi Mac.

"Ne?"

"Daniel Clark. O akşam barda içerken Ng denen çocukla tartışmış, o da Clark'ı dışarı atmış. Başta Clark plajda tökezleyip sızacak kadar sarhoş olduğunu söyledi."

Aklımın vitesi hızlandı, çıldırmış gibi noktaları birleştirmeye başladı. "Başta mı?"

"Evet." Mac oturuşunu düzeltip bana yaklaştı. "Bize plajda sızdığını ve geldiğinde Gregory'yi başka biriyle beraber arabayla giderken gördüğünü söyledi."

"Kim olduğunu görmüş mü?"

"Bir adam olduğunu söylemişti."

"Sally olmadığı kesin yani?"

"Hayır, Clark erkek olduğu konusunda ısrar etti. Ama sonra gecenin Gregory ona bardan gitmesini söyledikten sonraki kıs-

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

mını hatırlamadığını söyleyince bir şey değişmedi. Baştaki ifadesinde yanlış hatırladığını söyledi."

"Biri Daniel'ı korkuttu mu?"

"Ben de onu düşündüm," dedi Mac, "ama emin değilim. Bir ara polislerle birlikte çalıştığı ihtimali aklıma geldi ama buradaki genel düşüncenin kendini düzgün anlatamayan bir sarhoş olduğu yönünde olduğunu sanıyorum. Bana göre en karmaşık dosyalardan biriydi." İyice yaklaşmış olan Mac eğilip hızlıca beni öptü. "Bilmen gerekir diye düşündüm. Belki Clark'ın polis arkadaşları vardır. Herkesin birbirini uzun süredir tanıdığı yerlerde sık rastlanan bir durum."

"Belki," dedim, dirseklerimin üstünde arkaya doğru eğildim.

Mac nefesini verdi ve bacaklarını esnetti. "Senin için endişeleniyorum Gemma. Seni tehdit eden biri olduğu fikrinden hoşlanmıyorum. Bana söylemeliydin."

"İyiyim. Seni endişelendirmek istemedim."

Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Endişeliyim. İkimiz için endişe duyuyorum."

"Öp beni." Başımı onunkinin seviyesine getirdim.

Kızgın bir ses çıkararak dudaklarını benimkilere bastırdı. Nane şekeri ve biraz bira tadı aldım. İyice kendimi bırakmaya çalıştım ama çok dikkatli davranıyordu. Endişesini neredeyse hissedebiliyordum.

"Doğru dürüst," dedim, kendimi ona doğru ittim. Bedenim rahatlarken onunla bütünleştiğimi hissedebiliyordum. Ama yine de yeterli değildi. "Kalk." Zorla ayaklandım ve onu da yanıma çektim. Bana direnmedi, Mac'i ağaçtan duvarlara doğru götürdüm.

"Gemma, dur. Konuşmamız lazım."

"İstemiyorum." Ağzımı onunkinin üstüne kapattım, tepki verdiğini hissedince tatmin oldum. "Arabaya gel." Onu plajdan kum yola kadar çekmeye devam ettim.

"Gemma, dur. Delirmişsin… Ne yapıyorsun?"

"Seni istiyorum," dedim, yol boyunca ilerlerken birkaç saniyede bir onu öpmek için duruyordum. Muhtaçtım, başım dönü-

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

yordu. Şaka yaptığımı düşündüğünden yarım yamalak gülüyordu ama tek istediğim buydu. Arabanın kilidini açtım, kapıyı araladım ve iç lambasını açtım. "İçeri gir."

"Ciddi misin sen?"

"Seni istiyorum," dedim tekrar. "Şimdi."

Ağzını açıp bir anda tekrar kapattı, arka koltuğun ortasına doğru kaydı.

"Ben de seni istiyorum Gem ama..."

"Şşşş."

Gordonlara baktım. Ön kapının yanındaki lamba çimlerin üzerinde yarım bir çember oluşturuyordu ama onun dışında ev karanlıktı.

Arabanın kapısını kapatıp bacaklarımı ayırarak üzerine oturdum. "Seni öyle istiyorum ki."

"Gemma," diye mırıldandı Mac onu yeniden öpmeye başladığımda. "Ne yaptığını biliyorum. Nicki'yi bulduğumuzda yaptığınla aynı... O zaman da beni dışarıda bırakmıştın."

"Şu anda seni dışarıda bırakıyor gibi görünüyor muyum?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sorunları görmezden geliyorsun. Her şey yolundaymış gibi davranıyorsun."

Neredeyse gülecektim. İyi olmaktan öyle uzak hissediyordum ki. Onun yerine eteğimi kaldırıp onun kemerini açtım.

Dizlerimi vücudunun yanındaki deriye bastırdım. Mac derin bir nefes aldı, sert elleri bacaklarıma dolandı. "Gemma, emin misin?"

Başımı salladım ve yüzünü kavradım; ellerimi ensesine yerleştirip dudaklarımı onunkilerin üzerine kapattım.

"Sonrasında konuşacağına söz vermelisin."

"Söz veriyorum," diye fısıldadım.

Son birkaç ay buhar olup uçtu. İlk yattığımız zamanki gibiydi; tüm evren ikimizden ibaret olmuştu.

"Tanrım, seni seviyorum," dedi nefes nefese, aynı kelimeleri düşünüp üstünde hareket ederken.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Zevkle titrerken beni kendine bastırdı, o ânın şiddetli ıstırabı kasvetli gerçekliğimize yer açtı. Pencereler buhar olmuştu ve tek duyabildiğim dağınık nefeslerimizdi. Tenimdeki ter soğudu ve yana kayıp kıyafetlerimi tekrar düzelttim.

"Benden uzaklaşmakta bu kadar acele etme," diye şakalaştı el yordamıyla pantolonunu ararken ve bir kolunu üzerimde tutmaya çalışırken bana peçete uzattı. Araba koltuğunda oturuşuma bakıp bir kahkaha patlattı. "Sanırım bu da bir özür türü." Kolunu başının yanına sildi, ardından yüz ifadesi ciddileşti. "Seni özlüyorum, Gemma. Sadece bunu değil, hepsini."

Onu tekrar kendime çektim, kulağımın yakınındaki kalbinin sesini duydum. "Ben de seni özlüyorum."

Yüzümdeki saçları düzeltti. "Eve dön. İhtiyacın varsa buradaki işi bitir ama sonrasında Sidney'e dön ve benimle ol."

"O konuda söz veremem," dedim, sözcükler boğazımda düğümlendi. "Artık her şey farklı."

Benden uzaklaştı, güzel dolgun dudakları sert bir çizgi haline geldi. Acı çekiyormuş gibi başını eğdi. "Neden beni uzaklaştırıyorsun? Anlamıyorum."

"Düşündüğün kadar basit değil." Panik beni sıkıştırıyordu.

"Ama ya öyleyse?"

"Hamileyim," diye fısıldadım.

Kör edici bir ışık ön cama vururken ağzı açık kaldı. Yakınlardaki bir araba çalışarak hızla gecenin içine karıştı. Nabzım eskisinden de hızlı bir halde karanlık sokağı tararken Mac kıyafetlerini düzeltmekle uğraştı. Her şey ürkütücü bir biçimde durgundu; ağaç dalları bile kıpırdamıyordu. Başımı diğer tarafa çevirdim, kendimi savunmasız ve ortada kalmış gibi hissediyordum. Sonra istemeden gülmeye başladım, kıkırtılarım hızlıca manik bir hal aldı.

Mac şüpheli görünüyordu. "Gemma?"

"Gitmem gerek," dedim, bacaklarımı indirip eteğimi düzelttim.

"Gemma!"

"Hayır, şimdi olmaz. Şu an konuşmak istemiyorum. Yapamam."

Mac avuçlarını keçe tavana vurdu ve inledi. "Siktir, inanılmazsın. Bana böyle bir şey söyleyip bu konuda konuşmayı reddediyorsun, öyle mi? Vicdanlı ol."

Kapıyı iterek açtım, kaos ve sakinliğin karışımını hissettim. Arabaya doğru eğilip onu dudaklarından öptüm, bir yanım içeri tekrar girip her şeyi baştan yapmak istiyordu. "Üzgünüm ama burada kalamazsın ve benim gitmem lazım. Uyumalıyım. Sabah... erkenden buluşalım. Otelin yakınındaki anacaddede bir kafe var. Yedi buçukta orada olurum."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

KAYBOLUŞUNUN ALTINCI GÜNÜ




BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Cuma, 15 Nisan

05.24

Mac'le dosya odasındaydık. Geç olmuştu ve tartışıyorduk.

"Beni dinlemiyorsun," diye tekrarladım. "Her şey hâlâ Nicki'nin kaçtığını gösteriyor. Annesiyle babası kartpostalın üstünündekinin onun yazısı olduğu konusunda yemin ediyorlar. Owen'le birlikte yirmiden fazla arkadaşıyla konuştuk. Aylardır kaçmaktan bahsediyormuş. Erkek arkadaşından ayrılmış ve köpeği ölmüş. Susie'yle olanları açıklayamam ama belki yine bizi oyalamaya çalışan birinin işidir. Susie, Nicki'yi gördüğünü söylemek için para almış olsa bile bu, kızın dışarıda bir yerlerde olmadığı anlamına gelmiyor." Sesim kısıldı. "Çok kötü haldeydi, Mac. Seksle ilişkisi problemliydi; fotoğraflarla mesajları gördün. Bence bir anda kaçmaya karar verdi, şimdi de o kararın arkasında durarak bir şeyi ispatlamaya çalışıyor. Daha ne istiyorsun?"

Mac birkaç saniye boyunca gözlerime bakıp ardından masadan uzaklaşarak ayağa kalktı, ellerini beline koydu. Yüzünü ikimizin de hiç tanışmadığı kızın bilgileriyle kaplı tahtaya dönmüştü. "Bu güvenlik kamerası görüntülerini açıklamıyor. O otobüse yetiştiyse neden kayıtta yok? Mantıklı gelmiyor Gemma. O bileti herkes alabilirdi. Ve köpeğin ölmesi de beni rahatsız ediyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Üç yaşındaydı ve aniden arka bahçede düşüp öldü."

Kollarımı kavuşturdum. "Belki kalp kriziydi."

"Belki ama Lucas'la konuştuğumda yanlış bir şeyler olduğunu hissettim. Söylemediği bir şey vardı. Eminim."

İkimiz de Lucas'ın okuması zor biri olduğunu düşünmüştük. Bir an kederliyken diğerinde duygusuzlaşıyor ve her aşamamızı öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

"Mac," dedim, olabildiği kadar sakin bir şekilde. "Onu bulmayı en az senin kadar istiyorum ama köpeğin ölümünün genç bir kızın kayboluşuyla alakasını anlamıyorum. Bana göre Nicki gitti ve sonrasında zavallı bir adamı bir süre yerine idare etsin diye ikna etti. Vaktimizi harcıyoruz."

Mac yumruklarını masaya dayayarak öne doğru eğildi. "Göremiyor musun Gemma? Dikkatimizi farklı yöne çekmeye çalışan *çok fazla* unsur var. Birisi bize tuzak kuruyor, kız kaçmış gibi göstermeye çalışıyor."

İç çektim. Tek istediğim yüzünü kavrayıp onu öpmekti. İlk kez bir ay önce yatmış, bardan eve zar zor gelmiştik. Takside ona resmen yapışmıştım; aramızdakilerin değişeceğini, çok istediğim o şeyin sonunda olacağını çok iyi biliyordum. O anahtarla kapıyı açmaya çalışırken kollarımı etrafına dolamıştım. Kapı arkamızdan kapanınca beni nazikçe duvara yaslamıştı. Oracıkta, koridorundaki şapkalığın yanında sevişmiştik, kıyafetlerimiz etrafımıza yayılmıştı. Ona yakın olmaya doyamıyordum.

O günden beri neredeyse her gece evinde kalıyordum. Yalnızca filmlerde ve yasak ilişkilerde olduğunu sandığım o mutlu yoğunluk balonunun içindeydim. Hâlâ bunun gerçek olduğunu, gerçekten birlikte olabileceğimizi idrak etmeye çalışıyordum.

Ancak Nicki Mara içime dert olmuştu; Mac'le anlaşamadığımız tek konu buydu. Aramızda kavga etmemiz, belki de ilişkimizin profesyonel bir partnerlikten öteye geçtiğini hissettirdiği için Owen'in bizi sık sık yalnız bıraktığını fark etmiştim.

"Sana karşı dürüst olmalıyım Mac, bu kızın bizi oyaladığını düşünüyorum. Medyanın ilgisi olmasa uzun zaman önce bırakmıştım. Farklı yöne çekilmeye çalışıldığı konusunda tartışmıyo-

rum. Belki kredi kartıyla o bileti alıp buradan gitmek için bindiği trende nakit kullandı. O kartpostalı büyük ihtimalle kendisi gönderdi ama bu üstünde yazanların yalan olmadığı anlamına gelmiyor."

"Ama ya yanılıyorsak Gem? O zaman ne olacak?"

Nicki'nin bereli yüzüne, boş küvette kucağına konmuş kırık parmaklarına korkuyla bakarken söyledikleri etrafımda âdeta yankılandı.

Ya yanılıyorsak?

Gözlerimi kırpıştırarak uyandım, Mac ve oda gölgelere geri döndü. Tüm hüsran gitmişti; boşluk ve hissizlik içinde, sinir uçlarımın sustuğunu hissederek yatakta uzandım. Kendime gerçek olduğumu kanıtlamak için ellerimi tavana uzattım.

Yataktan çıkıp misafir odasının dolabında bulduğum dalış giysisini giydim. Aynanın karşısında durup ellerimi giysinin önünde gezdirdim. Dün akşam Mac'le olanlar milyonlarca yıl önce gerçekleşmiş gibi hissediyordum. Koridordan sessizce geçip evden dışarı çıktım.

Hava serindi. Ayın bütün izleri kaybolmuştu ancak güneş henüz çıkmamıştı. Okyanusu düşündüm. Güzelce dalgalanıyordu. Suya adım attığımda ayaklarım soğuktan acıdı. Görünürde kimse yoktu. Tek başıma suya girmemem gerektiğini biliyordum ama temizlenme, şokla birlikte sıfırlanma hissi beni bunaltmıştı. Bir adım daha attım. Soğuk, bacaklarımı yuttu. Diğer adımda kumlu zemin kayboldu ve başımı suyun üstünde tutmak için deli gibi tekme attım. Soğuk beni alt ederken dişlerim birbirine vuruyordu. Kaslarım, tenim, organlarım hep birlikte çığlık atıyordu; zihnimdeki bağırtıları denizin yıkıcı devinimine karışıyordu. Kurbağalama stiliyle ileri doğru gittim. Giysi pelvisime sürtüyordu ama askıda, ağırlıksız ve özgür hissetmek iyi gelmişti. Kırılan dalgaları geçerek rüzgârın ürkütücü sakinliğine ilerledim. Birkaç dakika sonra sırtüstü uzandım ve kulaklarım suyun altında gökyüzünü izledim.

Scott şu anda beni izliyor muydu? İnip çıkar ve ölenin o olmasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşünürken bana tepeden mi bakıyordu? Annem beni izleyip annelik hatalarımı beklenmedik ölümüne bağlıyor muydu?

Ellerimi önüme doğru itip uçuyormuş gibi salladım. Mac'i ve hayatımı onunkiyle birleştirmeyi, sonunda birinin benimle ilgilenmesine izin vermeyi ne kadar istediğimi düşündüm ama artık o yönde bir yol göremiyordum. Ağlamaya başladım; yaşlar suyun içine aktı. Küller küllere.

Beni umursayan, benim de sevdiğim insanlar vardı ama şu anda tamamen yapayalnız hissediyordum.

Kıyı şaşırtıcı biçimde uzakta kalmıştı. Kalın kum çizgisinin arkasındaki, Gordonların evine uzanan patikanın ağzını göremiyordum. Bacaklarımla bisiklet hareketi yaptım, nefesimi kafamda yankı halinde duyabiliyordum. Abbey o gece böyle dımdızlak ve yalnız mı hissetmişti? Onu bulmayı öyle çok istiyordum ki. Henüz ondan vazgeçemezdim; bir şekilde onu eve getirmeye çalışmaya devam etmeliydim.

Bir dalga yüzüme çarpıp beni aşağı fırlattı. Haykırarak ağzımın suyla dolmasına sebep oldum. Daha sert tekmelerle hava almaya çıktım ancak başka bir dalgayla beraber yine düştüm. Köpükler burnumu gıdıkladı, gözlerim batmaya başladı. Başka bir dalga vurmadan önce nefes alabildim. Yana doğru sürüklendim; deniz benimle oyun oynuyordu. Dalga beni yendi ve bir daha altına girdim. Bir parça yosunmuşum gibi oradan oraya atılıyordum; kollarımı açtım ve başımı arkaya attım. Bir kere daha sudan darbe yemiştim, yüzeyinde nefesim kesilmişti. Başka bir dalga geldi. Bu kez kaslarım yanana kadar bacaklarımı kullandım. Buradan çıkmalıydım.

Kullanabildiğim bütün güçle suyu tekmeledim ama birdenbire hangi yöne gitmem gerektiğinden emin olamadım. Görebildiğim tek şey deniz mavisiydi. Göğsüm sıkıştı ve panik beni ele geçirdi. Gerçek bir tehlikenin içinde miydim? Bu düşünce tuhaf

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

bir şekilde hissizleşmeme yol açtı. Aklım boşaldı; nefesimi tutarken okyanusun beni soldan sağa fırlatmasına izin verdim.

Biraz sonra yine havaya atılmıştım. Artık gökyüzü daha açıktı, bulutlar güneşin gelişi için hazırlanıyordu. Öfkeli dalgalar yok olmuş, yerlerini masum görünüşlü zirveler almıştı. Deli gibi, umutsuzca nefes alıyordum ve damarlarımda garip bir enerji akıyordu. Uzuvlarımı suda itip kendimi kuma doğru atarken kaslarımdaki ağrı hoşuma gitti.

Kıyıda sendelerken bacaklarım sallanıyordu. Yapay derimi açıp içinden sıyrıldım. Tuhaf bir şekilde hem sersemlemiş hem de şiddetle alarma geçmiş gibi hissediyordum; saçımdaki suları sıkarak yavaşça patikadan çıktım.

"Anne!" Ben verandadan fırladı, beni beklediği belliydi. Üstünde hâlâ pijamaları vardı. "Nereye gittiğini bilmiyordum! Ne yapıyordun?"

Kollarımdaki diken diken olmuşluk hissi giderek kayboldu. Titreyen dişlerimin arasından kekeleyerek "Yüzmeye çıkmıştım," dedim.

Ben gözlerini kırpıştırdı. "Denizde mi?"

Başımı salladım, tırabzanda asılı duran havluyu çektim.

"Denizde yüzdüğünü bilmiyordum," dedi.

Onu havluyla beraber sararak başının üstünü öptüm. "Artık yüzüyorum."

Cuma, 15 Nisan

07.28

Cennet Kuşu adlı kafenin dışarıdaki masalarından birinde bekledim, Scott'ın can alıcı aramasından sonra hissettiğim paniğin benzerini hissediyordum.

İçerideki bir masada saçları Bali örgüsü yapılmış bir kadın, iki gürültücü çocuğa kek ve sıcak çikolata teklif ederek düzgün davranmalarını sağlamaya çalışıyordu; onun dışında sokak neredeyse boştu, sadece ara sıra koşu yapanlar geçiyordu.

Kaşığı şeker kavanozunun içine sokarak korkuyu derinlere itmeye çalıştım ama yeniden yukarı çıkıp duruyordu.

Kot şortu bayağı kısa kesilmiş neşeli, genç bir kadın başını dışarı uzattı. "Sana bir şey getirmemi istemediğine emin misin, canım?" Dar ve kısa askılı atleti büyük göğüslerinin çatalını cömertçe gösteriyordu. "Paskalya yortusundan önceki cuma olduğu için bugün açmamamız lazımdı ama buranın sahipleri dindar olmadıkları için duruma göre erken kapatabileceğimizi düşündüler." Ellerini kalçasına bastırdı ve bana beklentiyle baktı. "Ee. Kahve?"

"Teşekkürler ama birini bekliyorum." Telefonumdan saati kontrol edip söylediğimin doğru olup olmadığını düşündüm.

Abbey'nin kayıp posterlerinden biri kafenin iç camına yapıştırılmıştı. Çoktan hafifçe solmaya ve köşeleri yırtılmaya başlamıştı. Posterleri kimin astığını merak ettim.

Siperlik takmış yaşlı bir kadın hızlıca yürüyerek yanımdan geçti ve bana gülümsedi. "Merhaba."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Sörf tahtası taşıyan bir adam koşarak yolun karşısından önüme geldi. Dün onu plajda gördüğüme emindim.

Parktaki bankın ayağına bağlanmış köpek bile tanıdık geliyordu.

Kavşağın diğer tarafında Tara Sheffield, Audi marka arazi aracıyla yanaştı ve abartılı hareketlerle arabayı kilitledi. Biraz sonra güzellik salonunun dar girişinde bulunan A şeklindeki tabelayı zorlukla düzeltmeye çalıştı. Parlak pembe tırnaklarını buradan bile görebiliyordum. İşareti düz hale getirdi, metal bacakları betona sürtünce tiz bir ses çıkardı.

İki el arkadan omuzlarımı tutunca omurgamdaki sinirler küçüldü. Nefes nefese kaşığı bıraktım, sesli bir şekilde masaya düştü.

"Benim," dedi Mac, dudaklarını yanağıma dokundurdu ve karşıdaki sandalyeye geçti.

Garson anında geldi, buluşacağım kişinin gelmesiyle en az benim kadar rahatlamış görünüyordu.

Kahve sipariş ettik ve işkence dolu bir dakika boyunca birbirimizin gözlerine bakamadık.

"Dün gece için üzgünüm," diye başladım.

Mac çarpık bir şekilde gülümsedi. "O kadar kötü değildi."

Gözlerimi masaya diktim. Arabadan gelen şipşak sesleri aklımdan geçti ama yıllar önce olmuş gibiydi. "Doğru," dedim gözyaşlarıyla savaşırken. "Ama diğer her şey için özür dilerim."

Kahvelerimiz geldi, Mac kendininkine bir çay kaşığı kadar şeker attı. Yüzünü, saatinin kolunda duruş şeklini, saman sarısı saçlarının iki yanına hafifçe yayılmış gümüşleri içime çektim.

"Yalan söylemeyeceğim," dedi. "Dün gece uzun bir süre uyanık kaldım."

"Kızgın mısın?"

"Bana kızılacak bir şeymiş gibi gelmedi." Sesini doğal tuttu. "Şu aşamada daha çok senin ne hissettiğinle ilgileniyorum."

Göğüs kafesim büzüldü sanki. "Olay da bu, nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Bunun hakkında bir şey hissetmeye zamanım yok."

"Hamile olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. Gülümsemeye çalıştıysam da ancak zorlayabildim.

Mac biraz daha kahve içip gülmeye başladı. "Siktir ya, hey?"

"Açıkçası nasıl olduğunu bilmiyorum. Yani bildiğin gibi spiralim var. Çalışması gerekiyordu. Ya da belki yanlış bir şey yaptım? Bilmiyorum."

"Şu anda nasıl sorusunun önemli olduğunu düşünmüyorum, Gemma."

"Evet," diye mırıldandım. "Sanırım önemli değil." Dudağımı ısırdım. "Sana hiçbir şey söylememeyi, çaresine bakıp hiç olmamış gibi davranmayı düşündüm ama ben…"

"Söylemene sevindim," dedi Mac hemen. "Çok sevindim. Ve şimdi buraya geldiğime ve bu konuşmayı seninle yüz yüze yaptığıma daha memnunum."

"Evet." Kaşığı alıp yine şekerle oynadım.

"Hislerine dönecek olursak… Gemma?"

Bir araba güzellik salonunun dışındaki park yerine girdi. İçinden Lane'in rastalı kız arkadaşı çıktı, bagajdan büyük bir tuval çıkardı. Tara sallanarak ön basamaklara geldi ve sanat eserini överek kollarını salladı.

Derin bir nefes aldım ve paniği uzakta tutmaya çalıştım ama sesim giderek tizleşiyordu. "Bunu istemiyorum Mac, biliyorsun. Ben dokuz yaşında ve beş yaşından beri onun yanında değildim. Senin çocukların yetişkin ve neredeyse elli yaşındasın. Son hamile kaldığımda düşük yaptım, tekrar olma ihtimali var. Scott öldü ve Ben için endişeleniyorum." Sesim çatladı. "Çocuklarla aram iyi bile değil."

"Söylediğin her şey doğru olabilir," diye cevap verdi sakince, "sonuncu haricinde."

"Gerçekten üzgünüm."

"Bu kesinlikle yarı yarıya bir durum. İkimizin de suçu var." Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "İstemediğini söylediğinde gerçekten ciddi miydin?" Sesi hiç olmadığı kadar kararsızdı.

"Bilmiyorum," dedim yumuşakça, bir anda ona yoğun bir sevgi duydum. Beynimi pır pır sesleri doldurmaya başladı. Bu sabah durmak bilmeyen dalgaların sesi. Cam kırılma sesi. "Üzgünüm ama gerçekten bilmiyorum! Şu an her şeyden dolayı çok bunalmış hissediyorum."

Mac elimi sıkarak başını salladı. Ben ağlamamaya uğraşırken ne düşündüğünü merak ettim. Ne derse desin görüşmeye başladığımızda bunların hiçbirinin aklına gelmediğini biliyordum.

"Köpek istiyor," deyiverdim.

"Kim?" dedi Mac, şaşırmıştı.

"Ben."

Güldü. "Öyleyse ona köpek al!"

"Öylece mi?"

"Neden olmasın? Köpekler iyidir. Köpekleri severim. Sen de seversin."

Bıkkın bir ses çıkardım.

"Ne var Gemma?"

"Sadece her şeyin hallolmasını istiyorum, o her neyse işte."

"Ah, Gem. Korkarım bu benim yapabileceklerimin dışında."

Tekrar salona göz attım. Dükkânın dışındaki pembe, Tara'nın tırnaklarıyla aynı tondaydı.

Mac'in kaygılı yüzüne döndüm. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Buraya gelmemeliydin, ben de henüz bir şey söylememeliydim. Gitmen gerek." Kendimi kontrol etmekte zorlanırken fısıldadım. Onu incitmek istemesem de duyguları beni boğuyordu. "Özür dilerim ama şu anda bunu yapamam. Dağılmayı göze alamam. Beni bir süre yalnız bırakmalısın."

"Dalga mı geçiyorsun?" Mac inanamıyormuş gibi bakıyordu. Elini çekerek sandalyesine geri oturdu. "Beni böyle dışarıda bırakmaya devam edemezsin. Bebeği doğur ya da doğurma, Smithson'da kal ya da kalma, sana her türlü destek olmaya çalışacağım. Ben'e lanet bir köpek al. Bu kök saldığın anlamına gelmez. Korktuğunu biliyorum ama yalnız değilsin."

"İstediğin bu değil ama değil mi? Başlangıçta bunu istemedin. Hiçbirini."

Çenesini sıktı. "Bunların hiçbiri kolaymış gibi davranmayacağım. Benim için bir şeyi kesinleştirdi gerçi; o da sana ne kadar değer verdiğim. Ortada çok şey olduğu kesin ama ben bir şeyi biliyorum. Sana garanti veremem, bunu kimse yapamaz. Onları aramayı bırakmalısın."

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım. "Üzgünüm Mac. Burada başladığım işi bitirmeliyim. Ve Ben'le ne istediği hakkında konuşmalıyım. Bana biraz daha zaman ver yeter."

"O halde senden haber bekleyeceğim, öyle mi?" Çenesi gerildi.

Başka söyleyecek bir şey yoktu. Gözlerimi ondan ayırdım ve başım sallanarak arabama yürüdüm. Ön camdan masaya on dolar bırakıp yürüyerek uzaklaşmasını izledim. Bakışlarımın gösterge tablosunda kaybolmasına izin verdim, derin nefesler aldım ve birkaç dakika sonra çınlama yok olmaya başladı. Güzellik salonu odağıma girerken yorucu bir gerçek bir anda bilincimde belirdi.

Arabadan çıkıp yolun karşısına koştum.

Tara geldiğimi görmüş olacak ki dükkândan çıkıp yüzünde arkadaş canlısı bir gülümsemeyle el salladı. "Günaydın, Dedektif!" Sesi titredi. "Sonunda uğradığına çok sevindim ama aslında bugün açık değiliz. Sadece birkaç şeyle ilgileniyordum. Küçük işletme sahibi olmak çok acımasız, hep yapacak tonla şey oluyor." Tabelanın plastik cebinden bir broşür çıkarıp bana uzattı. "Tüm işlemlerimiz burada yazılı."

"Tara," diye başladım, aklımdaki düğümlü ipleri çılgınca çekiştiriyordum, "ön camın kırılmıştı, değil mi? Tamir edildiğini gördüğüme eminim. Birinin zorla girdiğini söylemiştin?"

Gülümsemesi kayboldu. "Evet, birisi pencereye tuğla fırlattı." Dudağını sarkıttı. "Teşhir duvarındaki tabloyu tamamen mahvetti. Söylemem lazım," diye devam etti, "o konuda çok kötü hissettim. Camlar yerine takılabilir ama sanat eserleri öyle değil. Onu yapan ressam Elsha çok üzüldü ve sigorta şirketi ödemesini yapacak mı bilmiyorum."

"Ne zaman oldu bu? Cumartesi akşamı mıydı?"

"Evet," dedi Tara, biraz darılmış gibiydi. "Pazar sabahı karakolu aradım ve kadın bir polisle konuştum, bir daha aramam gerektiğini söyledi. Birinin arkada bağırdığını duyabiliyordum ama o zaman Abbey'nin durumunu bilmiyordum. Tabii sonrasında aramayı duyduk, o yüzden camı temizledik ve elimizden geldiğince salonu düzelttik. Tüm hafta boyunca randevumuz vardı; pek fazla şansım yoktu yani. Ardından Tommy kaza geçirdi, böylece bu olay birkaç gün içinde çözülmeyecek hale geldi. Eric hastaneden getirdiği plastiklerle pencereleri kapladı, o anda elimizdeki en iyi seçenekti. Aslında bayağı kâbus gibiydi."

"Ama kesinlikle cumartesi gecesi gerçekleşti, öyle mi?"

Tara geri adım attı ve yavaşça, "Evet, öyle sanıyorum. Her cumartesi olduğu gibi barda aile yemeğimiz vardı. Hastane için bağış topluyor ve bingo gecesi düzenliyorduk. Erken bitti; muhtemelen dokuz buçuk gibi ve salonun önünden geçerek eve yürüdük. O zaman her şey yolundaydı. Pazar sabahı saat altı sularında öyle değildi," dedi. Sokağı gösterdi. "Bana kafeden Mary söyledi. Kafeyi açarken fark etmiş. Kasada nakit olmadığından alarmımız yok." Tara binaya göz attı. "Belki almalıyız. Sen ne düşünüyorsun?"

Yana doğru geçip gözlerimi camın yüksekliğinde gezdirirken onu doğru dürüst dinlemiyordum. "Tuğlayı ne yaptınız? Hâlâ sizde mi?"

Bana boş boş baktı. "Hiçbir fikrim yok ama Eric biliyordur. Onu arayabilirim…"

"Tara, daha önce böyle bir şey oldu mu? Birileri evinize zarar verdi mi?"

"Elbette hayır." Dehşete düşmüş gibi bocaladı. Kavisli kaşları, kıpırdamayan alnında zar zor oynadı. Sonra omuzlarını dikleştirip konuştu; "Eric *doktor*. Biz bu topluluğun saygı gören üyeleriyiz. Ne kadar uğraştığımızı…"

Konuşmaya devam ediyordu ama ben çoktan arabama ilerlemeye başlamıştım.

Cuma, 15 Nisan

09.14

Karakola giderken iş telefonumu Gordonlarda unuttuğumu fark ettim. Vanessa'nın arabası evin önünde değildi, Tommy'nin bugünkü hastane randevusuna Ben'i götürüp götüremeyeceğini sorduğunu hayal meyal hatırlıyordum.

Bulaşık makinesinin uğultusu dışında ev sessizdi. Inka arka kapıdan bana kederle baktı ve keskin bir inleme koyverdi. Nabzım hızlandı ve belli belirsiz zil sesini duydum. Buzdolabından mı geliyordu? Açıklanamayacak kadar diken üstünde bir halde telefonu yatak odasından aldım ve gitmek üzere arkamı döndüm. Güneşin vurduğu koridorda durdum, daha kavrayamadan ne yapmak üzere olduğumu biliyordum.

Vanessa ve Tommy'nin odasının kapısı hafifçe aralıktı, iterek açtığımda aynalı gardıropla karşı karşıya geldim. Dolapları açarak düzenli banyo malzemelerini taradım, sonra bütün çekmeceleri açmaya geçtim. Ortadaki çekmece reçeteli ilaçlarla doluydu. En azından on beş tane olmalıydı. En alttaki de aynıydı: valium[5], oksikodon[6], alprazolam[7].

Eğilerek kutulardan birini elime aldım; Doktor Eric Sheffield yazmıştı ve geçen yılın kasım ayından kalmaydı. Tommy'nin kazasından çok daha önce. Bir başkasını aldım; bunda Vanessa'nın

[5] Bir tür sedatif antidepresan. (ç.n.)
[6] Genelde ameliyat sonraları verilen güçlü bir ağrı kesici. (ç.n.)
[7] Panik atak tedavisinde sıkça kullanılan kaygı ve endişe giderici ilaç. (ç.n.)

adı yazılıydı ve tarih kısmı ocakta verildiğini söylüyordu. Kutulardan bir başkası Byron Bay'deki bir doktor tarafından Kevin Gordon'a yazılmıştı, başka bir kutu valiumu Eric, Kai Lane'e vermişti.

Aklımda hızlıca bir kurgu oluşup oynamaya başladı. Tommy'nin donuk bakışları. Belirsizliği. Sürekli ilaç içmesi. Simon Charleston'ın çatık kaşları ve Eric'in hastanede Tommy'nin sağlığından gizli kapaklı bahsetmesi.

Çekmecedekilere bakarken duvarlar üstüme kapanıyormuş gibi geliyordu. Ne halt dönüyordu?

Tommy bir tür uyuşturucu satış işine mi dahil olmuştu? İlaçları stoklayıp satıyor muydu? Eric bir şekilde bu olayla bağlantılı mıydı? İlaç kutularına baktım. Peki Lane?

Ayağa kalktığımda kanın vücudumda yalpalandığını hissettim. Sersemlik hissi giderken aynada kendime baktım. Korkunç görünüyordum. Küçük beyaz haplardan birkaçını yutsam nasıl olur diye düşündüm. Scott hasta olduğundan beri beni tüketen o zonklayan acıyı çekip alabilir miydi? Sesleri engelleyebilir miydi? Ya kafamdaki çınlamaları?

Kutuyu diğerlerinin yanına attım. Hayır. Benim için işleri kolaylaştırabilirdi ama kesinlikle Ben için aynı etkiyi yaratmazdı.

"Siktir et," dedim, çekmeceyi tekmeleyerek kapattım ve evden hızla çıktım.

Arabayı kasabaya doğru sürerken iyice öfkelenmiştim. Burada karşılaştığım herkes bir şeyler saklıyor gibiydi ve bu durumdan bıkmıştım.

Aklımda Mac'in yüzü belirdi. Ve süratle eski yerine ittim.

Süpermarketin önüne park ettim; Roxy'yle göz göze gelmeden ondan bir paket sigara ve bir de çakmak aldım. Karakola birkaç yüz metre kala çalılıkların arasındaki bir yolun sonunda durdum ve arabadan çıkarken naylon kaplamasını açmaya çalıştım.

Cumartesi gecesi burada olan Abbey'yi gözümde canlandırdım. Rick yanında mıydı? Uyuşturucu işine bulaşmış ve işler kötüye gidene kadar birlikte mi çalışmışlardı? Bu pisliği açığa çıkaracaklarını söyleyerek tehdit mi etmişlerdi? Sigarayı yakıp gökyüzüne baktım. Peki ya Lane? Tüm bunlardaki rolü neydi?

Anılar damla halinde gelmeye başlayarak bir anda sele döndü: Nicki Mara'nın hırpalanmış bedeni, görmeyen gözleri. Nicki'yi bulmak kötü olsa da hiç bulamamak daha beter olurdu. Duman tenime yapıştı ve kan başıma hücum etti. Öğürerek sigarayı yere fırlattım, toprağın içine gömdüm. Ne halt ediyordum? Kendimi toparlamalıydım.

Arabaya döndüm ve karakola gitmeden önce şişemden su içtim.

Uzun adımlarla içeri girdiğimde üç memuruma gözlerimi diktim. "Güzellik salonuna zorla girilmesinin bildirilmesinden kim sorumluydu?" diye bağırdım.

Kimse kıpırdamadı. Birkaç kalp atışı sonra De Luca ayağa kalktı. "Ben."

Birinin bilgisayarından müzik sesi geliyordu. "Kapat şunu," diye tersledim.

Grange hoparlörlerle uğraşırken birini devirdi.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum De Luca'ya.

Gözlerim onun üzerinde olsa da Lane'in yakında olduğundan haberdardım; Tommy'nin banyosundaki çekmecede, üstünde adının yazdığı ilaç kutusu gözlerimin önüne geldi ve bir öfke dalgası daha ulaştı.

De Luca kıpkırmızı oldu, afallamıştı. "Alakalı olduğunu düşünmedim," dedi kekeleyerek. "Pazar sabahı Tara aradığında Tommy'ye bahsetmiştim ama o zamana kadar çoktan Daniel'dan Abbey'nin kaybolduğuna dair arama almıştık. Tara salondan bir şey alınmadığını belirtti, sonra Tommy kendisiyle Rick'in evine gitmemi söyledi." De Luca kendinden beklenmeyen bir şekilde

telaşlıydı. "Aramadan ve Tommy'nin kazasından sonra Fletcherlara gittiğimiz pazartesiye kadar ilgilenmedim ve Noah salı günü belgeleri halletti."

Gözlerimi kapattım, bu hatadan çok fazlasına sinirli olduğumun farkındaydım ama yine de öfkemi kontrol altına almakta zorlanıyordum. "Acaba hiç," dedim, "şüphelenilen cinayetin yakınında gerçekleşen mala zarar verme olayının dikkate almaya değeceğini düşünmedin mi?"

Yutkundu ve meslektaşlarına göz attı; hepsinin gözleri yere sabitlendiğinden hiç yardımcı olmadılar. "Özür dilerim," dedi, başını eğince kısa saçları yüzünün etrafına düştü.

"Özür dilemek bu davayı çözmeyecek. Her şey potansiyel bir ipucu ve önemli bilgileri kaçırmamak için size güvenmeliyim. Zaman çizelgesinin bir parçası olabilir. Elimizde bol bol ipucu yok sonuçta."

"Dikkatsizlik ettiğimi anlıyorum," dedi De Luca resmiyetle, ayağa kalktı. "Affedersiniz."

Ofis kapısını açarken belli belirsiz ağlama sesi duyduğumu sandım.

Lane'le Grange bakışlarını yeniden soluk halıya çevirmeden önce bana baktılar.

"Seninle de konuşmam lazım," dedim Lane'e. Yanından geçtim, arkama takıldığını duydum. Hâlâ sinirli halde toplantı odasının kapısını kapattım ve kollarımı kavuşturdum.

Lane dikkatle sandalyeye oturdu, sesli bir şekilde yutkundu. "Ne oldu?"

"Hiç Tommy Gordon'a uyuşturucu ilaç verdin mi?"

Yüzündeki kaslar sertleşerek ifadesi kuşkuya dönüştü. "Ne?"

"Gordonlarda bazı ilaçlar buldum ve senin adına yazılmışlardı. Açıkla bana."

Lane bana boş boş baktıktan sonra hayata döndü. "Ah, valium değil mi? Evet, eski bir spor sakatlanması için geçen yıl yazdırmıştım ama sonra ihtiyacım olmadı. Bir gün Tommy karakolda

belini incitti, ben de ona kutuyu verip onda kalabileceğini söyledim. Önemsiz bir şey." Ayağa kalktığında özgüveni geri gelmişti, kaşlarını kaldırdı. "Bu kadar mı?"

Gözlerimiz buluştu. "Bu kadar," dedim, kapıyı birden açtım. Dışarı çıkarken gözlerim üzerindeydi, sonra peşine düştüm. "Peki," dedim hızlıca. "Grange, sen hâlâ Eric'le ilgileniyorsun. Lane, Aiden'a odaklanmanı istiyorum. İlk olarak Georgina'nın dün onu gerçekten aradığından emin ol. Gerçekse aramanın kaynağını bulmaya çalış. Sonra eski kız arkadaşıyla görüşüp bir şey çıkacak mı bak."

"Aynı zamanda kamera görüntüsündeki insanların olay saatinde nerede olduklarına bakmam gerekiyor," dedi Lane. "Ve Aiden'ın kredi kartının kullanıldığı Sidney'deki yerlerin kamera kayıtlarına."

"İyi, işe koyul," dedim dışarı çıkarken.

De Luca'yı görmeden önce duydum. Binanın yan tarafına yürüdüğümde orada telefonla konuşuyordu, gözlerini siper etmişti ve sırayla ağırlığını bir ayağından öbürüne veriyordu. Geldiğimi görünce telefona bir şeyler mırıldanıp kapattı, hızla bir parmağıyla sol gözünün altını sildi. Burun deliklerinin narin kıvrımları biraz kızarmıştı ama her zamanki içine kapanık tavrını sürdürdü. "Öyle çıktığım için üzgünüm," dedi kısaca. "Profesyonelce değildi."

"Seni azarladığım için üzgünüm," dedim. "Gereksizdi ve dürüst olmak gerekirse tamamen sana yönelik değildi. Kızgındım."

Şaşkın görünüyordu ama gözlerini güneşe karşı kısarken başını kaldırdı. Benden en az yarım metre uzundu ancak kırılganlığı, kaynayan hüsranı tanıdık geliyordu. Geçen sabah Tommy'nin evde onun hakkında söylediklerini hatırlayıp tersliğine rağmen ona yakınlık hissettim.

"Ne zamandır ekiptesin?" diye sordum.

"Dört yıldır."

"Planın ne? Kıdemli memur mu olmak istiyorsun? Yoksa çavuş olmak için şansını zorlamak niyetinde misin?"

Yumruklarını sıktı. "Burada kalırsam çavuş olmak için hiç şansım olmaz."

Kollarımı kavuşturup sırtımı duvara yasladım. "Neden?"

"Olmayacak çünkü."

"Anlamıyorum."

"Bu konu hakkında Tommy'yle konuştum ama hazır olduğumu düşünmüyor." Üst dudağı titredi.

"Eh," dedim diplomatik bir tonda, "yorum yapmak bana düşmez ama onunla ayrıntıları konuşarak bir kariyer planına karar verebilirsin belki."

Gözlerini devirdi. "Ayrıntıları biliyorum. 'Hayat tarzımın' sorun olduğunu düşünüyor, üstelik tipi de değilim." Dudağını büktü. "Aptal şakaları ve modası geçmiş tavırlarıyla ilgilenmiyorum. Yani buradan bir yere gidemeyeceğim belli."

"Kolay değil, değil mi?" dedim, bir duraksamadan sonra.

"Bazıları için daha kolay," dedi kasvetli bir şekilde. "Sen anlayamazsın."

Güldüm, şaşırmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Sen kıdemlisin ve Tommy gibi insanlar buraya gelip iki büyük soruşturma yönetmen için sana güveniyorlar."

Gözlerimi kırptım. "Tommy'yi pek tanıyor sayılmam ama soruşturmayı yönetmemi istemediğine eminim. Tran istedi."

"Hayır," diye kekeledi, "doğru değil. Ben Tran'in yardımıyla araştırmayı yönetmeyi teklif ettim ve Tran düşünüyordu ama sonra Tommy olay çıkarıp hiçbir şeyi yönetemeyeceğimi söyledi. Lane, güvenebileceği birilerini getirmek istediğini söyledi." Başını yana eğdi. "Kabul etmem gerek, kadın olmana şaşırdım. Belli ki benimle olan problemlerini sana karşı hissetmiyor."

Ellerimi kaldırdım. "Bunlar nereden çıktı bilmiyorum ama buraya şans eseri geldim. Tran başta eski patronumla iletişime geçti ama onun yerine ben geldim. Ne söylendi ya da söylenmedi umurumda değil ama şu anda buradayım ve senin için de sorun olmazsa birlikte daha iyi çalışmayı istiyorum."

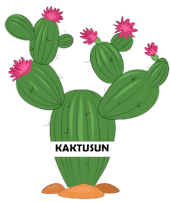
BELONGS TO KAKTUSBEAM

De Luca zemine bakıp başını sertçe salladı.

"Güzel. Bence bu fazladan drama olmadan da yeterince derdimiz var. Anlaştık mı?"

Burnunu sildi ve duruşunu düzeltti, böylece bana yukarıdan bakar oldu. "Anlaştık. Daha önce söyleme fırsatı bulamadım ama sanırım Robert Weston'ı buldum."

BELONGS TO KAKTUSREAM



Cuma, 15 Nisan

15.06

De Luca, Robert Weston'ın pazartesi günü giriş yaptığını söyleyen Bondi isimli hostelle iletişime geçmişti. "Dün akşam orada değildi ve bu sabah konuştuğum kız resepsiyonu bırakıp odasını kontrol edemeyeceğini ama aradığında telefona cevap vermediğini söyledi."

De Luca e-postasına giriş yapıp bana hostelin gönderdiği rezervasyon onayını gösterdi. Robert'ın düz yüzü pasaportun kopyasından bana bakıyordu.

Tahtaya göz attım: Robert, Aiden, Rick, Abbey, Daniel Clark. Eric. Fletcherlar.

"Müthiş çalıştın," dedim, elimi omzuna koydum. "Ben birkaç arama yapayım. Oraya memur gönderip izini sürebilecek miyiz bakalım."

Owen'i aradım; hostele olabilecek en yakın zamanda memur göndereceğine söz verdi.

Kısa süren çılgınca heyecandan sonra dördümüz kâğıtlarla dolu masalarımıza oturduk. O kadar sessizdi ki her araba geçtiğinde tekerleğin asfalta sürtüşünü duyabiliyordum. Tost kokusu midemin bulantısını tetikledi ve diğerlerine göz atarak bir yudum daha su içtim. De Luca sırayla not alıp dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Grange'in dili dışarı çıkmıştı; gözlerinin arasındaki çıkıntı o kadar derindi ki orada bir kürdan saklayabilirdi.

Lane'in ifadesiz yüzü huzurluydu ama gözleri sanki önündeki kâğıtta hareket etmiyordu ve sürekli ensesini tutup agresif bir şekilde oraya masaj yapıyordu. Girmek üzere olan krampı engellemek amacıyla bacak bacak üstüne atmak için diğer bacağımı kullandım.

Gözlerimi kapayarak Aiden'ın pazartesi günü eve gelip çöküşünü düşündüm. Kederinin gerçek olduğundan emindim fakat yine de Rick'in ölümüyle alakalı olup olmadığı belirsizdi.

Grange'in yanımda dikildiğini fark edince irkildim. "Dedektif Woodstock," dedi çekinerek. "Hastanenin finansal detaylarına el atmakta zorlanıyorum. Çok karışık; holding şirketlerinin isimleri var ve güzellik salonunun finansına da bağlı. Muhasebecilerinin yeri Sidney'de. Konuştuğum adam hem Eric'in hem de Tara'nın izni gerektiğini söyledi ama Eric çocuğuyla kampta. Hastanede bahsetmişti."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım.

"Evet, biliyorum. Ama Eric'in pazartesi sabahındaki kayıtlarda hastanede olduğunu doğruladım."

"Kaçta?"

"Imm... Sabah 06.33."

De Luca başını kaldırdı. "Bu Rick'in evinde olmadığını göstermez."

"Doğru, göstermez," dedim. "Tara'ya o sabah evden kaçta çıktığını sor ve finansal belgeleri kurcalamaya devam et. İzin çıkarabilirsek illa elimize geçireceğiz, gerçi Paskalya yüzünden şansımız ne olur bilmiyorum."

"Bingo," dedi Lane bilgisayarına bakarak.

"Ne?"

"Aiden'ın minibüsü Penrith'teki benzin istasyonunda."

"Ve?"

"Kullanan o değil. Tanımadığım bir çocuk."

"Siktir, pekâlâ. Onun kimliğini tespit etmeye çalış. Bu Aiden'ın geçen hafta Sidney'de olmadığı anlamına gelmiyor, yal-

nızca nerede olduğunu bilmediğimizi gösteriyor. Kullan at telefon kullanıyor olmalılar. Evde bulunan telefonlarda hiç parmak izi var mıydı?"

"Evet, sadece Rick'le Aiden'ın."

"Eski model telefonlar mıydı?"

Lane dava dosyasına baktı. "Hayır ama düşük kalitelilerdi. Kontratlarındakinden değillerdi."

"Belki Abbey'nin başka bir telefonu vardı," dedim. "Her ödemesini nakit olarak yapmış görünüyor. İkinci bir telefonu varsa karakoldan ayrıldıktan sonra biriyle görüşmüş olabilir, bilemeyiz. Kendisini alması için bile birini aramadı. Ya da belki cumartesi gecesi zaten Rick'le iletişim halindelerdi."

Lane yavaşça başını salladı.

"Kasabada telefon ve hat satan herkesle konuşmalıyız. Belki onlar Rick, Aiden veya Abbey'ye geçen ay boyunca ön ödemeli telefon sattıklarını hatırlarlar."

"Sadece Fairhaven'da mı?" diye sordu Lane, cüzdanını cebine koydu.

"Ne yapabiliyorsan yap," dedim. "Fotoğraflarının kopyalarını al, muhtemelen kartla ödememişlerdir ama belki birileri yüzlerini hatırlar."

Alması gereken eşyaları karıştırdı.

"Hazır gitmişken Daniel Clark'ı da sor," dedim.

Durdu, gözlerime baktı ve başını salladı.

"Başka bir şey daha var," dedi De Luca, Lane gidince. Masama gelip birkaç belge bıraktı. "Burayı görüyor musun?" diye sordu, tepedeki birkaç sıra sayıyı gösterdi. "Rick geçen yıl barda çalışmaya bu tarihte başlamış. Her ay yüz ve iki yüz dolar arası maaş aldığı görülüyor."

İşaret parmağımı kâğıdın üzerinde gezdirdim. "Evet."

"Sonra okuldan ayrılıp belli ki daha çok çalışmaya başladı, değil mi? Kasımdan sonra ücretin arttığını görebiliyorsun. Haftada birkaç yüz dolara çıkıyor."

"Tabii," dedim.

"Tamam, şubatın sonlarında bardaki işinden ayrıldığını biliyoruz, değil mi? Ödemelerin kesildiği burada görülüyor. Neyse, bütün iş bilgilerine ulaştım; 26 Şubat'ta ABN[8] kurmuş ve aynı gün ticari banka hesabı açmış. Hemen iş bulmaya çalışmaya başlamış. Arkadaşlarının ebeveynlerine gönderdiği birkaç e-posta bulduk."

Başımı salladım. "Bunların hepsi mantıklı geliyor."

Başka bir kâğıt çıkardı. "Harcamaları dışında öyle. Abbey'nin aksine Rick'in bir kredi kartı var, on altı yaşından beri varmış." Bana doğru eğildi ve kalemini bir dizi işlemin üzerine getirdi. "Yemeğe, sigaraya, kıyafete, sörf tahtalarına ve müziğe çok fazla para harcamış. Barda kazandıklarından katbekat fazlasından bahsediyorum." Tekrar hesap özetine döndü. "Ve burayı görüyor musun? Açıklanamayan nakit çekimleri, bazen altı yüz doların üstüne çıkıyor."

"Ailesi ona para mı veriyordu? Daha on yedi yaşındaydı."

"Bildiğim kadarıyla kira ödemiyordu ve faturaları annesiyle babası hallediyordu. Kesinlikle onlardan para transferi almamış."

"Belki nakit olarak veriyorlardı? Kendi işleri düşünülürse kulağa mantıklı geliyor."

"Belki." Kaşlarını çattı. "Bana çok fazla geldi."

"Bekle," dedim, olay yeri fotoğraflarını çıkardım. Arkasındaki renkler koyuyken Rick'in yüzündeki kan parlak kırmızıydı. "Ya arabası? Epey yeni görünüyor." Garaj kapısını işaret ettim. "Ve aletler? Onlar da bana yeni gibi geldi. Ve hâlâ bisküvi kutusundaki nakit paranın hikâyesini bilmiyoruz."

De Luca fotoğrafları eline aldı. "Hesap özetinde aletleri ve arabayı alması konusunda hiçbir şey yok."

Birbirimize farkındalıkla baktık. "Fletcherlarla konuş," dedim. "Ve Aiden'ın hesap özetlerini de kontrol et." Abbey'nin süpermarketten kazandıklarını düşündüm; Rick'e para mı veriyordu?

[8] Avustralya İş Numarası. (ç.n.)

"Tamamdır." De Luca dudaklarını büzerek bütün kâğıtları topladı ve kendi masasına yöneldi.

Tran'le konuştum.

"Adli tabip hâlâ Rick'in cesedini bırakmıyor," dedi bana. "Silah uzmanının üzerinde çalışmasını istiyor, adam pazartesiye kadar gelemeyecekmiş."

"Aiden'a ne olduğunu öğrenene kadar Fletcherlar cenazeyi gerçekleştirmek istemeyecekler."

Tran'e Rick'in geliriyle ilgili uyuşmazlığı ve minibüsle benzin istasyonuna giden kişinin Aiden olmadığını anlattım.

"İyi görünmüyor, değil mi?" İç çekti. "Açıkçası yaptıkları şeye rağmen Fletcherların duygularını paylaşıyorum. Neyse, beni haberdar etmeye devam et. Bugünden sonra hafta sonu yokum, arayabilirsin ama. Büyük ihtimalle yarın bu vakitlerde ailemden kurtulmak isteyeceğim zaten."

"Biraz beklesene," dedim, hızla toplantı odasına geçerek kapıyı sessizce kapattım. "Her şey yerine oturduktan sonra Edwina de Luca'nın, senin ekibindeki kıdemli bir kadına yönlendirilebileceğini söylemek istedim. O kişi sen olmak zorunda değilsin," diye ekledim hemen, "ama bana göre bir akıl hocası işine yarayabilir. Epey hırslı ve iyi çalışıyor ama burada ihtiyacı olan desteği alacağını sanmıyorum."

"Tommy var ya," dedi Tran.

"Biliyorum. Sadece De Luca'nın özgüveni için doğru kişi olmayabileceğini düşünüyorum. Acil bir şey değil, burada uzun süre kalmayacağımdan sana bahsedeyim dedim."

"Tamamdır, not ettim. Ama bence De Luca kendi çevresi içinde daha iyi çalışmayı öğrenmeli. Özel muamele bekleyemez."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Özel muamele beklemiyor ama Tommy'nin vermesi gereken desteği vereceğini düşünmüyorum. Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Gemma, net konuşayım, Tommy kimseye uygunsuz davranmadı. Ama De Luca'yla sorunları olduğu belli. Onun erkeklerle problemi olduğunu düşünüyor."

"Bu doğru değil. Bence hayal gücü kıt dinozorlar olan kıdemlilerle sorunu var."

"Gemma, seni tanıyorum ve Tommy iyi geçinmesi kolay biri değildir ama konuşma şeklini beğenmedim. Sana davaya odaklanmanı ve ekip politikalarının dışında kalmanı öneriyorum, tamam mı?"

Telefonu kapattı, ben de toplantı odasında sinirle kaldım. Kurallara bağlı kalmaya takmış olması belirgin şeyleri görmesini engelliyordu. Ya öyleydi ya da görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Saati fark ederek başımı ana ofise doğru uzattım. "Siz çıkmalısınız," dedim. "Yine fazla mesaiye kaldık. Grange, Lane'e mesaj atabilir misin?"

Başıyla onayladı.

Telefonum çalınca hemen kaptım ama arayan Owen'di, Mac değil.

"Robert Weston'ı bulduk."

Cuma, 15 Nisan

17.02

Eski ekibimdeki memurlardan biriyle konuşarak görüntülü konuşma ayarladım.

"Yirmi dakikaya kurmuş olurum," dedi kadın bana. "Olur mu?"

"Evet, hazır olurum," dedim, boştaki elimle dizüstü bilgisayarımı aldım.

Lane masasına dönmüş, uzaktaki duvara bakıyordu. Floresan ışığında gözlerinin altındaki leylak rengi halkalar belli oluyordu.

"Telefonlardan bir şey çıktı mı?" dedim.

Bana boş bakışlarla döndü. "Ah, evet. Gibi. Postanedeki bir adam geçen yılın sonlarında Aiden'ın iki telefon ve ön ödemeli SIM'lerden almaya geldiğini hatırlıyor. Yurtdışından gelen arkadaşları için olduğunu söylemiş."

"Alışıldık bir hikâye değil."

"Evet."

"Penrith benzin istasyonundaki güvenlik kamerasından minibüsü kullananı teşhis edebildiniz mi?"

"Hayır ama lise müdürüne götürüp buradan biri olup olmadığını anlayabilirim diye düşündüm, sonra da resmi Sidney'e gönderirim."

"İyi fikir." Weston araması için bana katılmasını isteyecektim ancak iyi bir şekerlemeye ihtiyacı varmış gibi duruyordu. "Ben bir arama yapacağım. Yarın sabah dokuzda burada, tamam mı?"

Başını salladı. "Elbette."

Video portalına bağlanıp beklerken kendime bir bardak çay koydum. Mutfaktan çıktığımda Lane gitmişti.

Toplantı odasından gelen elektronik ses bana aramayı haber verdi, gidip kabul ettim. Ekranda iki adam belirdi: Robert sağda oturuyordu, üzerinde dökümlü şort ve beyaz tişört vardı ve tanımadığım genç bir polis memuru da karşısındaydı. Bana doğru bir kumanda uzattı ve ses geldi. "Dedektif Woodstock, beni duyabiliyor musunuz?"

"Evet, duyabiliyorum."

Memur tarihi ve saati belirtti, ardından kendini tanıttı. Robert'a birkaç soru soracağımı ve konuşmamızın kayıt altına alınacağını ancak tutuklu olmadığını açıkladı. Memur kamerayı Robert'ın yüzüne çevirince kendimi tanıttım ve Robert'tan da aynısını yapmasını istedim.

"Robert Phillip Weston," dedi yumuşak bir sesle. "On dokuz yaşındayım ve Birleşik Krallık, Brighton'danım."

"Robert, seninle neden konuşmak istediğimi biliyor musun?"

Parmaklarını masaya vurdu. "Galiba. O kız hakkında."

"Hangi kız?"

"Kaybolan kız. Abbey Clark."

"Onu tanıyor muydun, Robert?"

"Birkaç kere karşılaştım. Markette, sonra da partide."

"Onunla konuştun mu?"

Başını salladı. "Markette biraz. Ama partide konuştum. Açıkçası on beş yaşında olduğunu bilmiyordum. Sonrasında haberlerde gördüm."

"Yaşı sorun olur muydu?"

"Yani bilseydim onunla flört etmezdim." Öne doğru eğildi ve burnunu sildi. "Sadece çok güzel olduğunu falan düşündüm."

"Onunla market ve parti dışında iletişim kurdun mu?"

Sandalyesinde kıpırdadı. "Ona Facebook'tan mesaj attım. Neden yaptım bilmiyorum… Sanırım ondan hoşlanmıştım."

BELONGS TO KAKTUSBUCH

"Cevap verdi mi?"

Hevesle başını salladı. "Bana gayet güzel bir cevap yazdı."

"Partideki yakınlaşma çabalarına nasıl tepki verdi?"

Birdenbire mahzun göründü. "Hemen sinirlendi. Neden bilmiyorum, arkadaşça davranıyordum yalnızca ama çok dengesiz ve biraz kabaydı. Başka bir kız bana erkek arkadaşıyla kavga ettiğini söyledi, o yüzden onunla alakalı olduğunu tahmin ettim."

"Onunla konuştuktan sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey, gerçekten." Omuz silkti. "Konuşmaya çalışmaya devam ettim. Benimle konuşursa ne kadar uyumlu olduğumuzu anlar diye düşündüm ama reddetmeye devam etti. Arkadaşlarım karavan parkına döndüler ama kaldım. Zaten sinirimi bozuyorlardı açıkçası, Abbey konusunda sıkıntı veriyorlardı."

"Peki, yani partide kaldın. Kiminle konuşuyordun?"

"Diğer kızla. Beth. Parti onun evindeydi... Yani ailesinin işte."

"Onunla konuşman ne kadar sürdü?"

Robert iç çekti. "Pek değil. Biraz oynaştık, öpüştük falan, çok iyi görünüyordu ama sonra garipleşip erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Ben de oradan ayrıldım."

"Nereye gittin?"

Bileğini kaşıyordu ama gözleri sabit kaldı. "Karavan parkına. Sonra sigara almak istedim."

"Yolda kimseyi gördün mü?"

Durakladı ve büyükçe bir nefes verdi. "Evet. Onu gördüm. O kızı. Abbey'yi."

İlerlediğimi hissediyordum, masaya tutundum. "Ne zamandı bu?"

Omuz silkti. "Gece yarısından hemen sonra sanırım. Partiden çeyrek kala falan ayrıldım. Ben giderken komşulardan biri sesten şikâyet ediyordu."

"Abbey'yi nerede gördün?"

Parmaklarını kısa saçından geçirip konuştu; "Yolda yürüyordum, anacaddeye çıkan hani."

"Felton Way mi?"

"Evet, galiba oydu. Neyse, yolun kenarında ilerliyordum. Köşeye beş metre kadar kala yolun diğer tarafındaki ağaçların arasından biri çıktı. Bir süre sonra o olduğunu anladım." Ellerini birbirine kenetledi ve gözlerini kaçırdı. "Koşuyordu. Ve elinde bir şey tutuyordu."

"Neydi o?"

"O uzaklıktan anlayamadım ama ağır bir şey gibiydi."

"Ona seslendin mi?"

Robert başını salladı. "Hayır, o kadar yakın değildim ve onu korkutmak istemedim."

"Emin misin? Partide sohbet ettiğin kızdı, birden onunla yalnız kalmıştın ve şansını denemek istemedin mi?"

"Öyle değildi, gerçekten. Sanki bir şeyle uğraşıyordu... Yolda çok hızlı koşuyordu. Açıklaması zor."

"Ama kesinlikle onunla konuşmadın?"

"Hayır ama takip ettim. Yani, zaten o yönde gidiyordum."

"Tamam, sonra ne oldu?"

Robert hızlandı. "Köşeye vardı, pembe güzellik spa salonunun olduğu yer hani. Biraz uzaktan, sokağın diğer tarafından izliyordum."

Sonra ne olduğundan emin gibiydim ama yine de sordum. "Ne yapıyordu, Robert?"

"Bir süre orada durup öylece dükkâna baktı. Ürkütücüydü, sanki ele geçirilmiş falan gibiydi." Yutkundu. "Ardından kendine gelir gibi oldu; sıçradı, geri çekildi ve pencereye saldırdı." Doğrudan kameraya bakıyordu, koyu renkli gözleri parlak ve şaşkındı. "Tuğlayı cama doğru fırlattı."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Cuma, 15 Nisan

17.47

Görebiliyordum. Hissedebiliyordum. Saf, katkısız öfkeyle dolu bir an. Tuğla havada uçarken yavaşlayan zaman, ardından camın yağmur gibi yağmasının getirdiği mutluluk... Korkunçtan ziyade şiddetli ve enfes bir his olmalıydı. Cam parçalanırken Abbey'nin öfkesi de dindi mi yoksa bu şiddet eylemi toparlanıp güçlenmesine mi neden oldu diye düşündüm. Karşı koyabileceğine ikna olmuş muydu?

"Daha sonra ne yaptı?" diye sordum Robert'a sessizce.

Öksürdü. "Bir saniyeliğine orada durup cama baktı, sonra kaçtı. Mağazaların oradaki çalılıklara geri döndü."

"Onu takip ettin mi?"

"Hayır! Yemin ederim. Olanlar beni korkutmuştu. Geçen sene bir kavgaya tanık olmuştum ve adam ölmüştü ve bilmiyorum, büyük ihtimalle kulağa aptalca geliyordur ama bu olay bana onu hatırlattı. Sadece oradan gitmek istedim."

"Peki ne yaptın?"

"Bir süre durdum, kimse gelmedi ve alarm falan çalmadı, ben de karavan parkına döndüm. Sigara almaya dahi zahmet etmedim."

"Pazartesi günü Fairhaven'dan ayrılmanın sebebi neydi?"

"Bilmiyorum," dedi Robert, kafası karışmıştı. "Galiba orada olmak istemedim. Haberleri gördüm... Kaybolduğunu öğrendim, ona mesaj attığım ve onunla konuşmaya çalıştığım öğre-

nilirse kötü görüneceğini biliyordum. Süpermarketteki kızlar da sürekli oraya gittiğimi biliyorlardı." Başını kavradı. "Bunu bazen yaparım, bir şeye çok takarım. Nedenini bilmiyorum. Abbey havalı bir hatun gibi görünüyordu ve onunla konuşmak istedim. Bunda yanlış bir şey yok."

Bir şey demedim, Robert'ın düzensiz nefes sesi odayı doldurdu.

"Hem arkadaşlarım benimle uğraşıyor, şerefsizlik yapıyordu..." Başını ellerinin arasına bıraktı. "Bir şey söylememiş olmanın salakça olduğunun farkındayım. Bugün polisler arar aramaz dedim ki evet, ne gördüğümü birine söylemeliyim. Ama pazartesi günü... Bilmiyorum, oradan ayrılmam lazımdı."

"Erkek arkadaşı Rick Fletcher'ı tanıyor muydun?"

"Hayır, hiç karşılaşmadım. Ama Beth bana Abbey'yle tartışan herifin o olduğunu söyledi." Robert genişlemiş gözleriyle kameraya baktı. "Birinin onu öldürdüğünü gördüm. Abbey'ye olanlar yüzünden mi?"

Robert'a birkaç soru daha sordum. Anlaşılan cumartesi günkü gece yarısı gezisinde başka kimseyi görmemişti. Yakında tekrar konuşmamız gerekeceğini söyleyerek videoyu kapattım ve başımı ellerimin arasına aldım. Robert'ın vücut dili ve tavrı samimi olduğunu gösteriyordu. Müşterilerin kapanış sonrası kaçta parka döndüklerine dair kayıt olup olmadığını Kate'e sormalıydım.

Ayağa kalkıp gerindim ve telefonuma baktım. Mac'ten bir şey gelmemişti.

Kaygı içinde Vanessa'yı aradım. "Hâlâ karakoldayım," dedim. "Ben'i verebilir misin?"

"Tabii."

Ben yine neşeliydi, Charlie'nin ona öğrettiği yeni oyundan bahsetti. Bana açıklamasını dinlerken gözyaşlarımı yuttum. "Bu akşam geç saate kadar çalışmak zorunda mısın anne?" diye sordu.

"Sadece birkaç şey daha yapmam gerek, tamam mı? Geç kalmam. Belki gelince bana Charlie'nin oyununun nasıl olduğunu gösterirsin."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Ekibin çay ocağında hazır kahve yaptım ve arabayla bara giderken onu içtim. Kafein kanıma hücum etti ve enerjimin yenilendiğini hissettim. Robert'ın Abbey'yi tarif edişi aklımda dönüp duruyordu. Neden salona saldırmıştı ki? Öfkesini boşaltmak için rasgele bir şiddet eylemi miydi? Sheffieldlardan intikam almak için miydi? Tara ya da Eric ona veya Rick'e bir şey mi yapmıştı?

Arabadan çıktım ve gördüğüm şeye bir daha bakınca kalbim hızlandı: Sahil yolunda yürüyen adamın bir anlığına Mac olduğunu sanmıştım. Gerilmiş halde bara girdim ve bira kokusu anında etrafımı sardı.

Bilardo masalarının etrafına toplanmış genç insanlarla beraber çoktan kalabalıklaşmıştı. Simon Charleston'ın barda durduğunu gördüm ve başımla hızlı bir selam vererek önünden geçip hafif bir bira sipariş ettim.

Cam beni görünce sevindi. "Gemma! Selam!" Barın üzerinde eğilip beni ürkütecek kadar yüzünü yaklaştırdı. "Umarım geçen gece başını belaya sokmamışımdır. Şu adam hani?"

"Yok, hiç sorun değil. Yanlış anlaşılma olmuş sadece."

Gözlerini devirdi. "Nasıl olduğunu bilirim. Benim de aynı şeyi yapma alışkanlığım var." Maharetle üç bira doldurdu ve minyon bir sarışına uzattı. "O adamla her şey yolunda mı yani?"

"Evet, yolunda." Biramı yudumladım ve Simon'ın kendisininkini içerken masadan beni süzdüğünü fark ettim. Ona bıkkın bir bakış atıp Cam'e döndüm. "Hey Cam, kalabalık biliyorum ama birkaç soruya vaktin var mı?"

"Polislere hayır deme alışkanlığım yoktur." Güldü. "Bana bir dakika ver, hemen gelirim, tamam mı?"

Beş dakika sonra bana su uzattı. Yanımdaki bar taburesine yerleşip birasının üzerindeki köpüğü içti.

Konuşmak üzere nefes aldım ama benden önce davrandı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu anlayışla.

"Ben iyiyim," dedim. "Biraz yorgunum."

"Nasıl yapıyorsun anlamıyorum. Özellikle de çocukla." Bir yudum daha aldı. "Fletcherların yakalandığını duydum; ot sattıklarına inanamadım. Çılgınlık."

"Burada uyuşturucu kullanan çok çocuk var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla yok. Yani, eminim biraz vardır ama burada asla müsaade etmem."

"Rick'in hiç böyle bir şeyin içinde olduğunu fark ettin mi?"

Cam başını salladı. "Hayır, gayet ortalama bir çocuk gibi görünüyordu."

"Peki bir anda ayrılmaya karar vermesi kendi kararı mıydı?"

"Sanırım bir süredir ne yapacağını düşünüp taşınıyordu. Abbey'nin hayat planını çizmesi konusunda onu yüreklendirdiğini söylediğini hatırlıyorum ama emin olana kadar bana bahsetmek istemedi galiba. Onu buradaki daha kıdemli bir işe, vardiyaları ayarlayıp stokları sipariş etmeye yardım etme tarafına almayı düşündüğümü söyledim. Ayrıldığında bana kendi işini yapmak istediğini söyledi, ben de anlayışla karşıladım."

"Aiden buraya sık gelir miydi?"

"Pek değil. Rick'ten daha içine kapanıktı. Biraz yalnızlığı seven bir tipti. Hiç arkadaşlarıyla ya da kız arkadaşıyla takılırken görmedim."

"Cumartesi akşamı kaçta kapattın?"

"11 gibi sanırım. Hastaneye yardım için bingo gecesi vardı, aileler katıldığı için erken bitti."

"Eve dönerken etrafta dolanan kimseyi gördün mü?"

Başını kaşıdı. "Fark etmedim, hayır. Uyumak için yukarı çıktığımda etrafta kimse yoktu."

Etrafımızdaki çılgınlık devam ederken içkilerimizi yudumladık.

"Hâlâ Abbey'den haber yok mu?" diye sordu.

"Bunu konuşamam. Ama kesinlikle kolay bir dosya değil."

Cam iç çekti. "Doğru. Söylemem lazım, Daniel Clark'a karşı sempati duyduğum söylenemez ama Dot'a çok üzülüyorum. Bilmemek işkence gibi olmalı."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Başımı salladım. "Cam, yıllar önce kaybolan gençleri biliyor musun?"

Gözlerini ovuşturdu. "Tabii, olay aylarca hayatımı allak bullak etmişti. Rick'in başına gelenler onu hatırlattı. Birisini zannettiğin kadar tanımadığını hissedersin ya, öyle bir his. Bayağı boktan."

"O son gece Gregory Ng'le çalıştın, değil mi?" diye sordum, internetteki haberi hatırlayarak.

"Evet. Aklımda konuşmamızı yüz kere tekrar etmiş olmalıyım. Olanların hepsi çok tuhaf, mümkün değil anlamıyorum."

"Greg nasıldı?"

"Biraz öfkesi burnundaydı. Ailesi baş belasıydı ve sanırım çocukluğu bayağı zor geçmiş ama Sally'yi çok severdi, hep ondan bahsederdi. Ne kadar zeki olduğundan, ondan gurur duyduğundan, ne kadar güzel olduğundan falan. Dürüst olmak gerekirse biraz sinir bozucuydu." Kıkırdadı, ardından bir süre sessiz kaldı. "Ama iyi bir işçiydi. Ara sıra patronlar çok kaba olunca kavga ederdi ama ciddi bir şey değil tabii. O akşam Daniel'la atıştılar, soruşturmada söylendi hatta. Hep acaba Daniel intikam mı aldı diye düşündüm." Cam burnunu kırıştırdı. "Ama Greg'in kasadan iç ettiği para yüzünden herkesin muhtemelen haklı olduğuna, bilmediğim bir sorunu olduğuna karar verdim." Başını eğdi. "Hâlâ Sally'ye zarar vereceğine inanamıyorum ama nereden bilebiliriz ki?" Bana bakıp bir kaşını kaldırdı. "Neden sordun?"

"Sadece merak ettim."

"Bir dava yetmedi mi?" diye şaka yaptı.

Kederle gülümsedim. "Yetmekten de öte."

Biramı bitirdiğimde Cam'e iyi geceler diledim, bardan çıkarken de Simon'dan uzak durdum.

"Bekle Gemma!"

"Yürü git Simon," dedim.

"Seninle konuşmam gerek." Siyah bir tişört ve soluk kot pantolon giymişti. Yüzü güneşten yanmış gibiydi.

"Beş dakika."

"Bana her seferinde sınır koyuyorsun," diye homurdandı, parmaklarını saçından geçirdi. Gülümsemesi soldu. "Gemma, yarın yayımlanacağını düşündüğüm bir yazı yazıyorum. Senin hakkında."

"Ne?"

"Pek seçeneğim yok; gizli bir bilgi geldi ve editörüm duyunca zevkten dört köşe oldu."

Ellerimi önüme doğru indirdim. "Yazı ne hakkında Simon?"

"Dışarıdan gelen dedektif ölü hayvan leşleriyle tehdit edildikten sonra kasabadan kaçıyor."

Arabama yaslandım. "Saçmalık bu."

"Eh, birisi arayıp editörüme söyledi."

Titrememeye çalışarak kollarımı kavuşturdum. "Kim?"

"Bir kadın olduğunu söyledi, o kadarını biliyorum." Ağırlığını diğer ayağına verdi. "Bir şey aktarmak ister misin?"

Bara doğru baktım. Belki Cam çalışanlardan birine söylemiş, o da basını aramıştı. Ölü bir sıçan The Parrot için iyi bir halkla ilişkiler hamlesi sayılmazdı ama kıdemsizlerden biri hikâyenin parçası olmak istemiş olabilirdi.

Yoksa Tommy kuyumu kazmak için bu kadar ileri mi gitmişti? Boğazım sıkıştı ve midem altüst oldu. Sonra bugün De Luca'yla tartışmamızı, ben dışarı çıkar çıkmaz hemen telefonu kapatmasını hatırladım. Tommy'nin Lane'e sıçanı anlattığına şüphem yoktu, o da De Luca'ya söylemiş olabilirdi. Burada olmamdan ve eleştirilerimden beni sabote edecek kadar rahatsız mı olmuştu? Daha sonraki konuşmamıza göre öyle bir şey yoktu.

Belki Tommy, Vanessa'yı gazeteyi araması için zorlamıştı.

"Yorum yok," diye tersledim Simon'ı. Yalnızlıktan dolayı güçsüzleşmiş gibiydim. "Ve görüldüğü gibi kasabadan kaçtığım yok. Tam önünde duruyorum."

"Gemma, sıçan meselesinin doğru olduğunu biliyorum. O ilk sabah Cam'i otel odasının dışında gördüm; ikiniz de eğilmiştiniz ve bir şeyin üstünü çöp poşetiyle örtüyordunuz. Oydu, değil mi?

Biri seni tehdit ediyordu? Editörüm bana bilgiyi söyler söylemez parçaları birleştirdim."

"Odamın hangisi olduğunu nereden bildin?"

Simon bocaladı. "Pazartesi günü seni oğlunla gelirken gördüm. Üst katta kalıyordum ve penceremden kapınızı görebiliyordum." Devam etmekte kararsızmış gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Arayan kişi çok korktuğunu söyledi. Sidney'deyken bir kayıp kız dosyasında çalıştığından ve üstün olan insanların akıl sağlığından endişe ettiğinden bahsetti."

"Tanrı aşkına Simon," dedim tıslar gibi. "Ne yani, asılsız bir kaynak editörünü arıyor, bir sürü yalan atıyor, sen de onu basıyor musun? Bundan daha iyi bir gazeteci olduğunu düşünmüştüm."

İncinmiş görünüyordu. "Gemma," dedi sessizce, "dosya resmi olarak ilerlemiyor. Çalılıkta bulunan ceset Abbey'ye ait değildi. Ya hiçbir şey bilmiyorsunuz ya da bize bir şey söylemiyorsunuz. Her türlü yazacak bir şey çıkmıyor. Sonra bu kucağıma düşüyor. Biri kesinlikle burada olmandan dolayı tehdit altında hissediyor ve önceki davanla benzerlikleri... Eh, güzel bir hikâye. Üzgünüm ama yazmamak delilik olurdu."

"Sikik bir kukla olduğunu fark etmemiştim." Arabanın kapısını öyle güçlü açtım ki az kalsın omzum çıkıyordu. "Ne istiyorsan yaz Simon." Kapıyı çarptım ve arabayı çevirip hızla oradan ayrılırken ona dönüp bakmadım.

Eve vardığımda Vanessa yemek servis ediyordu. Şarabı reddetsem de Ben gününü anlatırken Vanessa ve Tommy'yle mümkün olduğu kadar az muhatap olarak kuzu pirzolayla salatayı bir çırpıda bitirdim. Arada bir masanın ortasında duran iki ilaç kutusuna göz atmadan duramıyordum. Tommy bu akşam sessizdi ve Vanessa diken üstündeydi, Inka içeri girip çıktıkça bir oturup bir kalkıyordu.

Huzursuz hissettiğimden masayı kaldırmayı önerdim, onlar da televizyon izlemek için kanepeye geçtiler. Ben bulmaca çöz-

mek için masada kaldı ve masayı toplayıp bulaşıkları temizlerken arada ona yardım ettim. Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu.

Bulaşık makinesi dolup vınlamaya başladıktan sonra Vanessa'yla Tommy'ye iyi akşamlar diledim, ardından Ben'i koridora doğru götürdüm. "Bana Charlie'nin öğrettiği oyunu anlatsana," dedim ve sonraki bir saati oynayarak geçirdik, sonra uyku öncesi rutinini halletmesine yardım ettim. "Bu gece neden yatağımda uyumuyorsun?" diye teklif ettim, zaten daha sonra oraya geleceğini bildiğimi belli etmeden.

Omuz silkti. "Olur."

Uykuya dalana kadar ona kitap okudum, sonra da uzanıp yüzüne baktım. Abbey'nin camdan duvara tuğla fırlatmasını düşündüm.

BELONGS TO KAKTÜSEDA

KAYBOLUŞUNUN YEDİNCİ GÜNÜ


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Cumartesi, 16 Nisan

07.01

Gordonların ön kapısını kapatarak güneş gözlüklerimi taktım. Gökyüzünde bulut yoktu ve güneş, ağaçların üzerinde tüm sarılığıyla parlıyordu. Haftalardır ilk defa iyi uyumuş, sadece bir kere uyanmıştım ve yüzüm biraz şişkin olsa da kendimi yenilenmiş hissediyordum.

Simon'ın gazetesinin internet sitesine baktım ancak henüz yazıdan bir iz yoktu. Sonra arabanın ön camında bir not gördüm, dünkü kadar yoğun olmasa da ona karşı ani bir öfke hissettim. Adam yalnızca işini yapıyordu, gazeteci olan ben olsam şüphesiz en az onun kadar inatçı olurdum. Ve belki yazıyı yayımlamayacaktı.

Katlanmış notu ön camdaki sileceklerin altından alıp açtım.

Elimdeki ateşmiş gibi kaputun üstüne düşürdüm. İstemsizce etrafa bakındım ama sokakta kimse, pencerelerde tek bir yüz yoktu.

Tekrar nota göz attım ve dikkatle köşesini açtım. Scott'ın Smithson gazetesine verilmiş ölüm ilanının fotokopisiydi, çoğunluğu boş olan kâğıdın ortasında küçük bir dikdörtgen vardı.

Yazının sağına biri söyle yazmıştı: *Şimdi git. Oğlun öksüz ve yetim kalmayı hak etmiyor.*

Çantamı masaya öyle güçlü bıraktım ki Grange yerinde sıçradı.

Notu ikinci kez okuduktan sonra asit boğazıma kadar gelerek içtiğim kahveyi yanında getirmişti. Çantamın derinliklerinden

BELONGS TO KAKTÜSTEKİ

bir naneli şeker buldum ve ağzıma attım. "Sizi bu kadar erken çağırdığım için üzgünüm ama bir gelişme oldu."

Lane, De Luca ve Grange bana beklentiyle baktılar. De Luca'nın kısa saçı ufak bir atkuyruğu yapılmış, ince yüzünü vurgulamıştı. Hiç olmadıkları kadar yabancı geliyorlardı bana ve benim hakkımda ne düşündükleri hakkında en ufak fikrim yoktu. İçlerinden biri kasabadan korkup kaçmamı deneyecek kadar gitmemi istiyor olabilir miydi?

"Dün akşam Robert Weston'la iletişime geçmeyi başardım. Cumartesi günü karakoldan çıktıktan sonra Abbey'yi gördüğünü kabul etti."

De Luca'nın yüzünü ekşittiğini gördüm ve görüşmeye onu çağırmadığım için kendime kızdım. Ne de olsa ipucunu bulan oydu.

Kırık salon camının dava tahtasına astığım fotoğrafını göstererek onlara yaptığım konuşmayı anlattım.

"Bu Birleşik Krallık polisinin bana yazdığı e-postayı doğruluyor," dedi De Luca.

"Yalan söylüyor olabilir," dedi Lane. "Onu görmesi hakkında değil ama camı kıran kendisi olabilir. Belki Abbey'yi korkutmak için yapmıştır. Ona zarar vermiş olabilir sonuçta."

Robert'ın yüzü önümde belirdi. "Ben doğruyu söylediğini düşünmeye meyilliyim ama evet, henüz onu eleyemeyiz. Pazartesi sabahı nerede olduğu biliniyor, yani Rick'i öldürmedi." Bacaklarım ağrıdığından oturdum. Ama rahatlayamıyordum; sinir uçlarım vızıldayıp duruyordu. Lane'e göz attım, en az benim hissettiğim kadar kötü göründüğünü fark ettim. "İyi misin?" diye sordum ona.

"Imm, evet." Başını sallayıp gözlerini ovuşturdu. "Kusura bakmayın, dün gece iyi uyuyamadım da."

Grange kalemini alarak ucunu çiğnedi, kafası karışmış görünüyordu. "Abbey neden bunu yapsın?"

"Sheffieldları düşünüyordum," dedim. "Onlarla kavgalı olma ihtimali var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS PRESS

"Belki Eric'le randevusu vardı ve adam canını sıktı," diye bir seçenek öne sürdü De Luca.

"Belki," diye mırıldandım. "Ne olursa olsun, ruhsal durumunun pek istikrarlı olmadığı anlaşılıyor."

"İntiharı mı düşünüyorsun?" dedi De Luca.

Dudaklarımı büzüp başımı yavaşça salladım. "Kesinlikle daha olası gibi görünüyor. O akşam hem babasıyla hem de Rick'le tartıştığını ve bisikletinin çalınmasından dolayı üzgün olduğunu biliyoruz."

Kimse bir şey söylemedi, resepsiyon telefonunun keskin sesini duydum. Lane gözlerini sıkıca kapattı; iyice bitmiş bir hali vardı.

Noah ana ofisten başını uzattı. "Böldüğüm için üzgünüm ama Tim akşam vardiyası için hastalık izni aldı. Gastrosu var ve bu akşam ayağa kalkmasına imkân olmadığını söylüyor. Kylie'yi kontrol ettim ama o dün gelmişti zaten. Ben akşam bir saat kadar kalabilirim ancak ve yarın da çalışamam, annemin yetmişinci doğum günü ve pek iyi durumda değil."

"Harika," diye mırıldandım. Zaten sınırdaydım, o not da iyice sinirlenmemi sağlamıştı, o yüzden küçücük bir zorluk bile geçilmez bir engelmiş gibi geliyordu.

"Ben gece vardiyasına seve seve kalırım," dedi Lane hızlıca. "Öğleden sonra uyuyabilirsem iyi olurum. Dürüst olmak gerekirse dün gece doğru düzgün uyumadığım için daha etkili olacağımı düşünüyorum. Bana istediğin zaman masabaşı işi verebilirsin."

Başka bir seçeneğim yoktu, hem Lane'in Eric Sheffield'la bağlantısı olabileceğinden onu olabildiğince uzak tutmak istiyordum. Reçeteli valiumla ilgili açıklaması inandırıcı gelse de hâlâ bu konuda huzursuzdum. "Tamam, iyi olur. Bize bugünkü listeni ver ki elimizden geleni yapalım. Sonra akşam altıda burada olup Noah'yla vardiyanı değiştir."

"Olur." Lane birkaç not alıp onları De Luca'ya verdi. "İhtiyacınız olursa beni arayın," dedi, çıkarken rahatlamış görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Kapı arkasından kapandı ve De Luca'yla Grange'e baktım. "Partideki çocuklarla bir kez daha uyuşturucu hakkında konuşmanızı istiyorum. Tam olarak ne aldıklarını ve nereden aldıklarını bilmek istiyorum. Ufak bir ihtimal da olsa ticaretini yaptığını düşündüğüm Doktor Eric Sheffield'dan da bahsedin."



Eric'e hâlâ ulaşılamıyordu ve neşeli resepsiyonist bana öğleden sonraya kadar dönmesini beklemediklerini söyledi. "Bugün çok fena," dedi çalan telefonu kapatıp. "Paskalya hep yoğundur ama açıkçası hiç durmadım."

Paskalya. *Tanrım.* Onu hiç hesaba katmamıştım. Elimin arkasına bir not yazdım, gün bitmeden önce süpermarkete uğrayabilmeyi umuyordum.

Dün sabah kafede yanından ayrıldığımdan beri Mac arayıp sormamıştı ve yalnız kalmak istediğimi söylememe rağmen içim içimi kemiriyordu.

Bunu şu anda düşünemezdim. Parmaklarımı masaya vurarak karışık düşüncelerimi açmaya çalıştım. Eğer Rick'le bir çeşit uyuşturucu şebekesi arasında bir bağlantı varsa bu iş nereye kadar varabilirdi? Abbey de dahil olmuş muydu? Ya Daniel? Yoksa hiçbir şey yokken bağlantı kurmaya zorlayan ben miydim?

Masamdaki telefon sesli bir şekilde sızlandı, durduğu yerden hızla kaldırdım. "Dedektif Çavuş Woodstock."

"Numarayı hatırladığımı biliyordum," dedi sıcakkanlı bir kadın sesi. "Ben Janet Rixon, eskiden Fairhaven'da polislik yapıyordum. Birkaç gün önce aramışsınız. Tommy Gordon'ın benimle konuşmak istediğini sanmıştım."

"Evet Janet, selam. Aradığın için teşekkürler. Aslında seninle konuşmak isteyen benim."

"Ah, peki. Merhaba. Affedersiniz isminiz neydi?"

"Dedektif Çavuş Gemma Woodstock. Fairhaven ekibiyle geçici olarak birer cinayet ve kayıp dosyasında çalışıyorum."



"Rick Fletcher ve Abbey Clark. Evet, haberlerde görmüştüm. Çok üzücü bir şey, gerçi Abbey için şaşırdım diyemem. Daniel gibi bir babası varken pek seçeneği olmadı."

Etrafa bakındım. De Luca'yla Grange çay ocağında konuşuyorlardı.

"Janet, seni bu numaradan tekrar arayabilir miyim?"

"Tabii. Üşüttüğüm için bugün dalış yapmıyorum. Çok zamanım var."

"Tamam, biraz bekle." Cep telefonumu alıp sıcağa çıktım, biraz olsun gölgenin olduğu binanın arkasındaki iki depolama barakasının arasına geçtim. "Kusura bakma," dedim Janet açtığında.

Kadının gülüşü sıcak ve bulaşıcıydı. "Fairhaven tuhaf, küçük bir yer, değil mi? Neyse, üzgünüm!" Kendini toparladı. "Eminim benimle ciddi bir şey konuşmak istiyorsundur."

"Evet, doğru." Bir endişe dalgası hissettim. Hepsi aklımda olsa dahi bu kutuyu bir kez açarsam tekrar kapatamayabilirdim. Çenemi sıktım. "Janet, Sally Luther'la Gregory Ng'in kayboluşunu araştırmaya yardım ettiğini duydum. O sırada Fairhaven'da bir polis memuruydun, değil mi?"

"Evet, öyleydim." Ağır bir nefes verdi.

"Sorun olmazsa sana birkaç soru soracağım."

"Hafızam paslanmış olabilir ama seve seve yardım ederim. Ne var ki yıllardır bu olayı pek düşünmedim, bugünlerde bütün vaktimi mercanlara bakarak harcıyorum." Gülüşü gergin bir hale dönüştü. "Abbey'nin kayboluşunun Sally ve Greg'le alakalı olduğunu düşünmüyorsun herhalde?"

Durdum, deli gibi görünmemek için ne desem diye düşündüm. En sonunda hayır demeye karar verdim. "Davanın sonucu hakkında ne düşündün?"

Janet mırıldandı. "Bu davayı düşünmeyi neden bıraktığımı hatırlamaya başlıyorum. Bak, gerçekten bilmiyorum. Hepimiz sürekli fikrimizi değiştiriyorduk, dosya rafa kaldırıldığında başladığımız yere dönmüştük."

"Yani?"

"Yani herkes Greg'in yaptığını düşündü."

"Neden herkes Greg'in ona zarar verdiğini bu kadar hızlı varsaydı?"

Janet iç çekti. "Bariz sebeplerden. O akşam bardan para çaldı. Babasının kapsamlı bir sabıka kaydı vardı. Asyalıydı. Uyuşturucu sorunu olduğuna dair dedikodular vardı, gerçi onu hiç kesinleştiremedik. Kasabada Sally kadar sevildiğini sanmıyorum ve Fairhaven'daki herkes içten içe kızın onu seçmesinden rahatsızlık duydu."

"Ona karşı şiddet uyguladığını gösteren herhangi bir şey var mıydı?"

"Hayır, öyle bir şey yoktu. Hatta fena abayı yakmış görünüyordu. Ve söylemem lazım, birlikte kaçtıklarına dair teori var ya, ben ona kanmadım. Sally'nin kaçmasını gerektirecek tek bir sebep göremedim. Ailesi onu destekliyordu, Greg'i kabul etmişlerdi ve buradaki pratisyen hekimin yanında resepsiyonist olarak yeni bir iş bulmuştu, istediğini yapma özgürlüğü vardı. O yüzden hiç mantıklı gelmemişti."

"Belki Greg ortadan kaybolmak zorunda oldukları konusunda onu ikna etmiştir, olamaz mı? Para çalacak kadar umutsuz durumdaydı, o yüzden belki de bir anda bir şey oldu ve kasabadan çıkmak zorunda kaldı. Sally de son anda karar vermiş olabilir."

"Belki ama Cam ve oteldeki diğer çalışanlar Greg'in o akşam son derece iyi olduğunu, Sally ve kız kardeşinin düğünü hakkında konuştuğunu söylediler. Evet, ailesinin durumu çok harika değildi ama çalışıyordu ve Sally yanındaydı. Varlığı giderek artıyordu. Ve Sally'den yanında gelmesini istemiş olsa bile kız kardeşinin düğününü kaçıracağına inanmıyorum. Sonuçta iptal ettiler tabii. Ailesini başına gerçekten bir şey geldiğine inandıran da buydu."

Bir süreliğine ikimiz de konuşmadık.

"Tanrım, Fairhaven ağustosböceklerinin sesini duyabiliyorum," dedi Janet kahkaha atarak.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Davayla ilgili dosyalara bakıyordum da," diye itiraf ettim.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Bir şekilde doğru belgelenmeyen şeyler olduğuna inandım."

"Simon Charleston'la konuştun," dedi ve utancı sancı gibi hissettim.

"Simon'la karşılaştım ama başka biriyle daha konuştum ve..."

"Bak Gemma." İç çekti. "Meslekte pek ileri gidemedim, bana göre değildi. Ve bunu fark etmemi sağlayan şey Luther/Ng davasıydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana doğru düzgün açıklayamam bile. Birdenbire ekipte çok fazla gerginlik baş gösterdi." Durup devam etti. "Eski Başkomiser Stuart Klein pek iyi bir adam değildi. Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım ve bu davadaki tavrı özellikle garipti."

"Ne bakımdan?"

"Agresif ve istikrarsızdı. İlk haftalarda davanın karman çorman olduğunu ilk kabul eden bendim ama çok kıdemsiz olduğumdan başımı eğip kimsenin yoluna çıkmamaya çalıştım. Bazı tanıklar ifadelerini çekti ve eminim Simon sana gizli ödemelerden bahsetmiştir. Ama kanıtlanan hiçbir şey yok. Ve açıkçası kim kime ödeme yapar bilmiyorum. Sonra, tam dosyayı çözülmemiş olarak kaldırırken Stuart eyalet değiştirdi. Sana açıklayamam ama bu olay ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Bir süre kaldım ama Tommy'yle de sorun yaşıyordum, en sonunda kalbimin orada olmadığına karar verdim."

"Tommy'yle nasıl sorunlar yaşadın?"

"Aynı görüşte değildik. Ben hayatımda daha çok denge istiyordum ve sonuçta o yeterince bağlılık duymadığıma karar verdi. Polis kuvvetinde kadınları pek sevmez, bu sır falan değil."

Dışarısı sıcak olsa da tüylerim diken diken olmuştu. Barakaya yaslanıp düşünmeye çalıştım.

"Stuart'ın rüşvet aldığına inanıyor musun?"

Janet iç çekti. "Bilmiyorum. Aklımdan geçmedi diyemem ama benim onunla sorunum en çok kibri yüzündendi. Varlıklıydı ve istediğini yaptırmaya alışıktı. Bana pislikmişim gibi davranırdı. Karşılaştırınca Tommy daha iyiydi. Sonra yeni, genç bir erkek memur gelince ben insandan sayılmaz oldum."

"Berbatmış," dedim anlayışlı bir şekilde, ardından konuşmaya eski seyrini kazandırdım. "Daniel Clark o gece Greg'i gördüğünü söylediği ifadesini değiştirmiş. Neden?"

"Alkolik olduğu için olabilir mi? Hiç bilmiyorum. Hiyerarşide bayağı aşağıdaydım, o yüzden gizli konuşmaları bilmiyorum."

"Daniel şüpheliler arasında mıydı?"

"Resmi olarak değildi ama hep Tommy'yle Daniel'ın bir şekilde dahil olduğu hissine kapıldım."

"Stuart ne düşündü?"

"Daniel'ın karısını döven bir ayyaş olduğunu. O kadar. Daniel'ın alakası olduğunu düşünmedi ve onu araştırmamızı yasakladı. Daniel resmi ifade vermeyi reddedince zaten davayla pek alakası kalmadı."

"Ama Greg o gece onu bardan kovmuş ve şiddete meyilli, yani sebebi varmış. Tommy'nin neden onu karıştırmak istemediğini anlamıyorum."

Janet iç çekti. "Evet, biliyorum ama bir sebepten Tommy'yle Stuart'ın ilişkisi her şeyi bozdu. Kimseye söylemedim ama bir şeyler döndüğü belliydi."

"Daniel'ın olay vaktinde nerede olduğu biliniyor mu?"

"Dot akşam 11'de evde olduğunu söyledi."

"Bu geriye pek zaman bırakmıyor. O akşam Sally'yle Greg'e bir şey yapmış olsa otuz dakika içinde hem halledip hem de izlerini ortadan kaldıramazdı."

"Evet ama Tommy Dot'ın yalan söylediğine ikna olmuştu."

"Tıpkı şimdiki gibi," diye mırıldandım.

"Durum böyle sanırım," dedi diplomatik bir şekilde. "Nerede olduğunu söyleyen partnerler hep endişe verir. Olayları karma-

şıklaştıran diğer şey de Daniel'ın eve giderken Greg'in arabasının götürüldüğünü gördüğünü söylemesiydi."

"Nasıl yani?"

"İçindekinin Greg olduğunu düşünüyordu. Hız yaptığını ve kontrolden çıkmış gibi olduğunu söyledi."

"Sence doğruyu mu söylüyordu?"

"Emin değilim. O zamana kadar herkes Sally ve Gregory'nin kaybolduğunu öğrenmişti, o yüzden Daniel'ın dalga geçip geçmediğini bilmek zor."

Sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes verdim, her şeye bir anlam bulmaya çalışıyordum. "Seni rahat bıraksam iyi olur. Zaman ayırdığın için teşekkürler, Janet. Minnettarım."

"Sorun değil Gemma. Bunu neden Tommy'yle konuşmadığını sorabilir miyim?"

Ayakkabımla çim öbeğini dürttüm. "Pek iyi değil. Geçen hafta araba kazası yaptı, yani şimdilik ara veriyor. Zorunda olmadıkça onu rahatsız etmek istemiyorum."

"Ya, kötüymüş. Tommy'nin hayranı sayılmam ama karısı çok tatlıdır. Hep ona fazla geldiğini hissetmişimdir."

Tam dediğine katılacaktım ki aklıma bir şey geldi. "Janet, daha önce tanıklar demiştin. Başka kim ilk ifadesini geri aldı?"

"Akıl sağlığı sorunu olduğu için o biraz daha karışıktı. Megan Jarvis otoparkın karşısında iki adamın bir ceset taşıdığını gördüğünü iddia etti."

"Bunu Meg Jarvis mi söyledi?"

Janet beni şaşırtarak kıkırdadı. "Evet."

"Anlamıyorum, komik olan ne?"

Sesi yeniden ciddileşti. "Komik değildi. Aslında olayın tamamı boğucuydu. Meg kendisini dinleyen herkese o gece gördüklerini anlatıyordu ve bir sonraki sabah süpermarketin önünde kargaşa yarattığı için onu uyarmak zorunda bile kaldım. Ama birkaç gün sonra ona resmi ifade verme şansı tanıyınca birden o akşam evden çıkmadığına yemin etmeye başladı." İç çekti. "Dürüst olayım mı? Neye inanacağımı bilemedim."

Cumartesi, 16 Nisan

10.02

Dışarıda dolanıp Janet'ın söylediğini düşünerek karakolun etrafında bir tur attım. On yıl önceki o vahim akşamla geçen cumartesi hakkında bildiklerim birleşince başımdaki çınlama geri döndü. Hareket etmeye devam etmek istediğimden başka bir tura başladım. Beyaz güneş ışığı camlardan, arabalardan ve barakanın teneke çatısından sekiyordu.

Sally, Greg, Tommy, Abbey, Rick. Bunların hepsinin ipucu Daniel mıydı? Rick'le aralarındaki düşmanlık rol olabilirdi. Daniel, Abbey kaybolduktan sonraki sabah evine gitmişti; belki de bir plan hazırlamışlardı, sonra Rick çekinince Daniel ona saldırmıştı. Aiden da buna dahil olmuş olabilirdi.

Tommy'yi ve bir çekmece dolusu ilacı düşündüm. Bana bölgesini korumak için mi öyle davranıyordu yoksa ortaya çıkarabileceğim şeylerden mi korkuyordu? Bütün konuşmalarımızda Daniel'ın ev içi şiddetini hor görmüş, adamın hapse atılması gerektiğini söylemişti ama belki de ikisinin de kazancı olan ilişkilerinin üstünü örtüyordu. Sally'yle Greg'in kaybolduğu gece Daniel ne görmüştü? Tommy ifadesini çekmeye zorlamış olabilir miydi? Meg'e de aynısını mı yapmıştı?

Ya da belki giderek daha umutsuz hale geldiğimden kendi kuyruğumu kovalıyordum.

Düşün, düşün. Abbey her şeyin fazla geldiğine karar veren sorunlu bir kız mıydı, yoksa salona saldırması Rick'i öldürecek

BELONGS TO KAKTUSBEAM

kadar şiddet dolu olduğunu mu kanıtlıyordu? Daniel'ın durmak bilmeyen saldırıları sonunda kırılıp içinden ilkel bir karanlık çıkmasını mı sağlamıştı? Belki de Rick ona babasını hatırlatan bir şey yapmıştı, her şeyin patlamasını sağlayan bu olmuştu.

Abbey'nin cumartesi gecesi karakola geldiği ânın görüntülerini, gecenin içinde kaybolmadan önceki çaresiz hareketlerini düşündüm. Karakolun önüne baktım. Yola göre gerideydi, çakıldan araba girişinin sınırını bir sürü ağaç çiziyordu. Erin'in pazar günü burada, Abbey'yi bisikleti bir ağaca dayanmış halde karakola bakarken gördüğünü söyleyişini anımsadım.

Bakışlarım park edilmiş arabaların ilerisindeki güvenlik kamerasına kaydı, gözümle görüş alanını çizdim.

Göğsüme buz gibi bir düşünce saplandı. Zaman çizelgesi; her şey ona dönüyordu. Tommy, Firestone Drive'daki partiye giderken nasıl Lane'den hızlı hareket etmiş olabilirdi? Abbey gittikten sonra geriye kalan görüntüyü, ekranın sol altındaki kıpırdayan gölgeyi, Tommy'yle ev partisinde buluşmadan önce Lane'in ekip arabasının farlarının parıltısının geç gelişini hatırladım. Lane ne yapıyordu? Gitmeden önce tuvaleti mi kullanmıştı? Hayır, öyle olsa tekrar karakol görüntülerinde yer alırdı. Çabucak dönüp karakolla barakanın arasına baktım.

Lane'in gece vardiyasında çalışma hevesini, Abbey'yi eve bırakmadığı için duyduğu sözde suçluluğu düşündüm. Salon camındaki resmi… Dün sabah bagajından tuval çıkaran sarı rastalı kızı… Lane'in barda elini onun eteğinin altına sokuşunu… Kız arkadaşı.

Hızla karakola döndüm. Fazla güneş almış gözlerim Grange'le De Luca'yı bulanık ana hatlar olarak gösteriyordu.

"Barakaların anahtarları nerede?"

İkisi de ayağa kalktı.

"Kasada," dedi Grange kekeleyerek.

"Getir onları. Hemen."

Tepkilerini beklemeden çay ocağına gittim ve duvardan görev listesini söküp geçen haftadan önceyi açtım. Kalbim bedenimin her kısmında deli gibi atıyordu: O cuma vardiyasında çalışan Lane'di.

Elleri, videoda onları Abbey'ye uzatışı... Sakinleştirici ve otoriterdi ama şüphelendiğim sebepten değil. Aman Tanrım. Geçen haftanın listesini açtım. Pazartesi günü sabah 6'da görevi vardı. Gözlerimi kapattım. Rick'in sesli mesajını açan ilk kişinin kim olduğunu hiç sormamıştım.

Grange telefonda konuşuyordu. Ben ana odaya dönünce, "Bu tuhaftı," dedi.

"Tuhaf olan ne?" dedim emir verir gibi.

"Barakanın anahtarları kasada değildi, ben de nerede olduğunu sormak için Lane'i aradım." Grange gözlerini kırpıştırınca uzun kirpikleri titreşti. "Ve suratıma kapattı."

Metalin gürültüsü irkilmemi sağladı. Çilingir Xander ikinci barakanın tutamacını bölünmüş metal bir kancayla aniden çekerken üçümüz arkasında dikiliyorduk.

Sırıtarak bize döndü. "Zorla girilecek başka şey yok mu?"

"Sağ ol Xander," dedim, "çok yardımcı oldun."

Kapıyı açmadan önce pikabına girmesini bekledim. Uğursuzca gıcırdadı ve bir sıcak hava öbeği dışarı çıktı. Ben içi kâğıtlarla dolu plastik kutulara, eski bir vantilatöre ve iki kırık sandalyeye bakarken De Luca'yla Grange etrafımdan karanlığa baktı.

Barakanın arka duvarına bir bisiklet yaslanmıştı, üstü plastik muşambayla kaplıydı.

"Anlamıyorum," dedi Grange.

"Lane," diye mırıldandı De Luca, yüzü beyazlamıştı.

"Evet," dedim.

"Ama neden bisikletle ilgili yalan söylesin?" diye sordu Grange. "Abbey neden söylesin?"

BELONGS TO KAKTÜSBEM

Beynimi oyan çınlama gözlerimin arkasına yerleşen keskin bir baş ağrısına dönüştü.

"Üstünü kapatmak için," dedim, karakola doğru yürüdüm. "Grange, burayı güvence altına al. Fotoğraflarını çek ve Tran'i ara. Acilen adli tıp ekibini çağırmamız gerek ve Tran'in adam gücüne ihtiyacımız olacak." Ön rampadan çıkarken arkama seslendim, "De Luca, sen benimle gel."

"Evine mi gidiyoruz?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Ben süreceğim. Sen telefonunun izini sürebilir misin? Ve ekip arabasının takip edilip edilemeyeceğini kontrol et." Kısa bir süreliğine düşünce girdabından bir şey daha çıktı ama yakalayamadım. Çantamı kapıp karakolun önüne koşar adım ilerledim.

Cumartesi, 16 Nisan

11.44

Ne Lane'in arabası ne de kendisi evdeydi ya da en azından hırçın kapı çalışımıza cevap vermiyordu. Tek katlı ve yerli bitkilerin olduğu bir bahçesi olan evinin etrafında dolaştık. Perdeler çekiliydi; mutfağın perdesindeki aralıktan baktıysam da bir şey göremedim.

"Yasal olarak şüpheli olduğunu biliyorum ama içeri gireceğim," dedim De Luca'ya. O da yutkunup başını salladı. "Buradaysa onca saat kasabada dolanmak istemiyorum."

"Gerçekten tehlikeli biri olduğunu düşünüyor musun? Belki yanlış anlaşılma olmuştur. Bisikleti bulmuş olabilir."

"Edwina," dedim.

Bir kez daha başını salladı, yüzü sertleşti. "Ben öne geçeyim."

Silahımı çıkarıp garajın kapısının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol ettim, kapının sağ kısmına nişan aldım ve sertçe tekmeledim. Üç tekmeden sonra kilit yerinden çıktı ve kapı açıldı.

Hızla yatak odasını, oturma odasını, mutfağı ve banyoyu aradım. İkinci yatak odasının kapısı kapalıydı, kolu çevirip dirseğimle ittim. Kapı *tak* ederek bir şeye vurdu ve ileri atıldım.

Perdeler çiğ bir kırmızıydı, odayı turuncu ışığa boğmuştu. Fitilli kumaştan bir armut koltuk, eski bir masa ve yarısı dolu bir kitaplık. Lane burada değildi.

Gitmek üzere dönmüşken bir anda durdum.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Açık kapının ardında geniş tel kafes duruyordu. Bir tür hayvan tuzağı.

Ellerim boğazımda geri çekildim. Kafesin zemininde soluk kahverengi ve gri kürk öbekleri vardı. Lane'in karavan parkında midem bulandıktan sonra sırtıma koyduğu elini hatırladım. Arabada mutlulukla konuşmasını. Bebeksi yüzünü.

Hüsranla haykırdım ve ileri doğru eğildim; ihaneti karnıma iki kez vurmuştu. Bunu nasıl kaçırabilirdim? Hepimiz nasıl kaçırmıştık?

"Dedektif!"diye seslendi De Luca ön bahçeden.

Üzerime tuhaf bir hissizlik çöktü. Kafese son bir bakış atıp ön kapının kilidini açtım ve dışarı çıktım, silahım hâlâ elimdeydi. "Kız arkadaşının nerede yaşadığını biliyor musun?"

De Luca eve baktı, ardından arkama düştü. "Elsha mı? Emin değilim. Salonda çalıştığını biliyorum."

"Ressam sanıyordum?" dedim, silahı kılıfına koydum.

"Aynı zamanda masöz," dedi De Luca.

"Peki. Gidelim."

De Luca eski bir okul arkadaşı gibi davranarak yolda Lane'in annesiyle babasını aradı.

"Yok, geçen haftadan beri ondan haber almamışlar," dedi telefonu kapatırken.

"Kardeşleri var, değil mi?"

"Galiba Melbourne'da yaşıyorlar," dedi dikkati dağılmış gibi, kaşları çatıldı. "Düşünüyordum da…"

"Neyi?"

Bana döndü, konuşurken gözleri seyirdi. "Şubatın başlarında, Clarklardan gelen son aramaya Lane gitmekte ısrar etti. Arama tam vardiyasını bitirmek üzereyken gelmişti. Ben giderim dedim ama halledip bir sonraki gün raporu yazabileceğini söyledi."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Anacaddeye çıkan kavşaktan dönerken gözlerini üzerimde hissettim.

"Onu görmek istedi," dedi. "Abbey'yi."

"Evet," dedim. "Bence de."

"Birlikteler miydi?"

"Aralarında bir şey vardı."

De Luca eliyle ağzını kapatınca uzun parmakları yüzünün kenarlarına kadar değdi. "Kız daha on beş yaşındaydı. Sence onlar..."

"Bilmiyorum," dedim, el frenini çektim. "Hadi."

Salona girdiğimizde vanilyanın tiksindirecek kadar tatlı kokusu etrafımızı sardı. Tara yeni kesilmiş kısa bir saça fön çekiyordu; gözlerinden bir anlığına rahatsız olduğu belli olsa da selam vermek için dirseğini salladı. "Bana bir dakika verin!" diye seslendi.

De Luca'yla beraber küçük bekleme alanına geçtik ve duvarlarda sıralanmış parlak ürünleri inceleyerek ne halta yaradıklarını merak ettim.

Yanımdaki De Luca elleriyle alnına masaj yapıyordu. "Belki ona bir şekilde yardım etmeye çalışıyordu?" Sesi duyguyla kalınlaşmıştı ve yüzünde bana çok tanıdık gelen bir şeylerin yanlış olduğunu bilmene rağmen inkâr ettiğindeki o karışık ifade vardı. "Tommy'yi arasak mı? Bunları açıklayabilir."

Başımı salladım. "Hayır. Eminim uyarıları duyacaktır ama bu işe karışmasını istemiyorum."

Fön makinesinin sesi bitince başka sesler peyda oldu: Makasların şakırtısı, deriden çekilen ağdanın sesi, bir kadının folyo kaplı tırnaklarının üzerine tutulan neon ışığın uğultusu. Tara kurumuş saça bolca sprey sıkıp arkasını göstermek için eline bir ayna aldı.

Müşterisini kasaya yolladıktan sonra yanımıza geldi. "Kusura bakmayın!" dedi, kollarını kavuşturarak. "Bugün biraz doluyuz, tabii haftanın başlarında çok sessiz olduğu için iyi bir şey. Kate Morse karavan parkındaki birkaç rezervasyonun iptal olduğunu söylüyordu." Yüzünü hafifçe buruşturup bana göz attı. "Sanırım son olaylar insanları korkuttu." Sonra aynaya baktı ve önce saç-

larını düzeltti, ardından da makyajını düzeltmek için parmaklarını çenesine sürttü.

"Tara, bugün Memur Lane'i gördün mü?"

"Hayır ama aradı. Elsha'yı sordu, ben de müşterisi olduğunu söyledim."

"Kaçta aradı?"

"Dokuzdan önceydi sanırım."

Kapının üstündeki zil çınlayıp güneşten yanmış bir kadının geldiğini haber verdi. Tara ona gülümseyip başını çevirerek gözleriyle kızlardan birine ilgilenmesini söyledi.

"O zamandan beri haber almadın mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi Tara, giderek daha çok rahatsız oluyordu. Kapının üstündeki zil yine çaldı ve başını çevirdi. "Ama bu hoş hanım almış olabilir."

Pazartesi akşamı Lane'le birlikte barda olan kız, tezgâhın yanında duruyordu. Bugün rastalarını başörtüsü gibi tepede toplamıştı, iki bileğinde de gümüş zincirler vardı ve boynuna çeşitli uzunluklarda kolyeler takmıştı. Beni gördüğünde hemen durdu, temkinli gibiydi. Sonra öndeki tezgâha küçük bir tuval yasladı; resimde macenta arka planın üstünde karışık renkli soyut bir çiçek vardı, dökülmüş gümüş rengi tohumları yan tarafa doğru dağılmıştı.

"Elsha," dedim, "bu sabah Kai Lane'le konuştun mu?"

Salonu keskin bir kimyasal kokusu doldurup gözlerimi sulandırdı.

"Evden çıktığımdan beri konuşmadım," dedi Elsha. "Beni aramış ama müşterilerim vardı. Onu geri aradığımda telefonu kapalıydı."

"Erkek arkadaşın, değil mi?" dedim.

Başını pek de emin değilmiş gibi salladı. "Evet. Yalnızca birkaç aydır. Kasımda tanıştık."

"Onu bu sabah gördüğünü söyledin?"

"Evet, dün akşam bende kaldı. Doğrudan işe gitti." Parmağından tel işleme bir yüzük çıkarıp tekrar taktı ve karşı gelir gibi başını

bana doğru kaldırdı. "Yine erken gelmesini söylemek için aradığınızda uyandı. Dün akşam iyi uyumamıştı, çok yorgundu. Neden soruyorsunuz?" Elsha'nın beni küçümsediği belliydi, Lane'in hakkımda nasıl bir resim çizdiğini merak ettirdi.

"Son zamanlarda Kai nasıl görünüyordu?"

"Çok stresliydi. Aslında bu hafta onu pek göremedim. İyi uyuyamıyordu, ben de resim yapmak için erken uyanıyorum, o yüzden…"

"Cumartesi akşamı birlikte miydiniz?"

"Imm, hayır. Geç saate kadar çalışıyordu, sonra kendi evine gitti."

"Peki ya pazartesi sabahı? İşe gitmeden önce seninle miydi?"

Kollarını savunurcasına kavuşturdu. "Emin değilim. Sanırım." Bir anda gözleri büyüdü. "Evet, evet, yanımdaydı. Pazar günü kayıp kız arandıktan sonra benim evimde kaldı."

"Pazartesi sabahı kaçta gitti?"

"Erkendi," dedi, yine temkinli bir şekilde. "Ama tam olarak bilmiyorum. Resim yapmak için plaja gitmiştim." Derin bir nefes alıp De Luca'ya döndü. "Lütfen bana ne olduğunu söyler misin?"

Kasaya gidip bir fiyat listesinin arkasına numaramı ve e-posta adresimi yazdım. "Onu bulmaya çalışıyoruz," dedim. "Yalnız mı yaşıyorsun?"

Başıyla onayladı.

"İşten sonra eve gitme. Bara ya da bir restorana git, tamam mı? Hatta bu akşam bir arkadaşında kalabilirsin; bu mümkün mü?"

Yine başını salladı. "Neden, ne yaptı ki?" dedi keskin bir şekilde, sesi yükselmişti.

"Henüz emin değilim," dedim nazikçe. "Sadece biraz endişeliyiz. Bugün iyi görünmüyordu ve ona önemli bir şey sormamız gerek."

Gözlerini Bambi gibi kırpıştırdı. "Elsha. Kai'nin seninle iletişime geçeceğini düşünüyorum ve ondan haber alır almaz beni araman çok önemli."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Cumartesi, 16 Nisan

13.23

De Luca'yla karakola döndük ve anında Noah yanımıza geldi. "Az önce Dot Clark aradı," dedi. "Sizinle konuşması gerektiğini söylüyor."

Ağırlığımı tezgâhın üzerine vererek ağrıyan bacaklarımı biraz olsun rahatlatmaya çalıştım. "Tamam, ben onu ararım."

Başını salladı, biraz kaygılı bir hali vardı. "Sizi kendisinin arayacağını söyledi. Özellikle evden aramanızı istemediğini söyledi."

"Ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Hayır ama önemli bir şeymiş gibi konuştu. Bayağı heyecanlı gibiydi."

Masama doğru giderken De Luca arkamdan geldi. "Şimdi ne yapıyoruz?" dedi.

"Lane'in bütün kayıtlarını buluyoruz."

Yutkundu ancak ifadesi sakin kaldı. "Halloldu bil."

Owen'i aradım.

"Korkarım hâlâ Aiden Fletcher'ın nerede olduğuyla ilgili bilgi yok Gemma ama elimde ilgini çekebilecek bir şey var. Jock'la yemek şirketi için çalışan bir kuryeyi yakaladık. Fazladan teslimat yapması için internetten iletişime geçtiklerini söyledi."

"Ne demek istiyorsun?"

"E-postada fazladan para kazanmak istiyorsa sonraki bir tarihte belirtilecek adresten birkaç kutu alması, sonra da normal rutininin parçasıymış gibi teslim etmesi isteniyordu."

"Ne kadar nakitten söz ediyoruz?"

"Beş yüz olduğunu düşünüyor," dedi Owen.

"Teslimat başına mı?"

"Evet."

"Yapmış mı peki?"

"Evet. İlgilendiğini yazdığını, üç gün sonra kendisine kullan at telefon gönderdiklerini söylüyor. Teslimat günü ürünleri alacağı adres mesaj atılmış ve kapısının önünde yaklaşık on beş kutu ve içi parayla dolu bir zarf bulmuş."

"Adres neresiymiş?"

"Normal bir ev. O sırada dolu olduğunu düşünmüyoruz, adam önünde kiralık tabelası olduğunu söylüyor."

"Peki. Ne türde teslimatlar yapıyor?"

"Okullara ve hastanelere kantin malzemeleri götürüyor."

Nefes verdim. "Nerede?"

"Batıdaki kenar mahallelerde."

"Ama kaynağını bulamıyor musunuz?"

"Evet, ipuçlarının hiçbiri sonuç vermedi. İşlerini sade tutuyorlar ve gelirlerine ek yapmak isteyen teslimatçılara sırtlarını dayıyorlar."

"Buradaki hastanenin de aynı maksatla kullanıldığını düşünüyorum. Finans kaynaklarını ele geçirmeye çalışıyorum ama şimdiye kadar pek şansımız olmadı."

"Biz de buradaki hastaneye bakıyoruz. Bir şey çıkarsa sana haber veririm."

"Buradaki doktoru, Eric Sheffield'ı da sorsana adama."

"Sorarım." Owen boğazını temizledi. "Diğer şeyler ne âlemde?" diye sordu hafifçe ve Mac'le konuştuğunu anladım.

"Her şey yolunda, Owen."

Karakolun telefonu çaldı ve Noah ofise başını uzatarak bana gözleriyle işaret etti.

"Kapatmam lazım Owen, sonra ara beni." Aramayı bitirdim. "Dot mı?" diye sordum Noah'ya, ayağa kalktım.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Başıyla onayladı.

"Toplantı odasına bağla." De Luca'ya döndüm. "Sen de gel."

"Ben mi?" dedi, şaşırmıştı.

"Evet."

Telefon çalınca hoparlöre verdim. Dot'ın kekeleyen sesi odaya doldu. "Dedektif Woodstock?"

"Evet Dot, dinliyorum."

"Geçen gün söylediğiniz şey... Onu düşünüyordum da. Ben, ımm, doğru şeyi yapmak istiyorum."

De Luca'nın gözleri telefona kenetlenmişti, öne doğru eğildi.

"Tamam, aramana çok memnun oldum Dot."

"Evet. Konu Daniel. O sabah dışarı çıkmıştı."

"Hangi sabah?"

"Pazartesi." Hırıldayarak soludu.

"Kaçta?" dedim, De Luca gergin gözlerle iyice hoparlöre yaklaştı. Nefesini tutuyor olmalıydı, kollarındaki izleri hatırladım. Bu mesele onun için bir şekilde kişiseldi.

"Güneş doğmadan önce."

"Tam saati biliyor musun?"

Dot'ın sesi titredi. "Emin değilim. Belki beş buçuk veya biraz daha sonra. Yarı uyuyordum."

De Luca'nın gözlerini üzerimde hissettim ama kendiminkileri hoparlörün üzerinde tuttum. "Kocan evden arabayla mı ayrıldı?"

"Evet," diye fısıldadı Dot. "Dışarıda arabanın çalıştığını duydum, işten ayrıldığından beri sabahları dışarı çıkmadığından garip geldi. Ama sonra gece sigarasının bittiğini hatırladım, belki onu almaya gitmiştir dedim. Çok uzun sürmedi, tekrar uyuyakalmıştım galiba ama geri geldiğini duydum. Altı buçuk civarındaydı."

Bütün kaslarım gerilmişti; ellerimdeki tendonlar kemente dönüşmüştü.

"Yatağa döndü mü? Ya da seninle konuştu mu?"

"Hayır, hayır. Sorun da bu zaten." Durakladı.

"Dot?"

"Duşu açtı."

"Duş mu aldı?"

"Evet." Öyle sessiz söylemişti ki De Luca'yla iyice telefona yaklaşmak zorunda kaldık.

"Orada bayağı uzun kaldı." Dot'ın sesi titredi. "Ve normalde sabahları hiç duş almaz."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Cumartesi, 16 Nisan

19.22

Ben akşam yemeğinde iştahsızdı, etini ve sebzelerini ilgisizce tabakta itiyordu. Tommy içine dönüktü, teni hafif griydi. Mide bulantım intikam alır gibi dönmüştü ve gerçekten kusacağımı düşünmesem de midem kaygı verici bir şekilde çalkalanıyordu.

Vanessa hepimizin yerine konuşuyordu, sesinde umutsuzluk vardı. "Kötü bir fırtına geliyormuş," dedi ortaya. "Inka bu akşam içeride uyuyacak."

Tommy homurdandı. Gümüş rengi kaplarından iki tablet çıkarıp bir bardak suyla beraber yuttu. "O hayvana karşı çok yumuşaksın."

Ben'e gülümsedim ama fark etmedi.

Dot'ın araması ve Lane'in ihaneti kafamda dönüp duruyordu. Dot, Daniel evde olduğu için karakola gelip resmi ifade vermeyi reddetmişti ama yarın karavan parkındaki vardiyası bittikten sonra benimle karakolda buluşmayı kabul etmişti. Bu akşamüstü bir şeyler farklı gibiydi; belki kızından ümidini yitirmesi sahip olduğunu bilmediği cesareti sahiplenmeye zorlamıştı onu.

"Daniel, Abbey'nin kayboluşu için o zavallı çocuğu suçladı," demişti düz bir şekilde. "Bazen çok sinirleniyor, sanki aklını kaybediyor. Ona bir şeyler yaptığına eminim."

İfadesinin Daniel'ı yakalamamız için yeterli olacağını, ne var ki tutuklama için garanti veremeyeceğimizi açıklamıştım.

"Başka şeyler konusunda da ifade vermek istiyorum," demişti sonra. "Son birkaç yıldır Abbey'ye yaptıkları hakkında."

"Peki sana?" diye sormuştum.

"Evet," diye mırıldanıp ağlamaya başlamıştı.

Hâlâ Lane'den ve arabasından iz yoktu. Onunla görüşmelerimizi gözden geçiriyor, konuşmalarımızı hatırlıyor, davranışlarını analiz ediyor, aldatmacasını nasıl göremediğimizi düşünüyordum. De Luca'nın Clarkların evindeki son ev içi şiddet ihbarına Lane'in gittiğini söylemesini düşündüm. Savunmasız bir genç kızın yakışıklı, genç bir polis memurunun istismarcı babasına karşı koymasını izleyip görevi ilgiyle karıştırmasını hayal etmek çok kolaydı. Kahramanı oynamak Lane'i işleri ileri götürmeye mi teşvik etmişti? Zorla salata yerken kendisini korumak için ne kadar ileri gidebileceğini merak ettim. Olan bu muydu? Abbey onu ifşa etmekle mi tehdit etmişti?

Tanrım, ne yaptın? diye düşündüm, beklenmedik bir keder üzerime döküldü.

Geçmişte her zaman çok iyi yargılarda bulunmamıştım. Emirlere karşı gelmiş, kapatmam gereken şeyleri kapatmayı beceememiştim; kişisel ilişkilerimin ve duygularımın bazen beni yanlış yöne ittiğine şüphe yoktu. Ama biraz şansın, destek veren yöneticilerin ve yasalardan çok az sapmamın yardımıyla hayatta kalmıştım. Ne var ki bu farklıydı. Cumartesi gecesi ne olmuş olursa olsun Lane'in bu işten sıyrılmasının bir yolu olduğunu sanmıyordum. Bir anlık öfke, bir kaza, bir şeylerin üzerini örtmek için yapılmış şeyler... Hiç fark etmiyordu.

En azı düşünülürse kamera kaydı konusunda yalan söyleyerek büyük bir kriminal araştırmanın içine etmişti. En kötüsüyse tecavüzcü ve katil olması olurdu. Kariyeri bitmişti ve geriye hapishanede geçireceği vaktin hesaplanması kalmıştı.

Tommy birasını kafaya dikiyordu, bakışları donuktu. Henüz haberlere çıkmadığı için Lane hakkında ne biliyor emin değildim

ama akşama doğru birkaç uyarı verilmişti. İş mesajlarını kontrol edip etmediğini bilmiyordum.

Bir gürültü oldu. Vanessa bulaşıkları temizliyordu, bir anda yardım etmek için kalktım.

"Tatlı?" dedi sahte bir neşeyle. Hepimiz "Hayır, teşekkürler," diye mırıldanınca yüzünde panik belirdi. "Sen bile mi Ben?" diye sordu şakayla karışık bir korkuyla.

"Hayır, teşekkür ederim," diye tekrarladı. Tabağını bankın üstüne bırakıp Lego setiyle oynamaya başladığı kanepeye geçti.

Her şey bulaşık makinesine girdikten sonra masadaki Tommy'nin yanına gittim ve ona sessizce Dot'ın bu akşamüstü aramasını anlattım.

"Eh," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Kabul etmem lazım, bunu yapacağını düşünmemiştim. Sence ifadeyi verecek mi?"

"Umarım ama ona bel bağlayamam. Çok korkuyor."

Yavaşça başını salladı. "Bunun Daniel'ın Abbey'nin kaybolu-şundan da sorumlu olabileceği anlamına geldiğini kabul edersin herhalde. Umarım Dot'ı cumartesi gecesi hakkında sorguya çekmişsindir. Belki bir sihir gerçekleşir de başka bir şey hatırlar." Ben konuşamadan pençeye benzeyen ellerini havaya kaldırdı. "Evet, evet, Lane'i biliyorum. Uyarıları gördüm. Ama kayıp olması Rick'in ölümüyle alakası var demek değil."

"Tommy," dedim, ona yaklaşıp gözlerime bakana kadar başımı eğdim, "Daniel, Rick'e saldırmış olabilir, henüz emin değilim ama Lane'in Abbey'ye olanlarla ilgisi olması çok büyük bir olasılık. Bisikletinin çalınması konusunda ve Tanrı bilir başka neler hakkında yalan söyledi. Bisikleti bulacağımı anlar anlamaz ortadan kayboldu. Olaya dahil olduğu gayet açık Tommy."

Tommy ağzını eğdi. Tuzluğu eline aldı ve içindeki tanecikleri düşecek seviyeye gelene kadar eğdi. "Düşünemiyorum. Lane yapmaz. Başka bir sorunu olmalı."

Her yerim alev aldı. "Onu en son gördüğün ve pazar sabahı karakolda buluştuğunuz zamanki hareketlerini hesaba katamayız."

"Hep açık fikirli olduğunu düşünüyordum," dedi sertçe.

"Öyleyim." Sesime öfkeyi yansıtmamaya çalıştım. "Ama elimizde bir kandırmaca, yapmak için sebep ve fırsat var. O yüzden açık fikirli miyim, değil miyim sen söyle."

Tommy huysuz bir şekilde kirli tabağına baktı. "Yanlış şeyi yapmadı demiyorum; o bisikletle ilgili ne halt döndüğünü bilmiyorum. Ama henüz adının üstünü çizmeye niyetim yok. İyi bir çocuk o."

Artık deliye dönmüş halde ayağa kalktım, Lane'in boş odasındaki sıçan tuzağı gözlerimin önüne geldi. "Herkese yalan söylemiş olması hiç de iyi değil," dedim tıslar gibi. "Ama belki de senin ödüllendirdiğin türdeki davranışlar bunlardır."

Sessiz bir açmaz içinde kaldık, benden hoşlanmadığı öyle belli oluyordu ki kendimi geriye itiliyormuş gibi hissettim.

Ben aniden kanepeden kalkıp koridora geçti. Arkasından seslensem de yürümeye devam etti.

"Git çocuğunla problemini çöz, hadi." Tommy elini sallayıp dalga geçer gibi "Öncelikler," dedi.

Burnumdan soluyarak ayaklarım Ben'in odasının kapısının altından sızan ışığa değene kadar ağır ağır koridorda ilerledim. Nefesimi tuttum, boğuk bir ağlama sesi duymuştum. Kapının kolunu çevirdim ve hemen kendimi yatağa attım, ona beceriksizce sarıldım. "Bebeğim, bebeğim ne oldu? Bir şey yok, Ben. Buradayım."

Beni itmeye çalışmadı ama sarılmadı da. Yastığı kuvvetle tuttu, biraz daha hıçkırırken yüzünü yatak örtüsüne gömdü. Ağlamasına izin verdim, üzüntüsü kendi üzüntümü nötrleştiriyor ve beni hissizleştiriyordu. Kendimi utanacak kadar ihmalkâr ve düpedüz aptal gibi hissediyorum. Ben elbette iyi değildi. Benden katbekat güçlüydü ama iyi değildi. Parmaklarımı yüzünde gezdirerek yaşları sildim. Oğlum kırılmış haldeydi ve onu nasıl toparlayacağımı bilmiyordum.

İleri doğru kıvrıldım, böylece onu göğsüme sarmış oldum. Kalplerimiz aynı ritmi buldu, kesik ve kuvvetli ağlamaları benim

sabit başımla birlikte bir melodi oluşturdu. Birkaç dakika sonra o kadar kuvvetli titrememeye başladı ve kendimi onu bırakmaya zorladım. Gözlerim kırpılmayı unutmuş gibiydi.

Ona sorunun ne olduğunu sordum, ardından aklımdan kendime bir tekme attım. Sorunu biliyordum: Dünyada en yakın olduğu insanı kaybetmişti ve yarı zamanlı, duygusal olarak eksik annesi onu kimseyi tanımadığı yabancı bir yere getirmişti.

Üzgünüm, diye ağzımı oynattım saçına doğru, gözlerim doldu.

"Babanı mı düşünüyorsun?" dedim sessizce.

"İşin gerçekten tehlikeli mi?" diye cevap verdi.

"Ne?"

"Charlie polislerin sürekli öldüklerini söyledi. Dün Sidney'de ölen polisle ilgili haberi gösterdi."

"Ah, Ben," dedim. Haberleri görmüş ve uyarıları almıştım; bir ev içi şiddet ihbarı düşünüldüğünden daha ciddi çıkmıştı. Kadın memur faili zapt ederken adam onu tuğla duvara fırlatmıştı. Kadın baş yaralanmasından dolayı birkaç saat sonra hastanede ölmüştü. "O çok kötü bir olaydı ama öyle şeyler gerçekten nadirdir."

"Ama senin de başına gelebilir," diye ısrar etti. "Ölebilirsin."

"Ölmeyeceğim." Yutkundum, boğazım şişmişti.

Bana utandıran, yetişkinlere ait bir bakış attı. "O konuda söz veremezsin. Verirsen yalan söylemiş olursun."

İç çektim. "Hey." Oturup onu kendime çektim. "Haklısın, sana söz veremem ama çok dikkat ediyorum. Ve benim için çok önemli olduğundan hep yanında olmak için savaşacağıma söz verebilirim."

Elini bularak sıktım. Sıkılı çenesi gülümsemeye yer açtı ama ikimiz de ne yaparsam yapayım evrenin planları için yeterli olamayacağını biliyorduk. Ben'e doğru olduğunu umduğum şeyler söylemek benim kaderim miydi acaba?

Nazikçe çenesini kaldırdım. "Şimdi eve gitmek istiyor musun? Smithson'a dönmek?"

Omuz silkti. "Gibi. Annabel'i görmek istiyorum."

"Elbette istiyorsun, bebeğim," dedim.

"Ve büyükbabamla Rebecca'yı."

"Ve Jodie'yi," diye ekledim.

"Evet," dedi hızlıca. "Ama hâlâ okula gitme konusunda tuhaf hissediyorum. Düşününce midem bulanıyor."

"Baban seni çok seviyor, Ben. Hep sevecek."

Kafası karışmış gibi baktı. "Biliyorum."

"Ben bu tür şeylerde iyi değilim," dedim, kelimeler birbirine dolandı. "Ama ondan daha çok bahsetmek istiyorum. İkimiz de onun hakkında daha çok konuşmalıyız, sen ne düşünüyorsun?"

Ben başını salladı, ardından yüzü kedere boğuldu.

"Ben, Ben, hey..."

Scott'ın *Sadece sarıl ona Gemma*, dediğini duydum. *Sadece sarıl ona.*

Ben de öyle yaptım. Çenemi kapayıp ona sarıldım.

Cumartesi, 16 Nisan

23.02

Yastığımı üçüncü kez çevirerek rahat etmeye çalıştım. Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum. Uyumaya çalışırken Sidney ekibindeki insanların isimlerini saydım ama telefonum çalarak su rengi duvarı aydınlattığında ve onu ürkütücü bir maviye dönüştürdüğünde yarı uyanıktım. Yataktan uzandım ve ellerimi yere koyarak telefonumun şarja takılı olduğu yere ulaştım.

Tanımadığım bir numaraydı. Bacaklarım hâlâ yataktayken elimden geldiği kadar resmi bir şekilde telefonu açtım.

"Ah evet, merhaba." Güçlü aksanı olan bir kadın sesiydi. "Bugün tanıştığım dedektifle mi görüşüyorum?"

Yere kayıp oturma pozisyonu aldım. "Evet, ben Dedektif Woodstock."

"Ben Elsha. Kai'nin kız arkadaşı."

Saçımı gözlerimin önünden çekerek odaklanmaya çabaladım. "Ondan haber aldın mı?"

"Beni aradı." Sesi titredi. "Çok üzgün. Onun için endişeliyim."

"Bana haber vererek doğru şeyi yaptın. Seni her zamanki telefonundan mı aradı?"

"Ah, yok, gizli numaraydı."

"Ve seni sadece aradı mı?"

"Evet, kapatır kapatmaz dediğiniz gibi sizi aradım." Ağlamaya başlayınca aklımdan bunun bir taktik olabileceği geçti.

"Tamam Elsha, harika gidiyorsun. Ne dedi?"

"Onunla buluşmamı istedi. Bir sürü şey abartıldığı için konuşmamız gerektiğini söyledi."

"Sen ne dedin?"

"Beni korkuttuğunu söyledim. Sonra polisle konuşup konuşmadığımla ilgili bağırmaya başladı. Ne söylediyseniz doğru olmadığını ve ona güvenmek zorunda olduğumu söyledi."

"Tamam Elsha, bu sorduğum önemli; nereye gittiğinden bahsetti mi?"

Sesli bir şekilde burnunu çekti ve sesi bir anlığına boğuk geldi. "Hayır, sadece kimsenin dediğine inanmamamı ve yapmadığını bana kanıtlayacağını söyledi." Sesi çatladı. "Ama delirmiş gibiydi ve sanırım haklısınız. Çok üzgünüm. Söyleyin bana, ne yaptı? Yoksa... Kaybolan kızla mı alakalı? Aman Tanrım!" diye inledi.

"Elsha, dinle." Kot pantolonumu giymeye başladım. "Güvende misin?"

"Evet. Arkadaşımla onun annesiyle babasının evindeyim."

"Tamam, güzel. Bana kaldığın adresi at. Kai tekrar ararsa hemen beni ara. Bunu yapabilir misin?"

"Lütfen ona zarar vermeyin," diye fısıldadı.

Telefonu kapattım, ağzıma bir sakız attım ve Tommy'yle Vanessa için mutfaktaki oturağa bir not bıraktım. Ön kapıdan çıktığımda çoktan De Luca'yı aramıştım.

"Lane mi?" diye cevap verdi, sesi tamamen uyanık geliyordu.

"Evet, az önce Elsha'yla konuştum." Arabaya gitmek için rüzgârla mücadele veriyordum. "Lane onu aramış. Kendisiyle buluşmak istediğini söyledi. Eğer ikisi de doğruyu söylüyorsa yakınlarda olmalı."

"Sence öyle mi? Elsha doğruyu mu söylüyor yani?"

"Sesi korkmuş geliyordu ama bilemeyiz. Şu an elimizdeki tek şey bu. Grange'i Lane belki oraya gider diye Elsha'nın arkadaşının evine yollayacağım."

"Peki. Beni bardan almak ister misin? Oraya arabayla gelip seninle buluşursam daha hızlı olur."

BELONGS TO KAKTÜSTEPE

"Tamam, şimdi geliyorum. Bir plan çizeriz, ayrıca Tran'e olanları haber vermem lazım. Bizim çocuklara Elsha'nın aramalarını takip edip edemeyeceklerini sorabilir misin? Yapabileceklerinden şüpheliyim ama denemeye değer."

Yağmur yağmaya başlayınca ön camın sileceklerini çalıştırdım, böylece cama ince bir tabaka toz bulaştı. Arabayı çalıştırmadan önce Elsha adresini mesaj attı, ben de onu Grange'e ileterek olabildiği kadar hızlı bir şekilde oraya gitmesini söyledim. Sinirlerim karmakarışıktı, Lane'in ihanetinin ağırlığı yenilenmiş bir güçle üstüme çöküyordu.

Yola çıktım ve farları açtım; tam zamanında direksiyonu kırıp Meg Jarvis'e çarpmaktan kurtuldum.

Meg alçak sesle mırıldandı ve diliyle ses çıkardı, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Bu hareketleri bir çocuğun odasını toplaması istendiğinde parmaklarıyla kulağını tıkayarak şarkı söylemesine benziyordu. Arabamın farlarının ışığında dikilirken büyük yağmur taneleri üzerimize düşmeye başladı. Öncekinden de sinirliydim, rüzgâr etrafımızda dolandı.

"Meg, seni eve bırakayım mı?"

Gözlerini açıp öfkeli ama kısık bir ses çıkardı. "Kızı onlarla gördüm. Çoktan ölmüştü."

"Kimi Meg?" Yağmur yüzüme aktı. Onu omuzlarından tutup sarsmak istiyordum ama elbette bu sadece her şeyi kötüleştirirdi. "Lütfen söyle."

"Benim günahlarımın bedelini ödediler," dedi Meg üzüntüyle. "Kız kardeşim hastaydı, seçeneğim yoktu." Başını salladı.

Islak yüzümü kolumla sildim. Telefonum orta konsolu aydınlattı.

"Gemma, az önce acil bir arama aldık." De Luca'nın sesi normalden bir oktav yüksekti. "Clarkların evinden. Çocuklardan biri 000'ı[9] aramış. Lane oradaymış ve belli ki çıldırmış haldeymiş."

[9] Avustralya'nın acil durum numarası. (ç.n.)

Cumartesi, 16 Nisan

23.23

Direksiyonu o kadar sıkı tuttum ki ellerim acıdı.

Kafamda teoriler uçuşuyor, ağaçların çılgın danslarına uyum sağlıyordu.

Lane, Clarkların evinde ne halt ediyordu?

Meg'in uyarıları beynimdeki bir ilahi gibiydi. Gerçekten bir şey görmüş müydü? Janet'ın Meg'in yıllar önce ifadesini çektiğini söylediğini hatırladım ve bir anda dank etti. *Benim günahlarımın bedelini ödediler*. Sally'den bahsediyor olabilir miydi?

İleride De Luca'nın arabasının otoparka girdiğini gördüm. Çiseleyen yağmurun altında asfaltı aşıp tam Grange aradığında arabamın içine girdi.

"Elsha burada, arkadaşının evinde," dedi, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

"Tamam, harika. Benden haber alana kadar orada kal. Eğer Lane onu ararsa beni ara."

"Ne oluyor..." dedi ama çoktan kapatmıştım.

De Luca'yla konuşmadık. Gaza basıp arabayı yola çıkardım ve hızla Clarkların evine doğru ilerledim.

"Acil çağrıdan sonra çocuk telefonu evde bırakmış. Lane tamamen kendini kaybetmiş, Daniel Clark'a bağırıp çağırıyormuş."

"Desteğin gelmesi ne kadar sürer?" dedim.

"Otuz-kırk dakika arası dediler."

"Onlarsız içeri girmek zorundayız."

BELONGS TO KAKTÜSEDEBİYAT

Başını salladı. "Biliyorum."

Toprak yola girdiğimizde yağmur incecik bir hal almıştı. Gökyüzü aydınlanıp ardından tekrar karanlığa gömüldü, rüzgâr arabamı kontrolden çıkarıyordu.

Göz ucuyla bir hareket gördüm ve düşen ağaçtan kaçmak için tam zamanında direksiyonu kırdım.

Arka tekerlekler kaydı ve sol tarafa sertçe vurdu. Direksiyona tutundum, ağırlığımı sola verirken bedenimdeki havanın çıktığını hissettim. Gece bizi içine girdap gibi çekti. İki fardan başka bir şey göremiyordum.

Seslerin hepsi uçup gitti. De Luca koltuğuna iyice yaslanmıştı, çenesi neredeyse göğsüne değiyordu ve gözleri şişti. Bir eli paneli tutarken diğerinde telefonu vardı. Bana doğru eğildi; dudakları kıpırdıyordu ancak hiçbir şey duyamıyordum.

Mutlak sessizlik önce yumuşak ancak ivedi bir batmaya, sonra da korkunç, yüksek ve tiz ses patlamasına dönüştü.

Alnım kornanın üstündeydi ve sesi kulak zarıma âdeta batıyordu.

"Ah!" diye inledim, kornayı durdurmak için geri çekildim. Yine sessizlik oldu. "İyi misin?"

Başını salladı. "Ya sen?"

"Ben iyiyim."

"Çok iyi kaçtın." Bana ağaca vurmadığımızı yeni fark etmiş gibi bir hayretle bakıyordu. Loş ışıkta bile irislerinin göz bebekleri tamamen ele geçirdiğini görebiliyordum.

Başımı sallayıp etrafımızdaki yıkıma; ölü ağaca ve suya dönüşen yola baktım. Arabayı düzeltip yola koyuldum. De Luca bir sonraki dönüşü gösterdi ve basit avluda durup farları kapatırken araba bir kere daha vahşice sallandı.

Çalılığın karanlığında bir şey parlıyordu. Lane'in ekip arabası Jacqui Cobb'un evinin önüne park edilmişti.

Yağmura adım attığımda dizlerim çözüldü, arabaya tutunarak titrememi durdurdum. Kapılarımızı kapatıp eve yaklaştık.

De Luca'nın silahını kontrol ettiğini görünce ben de aynısını yaptım, onlara ihtiyacımızın olmaması için dua ettim.

Ağaç dalları eve değiyor, keskin kazıma sesi sinirli bir senfoni yaratıyordu.

Kulaklıklarımı telefonuma taktım, sağdakine bastırıp kabloyu kulağımın etrafına doladım ve yerine yerleştirdim. "Beni ara, hatta kalacağım."

De Luca'nın yüzünden panik geçti. "Ayrılıyor muyuz?"

"Evet. Önce ben gireceğim." Başımı kaldırdım. "Sen işler kızışırsa diye beklemede kal. Lane'in pusuya düşmüş gibi hissetmesini istemiyorum. Onu konuşarak ikna etmeyi umuyorum." Rüzgâr bir kere daha çıkarak saçlarımı uçurdu. Telaşla tokayla bağladım, su içinde kalmıştı. "Sen dolaşıp şu yönden git. Yan kapı açık mı diye kontrol et. Telefonunu açık tut ve ihtiyaç olursa gir."

Keskin bir şekilde başını salladı ve karanlığın içinde kayboldu. Kırık döşemeye çıktım, elimi kapı kulpuna koyup dinlemek için durdum.

Hiç ses yoktu. Belki belli belirsiz mırıltılar vardı ama emin olamıyordum.

Elimi çevirdim. Açıktı.

"Giriyorum," dedim De Luca'ya.

Kapıyı arkamdan kapatırken ani bir rüzgâr kısık gıcırtıyı maskeledi.

Gölge versiyonumla yüz yüze kalınca elim hemen boğazıma gitti: Tuvaletin kapısı açıktı ve kendimi aynadan görmüştüm.

"İçerideyim," diye mırıldandım.

Keskin ve yüksek bir erkek sesi duydum ve koridor boyunca onu takip ettim. Bir ses daha çıktı. Oturma odasının kapısının altından ince çizgi halinde bir ışık çıkıyordu; kapı hafif açıktı.

Elimi kapıya yasladım ve nazikçe iterek birkaç santimetrelik bir aralık açtım.

Lane benden birkaç metre ötede duruyordu; yüzü diğer tarafa dönüktü. Kolunun gördüğüm açısından elinde silah olduğunu anlamıştım. İçimi tuhaf bir sakinlik kapladı. Her şey buna bağlıydı.

Odaya göz attığımda ikizlerin diğer taraftaki kanepede oturduklarını gördüm; loş ışıkta korkmuş gözlerini kırpıştırıyorlardı. Dot önlerinde ayakta duruyordu, omuzlarını geri çekmişti ve göğsü inip kalkıyordu. Köşedeki televizyonun sesi çok açıktı; olanlardan habersiz bir yarışma programında sunucu kameraya doğru eğilmiş abartılı bir şekilde göz kırpıyordu.

Dışarıda rüzgâr içeri girmeye çalışıyormuş gibi bir sıyrık attı.

"Yaptığını kabul edene kadar gitmiyorum." Lane'in sesi alçak bir kükreme gibiydi.

Mesafeyi biraz daha açtım ve onun etrafından bakınca Daniel'ın üstü dolu bir orta sehpasının önünde ayakta durduğunu fark ettim. Çenesini kibirli bir tavırla kaldırmıştı ama boynundaki nabzını ve alt bacağındaki şişkinliği görebiliyordum.

"İtiraf etmen lazım," dedi Lane açıkça. "Başından beri zamanımızı harcadın."

"Sen delirmişsin," dedi Daniel tükürür gibi.

"Bu yüzden hapse girmeyeceğim. Ortaya çıkman gerek, Daniel."

Hırladı. "Sana *çık git* dedim."

Lane tuhaf bir yarım daire çizip silahı Dot'a ve çocuklara doğrulttu. "Rick'i öldürdün," dedi Daniel'a, "çünkü Abbey'ye bir şey yaptığını öğrendin."

Dot inledi, bakışları silahtan oğullarına kaydı. "Lütfen."

Daniel öfkeyle bakıyordu. "Karımı tehdit etmeye *cüret* etme. Buradan git yoksa seni gebertirim!"

Lane boştaki elini saçlarından geçirdi. "Asla. Sen bana olanları anlatana kadar gitmiyorum!"

"Evimden siktir git!" diye kükredi Daniel.

Koltuktaki oğlanlardan biri ağlamaya başladı. Lane'in başı bir anda sesin geldiği yöne döndü ve homurdanarak acı çekiyormuş gibi elleriyle yüzünün diğer tarafını tuttu. Rüzgâr evin çatlaklarından girip duvarlardan sahte yankılar gelmesine yol açtı.

Lane kendini toplayıp silahı yine Dot'a doğrulttu. "Ne yaptığını söyle yoksa onu vururum!"

İleri bir adım attım, silahım Lane'e dönüktü. Dot beni görünce yüzünü umut kapladı. Daniel da gördü ancak onun yüzü aynı kaldı.

"Kai," dedim düz bir sesle.

Bir anda döndü. Çocuksu çekiciliğinin tüm izleri kaybolmuştu. "Ona zarar vermedim! Ya da Rick'e. Bana inanmak zorundasın."

"Sen yaptın demiyorum." Bir adım daha attım. "Ama bunu doğru düzgün konuşmamız gerek. Burada değil."

Keşler gibi aşırı enerjikti. Televizyonun ışığı siyah irislerine düştü ve kalbim tekledi. Şu anda her şeyi yapmaya müsaitti.

"Nasıl göründüğünü biliyorum," dedi. "Bisikleti bulduğunu biliyorum ama karakoldan gittikten sonra onu görmedim, yemin ederim!"

O bisikleti barakaya koyarken Abbey'nin karanlıkta kaybolduğunu gözümde canlandırdım. O akşam çalılıklar ılık ve durağandı, şimdiki gibi öfkeli bir yaratığa benzemiyordu.

Öfkemi kontrol etmek zordu. "Tamam Kai, sana inanıyorum. Ama bu ikimizin arasında; buradakilerin dahil olmasına gerek yok. Benimle gelip bunu konuşmaya ne dersin?" Birkaç santimetre daha yaklaştım.

"Hayır! İşlerin nasıl ilerlediğini biliyorum. Nerede olduğumu kanıtlayacak kimse yok. Her şey üstüme kalacak ve boku yiyeceğim."

Oğlanlar gözlerini kırpıştırdı. Dot sızlanarak hafifçe ağladı.

"Kai, itirafların bu şekilde alınmadığını biliyorsun." Odayı gösterdim. "Doğru dürüst yapmalıyız, yoksa hiçbir işe yaramaz."

"Ona bir şey yapmış olmalı," kelimeler Lane'in boğazına takıldı, "partiye gittiğimde." Gözlerindeki yaşları ceketinin koluyla sildi. "Onu evde beklemiş olmalı. Ya da Rick aynı şeyi yaptı. Ya da o sırt çantalı. Ama ben değildim, yemin ederim."

Televizyonda seyirciler alkışlayıp tezahürat etmeye başladılar.

"Karakoldan ayrıldıktan sonra Abbey'yi gördün mü?"

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Lane'in hareketleri sarsaktı ve bana bakmıyordu. Silahın ucu dümdüz bana döndü. "Dediğim gibi gitti, ben de Tommy'yle buluşmak için çıktım. Ama sonra buraya geldim ve..." Başını salladı.

"O gece neden buraya geldin, Kai?"

"Çünkü! Onun için endişeleniyordum. Abbey... bana kızgındı. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Hayır, diye düşündüm iğrenerek, *Abbey'nin ona yaptıkların hakkında bir şeyler söyleyeceğinden ödün kopuyordu.*

"Peki iyi olduğunu nasıl kontrol edecektin?"

"Ona bakacaktım işte."

"Nasıl?" diye ısrar ettim. "Arayacak mıydın?"

Omuzları yenilgiyle çöktü. Bildiğimi biliyordu. "Odasının dışında bir ağaç var. Pencerenin panjurlarını hiç kapatmaz."

Daniel kaskatı kesildi.

"Peki içeride miydi?" dedim yumuşak bir ifadeyle.

"Hayır. Onu aramaya mı geldi yoksa Abbey eve dönünce mi çıldırdı bilmiyorum. Ya da belki Rick ona zarar vermiştir, bu yüzden onu öldürmüştür." Lane'in yüzü bir kere daha çöktü. "Ben ne olduğunu bilmiyorum... ama o biliyor," dedi, çılgınca Daniel'ı işaret etti. "Bizimle taşak geçmeyi bırakması lazım."

Jacqui Cobb'un tiz sesi kulaklarıma doldu. *Bir ara sokağın sonunda bir araba durdu. Çişe kalktığımda duydum, boşta çalışıyordu. Yalnızca arka ışıkları açıktı, bana garip geldi.*

Lane, ekip arabasını sokağın sonuna park etmişti.

"Tamam, tamam," dedim sessizce, hâlâ onu kelepçeleyip buradan zarar vermeden çıkaracak kadar sakinleştirmeyi umuyordum. "Abbey sana neden kızgındı, Kai?"

Yüzü kâğıt gibi sarardı. "Sanırım onu hayal kırıklığına uğrattım. O yüzden benimle gelmedi, onu eve bırakmama izin vermedi. Çekip gitti. Sonra da sen onu öldürdün!" Silahı beceriksizce Daniel'a doğrulttu. "Bir sonraki sabah ona olanları bildiğini anladım. *Biliyordun!* Ona ne yaptın?" Lane kusup ağzını sildi.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Kontrolden çıkmıştı, yüzündeki kaslar seğiriyor ve boynundaki damarlar çıkıyordu ama sesindeki ıstırap gerçek gibiydi.

"Kai," dedim mümkün olduğu kadar sakince, "gitmemiz gerektiğini biliyorsun. Neden benimle gelmiyorsun?"

"O suçunu itiraf edene kadar bir yere gitmiyorum." Bana rica eder gibi baktı. "Anlamıyor musun? Aksi takdirde boku yerim."

Elimde olmadan empati hissettim. Mahvolmuş haldeydi. Sosyopat mı yoksa sadece umutsuz mu anlayamıyordum.

"Ne Abbey'ye ne de aşağılık erkek arkadaşına dokundum!" dedi Daniel.

"Yalan söylüyorsun." Lane gözlerini kıstı ve silahı iyice sıkı tuttu.

Daniel'ın ifadesi öfkeli bir hal aldı; silah hiç istifini bozmasına yol açmıyordu. "O benim kızımdı! Sana söyledim, Rick ona bir şey yaptı ve o yüzden onu öldüresiye dövmek istedim ama ben şans bulamadan birisi yapmıştı bile. Kim olduğu hakkında en ufak fikrim yok." Kelimeleri dişlerinin arasından söylemişti.

Chris'le Wayne kanepede heykel gibi duruyorlardı. Dot'ın gözleri kısa bir süreliğine odanın diğer tarafına döndü. Ortadaki duvardan dolayı göremiyordum ama merdivenleri ve yukarıdaki yatak odalarına çıkan küçük yemek odasını gözümde canlandırabiliyordum.

"Ne yaptın?" diye bağırdı Lane.

"Çık git," dedi Daniel alay ederek. "Polis olarak şaka gibisin. Lanet bir kaya örümceğisin[10] ve umarım seni içeri tıkarlar."

Lane tökezleyerek geriledi, kenardan kapıya giden duvara geçti; kolu hâlâ uzatılmıştı ve silah hâlâ Daniel'a dönüktü. Parmaklarını sıktı ve nişan aldı.

"Hayır Kai, yapma!" diye bağırdım.

Evin derinliklerinde bir kapı çarptı ve duvarlar sallandı.

Lane odaya çıldırmış gibi son bir bakış attı, loş yemek odasına geçip kaybolmadan önce silah havada yarım daire çizdi.

[10] Çocuklara cinsel çekim duyanlara, yani pedofillere takılan bir lakap. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS BEAM

Silahımı Lane'in bir saniye önce durduğu yere doğrulturken elektrik dalgaları içimi yakıp geçti. "Herkes yerinde kalsın," diye bağırdım. "Kıpırdamayın!"

Yemek masasının yanından geçerken ev başka bir büyük çarpmayla sarsıldı, ardından bir silah atışı duyuldu. Ve çığlık.



Cumartesi, 16 Nisan

23.59

Kendimi âdeta koridora fırlattım. Gözlerim karanlığa alışırken nefes almadım.

Uzun koridoru korkunç bir inleme doldurdu.

Kalbim boğazımda atıyordu ve tam bir sürü mermi üzerimden geçerken ileri atıldım. Yere düşerek ellerim ve ayaklarımla dengede kaldım.

Silah atışı değil, evin ön çatısına çarpan yağmurdu. Ayağa kalkarken görebildiğim tek şey karanlığın sonundaki kare şeklindeki ışıktı, yalpalayarak ona ilerledim. Aklımda geçen hafta, sıçanın açık boğazı, Rick'in kanlı kafatası, Abbey'nin fotoğraflarda karalanmış yüzüyle dolu dehşet verici bir montaj vardı. Beynim aşırı yüklenmeye kalkıştı ama yağmur hiçbir şey duymama, düşünmeme izin vermiyordu. Ağlama sesi mi gelmişti? Konuşma mı? Birisi yardım mı çağırıyordu? İki ses mi vardı? Lütfen iki ses olsun dedim kendi kendime. Silahımı ileriye doğrultup kapıdan dışarı çıktım.

Boş bir odaydı, pencereden içeri giren loş ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Kirli, krem rengi halının üzerine koyu renkli bir birikinti yayılıyordu. Uzuvlar birbirine geçmişti. Zeminin üstüne iki silah atılmıştı.

Yere çömelip ileri doğru emekledim. Dizlerim kandan dolayı yapış yapış olmuştu, görüntü ağlamak istememe yol açıyordu.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Daha büyük bir güçle uzun zaman önce pazarlık etmeyi bırakmış olsam da yataktan bir örtü alıp ağlayan Lane'in De Luca'nın gövdesine yaptığı baskıya ekleme yaptım. Vücudundan kan akmasını durdurmaya çalışmak umutsuz bir hamleydi.

Su altındaymışım gibi gelen o his geri döndü. De Luca'nın yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerine bakıp adını söylerken nabzını parmaklarımın altında hissettim. Göz bebeklerinde küçük bir ışık huzmesi dans etti. Birisi yardım çığlığı atıyordu; kendim olduğunu anlamam biraz sürdü. Suyun yüzeyine çıkarak açgözlülükle ciğerlerime hava doldurdum.

Daniel kapı eşiğinde belirdi, yüzü okunamaz haldeydi. Yerdeki silahların fazlasıyla farkındaydım. *Bir dakika içinde hepimiz ölmüş olabiliriz*, diye düşündüm, De Luca'yı koruyarak ıslaklığa biraz daha bastırdım.

Ve sonra Daniel gitti. Yoksa oraya hiç gelmemiş miydi? Zaman etrafımızda önce hızla, ardından yavaşça değişti ve Daniel bir anda elinde bandajlarla geri döndü; çenesini gererek De Luca'nın boynunu nabzını kontrol etmek için yana çevirdi. "İyileşeceksin," dedi.

Lane bir metreden daha kısa mesafede duruyordu; yüzü neredeyse De Luca'nınki gibi gevşemiş ve kanı çekilmişti.

Gözlerim sakatlayıcı bir yoğunlukla buluştu. Yerdeki silahlar parlıyormuş gibi geldi.

Sağa doğru sendelerken gözlerimi Lane'den ayırmadım. O da aynı anda hareket etti.

İki silahı da ellerimle kapayarak zorla ayağa kalktım, duvara doğru tökezledim. Ağır ağır nefes alırken Daniel'ın De Luca'nın tepesinde durmasını izledim. Bir motorun gürlemesini duydum ve ön kapıya ulaştığımda yalnızca Lane'in ekip arabasının arka lambalarının ince yağmurda delikler açtığını gördüm.


BELONGS TO
KAKTUS TEAM

KAYBOLUŞUNUN SEKİZİNCİ GÜNÜ




BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Pazar, 17 Nisan

00.24

Rüzgâr çılgın gibi ve öfkeyle evi kırbaçlamaya devam etti.

Kapı eşiğinde donup kalmıştım; hem arkamda hem de önümde kaos vardı.

Çıkmaz sokak mavi ve kırmızı ışıklarla patladı. Puslu noktalar kalın şekillere dönüştü ve yolun, bahçenin ve yüzümün önünde sarhoş gibi dans etmeye başladılar.

Araba kapıları sertçe kapandı. Yabancılar yağmurun içinde yürüyerek eve doğru geldiler; enerji ve bu kâbusu bitireceğini umduğum aletler getirmişlerdi.

"Gemma?" Tran'in endişeli ifadesi önümde belirdi.

"De Luca," dedim dilim dolaşarak, yatak odasını işaret ettim. "Onu vurdu."

Ambulans ekibi eve girdi. Daniel'la konuştular. De Luca'yla konuştular.

Elimde hâlâ silahları tutuyordum. Tran'le birlikte onlara baktım.

"Gemma?" diye sordu yeniden.

"Lane gitti. Arabasını aldı. Dot'la ikizler oturma odasındalar. İyiler."

"Lane, De Luca'yı mı vurdu?"

Başımı salladım. "Lane'in, vurduğu kişinin o olduğunu bildiğinden bile emin değilim. Görmedim."

"Sen yaralandın mı?"

"Hayır."

De Luca'nın yüzü plastik bir maskeyle kaplanırken Daniel geri çekildi. Ambulanstakiler onu hareket ettirmenin çok riskli olacağına karar verdiler ve yerde uzanırken damarlarına iğneler batırıldı, gövdesi mumya gibi bağlandı.

Daniel'ın yüzüne kan bulaşmıştı, elleri de kanla kayganlaşmıştı.

Tran telefondaydı; keskin emirleri koridorda yankılandı.

Oturma odasına geçtim. Dot'ın iki kolunun altında da bir çocuğu vardı, yüzü taş gibi sertti.

"Hepiniz iyi misiniz?" diye sordum.

Başını salladı.

"Daniel iyi," dedim ona.

Yine başını salladı.

Tran telefonu kapattı. İkizlere rahatlatmak ister gibi gülümsedi ve sakince Dot'a sonrasında ne olacağını açıkladı.

Bir ambulans personeli odaya girdi. "Hazır durumu stabilken onu hastaneye götürüyoruz."

Duvara yaslandım ve seslerinin etrafımda dönüp durmasına izin verdim.

Telefonum titreyerek bir mesaj geldiğini haber verdi. Cebimden çıkardığımda De Luca'yla aramanın hâlâ devam ettiğini gördüm. Kulaklığımı çıkardım ve aramayı sonlandırdım.

Mesajları açınca sendeleyerek duvara tutundum.

Adrenalin gözeneklerimden sızıp hava ciğerlerimden boşalırken bacaklarım kontrolsüzce titredi.

Tuvalete koşup öğürerek kusmak için banyoya tam zamanında yetiştim; Lane'in mesajı bana âdeta defalarca çarpıyordu.

Yemin ederim ona zarar vermedim ama her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Aileme ve Elsha'ya üzgün olduğumu söyle.

Pazar, 17 Nisan

05.13

Küçük, kırılmış dallar Gordonların ön bahçesinde birbirine değiyordu ve bir akasya dalı öndeki verandaya düşmüş, sarı yaprakları konfeti gibi yayılmıştı.

Anahtarımı ön kapıya yerleştirip arkamdan kapattım, alnımı ahşabın üzerine dayadım. Hâlâ sarsılmış haldeydim ama artık yorgun değildim; çok daha ötesine geçmiştim. Katı bir kararlılık beni ele geçirmiş, Ben'le bu cehennemden çıkmamız için o leş gibi karmaşanın dibinden çıkarmıştı. Kapıdan uzaklaştım ve öfkenin içimde yükselmesine izin verdim; ellerimin yumruk olması ve çenemin kasılması hoşuma gitmişti.

Ben yatağımdaydı, uykusunda kıvrılmıştı. Gittiğimi fark ettiğinde panik olmuş muydu? Geri dönüp dönmeyeceğimi düşünerek karanlıkta ağlamış mıydı? Geri dönmesem ne olacaktı? Saçının kıvrılan kısmını düzelttim ve parmaklarımı çillerinde gezdirdim. Yüzünü kendiminkinden iyi tanıyordum ama benim için hâlâ gizem doluydu. Hem bana ait hem de tamamen ayrıydı. Bana getirdiği sevinç, kemiklerime hissettirdiği endişeden ağır basıyordu.

Sessizce çıkıp kapıyı kapattım.

Oturma odasının zemininde yumuşak bir ışık çizgisi belirmişti, yeni gün selefini aşıp geliyordu. Tommy'yle Vanessa masada yan yana oturmuşlardı, önlerinde boş kupalar vardı. Mutfaktaki oturağın üstünde bir sepet dolusu Paskalya yumurtası duruyordu.

"İyi misin, Gemma?" Vanessa'nın sesi belirsizdi.

Karşılarına ağır bir şekilde oturdum.

"Tran'le konuştum," dedi Tommy. "İnanamıyorum."

"Evet," dedim.

"Ben dün gece bizim odamıza geldi," dedi Vanessa. "Seni bulamamış. İyi olduğunu ve yakında döneceğini söyledim." Parmağındaki alyansı döndürdü. "Hızlıca yatağına yerleşti."

"Teşekkürler." Onlara, önümdeki yabancılara bakarken hissettiğim telaşla savaştım.

Yüzleri endişeliydi ancak aynı zamanda temkinlilik ve ufak bir koruyuculuk da vardı.

"De Luca nasıl?" diye sordu Tommy.

"Stabil," diye cevap verdim, "ama kritik. Bu kadarını biliyorum. Annesi gelmek istemedi, belli ki birbirlerinden uzaklaşmışlar ama kız arkadaşı yanında."

Tommy'nin şişman parmakları kupayı kavradı. "Lane'in bunu yapabileceğine inanamıyorum," diye mırıldandı, gözleri ıslaktı. Vanessa elini tutarak kucağına çekti.

Sesim titredi. "Artık yağmur durduğu için cesedine ulaşmaya çalışıyorlar."

Vanessa gözlerini sıkıca kapattı. "Tanrım."

"Sanırım başka bir yol bulamadı."

Tommy başını salladı ama tıpkı benim gibi Lane'in arabasını uçuruma sürüşünü, arabasından çıkışını ve kendini hiçliğe bırakışını aklında canlandırdığını hissedebiliyordum. Tommy boynunu eğdi ve parmaklarını kaşlarının yükseltisine bastırdı. "İyi çocuktu."

"Muhtemelen genç bir kıza tecavüz etti," diye tersledim. "Ve hepimize yalan söyledi. Clarkları tehdit etti ve bir polisi vurdu."

Tommy, çıkışım karşısında durakladı.

"Hepimiz onu yanlış yorumladık," diye devam ettim. Ellerim titrediğinden kenetledim. Sonra kucağıma koydum.

"Üzülmeye hakkımız var Gemma," dedi Vanessa.

"Tabii, benim de sinirli olmaya hakkım var."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

En sonunda Tommy konuştu; "Ne kadar zamandır aralarında bir şeyler varmış?"

"Bilmiyorum."

"Peki bisiklet?"

"Tahminime göre Abbey o gece gelince panikledi. Güvenlik kamerasında görüneceğini biliyordu. Bisikleti sokakta bıraktığını görünce sahte bir hırsızlığı bildirmek için uğradığını söylerse üstünü kapatabilir diye düşünmüş olmalı. Birisi sorarsa Abbey bir sonraki gün bulduğunu iddia eder, o da sana öylesine bahsedip her şeyin hallolduğunu söyleyebilirdi. Yanıtlanmamış soru kalmazdı."

"Peki ters giden neydi?" diye sordu Tommy.

"Bence Abbey ona Rick'ten ayrıldığını, kendisiyle birlikte olmak istediğini söyledi ama Lane reddetti. Abbey sinirlendi, eve bırakma teklifini kabul etmedi ve kaçtı. Lane çoktan partiyle ilgili çağrıyı alıp seni aramış olmalı. O yüzden bisikleti barakaya sakladı. Orayı kimsenin kullanmadığını bildiğinden Abbey sakinleşince her şeyin çözüleceğini sandı."

"O yüzden partiye ondan önce gittim."

"Evet."

"Ama Lane, Rick'i…"

"Sanmıyorum. Tahminimce Abbey o akşam Rick'le buluştu, plajda arkadaşlarıyla buluşacağını biliyordu. Bence Lane'le aralarındaki ilişkiyi itiraf etti, Rick de kendini kaybetti. Lane her şeyden sonra birincil şüpheli olacağını bildiği için adını temizlemeye karar vermiş olmalı."

"Ve Rick'i Daniel mı öldürdü?"

"Pazartesi sabahı evden çıkması konusunda Dot doğruyu söylüyorsa en mantıklısı bu."

Tommy alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Daniel suçlanacak mı?" diye sordu Vanessa.

Kirli krem rengi halıdaki kan lekesini gözümde canlandırdım. Daniel'ın kolları De Luca'nın etrafındaydı, onunla konuşurken ağzı hareket ediyordu.

"Dot eski şiddet olaylarını da ekleyerek ifade verirse ceza alacağını düşünüyorum."

Komşulardan biri arka kapısını açınca neşeli bir 80'ler şarkısı Gordonların bahçesine yayıldı.

Vanessa saatine bakıp ayağa kalktı. "Ben çay yapayım. Tommy, ilaçlarını alman lazım."

Masanın iki yanından bakıştık.

"Tommy," dedim, "bir sorunun olduğunu biliyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi kabaca.

"İlaçlar, Tommy. Doktor alışverişi[11] yapman. Kaza. Kafanın iyi olduğu gerçeğini saklamaya mı çalışıyordun?"

"Saçmalama."

"Gazeteyle benim hakkımda iletişime geçtin mi? Beni korkutup kasabadan kaçırmaya çalıştın mı?"

"Ne? Hayır. Bitkin olduğun çok belli. Git biraz uyu."

İleri doğru eğilerek dişlerimi çıkardım. "Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme Tommy. Yarısını bile bildiğimden emin değilim ama yemin ederim öğreneceğim." Gözlerimi iyice kıstım. "Eric Sheffield'la birlikte dolap mı çeviriyorsunuz? Bu iş ne zamandır devam ediyor Tommy?"

Sandalyesini abartılı bir hareketle masadan uzaklaştırdı. "Delisin sen," diye tısladı. "Belli ki bu davanın gerginliği seni ele geçirmiş."

"Ben uyanık," diye uyardı Vanessa, başını koridordan uzatarak. Tuvaletten gelen sifon sesini duydum.

Tommy'ye bir kere daha keskin bir bakış attıktan sonra Ben'i görmeye gittim. Yatak odasında kıyafetlerini giyiyordu. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Dün beni çağırdılar," dedim başının arkasından. "Uyandığında yanında olamadığım için üzgünüm."

"Gemma." Vanessa kapıda duruyordu, kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu.

---

[11] Yasadışı uyuşturucu veya fazladan reçete almak için birden fazla doktora görünmeye verilen isim. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUSBEAM

Ben'den uzaklaştım. Duruşumu düzeltim.

"Tommy'nin üstüne gitme," dedi. "Lane için çok üzgün."

"Bu, illegal bir şeylere bulaşması için bahane olamaz."

Yüzünden incindiğine dair bir ifade geçti. "Tommy öyle bir şey yapmaz."

"Lütfen," dedim gözlerimi devirerek, "onu körlemesine desteklemekten bıkmıyor musun?"

Gözleri ışıldarken kollarını kavuşturdu. "Senin için çok şey yaptık."

Nefesimi burnumdan vererek güldüm. "Onu korumayı bırak Vanessa." Oğluma zorla gülümsedim. "Hadi Ben, gitmemiz gerek."

"Şimdi mi?" Sağ kaşını kaldırıp bir ona, bir bana baktı.

"Evet. Süveterini giy ve dişini fırçala."

Vanessa'yı iterek geçtim ve kirli gömleğimi temiz bir turuncu tişörtle değiştirmek, koltuk altlarıma deodorant sıkmak ve sırt çantama bir şeyler koymak üzere odama gittim.

"Hadi Ben!"

Vanessa kolumu yakaladı, konuşurken boynundaki deri gerilmişti. "Gemma, sence başından yeterince olay geçmedi mi?"

"Bırak beni." Ön kapıyı açtım ve Ben'i dışarı doğru ittim.

"Bu çok saçma Gemma," diye seslendi Vanessa arkamızdan, "uykuya ihtiyacın var! Bu durumda kendini yorman beni deli ediyor."

Ona bakakaldım. "Ne?"

"Bebeği biliyorum," dedi birden. "Çöpte testi gördüm."

Pazar, 17 Nisan

07.11

Ben başını bir anda çevirdi, gözleri büyüdü.

Verandada tuhaf bir üçgen halinde duruyorduk. Patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Buna nasıl cüret edersin!" diye tersledim.

Vanessa durmadı. "Ne yaptığını anlıyorum; kendini tehlikeye atıyorsun. Hiç umursamıyor gibisin. Neyin var senin?"

"Kapa çeneni." Kelimeler kaçıp gitti, gitmezsem onu tokatlayacağımdan korkuyordum.

"Anne?" Ben küçük yüzünü yukarı kaldırdı, aramızda bir ciddiyet oluştu.

Ben'i arkama takıp verandanın basamaklarından hızla indim, botlarım fırtınanın getirdiği molozlara girdi. Güneş neyin kurtarılabilir olduğuna karar vermeye çalışırmış gibi tereddütle gecenin kıyımını göz önüne seriyordu. Bir sepetli vinç Gordonlarınkinin birkaç ev ötesine park etmişti ve reflektörlü yelekler giymiş iki adam düşmüş bir ağacı bir arabanın üstünden kaldırmaya çalışıyordu.

Ben'le birlikte ürkütücü bir sessizlik içinde plajın ortasında yürüdük. Bugün okyanus bir çocuk kadar masumdu. Oğlum derin düşüncelere dalmış gibiydi, mucize eseri Vanessa'nın söylediğini duymamış olabilir mi diye merak ediyordum.

Tran'i aradım ancak De Luca'nın durumuyla ilgili gelişme yoktu. Kritik ama stabildi.

BELONGS TO KAKTÜSEDA

"Daniel Clark büyük ihtimalle hayatını kurtardı."

"Evet," dedi. "Biliyorum. Yıllar önce sörf cankurtaranlığı yapmış."

"Tanrım," dedim. Ben'in bir deniz kabuğunu incelemek için eğilişini izledim.

"Lane'in cesedini kayalıklardan aldık. Az önce ailesinin evinden çıktım. Otopsi yarın yapılacak." Durakladı. "Dot bu sabah Daniel hakkındaki ifadesini verecek." Tran'in sesi en benimki kadar yorgun geliyordu.

"Daniel şu an nerede?"

"Hâlâ evde, Dot ve çocuklarla birlikte. Bir saate kadar dün geceyle ilgili ifadelerini alacağız. Dot sonuncu olacak. Planımız kendisini o sırada gözaltına almak."

"Rick'in cesedi ne zaman bırakılacak?" diye sordum ona.

"Çarşamba günü sanırım. Silah uzmanının yarın cesedi incelemesi planlandı. Daha önce Georgina Fletcher'la konuştum; kız kardeşinde kalıyorlarmış. Galiba cenaze törenini cuma günü yapacaklar."

"Hâlâ Aiden'dan ses yok mu?"

"Görünüşe bakılırsa yok. Belki Daniel'ın içeri girdiğini duyduktan sonra gizlendiği yerden çıkar."

"Doğru. Eğer Rick'le birlikte uyuşturucu ticareti yapıyorlarsa Aiden muhtemelen kardeşinin ölüm sebebini ona bağlamıştır ama Daniel'ın yakalanması aksini düşünmesine yol açabilir." Kuvvetli bir esnemeyi bastırdım. "Lütfen beni De Luca hakkında haberdar et. Ve Daniel'ın yakalanması konusunda da."

"Tamamdır."

Sahil şeridinden yosun koparıp suya atan Ben'i çağırdım.

"Kayıp kızı buldunuz mu?" diye sordu gözlerini güneşten dolayı kısarak.

"Henüz bulamadık." Suyun sürüklediği bir parça ağacı ayağımla dürttüm. "Ama ne olursa olsun yakında eve gidiyoruz.

Smithson'a. Bence yarın buradan ayrılmalıyız. Kulağa güzel geliyor mu?"

"Evet." Okyanusa gözlerini dikti.

Aklını okumayı, düşünceleri arasında dolaşmayı ve gerçekten iyi olup olmadığını kontrol etmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Vanessa'yla neden kavga ediyorsunuz?" diye sordu.

"Karışık bir mesele. Öfkeye kapıldım, yapmamalıydım."

"Onun dediği gibi bebeğin mi olacak?"

Dünya bir uçtan diğerine doğru eğildi.

"Bilmiyorum," dedim en sonunda.

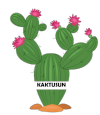
"Mac'ten mi?"

"Bilmiyorum." Ağzım sanki yünle doluydu. Dudaklarımı yaladım. Tuz tadı geldi. "Belki."

"Mac'ten hoşlanıyorum."

"Ben de," diye fısıldadım.

"Anne, bir soru daha sorabilir miyim?"



Boğazım sıkıştı. "Tabii ki."

"Mac, Mac'in gerçek ismi mi?"

Tuttuğum nefesimi verip saçını okşadım. "Adı Cormac ama sanırım kimse ona böyle seslenmiyor."

Ben gülümsedi ve fırladı, düşmüş bir ağaç dalını eline alıp başka birine ulaşana kadar kumun üstünde sürükledi.

"Dikkatli ol," dedim istemsizce.

"Oluyorum," diye cevap verdi aynı hızla.

Birkaç dakikalığına dalları kaba bir yuvarlak çadır haline getirmesini izledim; gözlerinin arasındaki konsantrasyon kırışıklığı Scott'ınkinin birebir kopyasıydı.

Bir kayanın düzlüğüne oturdum, dizlerimi göğsüme çektim ve üzerlerine kollarımı sarıp çenemi yasladım. Bitkindim. Aklımda Lane'in kırılmış vücudu belirdi; gitmesini sağlamaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapadım. Kabahatinin gevşek ipleri yüzüme vuruyordu. Tam olarak ne yapmıştı?

"Mac!" diye bağırdı Ben.

BELONGS TO KAKTÜSBEN

Sağa dönüp gözlerimi açtım. Ben geldiğimiz yöne doğru koşmuştu. Bakışlarım onu geçip plajda ilerleyince Mac'in kumun üzerinde, yüzünde endişeli bir ifadeyle ona doğru aceleyle geldiğini gördüm.

Ayağa kalktım. Belki de rüya görüyordum.

Ben mutlulukla yanına koşarken iyice yaklaştı.

"Ben, az önce yaptığın şeyi bitirmeye gidebilir misin lütfen?"

Gözlerini devirdi ancak yola koyuldu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tersledim Mac'i.

Bocaladı. Kıpkırmızı olmuştu ve nefes nefeseydi, bir elini kaldırdı. "Dün akşam olanları duydum. Aramalarıma cevap vermediğinden doğrudan Gordonlara gittim, onlar da bu tarafa geldiğini söylediler." Durdu, hâlâ nefesi kesiliyordu. "Gemma, iyi misin?"

Anlamaya çalışırken yüzümü buruşturdum. "Bu sabah buraya mı uçtun? Nasıl?"

"Hiç gitmedim ki," dedi, rica eden gözlerle.

"*Ne?*"

"Yapamadım, Gem! Bana söylediğinden sonra olmadı. Sidney'e dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Dikkat çekmemeye gayret ederek buradan çalışıyordum."

"Ve gözünü üstümde tutuyordun?" diye tersledim.

"Öyle değildi. Sana değer verdiğimi biliyorsun. Bu kötü bir şeymiş gibi davranmayı bırakmalısın."

Kollarımı kavuşturup bir başka yorgunluk dalgasıyla mücadele ettim. "Ne yani, The Parrot'ta mı kalıyorsun?"

"Evet. Cam'den bir şey söylememesini istedim." Mac bir adım yaklaştı. "Lütfen kızma. Endişeliydim. Baban da endişeliydi ve Jonesy de. Hatta Candy de."

"Harika," diye mırıldandım, herkesin benim hakkımda konuşması fikrine sinirlenmiştim.

"Gemma…"

"Beni otele götürür müsün? Lütfen. Uyumam lazım."

Pazar, 17 Nisan

11.32

Uyandığımda hava aydınlıktı. Yakınlardaki bir televizyon açıktı, sesi kısılmıştı. Parrot Hotel'deydim; Fairhaven'daki ilk gecemizden dekoru hatırlıyordum. Yuvarlanıp bacaklarımı esnettim, yorgun kaslarımı gevşetmenin tadını çıkardım. Sonra her şeyi hatırladım ve tekrar midem bulandı.

Telefonu kontrol ettim: Owen'den cevapsız bir arama vardı. Oturup onu aradım.

"Siktir, Gemma." Normalde hiç küfür etmezdi. "İyi misin? Olanları..."

"İyiyim ama durum epey berbat. Artık kızı bulabileceğimizden şüpheliyim. Bu noktada ne olduğunu dahi bilmiyorum."

Owen anladığını belirterek mırıldandı. Hepimiz kayıp bir bedenin getirdiği acıyı, sonsuz arafın korkunçluğunu anlıyorduk.

Ellerimi hafifçe karnımın üzerinde tuttum; yemek yemem gerekiyordu. "Kapatmam lazım, Owen. Kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Ne demek. Baksana, uyuşturucu meselesiyle ilgilenen ekibin dahil olduğunu tahmin ettikleri birkaç doktorun etrafını kuşattıklarını söyleyecektim. İçlerinden birinin bir paketleme şirketindeki bir adamla bağlantısı var ve ekip bu şekilde stokları göze batmadan alabildiklerini düşünüyor. Ellerindeki malların çalıntı olup olmadığından emin değiliz; en başından imal edilip kazan-

cı artırmak için bir sürü ucuz malla hafifletildiğini düşünüyoruz. Uzun lafın kısası, her şey barkodlu kutuların içine koyulduğunda tamamen yasal görünüyor. Bir depoda, hatta bir yerlerdeki bir eczane rafında duruyor olabilir ve kimsenin haberi olmaz."

"Tanrım, uyuşturucu satıcıları karton kutuların üstündeki lanet grafik tasarımlarını düşünmeye başladıysa başımız belada demektir."

Owen güldü. "Biliyorum, bunlar yeni tür satıcılar. Uyuşturucu ilaç olarak gizleniyor." İç çekti. "Lütfen kendine dikkat Gem. Geri döneceğin zaman haber ver."

Oturma odasına geçtim ve Ben'i öptüm. Televizyondaki sevimli bir tavşan devasa bir yumurtayla güreşiyordu.

Mac mutfakta bilgisayarına bakıyordu. "Selam. Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Kendime kahvaltılık gevrek hazırlayacağım."

"İyi fikir."

Mısır gevreklerini kâseye boşaltıp üstüne süt dökerken beni izlediğini hissettim. Telefonuma baktım. Tran'den gelen e-posta Dot'ın Daniel'ın pazartesi sabahı nerede olduğuyla ilgili ifade verdiğini doğruluyordu; kısa süre içinde gözaltına alınıp tutuklanacaktı. Diğer postaları kaydırarak incelerken Grange'in sonunda hastanenin finansal kayıtlarını gönderdiğini gördüm.

Dizüstü bilgisayarıma geçip açıklamaları gözden geçirdim. "Nakliye" adı altında Parrot Bay Holdingleri Pty Ltd'ye gönderilen ve tekrarlayan aylık bin dolarlık bir ödeme vardı.

Şirketi Google'da arattım: Tara'nın güzellik salonunun tescilli ismiydi. Sırtımı sandalyeye yasladım. Çınlama sesi geri dönmüştü.

"Kaç haftalık?" diye sordu Mac sessizce.

"Ne? Imm, yedi civarında. Smithson'a geldiğin zamandan."

Başını salladı.

"Az önce Owen'le Sidney'deki bir uyuşturucu araştırması hakkında konuştum. Ekip buralarda ve diğer bölgesel merkezlerde satılan reçeteli ilaçlarla alakalı olduğunu düşünüyor."

"Ve aynı zamanda senin dosyanla da mı alakalı?"

"Emin değilim," dedim, aklım hızla çalışıyordu. Janet'ın Sally Luther'ın buradaki pratisyen hekimle çalıştığını söylediğini ve Eric'in hastaneyi açmadan önce bu işi yaptığından bahsetmesini hatırladım. "Ve Aiden hastanede çalıştı," diye mırıldandım.

"Ne?" Mac ileri doğru eğilip elimi tuttu.

Gözlerine bakıyor olsam da ona odaklanamıyordum. Eric her şeyin anahtarı mıydı? Arabamın sileceğine sıkıştırılan not tekrar gözümün önüne geldi. O an yaşadığım şoku hatırladım. Ama Elsha o gece Lane'in evinde kaldığını ve ben erkenden çağırınca uyandığını söylemişti. Gordonlara gelmek için vakti yoktu.

"Bana Scott'la ilgili notu bırakan Lane değildi," dedim.

"Ne?" dedi Mac.

"Sadece..." Düşünmeye çalışırken yutkundum. "Mantıklı gelmiyor."

Uyuşturucu ilaç olarak gizleniyor. Göz önünde saklanıyor.

"Bu bitmedi," dedim, sandalyemi ittim.

Mac telaşlı göründü. "Gemma, artık bu dava hakkında düşünmek zorunda değilsin. Yeterince çalıştın."

"Lütfen yapma şunu; bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme." Başım döndü. "Ben'le ilgilenebilir misin? Bir şeyi araştırmam gerek. Rick ya da Abbey'yle alakalı değil; başka bir şey döndüğünü düşünüyorum."

Mac dişlerinin arasından nefes verdi. "Cam'e yardım edeceğimi söylemiştim. Dün akşam barı su bastı, çok kötü halde. Sen uyurken uğradı ve Ben'in de zaten yardım etmeye niyetli olduğunu düşünüyorum. Ama Gem, bir aşamada her şeyi çözmemiz gerekecek."

Saçımı yeniden topladım ve kıyafetlerimi düzelttim. "Biliyorum ama önce yapmam gereken bir şey var."

Ben'e veda edip dışarı çıktım. Ölü sıçanı bulduğum günün üzerinden bir haftadan daha uzun zaman geçmiş gibi geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Arabamın Gordonlarda kaldığını fark edip ne yapacağıma karar vermeye çalışarak güneşin altında durdum.

"Gemma!"

Arkamı döndüm.

"Endişelenme," dedi Simon, ellerini kendini korur gibi kaldırdı. "Sadece geçiyordum, başka bir şey yapmak istemiyorum." Etrafımdan geçerek odasının kilidini açtı.

"Aslında Simon," dedim, "beni bırakma şansın var mı acaba?"

Simon hastanenin ana girişinin önünde arabayı durdurdu. "O makaleyi yayımlamadım."

"Fark ettim."

"Bu konuda editörümle bayağı kavga ettim."

"Çetin olduğun için şanslıyız."

Kolunu uzattı. "Doğru. Ama bana arayan kadının muhtemelen Hollanda ya da İskandinav aksanı olduğunu söyledi. Neyse, onu karalama kampanyası olduğu ve yayımlarsak başımızın yanacağı konusunda ikna ettim."

"Teşekkürler," dedim belli belirsiz.

Aksan. Elsha. Lane'in ihaneti mezardan bile devam ediyordu.

Simon'a döndüm. "Gitmem lazım."

"Peki. İyi sohbetti."

"Çok kısa sürebilir."

"Bekleyebilirim," dedi. "Kitap getirdim." Parmağını eğip arka koltuktaki köşeleri kıvrılmış Tom Clancy romanını gösterdi. "Hem burada benim için de bir hikâye olmasını açık bir şekilde umuyorum. Dün geceyle ilgili senin özel görüşlerini almak iyi olurdu."

"Tek yönlü bir beynin var," dedim gözlerimi devirerek.

"Eski kız arkadaşlarım da öyle diyor," diye şakalaştı ben arabadan çıkarken.

Hızla hastanenin girişine geldim. Resepsiyonist bana gerginlikle baktı ancak neşeyle, "Paskalyanız kutlu olsun!" dedi.

"Doktor Sheffield'ı görmem lazım," dedim terslercesine.

"Şe-ey, serviste. Dün akşam bir doğuma yardım etti, biliyor muydunuz? Harikaydı; ambulans fırtınadan dolayı eve gidemediğinden onu çağırdılar."

"Buradan mı gidiyorum?" dedim, çoktan çift kanatlı kapıyı açmıştım.

"Imm, bekleyin, haber vereyim... Bekleyin, lütfen!"

Kapılar arkamdan kapandı. Eric koridorun diğer tarafındaydı, şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Merhaba, Dedektif."

"Doktor Sheffield, sizinle konuşmam gerek. Hemen."

"Tamam, sorun değil." Hemşireye rahatlatırcasına gülümsedi ve acı verici bir yavaşlıkla yürüyüp kadına birkaç evrak uzatarak bloknota bir şeyler karaladı. "Ofisime geçelim mi?"

Başımla onayladım, birlikte koridorda ilerledik.

"Edwina'yı duydum," dedi, ben kapıyı kapatırken. "Ne korkunç."

"Tommy Gordon'la neler oluyor?"

"Ne olmuş?"

"Yıllardır ona sahte ilaçlar yazıyorsun."

"Evet," dedi Eric sakince. "Tommy bağımlı ve bağımlılığı yalancı bir kronik ağrıya dönüştü. Bir yıl önce Vanessa şüpheli bir sürü hastalıkla gelene kadar doktor alışverişine çıktığını anlamamıştım. Bir süre sonra hepsinin Tommy için olduğunu fark ettim." Gözlerini ovdu. "Anlaman gerekir ki bu tür durumlar zordur; sahte veya psikolojik olduğundan yüzde yüz emin olsam dahi hastanın söylediğini görmezden gelemem. Vanessa'ya durumu sordum ama elbette sustu. Ona daha fazla reçete yazmayacağımı söyledim."

"Kaza gerçekleştiğinde Tommy uyuşturucu etkisindeydi," dedim. "Bu yüzden onu Vanessa aldı. Böylece eve gidip ilaçları sonrasında aldığını iddia edebilirdi, bu da kan tahlilinde sorun olmaktan çıkardı."

BELONGS TO KAKTUSBEAM

"Galiba haklısın," dedi Eric tereddütle. "Onunla konuşmaya çalıştım ama Tommy'nin nasıl olduğunu bilirsin." Duraksadı. "Rapor etmeyi düşündüm, ne var ki bu konuda çatışma yaşadığımı kabul ediyorum. Ne kadar kötü bilmiyorum ve pozisyonu gereği karmaşık bir şeymiş gibi geliyor."

Eric'in söylediği her şey doğru gibi geliyordu. Sesi sakin ve kibardı ve bir anlığına duruşumu kaybettim. Kollarını bağlayarak bana beklenti içinde baktı.

"Ama kayıtdışı reçeteli ilaç satıyorsun?"

"Ne? Hayır."

"Hastane, şehirden gelen yasadışı ilaçlar için bir teslimat noktası olarak mı kullanılıyor?" diye baskı yaptım.

Güldü, şaşkın görünüyordu. "Bildiğim kadarıyla hayır. Neden oturmuyorsun?" Sandalyeyi gösterdi.

Ayakta kalmaya devam ettim. "Bölgedeki diğer hastaneler aktarma merkezi olarak kullanılıyor. Okullar ve veteriner klinikleri de öyle. Standart teslimatlara ekstra mallar eklenerek paketlenmiş reçeteli ilaçlar yasadışı bir şekilde bölgesel olarak satılıyor gibi görünüyor. Küçük çaplı bir şeyden bahsetmiyoruz burada."

Eric'in gözleri büyüdü. "Ben öyle bir şeyden haberdar değilim."

"Finansal kayıtlarınızı kontrol ettim. Eşinin adına kayıtlı bir holding şirketine her ay belli bir miktarda nakliye ödemesi yapılıyor. Ne saklıyorsunuz?"

Eric afalladı. "Hiçbir şey."

"O zaman açıkla. Eşinin salonuna neden nakliye ücreti ödüyorsun?"

"Vergi için. Birkaç yıl önce bir araya gelip varlıklarımızı verimlilik yaratmak adına biriktirme konusunda anlaştık."

"Biz derken kimleri kastediyorsun?" diye sordum sabırsızca.

"Ben, Tara ve bölgedeki birkaç küçük işletme sahibi daha. Hepimiz düzenli olarak Sidney'den bir şeyler alıyoruz, o yüzden nakliye için ayrı ayrı ödeme yapmak yerine para biriktirsek daha iyi olur diye düşündük. Tara'nın zaten salon için açtığı bir şir-

ket vardı ve vergi için onun şirketinin ödeme yapması, hastane ve diğerlerinin kendi yüzdelerini transfer etmesi daha mantıklıydı. Muhasebecim muhtemelen daha iyi açıklayacaktır. Bir şey saklamaya çalıştığım yok, lafı nereye getiriyorsun hiç anlamıyorum."

"Diğer işletmeler hangileri?"

"Dediğim gibi salon var. Orası Tara'nın bebeğidir, o sebepten pek karışmam. Ve Des'le Min'in süpermarketiyle Cam'in barı."

"Ne yani, kasabaya hepiniz için tek bir sevkiyat mı geliyor?"

"Evet," dedi Eric. "Tek bir şirket altından hallediliyor. Söylediğim gibi her şey salı günleri geliyor."

"Nakliye şirketini kim organize ediyor? Tara mı?"

"O ödemeyi yapıyor ama her şeyi Cam hallediyor. Hep girişimle ilgilenmiştir zaten. Gerçekten aktarma sistemi gibi, harika bir şey. Siparişlerimizin hassasiyetlerinden dolayı teslimat önce bize geliyor. Eczane stoklarını ve yeni ekipmanları kontrol ediyoruz, sonra şoför malları süpermarkete, salona, en son da bara bırakıyor. Cam kendi eşyalarını aldıktan sonra bir haftalık ihtiyacımız olan yiyecek içeceği kamyona yüklüyor ve şoför buraya dönüyor. Saat gibi çalışıyor ve eski sistemimizden çok daha iyi. Ayrıca her şeyi salı günü teslim etmek kamyonun haftanın geri kalanı boyunca boşta olacağı anlamına geliyor. Cam, kamyon Sidney'e dönene kadar fazladan para kazanmak için bardaki çocuklara bölgedeki teslimatları yaptırıyor. Aiden da son zamanlarda bu işte çalışıyor, uzun mesafe nakliyat teslimatı yapıyordu. Cam her zaman kasabadaki çocukları desteklemeye çalışır, onlara değişik işler verir. Buradaki beyin göçü hakkında konuşmuştuk, işyeri sahipleri insanları kalmaya teşvik ediyor."

Oda üstüme kapanan bir mengene gibi hissettiriyordu.

"Sally Luther eskiden seninle çalışıyormuş," deyiverdim, "pratisyen hekim odaları varken."

Eric ellerini birleştirdi, şaşkın görünüyordu. "Evet, çalıştı. Harika bir kız, muhteşem bir resepsiyonistti. Burada erkek arkadaşı için kalmaya karar vermişti, üniversiteyi uzaktan okuyordu

ve biraz para kazanmak niyetindeydi. Onu kaybetmek yıkıcıydı." Sırtını gerdi. "Abbey'nin, şimdi de Aiden'ın ortadan kaybolması biraz dejavu gibi hissettiriyor. Cam dün aradı, Aiden'dan haber alıp almadığımı sordu. Sesi epey endişeli geliyordu."

"Siktir!" diye haykırdım.

Ani tepkim Eric'i yerinden sıçrattı.

Kapıyı el yordamıyla açtım ve otoparka koşar adım giderken duvara çarptığından emin gibiydim.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Pazar, 17 Nisan

12.53

Simon'ın arabasına atlayıp parmağımla yolu gösterdim. "Bara dönmemiz lazım! Hemen!"

Başını salladı, dizüstü bilgisayarını kapattı ve arka koltuğa frizbiymiş gibi fırlattı.

Tran'i arayıp bara destek yollaması için bir mesaj bıraktım.

Cam her şeyin merkezindeydi. Rick, Aiden, Sally, Greg. Abbey. Belki Dale Marx. Fairhaven'a erişim noktasıydı; genç müritlere yalnızca hayal edebilecekleri paranın sözünü vererek gözlerini kör ediyordu. Korku ve kin midemde çalkalandı.

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu Simon.

"Oğlum orada," hızlı bir nefes aldım, "ve Rick Fletcher'ı onun öldürdüğünü düşünüyorum." Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. "Belki Abbey'yi de."

Simon bana bakakaldı. "*Ne?* Onları *kim* öldürdü?"

"Cam O'Donnell!"

Simon başını sallıyordu. "O'Donnell mı? Ama Rick Fletcher'ı Daniel Clark'ın öldürdüğünü sanıyordum. Dot ifade verecek, değil mi?"

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Polis radyosundan."

Ona bir bakış attım. "Sadece acele et."

Fairhaven uçarmışız gibi geçti gitti. Dizlerimi torpido gözüne

BELONGS TO KAKTUSBEAM

bastırmıştım. Simon fırtınadan kalan yıkıntıların arasından dolandı ve organlarım lunapark trenindeymişim gibi sallandı.

Bar ileride belirdi; altın rengi harfleri ışıldıyor, çatısının keskin açıları canlı mavi gökyüzüne ve kıpırdamayan küçük beyaz bulutlara tezat oluşturuyordu.

"Cam bir önceki başkomiserle samimiydi," dedi Simon. "Bir ara reşit olmayan çocuklara alkol sattığı için içki lisansı elinden alınacaktı ama hafif bir ceza bile almadı. Sanırım Tommy'yle daha çok uğraştı ama tahmin edebileceğin gibi böyle bir yerde bar işletmek insanı dokunulmaz yapıyor."

Başımı salladım ama sadece Ben'i düşünüyordum. Geçen haftaların kafa karışıklığı kaybolmuş ve en açık konuyu keskinleştirmişti: O her şeydi.

Bu açıklığa kavuşma anı sırasında Simon'ın yorumu sonunda beynime ulaştı.

"Cam kaybolan kişilerle ilgiye sorguya alındı mı?" diye sordum.

"Abbey'yle ilgili mi?"

"Hayır," dedim kızgınlıkla. "Greg ve Sally'yle ilgili?"

"Sanırım. Yani, Greg'i gören son kişi oydu. Ve o akşam paranın çalındığını bildirmiş, bu sayede kaçtıklarına dair teoriler ortaya atıldı."

Otoparka öyle hızlı döndük ki kaldırıma çarptık. Sertçe kapıya doğru düştüm.

Greg, Cam için çalışıyordu. Rick, Cam için çalışıyordu. Hepsi Cam'e çıkıyordu. Eric'e değil.

"Kusura bakma," dedi Simon, park yerine yerleşirken, "ne olduğunu anlamıyorum..."

Araba daha tam anlamıyla durmadan ayaklarım yere bastı. "Burada bekle," diye bağırdım. Simon'ın elleri hâlâ direksiyona yapışık duruyordu. "Destek yolda."

Ana girişin önünde bir grup insan çember halinde duruyor, yanlarından geçerken birbirlerine fırtına hasarı hikâyelerini keyifle anlatıyorlardı.

"Arka bahçemizin tamamı afet bölgesine döndü," dedi bir kadın, köpeğinin tasmasını sertçe çekerek.

"Çocukların oyun evi tosta döndü," dedi bir diğeri.

"Bu sabah motorlu testereyi çıkarmak zorunda kaldım," dedi bir adam, topuklarının üzerinde sallanıp gömleğinin kollarını yukarı çekti. "Bahçe kâbus gidiydi."

"Henüz açılmadı canım." Köpekli kadın bana gülümsedi, dişine turuncu ruj bulaşmıştı. "İçeriyi su basmış."

Onu görmezden gelerek kapıyı ittim. Küt sesiyle arkamdan kapandı.

İçerideki ışıklar açıktı ve müziğin olmaması terk edilmiş tema parkı misali uğursuz bir hava katmıştı. Burnum bira, çöp, eskimiş tıraş losyonu ve yaş halıdan oluşan karışık pis kokuları alırken göz bebeklerim genişledi. Normalde müzik grubunun çaldığı yüksek yerdeki bir aydınlatma armatüründen su damlıyordu, altına bir kova yerleştirilmişti.

İlerlerken bütün sinirlerim alev alevdi. Ya çok geç kaldıysam?

En son çok geç kaldığımda Nicki Mara ölmüştü, yüzü kimsenin duymadığı bir yardım çığlığıyla donup kalmıştı.

Mutfaktan metalik bir ses geldi. Barın olduğu yerden geçip kapıyı ittim.

Ben. Ben buradaydı, bir kovayı lekesiz lavaboya dikkatle boşaltıyordu. Rahatlamam neredeyse acı vericiydi. "Ben, bebeğim, burada olmana sevindim. Benimle gelmen lazım."

"Cam'in temizlik yapmasına yardım ediyoruz," dedi, gözleri kovadan dökülen sudaydı. "Dün akşam su basmış ve her şey ıslanmış."

"Hadi," dedim. "Mac nerede?"

"Üst katta. Borulardan birini tamir etmeye çalışıyor."

"Acele et Ben!" dedim tıslar gibi.

Başını kaldırdı, kafası karışmıştı. "Ama anne, işimiz daha bitmedi."

"*Şimdi.*" Yabani gibi ellerimi salladım, Ben iç çekerek kovayı yere bıraktı ve tam o sırada Cam buzdolabının yanındaki depodan

çıkıp mutfağa girdi. Yağsız vücudundaki tişörtü yukarı çıkmıştı ve içi temizlik eşyalarıyla dolu büyük, plastik bir leğeni taşırken kol kasları gerilmişti. "Gemma! Ne güzel sürpriz." Gözlerinde alışık olduğum sıcaklık yoktu. "Bunu kapatsam iyi olur."

Arkama doğru eğilip barın kapısını kapattı. Her şey sessizleşti.

Cam arkasını döndüğünde bana kocaman bir gülümseme sundu. "Ne felaket, değil mi? Çatı akmış, elektrik kısa devre yapmış." Büyük leğeni kaldırıp ocağın üstüne bıraktı ve elleri serbest kaldı. "Kahretsin, bayağı ağırmış," dedi nefes nefese, ocağa yaslanıp parmaklarını esnetti.

Uzun, kırmızı bir tutacağı olan sanayi boyu çakmağı alıp başparmağını tuşuna koyarken gözleri benimkinden ayrılmadı.

"Aslında gitmemiz gerek," dedim. "Ben'i almaya gelmiştim. Aile işleri."

Cam yavaşça topuklarının üzerinde sallandı. "Çok yazık, şu anda bir arkadaş çok işime yarardı. Erkek kardeşimden kötü haberler aldım da."

Odanın içinde bir şey döndü. Düşmanlık. Pervasızlık. Korkumun kokusunu alamaması için deli gibi dua ettim.

"Duyduğuma üzüldüm ama gitmemiz gerek. Hadi Ben." Ona işaret edip gülümsemeye çalıştım. "Mac'i alıp seni rahat bırakırız."

Cam'in ağzı korkunç bir çocuksu gülümsemeyle çarpıldı. "Mac görev adamı, değil mi? Eli şaşırtıcı derecede işe yatkın. Galiba bir süre yukarıda meşgul olacak."

Kalbim göğsümü yumruklamaya başladı.

"Zaten niye acele ediyorsun ki Gemma? Önemli bir ipucu mu buldun? Yeni bir dava mı var?"

"Gerçekten gitmemiz lazım," dedim, elimi Ben'e uzatırken sesim katıydı.

Cam bana soğukkanlılıkla bakıp Ben'in durduğu yere yöneldi. Parmaklarım yanlarımda seğirdi. Eğer şu an ona silah çekersem hesaplaşma olmadan buradan çıkmama imkân yoktu; bunun olmasına izin veremezdim.

Cam sol elini Ben'in omuzlarına koydu. Çakmağın ucu tişörtünün altına değdi.

Omurgam çelik bıçağa döndü.

"Gemma, sen neden gidip işlerini halletmiyorsun? Ben burada benimle kalabilir. Tehlikeli işlerin içine girmesini istemeyiz." Ben'in seviyesine gelebilmek için eğildi. "Değil mi dostum?" dedi, şefkatle onu sıktı.

Ben başını salladı, küçük bedeni Cam'in tutuşuyla gerilmişti.

"Lütfen Cam," diye yalvardım. "Yapma."

"Bana bakma şeklin hoşuma gitmedi," dedi sahte bir üzüntüyle. "Ne değişti Gemma? Bu hafta erkek arkadaşına iyi davrandım, onu eski odanda sakladım." Kalçasını çıkardı. "Arkadaş olduğumuzu sanmıştım."

"Dur artık Cam, onu korkutuyorsun!"

Yüzündeki son neşe izleri de kayboldu ve bir maskeye dönüştü.

"Bırak onu," diye tısladım.

"Üzgünüm, yapamam."

Ben'in gözleri kısıldı. Dudaklarını birbirine bastırdı, burun delikleri genişledi.

Başım dönüyordu, görüşümde soluk noktalar dolaşıyordu.

Kâbusumuz önümde bir kan lekesi gibi yayıldı.

"Polis geliyor," dedim.

Cam boynunda benek halinde kızarıklıklar belirirken bir kahkaha attı. "Bence polis dün geceyle uğraştığı için fazlasıyla meşgul. Bu sabah bizzat birkaç gelişme aldım. Yüksek yerlerde arkadaşının olması iyi oluyor."

Blöf yapıp yapmadığını bilmiyordum ama Tran şimdiye kadar mesajımı almış, Simon da yardım istemiş olmalıydı. *Lütfen, lütfen.*

"Arabamdaki notu sen yazdın," dedim birden.

Sırıttı, Ben'i geri geri kendine doğru çekti. Oğlum irkildi. "Evet. Biraz araştırma yaptım. Söylemem gerek, birinin sana o sıçanı bırakması çok hoşuma gitti. Benim tarzım değildir ama bir

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

hayli etkili olduğunu düşündüm. Sonra gitmek yerine bir polisin evine yerleştin." Aynı şakayı yapıyormuşuz gibi başını bana doğru uzattı. "Şu anda olduğumuz yere bakılırsa sanırım ikimiz de gitmiş olman gerektiğini düşünüyoruz."

"Abbey'ye ne yaptın?"

Gözlerini devirdi. "O salak orospuya dokunmadım."

Yapayalnızım. Karanlığın içinde kısılı kaldım. Tüm vücudum çığlık atıyor. Elleri beni dağlar, beni zehirlerken buza döndüm. Korkunun parmağı beni boğdu. Bağıramazdım, nefes alamazdım. Hep nazik olan o gözler birden saf kötülüğe dönüştü.

"Evet yaptın," dedim. "O yüzden işten izin alıp buraya gelmemeye başladı. Senden korkuyordu."

"Saçmalık." Ağzından tükürükler saçıldı.

Ben gözlerini kırpıştırdı.

"Günlüğünde senden bahsediyordu."

"Abbey deliydi. O ailede büyüyen kim olmazdı ki? Ama artık yok, o yüzden kimin umurunda?"

"Şubat ayında, o salı akşamı süpermarkette ona rastladın, yalnız olduğunu fark ettin. Rick'e bahsetti. Rick o yüzden seninle çalışmayı bıraktı."

"Abbey sürekli benimle flört ediyordu," diye tersledi Cam. "Tam bir Lolita'ydı. Benim hakkımda yazdıysa bana kafayı taktığı içindir. Ben sadece istediği gibi oyun oynuyordum. Ama bak söylüyorum, o kız baş belasıydı. Rick onsuz daha iyiydi; ona da söyledim."

Hava ağırlaştı, nefes nefese kaldım.

"Daha on beş yaşında," dedim.

"Tam bir gösterip de vermezciydi," dedi. "Ve buradaki herkes biliyor." Duruşunu düzeltti ve Ben'i depoya doğru itmeye başladı. "Neyse, onunkine karşılık benim sözüm var ve şu an burada değil. Liseli bir kızın günlüğüne yazdığı ipe sapa gelmez şeylerden endişe duymuyorum."

Öfkemi dizginlemeye, yönlendirmeye çalıştım. Bu canavarı devirmeliydim. Ben'i güvende tutmalıydım.

"O gece onu gördün. Rick'le birlikte. Ne oldu?"

Cam'in gözünün altında bir tik seyirdi, ellerini yumruk yaptı. "O küçük fahişe bize rastladı, selam verdim ama kafayı yedi. Belli ki Rick ona benimle işi olmadığına dair söz vermiş. Onu alay etmek için bir süre kovaladım. Bu olay Rick'i çok üzdü. Kız bana kalırsa ya intihar etti ya da eve döndüğünde Danny onu eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Doğrusu hiçbir fikrim yok. Ve geri dönmediği sürece umursamıyorum."

"Hadi ama Cam. Abbey'ye zarar vermediysen halledebiliriz. Böyle olmak zorunda değil."

İç çekti. "Ama öyle çünkü eve gitmen gerekirken burada kaldın. Ve her şeyi anladın. Seninle tanıştığım ilk geceden hiçbir şeyin peşini bırakmayacağını anlamıştım." Ben'i benden uzaklaştırdı.

Gözlerimin önünde aniden kırmızı bir sis belirdi ve abartılı bir hareketle silahımı çıkarıp şakağını nişan aldım.

Duraksadı.

"Ben'i bırak, o daha çocuk."

Oğlum bana baktığında titremeye başladı. Oda, odağımdan çıkıp duruyordu.

"Hapse girmeyeceğim," dedi Cam. "Asla."

"Öyle olmayabilir." Sesim buğuluydu, kelimeler birbirine dolanıyordu.

"Bence sayende kesinlikle olacak, Bayan Gemma." Ben'in saçının yanında duran çakmağı daha düzgün tuttu.

Yeni türde bir korku beni kavradı. Adam deliydi.

"Rick'e ne oldu?" diye sordum.

Tembelce omuz silkti. Dudaklarını dişlerinin üzerinden çekti ve dişetleri açığa çıktı. "Zavallı Rick." Cildindeki ter parladı ve kendi terimin göz yuvalarımın kıvrımı boyunca aktığını hissettim. "O aptal, acınası kız arkadaşını öldürdüğümü zannetti. İnanabiliyor musun? O yüzden polise gitmek istedi. Ezik ağabeyi gibi kaçmalıydı. Korkakça ama daha güvenliydi." Cam'in yüzü artık parlak bir kırmızıydı, gözlerinin beyazlarıysa tuhaf bir sarıyla parlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Yani Rick'i öldürdün?"

Cam düz bir kahkaha attı. "Bu geri zekâlılar kendini beğenmiş kızlara ne diye önlerini göremeyecek kadar âşık oluyorlar? Beni çıldırtıyor. Rick harikaydı, gerçekten iyi çocuktu; yeterli para kazanıyordu ve işleri yolundaydı ama hepsini bir kız için mahvetti."

"Tıpkı Greg gibi," diye mırıldandım.

"Evet," diye tükürdü Cam. Gerçek yüzü maskesinin altında dalgalandı. "Bu siktiğimin kasabası için neler yaptığımı biliyor musun? Ne kadar çocuğa yardım ettiğimi?"

Ben transa geçiyor gibiydi. Gözleri büyümüştü, zar zor göz kırpıyordu. Düşüncelerim dağınık ve kaygandı. Kalbimin atışlarıyla birlikte dua ettim.

"Bana Sally'yle Greg'i anlat." Kelimeler soluk soluğa ağzımdan çıktı.

Cam'in sesi artık daha boğuk, daha gürdü. "Kızı öldürmedim; kazaydı. Ama kendisini ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokunca oldu."

"Neylere?"

Bakışlarını benden çekti ama ben gözlerimi ondan ayırmadım. "Greg'le işimiz iyi gidiyordu. Sally'yi etkilemek ve kendini göstermek için yanıp tutuşuyordu, ona bunu yapabileceği bir yol teklif ettim."

"Aynı Rick gibi uyuşturucu sattırdın yani."

Güldü. "Met laboratuvarım falan yok ki. Hepsi reçeteli. Yaşayamayacak kadar aptal olmadıkları müddetçe kimse ölmez." Gözleri kısıldı. "Greg'in suçuydu; duygularının üstün gelmesine izin verdi."

"Rick gibi mi?"

"Sadece çocuk olduklarını unutmak kolay oluyor," diyerek düşünceye daldı. "Hiç kendilerini kontrol edemiyorlar."

"Sally'ye ne oldu?"

"Kapanış saatinden sonra aptal kız Greg'e sürpriz yapmak için gizlice buraya geldi. İş yaparken araya girdi ve durumdan pek hoşnut olmadı."

"İlaçları mı gördü?"

Omuz silkti. "Greg'in babasının başı yine polislerle dertteydi ve Sally'nin burnu havada ailesi bu durumdan hiç hazzetmiyordu. Arka tarafa gelip stokları ayırdığımızı görünce kendini kaybetti. O zamanlar işler büyük bile değildi ama söylenmeye, Greg'den ayrılacağını, polise gideceğini söylemeye başladı. Cebimde olduklarını bilmiyordu tabii." Cam'in bakışları donuklaştı; arkamdan ana bara baktığını fark ettim. "Greg ona yalvardı, çok üzücüydü gerçekten ama kabul etmedi. Mutfaktan koşarak çıkıp bara geçti, Greg'in yeni sildiği zeminde kaydı. Çıkan ses berbattı; başı tezgâhın yan tarafına çarptı." Cam ürperdi. "Hâlâ duyabiliyorum."

Görebiliyordum. Sally orada uzanıyordu, boynu tuhaf bir açıdaydı. Greg panik halindeydi. Cam sakindi.

"İkiniz ondan kurtuldunuz." Bayılacak gibi hissediyordum, çökmemek için omuzlarımı kaldırdım.

"Yapmak zorundaydık. Greg bile başka bir seçenek olmadığını gördü."

"Yani onu buradan gizlice çıkarıp cesedini çalılıklara attınız," dedim, "ama biri sizi gördü. Hatta birkaç kişi."

Cam'in bakışları soğuktu, yeniden bana odaklanmıştı. "Greg'in arabası dışarıdaydı; Sally'yi bagaja koyup buradaki pisliği temizledik."

Cam'in gönüllü olarak verdiği bilgi miktarı korkutucuydu ve bize anlatmaya devam ettikçe daha çok tehlikede olacağımızı bilsem de onu konuşturmak hâlâ en güvenli seçenekmiş gibi hissettiriyordu. "Sally'nin arabasını eve mi bıraktınız?" diye konuşmaya teşvik ettim.

Başını salladı. "Evet. Greg oraya kadar takip etti, sonra kasabanın sınırına gittik. Pazar akşamı dışarıda kimse yoktu. Her şey yolunda gidecekti ama sonra Greg kendini toparlayamadı. Onu gömdükten sonra kafayı yedi. Onunla baş edemedim. Çoktan ölüp gittiğini, kızı gömdükten sonra polise gidemeyeceğimi söyledim. Her şey bitmişti."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Sonra ne oldu?"

Ben, Cam'in kollarında bükülmüştü, gözleri kapalıydı; ağzıma tuz tadı geldi. Ağladığımı fark etmemiştim.

"Arabaya bindik, Greg onsuz yaşayamayacağım gibi saçmalıklar bağırmaya başladı. Onu sakinleştirmeye çalışıyordum ama dışarı atladı ve gömdüğümüz yere geri döndü. Arkasından gittim, yapmak zorundaydım. Ama dinlemedi. Sally'yi kazıp çıkarmaya bile çalıştı." Cam, söylediği şakadan ibaretmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Çok tuhaftı açıkçası."

"Onu öldürdün mü?"

"Dalga geçmediğimi anlasın diye birkaç uyarı atışı yaptım. Ama bağırmaya devam etti. Dönüp her şeyin benim fikrim olduğunu söyledi. Polise gitmemiz gerektiğini söyledi."

"Sen de onu vurup Sally'nin yanına gömdün."

Belli belirsiz gülümsedi. "Greg'in istediğinin bu olduğunu anlamıştım."

Öfkemin kırmızısı gözlerimin önüne aktı. "Neredeler?"

"Kasaba tabelasına giden yolun biraz dışında. Greg'in arabasından da kurtulmak zorundaydım, o yüzden onu göle attım ve kasabaya yürüyerek dönmem gerekti. Saatler sürdü."

"Daniel Clark o gece seni arabayı sürerken gördü."

"O piç her şeyin dışında kalmalıydı," dedi Cam kaşlarını çatarak. "Keş cadı da öyle."

"Ama Stuart Klein'la birlikte onları parayla susturdunuz."

Cam güldü. "Ne gördüklerini bildiklerini sanmıyorum ama sonuçta unutturmak çok zor olmadı. Herkes paranın dilini bilir."

"Klein'ın bu işteki rolü ne?"

"Yolumdan çekilmek için biraz harçlık almak ona yetiyordu. Yüksek mertebelerde arkadaş edinmenin ne kadar işe yaradığını biliyorum Gemma. Tommy'nin kabuğunu hiç kıramamış olmam çok yazık ama hepsine de yapamıyorsun işte."

Başım o kadar dönüyordu ki düz durmakta zorlanıyordum. Gaz; sonunda fark etmiştim. Havadaki ağırlığın sebebi gazdı.

Cam'in o leğeni üstüne koyarken ocağa doğru tökezlediğini hatırladım. Elindeki çakmağa göz attım.

Hepimizi patlatarak parçalara ayırabilirdi. Onu konuşturmaya devam etmeliydim.

"Abbey'ye ne yaptın Cam? O da uyuşturuculardan haberdardı."

"Sana söyledim, ona dokunmadım. Rick'in ona ek işimizden bahsettiğini sanmıyorum."

"Yine de Rick'i öldürdün."

"Peşini bırakmıyordu!" Ben'i kavrarken Cam'in damarları çıktı. "Tıpkı Greg gibiydi. Beni tehdit ediyor, Abbey'ye olanları bildiğimi polise anlatacağını söylüyordu. Hiçbirini ben istemedim. Ben katil değilim, sadece başka şansım yoktu."

Dizlerim çözüldü, olduğum yerde sallanırken silahın namlusu Cam ve Ben'e doğru çıkıp iniyordu. "Cam, hadi buradan çıkıp her şeyi doğru dürüst konuşalım."

Çakmağı önünde tuttu; zararsız plastik parçası elinde ışıldadı. "Hayır, hapse girmeyeceğim Dedektif. Siksen olmaz. Yeniden başlayabilirim. Abbey gibi kaybolabilirim. Daha önce de yaptım."

Gözbebekleri dans etti. Oda zehirle birlikte puslanmıştı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Mac!"

"Fırtına cihazların arızalanmasına yol açmış olmalı," dedi Cam. "Tıpkı o Fairhaven trajedileri gibi korkunç bir kaza olacak."

Odadaki tek hareket Cam'in parmağını kaldırmasıydı. Gözlerimiz kenetlendi.

"Bırak sessizce gideyim ve çocuğunu sana bırakayım." Bana sıcak ve arkadaşça bir gülümseme sundu. "Depodan yan binaya açılan küçük bir geçit var. Sıvışıp giderim."

Bir adım geri attı, elleri hâlâ Ben'in omzundaydı.

İki türlü de Ben'le birlikte Cam'in cehenneminde ölecektik. Dışarı çıktığı anda burayı yakıp kül edecekti.

Scott'ın sesini duydum. Ben'in yüzünü gördüm.

Güm.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Ani bir hava geldi. Bir hareket vardı. Cam yalpalayarak depoya girdi; bir eli metal kapıda, diğeri çakmağın tetiğindeydi. Ben ileri doğru devrildi.

Temiz bir atış.

Bir an. Milyonlarca düşünce. Sonra hiçlik.

Omzum sarsıldı ve bir sıcaklık kolumdan vücudumun geri kalanına aktı. Bacaklarıma seri spazmlar halinde kramp girdi. Çakmak küçük bir tıngırtıyla yere düştü. Dizlerim sertçe betona değdi.

Birisi adımı defalarca söyledi.

"Ben," dedim soluk soluğa, "Ben'e yardım et."

İki el koltuk altlarımdan tuttu. Ben sürüklenirken Cam gözlerini dikti, mavi gözleri bilye gibiydi. Kırmızı bir yama tişörtünü koyulaştırdı.

"Ben." Onu görmeye çalışarak elimi havaya uzattım. Ana odaya dönmüştüm; tavandaki açık kirişleri tanımıştım.

Simon'ın endişeli yüzü karşımda belirdi, elleri omzumu sıktı. "Onu aldık Gemma. Artık her şey yolunda."

Yaşlar gözlerimden kayıp saçıma aktı. "Ben."

Yarı kapalı gözlerimin arasından yüzü hayalet beyazına dönmüş Mac'i gördüm; Ben kollarının arasındaydı. Dizlerinin üzerine çöktü, oğlumu da yanıma getirip yüzünü ellerinin arasına alarak art arda ismini söyledi.

Mavili figürler etrafımızı çevreledi. Simon kayboldu. Mac'i de göremiyordum. Birisi kolumu indirip nazikçe parmaklarımın arasından silahı çıkardı. Silahı tutmaktan elim ağrıyordu; kemiklerim kırılmış gibi hissediyordum.

Bir adam öldürdüm. Düşünce önümde asılı duruyordu, tuhaf ve imkânsızdı.

"Cam..." diye sordum.

"Korkarım," dedi yanımdaki ses.

Döndüğümde kıvırcık saçları ve sağlıklı çilleri olan genç bir üniformalı gördüm. Genç adam mutfağa doğru baktı ve geçen

pazartesi Rick Fletcher'ın evinde Ben'le ilgilenen ambulans personeli yanımda belirince nefes verdi.

"Oğluma yardım et, lütfen."

"Rahatlamaya çalış. Ben'le ilgileniliyor."

Tanıdık medikal sesler duydum, kolumda bir baskı oldu. İki gözüme de parlak bir ışık geldi.

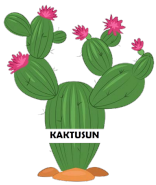
"Kasabanın bitiminde bir mezarlık var. Oraya gömülmüşler," dedim, kimse dinlemiyormuş gibi gelse bile.

"Gemma!" Tran'di. "İyi misin?"

"Hepsini Cam öldürdü," diye mırıldandım. "Ve oteli yakmayı planlıyordu."

"İyi olacak mı?" Tran'in sesi azalıyordu. "Küçük çocuk iyi olacak mı?"

Gözlerim kapandı ve cevabı duyamadım.



Pazar, 17 Nisan

17.32

Nicki Mara istatistiksel bir anomaliydi: Aslında kaçırılan kayıp bir gençti. Bir sürü teori düşünmüştüm ama bu gerçekten hiç şüphelenmemiştim.

Bir yıl önce Lucas Mara'nın avukatlık bürosundaki iş arkadaşlarıyla arası bozulmuştu. Haberimiz yoktu ama oradan ayrılırken hatırı sayılır derecede para götürmüş, eski sahte hesaplarında saklamıştı. Eski iş ortakları aşikâr bir biçimde yasaları çiğniyordu; uyuşturucu ticareti yapıyor, rüşvet alıyor ve insanları dövüyorlardı. Lucas anlaşmalarını bozarak hainlik yapmıştı, o yüzden cezalandırılması gerekiyordu. Onu tehdit etmiş, köpeğini öldürmüşlerdi ama Lucas sağlam durmuş, parayı iade etmeyi reddetmişti.

Nicki kaybolduktan sonra en kötüsünden korkar olmuştu ama haftalarca haber almamıştı. Bu sebepten bize bir şey söylemeden gerçekten kaçmış olması için dua etmişti. Sonra tehditler gelmişti. Hiçbir zaman izi bulunamamıştı ve Lucas'ın Nicki'nin kötü insanlar tarafından kaçırıldığını ve tehlikede olduğunu anlaması için her şey ortadaydı. Suçlardaki rolünü ortaya koyup hapse girmeden onlara istediklerini veremezdi. Ayrıca içten içe ona zarar vereceklerine inanmadığını düşünüyordum.

Deirdre bize kocasını sorguladığımız günün gecesi evden gizlice çıktığını söyledikten sonra onu sıkıştırmıştık; sonunda kızının kaçırıldığını düşündüğünü ve bulmaya çalıştığını söylemişti.

Aptal adamın eski iş arkadaşlarıyla iletişime geçerek Nicki'yi bırakırlarsa her şeyi iade edeceğini söyleyeceğinden habersizdik.

Çok kötü bir şekilde geri tepmişti. Kiralık katillerine Nicki'yi öldürmesini emretmişlerdi. Onu ortadan kaybetmesini söylemişlerdi. Damarlarına eroin doldurup onu boğmuşlardı.

Sersem ve şişmiş bir şekilde uyandım ancak acı hissetmiyordum. Hastane yatağının çevresinde açık mavi perdeler vardı ve gözlerimi kapattığımda Nicki'nin kirli küvette cildi alacalanmış, berelenmiş halde yattığını gördüm. Hemen gözlerimi tekrar açtım.

Mavi perde ekranda Cam belirdi. Elinde çakmak vardı, başparmağını hareket ettirirken bana yan yan bakıyordu. Silah sesinin barın mutfağında yankılandığını duyunca yüzümü ekşittim. Ağzımdan tuhaf, kulak tırmalayıcı bir ses kaçtı.

Perde değişti ve Mac'in yüzü ortaya çıktı. Kumaşı itip yatağın yanındaki sert plastikten sandalyeye oturdu.

"Ben nerede?" dedim boğuk sesle.

"Yan odada, derin uykuda," dedi Mac. "İyi olacak. Senin gibi."

Rahatladım, uzuvlarım yatağın içinde erir gibi oldu.

"Bebek de iyi," dedi Mac yumuşak bir sesle. Eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Bugün sen gittikten sonra Ben, bir bebeğimiz olabileceğinden bahsettiğini söyledi. Ne diyeceğimi pek bilemedim."

"Uzun hikâye."

"Evet." İç çekti. "Eminim öyledir."

"Lucas Mara aradı," dedim sessizce. "Nicki'yi bulmadan birkaç gün önce."

Mac durdu, kaşlarını çattı. "Biliyorum, söylemiştin."

"Hayır, söylemedim." Ağlamaya başladım. "Bana söylediği şeyi sana anlatmadım."

"Saçmaladığını söylemiştin sanırım. Deirdre'yi arayıp yardım almasını tavsiye etmiştin."

BELONGS TO KAKTUSBUCH

Oturmaya çalıştım ancak bileklerim büküldü. "Bana söylemeye çalıştığı şeyi dinlemeliydim. Rüya gördüğünü söyledi. Bazı adamların Nicki'yi kaçırdığını. Mosman'daki bir evde olduğunu hissettiğini. Bense sadece delirdiğini düşündüm. Saçmalıyordu ve manik halde gibiydi, ciddiye almadım; Ronson davasından dolayı dikkatim dağınıktı ve hâlâ Nicki'nin kaçtığını, bize zaman kaybettirdiğini düşünüyordum." İnleyip yüzümü ellerimle kapattım. "Ondan vazgeçmiştim. Ama onu bulabilirdik, Mac. Onu kurtarabilirdik." Sesim fısıltıya dönüştü. "Çok korkmuş olmalı."

Yanağımı okşadı. "Gem, yapma. Kendine işkence etme. Yapmaman gerektiğini biliyorsun."

"Abbey'yi bulmayı gerçekten istedim. Bu yüzden buraya geldim."

"Biliyorum," dedi Mac. "Ama bu Nicki'yi geri getirmezdi. Sen iyi bir polissin, umursuyorsun ve elindekilerle en iyisini yapmaya çalışıyorsun."

"Hep yeterli olmuyor," dedim.

"Hayır, olmuyor ama bunu uzun zamandır biliyordun. Nicki'nin davası karışıktı. Yanıldık. Lucas'ı ciddiye alsan bile ne yapabilirdin ki? Mosman'daki her evi arayacak mıydın?"

"Keşke Lucas'a bildiklerini anlattırsaydım. Şimdi ikisi de ölü."

Lucas, Nicki'nin öldürülmesinden iki hafta sonra nezarette kendini asmıştı.

"Evet." Mac sandalyesine çöktü. Berbat görünüyordu.

"Sen iyi misin?" dedim kuvvetsizce.

Bir anlığına ağlayacağını sandım. Yüzünden bir titreme geçer gibi oldu, ardından düzeltip elimi tuttu. "Evet ama bir daha bugünkü gibi bir şeyin olmasını asla istemiyorum."

Dokunuşunun tadını çıkardım. "Ben de."

"Gemma, ben gidiyorum."

"Nasıl yani?"

"Bu akşam uçakla Sidney'e dönüyorum." Elini çekerek saatine baktı. "İki saate yani."

Aniden yükselen duygularla sessizleştim.

"Yarın Molly'nin doğum günü, orada olmalıyım," diye devam etti.

"Onu unutmuşum," diye mırıldandım.

"Burada kalmamalıydım," diye konuşmasını sürdürdü Mac, parmaklarını saçından geçirdi. "Sadece bunlar başımıza gelmez diye değil, böylece ikimize de düşünmek için ara vermiş olurdum." Mahvolmuş gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm, Mac."

Başını salladı. "Ben de. Hayran olduğum çok fazla özelliğin var Gemma ama bu işi yürüteceksek bana kendini açmalısın." Elleri kıvrıldı ve çenesi gerildi. "Neye karar verirsek verelim. Bu benim için tartışılamaz bir şey."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Ne istediğini düşünmelisin." Ayağa kalktı. Dudaklarını alnıma bastırdı. "Hepsini. Bugün olanlar beni korkuttu, Gem. Eve gitmem gerek. Ben de düşünmeliyim."

Ben'in devasa hastane yatağındaki küçücük görüntüsü insanın kalbini acıtıyordu. Çok yorgundu ama şaşırtıcı biçimde canlıydı. Dar yatağının kenarında otururak Cam'le ilgili sorularını cevaplamaya çalıştım. Cevaplarımı düşünürken elimin üstündeki çillere dokundu ve olanların çoğunu hatırlamaması beni rahatlatmıştı.

"Onun için danışmanlık ayarlayabiliriz," dedi Tran, daha sonra önümüzde dumanı tüten sıcak çikolatalarla küçük hastane kafeteryasında otururken.

"Zaten her gün görüşmesi için Smithson'da birini bulmam lazım. Bugün olanlardan çok daha fazlasıyla uğraşması gerekiyor."

Tran istikrarla bana baktı. "Suçsuz bulunacaksın Gemma, buna hiç şüphe yok. Seçeneğin yoktu."

"De Luca nasıl?" diye sordum.

"İyi gidiyor." Tran başını salladı. "Cam'in dün bahsettiği alanı kazmaya başlayacaklar. İnanılmaz bir şey; o lanet *Fairhaven'a Hoş*

Geldiniz tabelasının önünden milyon kez geçtim. Söylediğimizde Sally'nin annesi bayıldı."

"İş arkadaşım Owen Thurston aradı," dedim. "Ekibiyle beraber Cam'in erkek kardeşini sorguya getirmişler. Sidney'de doktormuş, karısı da eczacı."

Tran kupasından bir yudum aldı. "Evet, düşündüğümüzden de büyük. Önceki başkomiserin bildiklerini araştırıyoruz. O zamanlar uyuşturucu ağı bu kadar geniş değildi ama sonuçta görmemiş gibi davrandı. En kötü ihtimalle meslekten atılır. Cam özellikle son iki yılda bu işten ciddi miktarda para kazanmış."

Başımı salladım. "Fazladan paraya çok ihtiyacı olan ve bir çeşit amaç arayan, çabuk etkilenen genç erkeklerden oluşan sabit bir hattı vardı. Ve sırt çantalı gezginlerle tatilcilerden oluşan harika bir alıcı kitlesi oluşturmuştu. Ona göre herkes kazanıyordu. Hatta bence ilaçlar yasadışı olmadığı için düzeninin suçlanamaz olduğuna kendini ikna etmişti."

"Kimsenin bir şey dememiş olması bana hâlâ garip geliyor. Özellikle de bugünlerde."

Kaşığımı köpüğe daldırdım ve baloncukların ağzımda çözülmesini hissettim. "Cam her şeyi izini kaybettirerek yapıyordu. Var olan teslimat ağlarını kullanıyor, insanlara riske değecek kadar ödeme yapıyordu. Bir kere dahil olduktan sonra suç ortağı oluyorlardı. Malın yarısını bardan sattığını tahmin ediyorum, tabii hiç kendisi öncü olmadı. Yakın çevresine çok fazla insan dahil ettiğini düşünmüyorum; Rick'le Aiden birer istisnaydı."

"Ve Greg," diye mırıldandı Tran.

"Evet, gerçi o gecenin Cam'in tarif ettiği gibi gerçekleştiğinden emin değilim. Örneğin Sally'nin ölümü gerçekten kaza mıydı bilmiyoruz. Umarım adli tıp bu konuyu çözebilir." Lane'in yalvaran yüzü düşüncelerime girdi ve Rick ya da Daniel'ın Abbey'yi öldürdüğünde ısrar etmesini düşündüm. "Cam aynı zamanda Abbey'ye ne yaptığını bana söylemedi. Acaba kız çok küçük olduğu için kendine bile itiraf edemiyor muydu?" Onu Rick'in mahvolmuş

yatak odasında Abbey'nin yüzünü karalarken hayal ettim, metreler ötede genç oğlan kanla kaplı halde titreyerek yatıyordu.

"Ekip bugün barda Abbey'yle ilgili hiçbir şey bulamadı," dedi Tran, "ama Fairhaven tabelasının etrafından neler çıkacak göreceğiz."

Ciğerlerime derin bir hava çektim ve yavaşça boşalttım. Koridorun sonunda Vanessa'yı gördüm, bana doğru aceleyle gelirken uzun saçları arkasında havalanıyordu.

"İfademi ne zaman vermemi istiyorsun?" dedim Tran'e.

Esnedi. "Yarın yapalım, sonra küçük oğlunu eve götürürsün."

Ağlaması durana kadar Vanessa'nın Ben'i görmesine izin vermedim.

"Bunların hiçbirine inanamıyorum," dedi benimle birlikte odama yürürken. "Gerçi biliyor musun, Tommy Cam'den hiç hoşlanmazdı. İçine doğmuş sanırım." Yüzü düştü. "Ama ben sevdim. Beni kandırdı."

"Hepimizi kandırdı," dedim. "Ve Stuart Klein'ın Cam'in düzenine dahil olduğuna eminim. Bence soruşturmadan önce tanıkları parayla susturdu."

"O da uyuşturucu işi yapıyor muydu?"

"Bilmiyorum. Belki."

Vanessa beyaza dönene kadar dudaklarını ısırdı. "Tanrım, Gemma, Ben'in iyi olmasına çok sevindim. Bugün orada olduğunu duyunca… Düşüncesine bile katlanamıyorum."

Başımı salladım. Kendime karanlığa, Ben'in iyi olmadığı alternatif bir gerçekliğe girme izni veremezdim.

"Tommy sadece Lane konusunda değil, her şey için çok üzgün," dedi dikkatle. "Ayrıca Sally'nin ailesinin sonunda bu sayfayı kapatacağına memnun ama bugün olanlar onu strese soktu."

Sabahlığımı çıkarıp sandalyenin üstüne attım, hastane yatağıma girdim. "Vanessa," dedim yerleştikten sonra.

BELONGS TO KAKTUSBEAM

"Biliyorum," diye fısıldadı, elleri neredeyse yüzünün tamamını kaplıyordu. "Yardıma ihtiyacı var."

"Evet." Sert görünmeye çalıştım. "Ve temiz çıkmazsa onu rapor ederim."

"Çok eski kafalı, Gemma. Yardım istemekten *nefret* ediyor. Ama haklı olduğunu biliyorum."

"Olay sadece bağımlılık değil," dedim ve yüzünü ekşitti. "Bir sürü kişiye yalan söyledi. Polisliğin kendisine uygun olup olmadığını düşünmesi gerek."

Gözleri genişledi. "Başka ne yapabilir ki? Tek bildiği iş bu."

Örtüyü belimden yukarı çekerken durakladım. "Üzgünüm Vanessa. Kolay olmadığını anlıyorum."

Gözleri bir bardak suyla tabletin durduğu yatağımın yanına kaydı.

"Sırtını incitti. Öyle başladı. Önceki yıl sigarayı bırakmıştı ama pek iyi idare edemiyordu. Durumu kötüye gidiyordu. Sonra sırtı yüzünden hastaneye yattı; oteldeki bir kavgayı ayırırken düşmüştü." Parmaklarıyla mor eteğinin ucunu tutup oynadı. "Çok acı çekiyordu, ilaçlar Tanrı'dan bir hediye gibiydi. Sonundaysa, işte..." Boğazını temizledi. "Olanı görebiliyordum ama beni dinlemiyordu. O yüzden birkaç yıl önce çıkıp gittim. Üç haftalığına evden ayrıldım. Kimse bilmiyordu. Çok sinirliydim çünkü çocuk evlat edinmekten bahsederken birden fikirden soğumuştu, sebebinin ilaçlar olduğunu biliyordum. Sanki bütün kişiliği değişmişti." Gerginlikle gülümsedi. "Son Noel'de artık bu işin parçası olmayı reddedene kadar onun için ilaçları ben alıyordum. Şu anda nereden alıyor bilmiyorum." Yüzü çöktü. "Bir ara karakoldaki bir çocuğa bile doktor randevusu aldırdı. Tanrım, Lane olmalı." Sırtını düzelterek zorla gülümsedi. "Ama sonuç olarak zayıftım. Eve geri döndüm." Bana yalvarır gibi baktı. "Şu var ki onu seviyorum Gemma. Kusurları var ama iyi bir adam. Ona bilmek istemediğimi söyledim. Kendi işime bakıp

işine karışmayacağım. Çocuğumuz yok ama sanırım onu kendi sorumluluğum olarak görüyorum. Ona bakıyorum."

"Ben seninle zaman geçirmeyi çok sevdi Vanessa," dedim fısıltıyla. "Onunla ilgilendiğin için teşekkürler. İkimizle de."

Gözleri yaşlarla doldu, burnunu çekerek başını salladı. "Eve ne zaman dönüyorsunuz?"

"Muhtemelen yarın ifademi vereceğim, yani ondan sonra."

"Sen onu hallederken istersen Ben'le ilgilenebilirim." Kırışmış bluzunun koluyla gözlerini sildi.

"Eminim çok hoşuna gider, sağ ol. Aynı zamanda Dot'ı görmek istiyorum. Kızını bulamadığım için özür dilemeliyim."

KAYBOLUŞUNUN DOKUZUNCU GÜNÜ




BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Pazartesi, 18 Nisan

15.17

Düşmüş bir dal, Clarkların evinin çatısında duruyordu ve çimler çürüyen yapraklarla kaplıydı. Ama yağmurun ferah kokusu okyanusun misk kokusuna boyun eğmişti. Arka kapıya giden yolda ilerlerken az kalsın köşeden dönen ikizlerden birine çarpıyordum. "Annem içeride," diye bağırdı, durmadan.

Kapı kilitli değildi. İçeri girdim. "Merhaba?" diye seslendim hafifçe.

Dot'ın sesi karanlık koridorda yankılandı, telefonda olduğunu fark ettim. "Henüz değil," dedi, sesi kaygılıydı. "Beklememiz gerek." Titrek bir ses çıkardı. "Nereden bilebilirim?"

Uzun bir duraksama oldu. Dışarıda oğlanların birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordum.

"Bundan nefret ediyorum," dedi Dot, ardından ağır bir sessizlik geldi. Çocuklar bağrışmaya devam etti.

"Dot?" diye seslendim.

Koridorda belirmeden önce alçak sesle mırıldandığını duydum. "Dedektif. Geleceğini bilmiyordum."

"Veda etmek istedim de," dedim, birkaç kalp atışından sonra.

Yazlık elbisesinden sarkan iplikleri kopardı. Göğsü koşmuş gibi inip kalkıyordu. "Gidiyor musunuz?"

"Evet."

"Olanları duydum. Bardaki." Yere baktı. "Oğlunuzun iyi olmasına sevindim."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Başımı salladım. Olay giderek daha çok rüyaymış gibi geliyordu. Cam'in yüzünü gözümde canlandıramıyordum; sadece geniş omuzları, kestane rengi saçları ve parlak mavi gözleri vardı. "Ben de," dedim.

"Tuhaf," diye mırıldandı Dot. "Daniel'ın o akşam eve döndüğünü hatırlıyorum, on yıl oldu. Greg'in arabasında iki adam gördüğü konusunda ısrarcıydı. Gördüğünden emin olamayacak kadar sarhoş olduğunu söylediğinde bir şeyler döndüğünü anlamalıydım. Sonra eve ikinci kat yaptıracak kadar para kazandığını söyledi. Ona nereden geldiğini sorduğumu sanmıyorum." Hayalden aniden çıkmış gibi oldu. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Onu mutfağa kadar takip ettim. Daha aydınlık gibiydi; sanırım penceredeki perde çıkarılmıştı.

"Çay yapabilirim?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Lavabodaki tabaklar ve kap kacak metale çarparken şikâyet etmesini izledim. "Fairhaven'da kalacak mısın Dot?"

Ellerini beline koyduğunda dudakları titremeye başladı. "Eh, bilmiyorum. Sanırım Daniel'a ne olacağına bağlı. Henüz her şeyi kavrayamadım."

"Korkman normal Dot. Yaptığın şey kolay değildi."

Pencereden dışarı baktı. "Burada olmaması tuhaf. İkisinin de burada olmaması."

Kambur duruşuna ve gözlerinin altındaki torbalara baktım ve olanlara rağmen en zor günlerin henüz gerçekleşmediğini düşündüm.

"Faydalanabileceğin bir sürü destek var, biliyorsun. Yardım edebilecek insanlar var."

"Evet, biliyorum." Tezgâhın köşesini tuttu, gözlerini kaçırdı. "Teşekkür ederim."

"Dot, Abbey'yi bulamadığımız için çok üzgünüm. Dosyası hâlâ birincil öncelik durumunda. Kesinlikle cevap alacağın konusunda umudu kesmedim."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Dot parmak uçlarını ahşabın damarlarında gezdirdi. "Orada bir yerde olduğunu biliyorum."

Nicki Mara'nın annesi Deirdre de mermer tezgâhının önünde durup aynı şeyi söylemişti.

Ona katılma hatasına düşmüştüm. Dot'a hiçbir şey söylemedim.

Aramızdaki sessizlik uzadı. Altı ay içinde hayatının nasıl olacağını merak ettim. Ya da bir yıl. Hatta daha uzun süre içinde. Hayal edemiyordum ve onun da yapamadığından şüpheleniyordum.

İçimden küçük bir mide bulantısı geçerek bana yönlendirmem gereken bir geleceğim olduğunu hatırlattı.

"Gitmem gerek," dedim. "Lütfen kendine iyi bak."

Başını salladı ve küçük odaya bakındı, neredeyse orada olmasına şaşırmış gibiydi. "Evet."

Arabaya döndüğümde tuhaf bir şekilde rahatsız hissettim. Belki de buraya dönmek kötü bir fikirdi. Lane'in ay ışığıyla maviye bulanmış yüzünü ve De Luca'nın bedeninin etrafındaki kan havuzunu izlediğini gözlerimin önüne getirebiliyordum. Gözlerimi kapadım. Dayak yemiş gibiydim. Yarı kapalı gözlerimin ardından evi, düşmüş dalların karışıklığını, saksıları boğan tel tel otları, bahçeye atılmış oyuncakları inceledim.

Arabayı çalıştırıp anacaddeye çıkan toprak yola geçtim. Birden nefes almakta zorlandım. Sidney'de işime geri dönmüş, Lucas Mara'nın Nicki hakkında tutarsız laflarını dinledikten sonra telefonu kapatmıştım.

"Bence orada!" diye bağırmıştı. "Onu rüyamda gördüm. Hâlâ hayatta." Ağlamıyordu ama hıçkırıklarını yutarken sesi titriyordu. "Lütfen Dedektif."

"Lucas, zor olduğunu biliyorum ama kızından vazgeçmedik. Mosman'da olması için bir sebep düşünebiliyor musun? Orada tanıdığı biri mi var?"

"Hayır. Hayır, sanmam." Sesi titredi. "Ama ya oradaysa?"

Onu sakinleştirdikten sonra aramayı bitirmiş ve tuvalete giderek ellerimi yıkarken yüzümü incelemiştim. *Sonunda kafayı yedi*, diye düşünmüştüm. Nicki'nin kederli babasını geri çevirdiğimin farkında değildim ve araması bunu kanıtlamıştı. Gördüğü şeyin gerçek olmadığı kesindi. İleri doğru eğilip dişimi kontrol etmiş, kaşlarımı düzeltmiştim. Hayır, yorgundu ve bir rüya dahi olsa kızını bulmaya yardım edecek bir şeyler yapmak istiyordu.

İç çekmeme bir anlık daha izin vermiştim. *Deirdre'yi arayacağım*, diye karar vermiştim, *Lucas'a göz kulak olduğundan emin olacağım. Belki yeniden psikoloğa görünmesini öneririm.*

Ama içten içe biliyordum, biliyordum. Sesindeki yalvaran ton ve umutsuzluk aklımı kurcalıyordu. Bana söylemeye çalışıyordu. Onu bulabilirdim. Onu kurtarabilirdim.

Tekrar olmazdı, asla.

Siyah bir kuş aşağı hücum edip ön camın önüne doğru daldı.

Arabayı yavaşlatıp durdurdum, telefonumu aradım. "Grange, benim Gemma."

"Ah, Dedektif Woodstock, selam. Merhaba. Tanrım, nasılsın?"

"İyiyim. Benim için bir telefon numarasını kontrol etmen lazım. Dot Clark'ın az önce kiminle konuştuğunu bilmek istiyorum."

"Gittiler!" Kate Morse, karavan parkının ofisine girdiğimde bronzlaştırıcı sürülmüş turuncu ellerini kaldırdı. "Dün ayrıldılar ve nereye gittiklerini bilmiyorum."

"Buraya İngilizler için gelmedim," dedim.

Birkaç dakika sonra Kate beni parkın doğu tarafına giden dolambaçlı yoldan götürüyordu. Bir dizi anahtarı karıştırdı. "Martın sonunda bu kısmı tamamen kapattık; herkesin ayrı yerde olmasındansa insanları bir bölüme toplamak daha kolay." Kalıcı kulübelerden birine vardık ve Kate numaraları tarayıp on yedi numaranın önünde durdu. "Bu." Telaşla doğru anahtarı aradı. "Kulübelerin hepsi aynı sıradadır, her oda bir ekmiş gibi düşün. Buradaki çekim gücü kötü olduğu için sabit hat vermek zorunda

kalıyoruz. Yıllarca bu konu için meclise gittim ama sence salladılar mı? Hayır tabii ki. Neyse, geldik işte." Anahtarı kilide geçirdi.

Belli belirsiz bir hareket duyduğumu sandım, yoksa damarlarımda akan kan mıydı?

"Ne bulmayı bekliyorsun?" diye sordu Kate. "Şubattan beri buraya kimse girmedi."

Kapıyı iterek açınca küçük kare şeklindeki alan göründü. İçerideki hava soğuktu, perdeler çekiliydi. Gözlerim karanlığa alışınca yatağın yapılı olmadığını gördüm. Kapının yanındaki küçük cam masanın üzerinde birkaç paket cips duruyordu. Bir sandalyeden şişkin bir bez çanta sarkıyordu.

"Ne oluyor..." diye mırıldandı Kate.

Nicki'yi içinde bulduğum oda da böyle karanlık, bir arka bahçesi olan büyükanne banliyö eviydi. Çürüyen cesedi dışında her yerde birilerinin yaşadığını gösteren izler vardı.

"Tuvaleti var mı?" diye fısıldadım.

Kate etrafa bakındı, kaşları birbirine yaklaştı. "Orada." Odanın köşesindeki kayarak açılan kapıyı işaret etti.

Zemin ayaklarımın altından kayar gibi oldu ama ayakta kaldım. Bayat sigara dumanını içime çektim, banyonun kapısına doğru dua ederek, yalvararak, her şeye rağmen mucizevi bir şekilde Nicki'nin arkasında ve hayatta olacağını umarak silahım elimde ilerledim.

Başımdaki kükreme sağır ediciydi.

Nazikçe kapıyı sola doğru çektim.

Vücudumda küçük patlamalar oluştu.

Kız küvetin ucunda kıvrılmıştı.

Nefes almayı unuttum.

Nicki'ydi.

Ama bu kez gözlerini kırptı.

"Ne haltlar dönüyor?" diye mırıldandı Kate arkamdan.

Başımı ahşap kapıya dayayıp ciğerlerim tamamen boşalana kadar nefes verdim.

"Merhaba Abbey."

Pazartesi, 18 Nisan

17.41

Tran aceleyle hastanenin lobisine girdi. Bu sabah ifademi verdiğimden bu yana saçlarını geriye doğru toplamıştı, birkaç tutam gözlerinin önüne düşmüştü.

"Buradayım," diye seslendim. Köşedeki küçük bir bekleme odasında oturmuş düzenli bir şekilde oyuncak sandığıyla uğraşan Clark ikizlerine göz kulak oluyordum.

"Gemma, onu buldun mu? İnanamıyorum." Tran'in kuşkucu bakışları oğlanları buldu.

"Abbey içeride Eric'le birlikte. Dot da yanlarında. Abbey iyi olacak ama bacağındaki kesik kötü iltihaplanmış."

Tran bir sandalyeye çöktü. "Lane onunla seks yapmış mı?"

Başımı salladım. "Abbey en az on kere yattıklarını ve Lane'in başlattığını söylüyor. Geçen yıl ev içi şiddet ihbarına gittiğinde onu kenara çekip babasından uzakta bir yerde kendisiyle konuşmaya gelmesini söylemiş. Abbey bir sonraki gün plajda onunla buluşmuş ve evine gitmişler. Daha sonra süpermarkette ona ne zaman buluşacaklarını söyleyen notlar verir olmuş. Okul dolabına bile bıraktığını söylüyor."

"Tanrım."

"Biliyorum. Söylemeyeceğine yemin ettirmiş." Tran'in bunun basına nasıl yansıyacağını düşündüğünü anlayabiliyordum. Ölü olsa bile Lane polis kuvvetine çok fazla sorun çıkaracaktı.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Bundan nasıl sıyrılabileceğini düşünmüş olabilir ki?"

"Abbey'nin sırrını saklayacak kadar kendisine âşık olmasına güvenmişti. Kız ailesiyle samimi değildi ve Rick yüzünden arkadaşlarına söylemesi de zordu. İletişimlerini ancak Lane sayesinde kuruyorlardı. Ağına düşürmek için harika bir kızdı."

"Ta ki karakola gelene kadar," dedi Tran.

"Evet. Lane kötü tepki verdi ve Abbey birlikte olmaları için Rick'ten ayrıldığını söyler söylemez bitirmesi gerektiğini anladı. Ona Elsha'yı anlattı."

Tran'in gözleri büyüdü.

"Abbey tabloyu mahvetmeyi planlamadığını söylüyor. Salonun penceresinden görüp düşünmeden hareket etmiş. Rick'e kendini affettirmek için plaja gidiyormuş."

"Ama sonunda Cam'le Rick'i birlikte görmüş."

"Evet ve Rick, Cam süpermarketin deposunda Abbey'yi taciz ettikten sonra onunla çalışmayacağına söz vermiş."

"Uyuşturucu meselesinin ne kadarını biliyormuş?"

"Pek bir şey bildiğini sanmıyorum. Bence birden çıldırdı. Lane ona daha yeni ihanet etmişti, hemen sonrasında da Rick'in arkasından Cam'le iş çevirdiğini öğrendi."

"Peki nasıl kaçtı?"

"Cam onu kovalamaya başlayınca petrol tankının yan tarafına koşup bir ayakkabısını oraya baksın diye çalılığa atmış, öyle de olmuş. Tırla yakıt tankının arasına tırmanıp saklanmış. Bacağını da öyle kesmiş. Birkaç dakika boyunca Rick'in adını seslendiğini duymuş. Daha sonra nereye gittiğini bilmiyor ama kız kardeşiyle buluşmak için plaja gitmiş olmalı."

"Acaba bizi aradığında ne söylemek istedi," diye mırıldandı Tran.

"Bence Cam'in Abbey'ye bir şey yaptığını anladığını varsayabiliriz, o yüzden onu ispiyonlamak istediğini tahmin ediyorum. Uyuşturucuları da anlatacak mıydı bilmiyorum ama."

"Abbey orada ne kadar süre gizlenmiş?"

"İki saat kadar. Cam geri döner diye ödü kopuyormuş." Birbirlerine musluk suyunu fışkırtan ikizlere baktım. "Eve sabah üç gibi döndüğünü düşünüyor."

"Karavan parkına gelmesinin sebebi neymiş?"

Omuz silktim. "Erişilebilir olması. Annesinin iş anahtarlarını ve odasındaki bütün nakit parayı almış." Aklımda Abbey'yi çıldırmış ve yorgun halde gördüm. Bacağı zonkluyordu, kalbi kırıktı. "Uzun vadeli düşünmüyordu. Pazartesi gecesi çöp tenekelerinden biraz yemek çalabildi ama salı günü bayağı umutsuz durumdaydı. İşe geldiğinde Dot'ı gördü ve batı kanadından geçerken ona seslenme riskini aldı."

"Ve Daniel'ın Rick'in cinayetiyle ilgisi olduğunu gösterme planını o sırada mı yaptılar?"

"Dot ona Rick'i anlattı ve Abbey cidden babasının sorumlu olduğunu düşündü. Dot evden çıkmadığından neredeyse emin olsa da Abbey'ye hak verdi. Muhtemelen Abbey ona ne söylemesi gerektiğini söyledi, bununla beraber geçmişteki şiddet vakalarının hepsinin doğru olduğu kesin."

"Tanrım," dedi Tran. "Bir karmaşadan diğerine."

"Biliyorum." İç çektim. "İkisi yine de Daniel'dan şikâyetçi olmaya kararlı. Hapis cezası alacağını düşünüyorum."

"Evet, aslında hepsi alabilir," dedi Tran, ikizlere göz attı. "Bunca zaman bu kadar yakında olmasını aklım almıyor."

"Biliyorum. Gerçeküstü geliyor." Göğsümde kabaran çelişkili hisleri bastırmaya çalıştım. "Abbey'nin önünde zorlu bir yol var. Değer verdiği bir sürü kişiyi kaybetti."

"Ve daha çocuk," diye ekledi Tran. Gözlerini ovup başını hafifçe salladı.

Muayenehanenin çift kapısı açılınca arkamızda bir hışırtı duyduk. Abbey yanında Dot ve Eric'le dışarı çıktı. Doktor, Abbey'ye bir şey söyledi, o da başını salladı. Bacağına bir bandaj sarılmıştı. Ağladığı belliydi. Eric bana işaret ederek raporu göndereceğini ses çıkarmadan söyledi, ardından kapıların arkasında kayboldu.

BELONGS TO KAKTÜSBEBE

Tran'le ayağa kalkıp onlara doğru yürüdük, ikizler arkamızda sesli bir şekilde konuşuyordu.

Abbey saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve koyu renkli kirpiklerinin ardından bize baktı. "Şimdi ne olacak?"



Salı, 19 Nisan

11.55

"Telefonları kapatalım lütfen." Hostes açıkça bana baktı.

"Tamam." Tran'e hızlı bir cevap yazıp onu sonra arayacağımı söyledim.

Sally'yle Greg bulunmuştu. Kalan kemikleri bugün mezarlarından çıkarılacak, yarın da test için otopsiye ve adli tıbba gönderilecekti. Cam, Sally'nin barda kazara öldüğünü söylemesine rağmen Mick Lamb'in ilk bulgularına göre cesedinden anlaşıldığı kadarıyla tıpkı Greg gibi başından vurulmuştu.

Bu sırada Tran'in ekibi geçen hafta çalılıkta bulunan cesedin Cam'le alakalı olduğunu saptamıştı. Yirmi üç yaşındaki Dale Marx, Sidney'de Cam'in erkek kardeşiyle aynı hastanede çalışıyordu; özenle hazırlanmış ağlarına ikincil zarar verdiğine şüphe yoktu.

Sırtımı kabartıp telefonu uçak moduna almadan önce mesajlarımı bir kez daha kontrol ettim. Hâlâ Mac'ten haber yoktu. Dün akşamdan beri onu arıyordum, bu sabah Ben'le birlikte Smithson'a döndüğümüze dair bir mesaj bırakmıştım ama cevap vermemişti.

Korku ve endişe midemi karıştırdı. Görmezden gelmeye çalışarak koltuğun cebindekilerle uğraştım.

Byron'daki hastaneden çıkıp doğrudan havaalanına gelmiştik. De Luca soluk ve zayıftı ama en kötüsünün üstesinden gelmişti. Doktoru büyük ihtimalle iki haftaya eve gidebileceğini söylemişti.

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

Biz konuşurken kız arkadaşı Louise, Ben'i balık havuzuna bakmaya götürmüştü.

"Eve vardıktan sonrasını zar zor hatırlıyorum," demişti bana, yüzü hüsranla kırışmıştı. Makyajsız olsa bile yüz hatları göze çarpıyordu.

"Bunun o kadar kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum," demiştim. "Hatırlamak istememeyi dilediğim çok şey var."

"Lane'in yaptığına hâlâ inanamıyorum." Sesi inişli çıkışlıydı ancak gözleri kuruydu. "Abbey'yi ağına düşürüp hepimize yalan söylemesini. Ama aynı zamanda intiharını da."

"Ayrıca seni vurmasını," diye eklemiştim.

"Komik olan ne biliyor musun, o kısmı doğru dürüst düşünmedim bile. Onu uçurumdan atlarken hayal edip duruyorum."

"Ben de," diye kabul etmiştim.

Bir süre sessizce oturmuştuk. Tuhaf bir huzur vermişti. Onu çok fazla tanımıyordum ama o gece Clarkların evinde olanlardan sonra sonsuza kadar bağ kurmuştuk.

"Aiden bu sabah ortaya çıktı," demiştim ona. "Durumu iyi."

"Ne? Nerede?"

"Evinde saklanıyormuş. Belli ki salı akşamı adli tıp ekibi çıktıktan sonra gizlice oraya girmiş. Cam'in geri dönmeyeceğini anlamış olmalı."

"Peki konuşuyor mu?"

"Bülbül gibi ötüyor," demiştim gülümseyerek. "Cam'le ya da kendisinin dahil olmasıyla ilgili hiçbir şeyi saklamıyor. Ceza alacak. Tıpkı annesiyle babası gibi."

"Vay be." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez De Luca'nın gerçekten şaşırdığını görmüştüm.

"Ee, ekibe dönmeyi düşünüyor musun?" diye sormuştum, tam Louise'le Ben döndüğünde.

Louise ona şaşırtıcı bir bakış atarak sarı atkuyruğunu omzunun üzerine atmıştı. "Evet Eddie, ne yapacaksın?"

De Luca iç çekmişti. "Ben polisim. Olanlar bunu değiştirmez ama Lou, Fairhaven ekibine dönmem konusunda endişeli. Hem mekân değiştirmek iyi gelebilir, o yüzden başka yere tayinimi istemeyi düşünüyorum. Taşınma konusunu konuştuk; Lou bu konuda esnek." Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Louise'e bakmıştı. Kız arkadaşının ifadesi sevgi doluydu.

"Burada ailen var mı?" diye sormuştum De Luca'ya.

"Babam öldü," diye cevap vermişti açıkça. "Annem yakınlarda yaşıyor ama görüştüğümüz söylenemez. Uzun hikâye ama bir sürü konuda babamın tarafını tuttu. O öldükten sonra bile hemfikir olamadık."

Clarklarla görüştüğüm gün birden parlamasını ve Tran'in annesinin hastaneye geldiği gece oraya gitmeyi reddettiğini söylemesini hatırlamıştım. Ve kolunda fark ettiğim yara izlerini.

"Tommy ne yapacak?" diye sormuştu.

"İznini uzatıyor ve Tran, önümüzdeki birkaç ay için tam zamanlı bir başkomiser ayarladığını söyledi. Tommy'nin halletmesi gereken bazı şeyler var."

Bakışları sertleşir gibi olmuştu. "Onunla bir daha çalışmazdım," demişti. "Orası kesin." Bandajlarını göstermişti. "Tuhaf, kamyon çarpmış gibi hissediyorum ama aynı zamanda güçlüyüm. Birden bir sürü şey daha net görünmeye başladı."

"İyi olmana çok sevindim," demiştim veda etmek için sarılırken. "İrtibatta kalalım. Ciddiyim."

Uçak pistten kalkarken Ben'in yüzüne göz attım. Beni hayretler içinde bırakıyordu; gücüne öyle saygı duyuyordum ki. Küçük pencereden kanadı görebilmek için öne doğru eğildi. Saçları benimki gibi karışık ve kıvırcıktı, gözleri de aynı açık yeşildi ama yüzünün şekli, dudaklarının kıvrımı Scott'ınkiyle aynıydı. Scott, Ben'in büyüdüğünü göremeyeceği için büyük bir suçluluk duyuyordum. Ölmeden önce, Ben için kendime bakmam gerektiğini söylediğini hatırladım ve kısa bir süre son iki haftanın ikimiz için de ne kadar kötü geçtiğini düşündüm. Bunalmış halde Ben'in eli-

BELONGS TO KAKTÜSBEN

ni bulup sıktım, içimden Scott'a sessiz bir söz verdim. Geç olsun güç olmasın.

"Tanrım, açlıktan ölüyorum," dedim gözyaşlarımı yutarak.

"Vanessa çıkmadan önce sırt çantama birkaç müsli bar koydu. Birini alabilirsin. Yemen lazım da... Kahvaltı yapmadın."

"Teşekkürler." Eğilip çantasından bir tane çıkardım ve çiğnerken ona gülümsedim.

İlişkimizin normalden biraz farklı olacağını, sırayla birbirimize bakacağımızı çoktan biliyordum. Dürüst olmam gerekirse bunu yıllardır yapıyordu zaten.

"Jodie'yle konuştum," dedim. "Yarın onunla ve Annabel'le birlikte olmak ister misin?"

"Babamın evinde mi?"

"Imm, evet."

"Olur. Eminim gittiğimizden beri Annabel çok büyümüştür. Bebekler çabuk büyürler."

Kocaman bir yumruyu yutkunarak elimi onunkine sardım. Dışarıdaki dünya yeşil ve maviden oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. Son iki hafta tamamıyla gerçeküstü geliyordu. Bir daha Fairhaven'a gelecek miyim, bu insanları görecek miyim diye merak ettim.

Ben'in başının üstünü öptüm. "Haklısın," dedim. "Sahiden hızlı büyüyorlar."

Perşembe, 21 Nisan

10.52

"Tanrım, Woodstock," diye çıkış yaptı Jonesy, "bir cinayet fiyatına üç cinayet çözmek ancak senden beklenirdi."

Smithson Karakolu'nun girişinde dururken bir sürü memur dönüp bana bakınca kızardım.

"Evraklarımı henüz teslim etmedim, yani şu anda ödeme almayacağım," diye şaka yaptım tuhaf bir şekilde. "Ayrıca Cam'in öldürdüğü diğer genci de sayarsan dört cinayet oluyor."

"Her türlü çok iyi iş." Jonesy devasa ellerini omzuma koyup çalışanlarına baktı; mucizevi bir şekilde dava çözmemelerinin işten atılmalarına yetecek bir suç olduğunu ima ediyordu.

"İçeri gel," dedi bana, ofisine yönlendirerek. "Buradan, buradan."

Koridorda yürürken nostalji hissi kapladı. Dün gibi geliyordu. Milyonlarca yıl önceymiş gibiydi. Köşede, ilk dedektif olduğumda geriye kalan son bacağının üstünde durduğundan emin olduğum taşınabilir vantilatör gözüme çarptı.

Jonesy beni koltuğa oturtup kapıyı kapattı, kendisi de eskimiş deri koltuğuna yerleşti.

Öne eğilip yüzüme baktı. "Cidden Gemma, olanları duyunca inanamadım. Memur iyileşecek mi?"

"Evet ancak önünde uzun bir yol var. Neyse ki fazlasıyla dirençli."

"Peki ya sen? Nasıl gidiyor?"

"İyiyim."

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Birini vurdun ve öldürdün, Gemma. Ben tehdit edildi. İyi olduğuna şüpheliyim."

Ona şaşkınlıkla baktım. Kimse Fairhaven'da olanları bu şekilde ifade etmemişti; Cam'in kirli ve korkunç hissettiren ölümü aramızdaki havada açığa çıktı.

"Keşke böyle bitmeseydi," dedim yavaşça. "Ama başka seçeneğim yoktu. Onu vurmak zorundaydım."

"Yaptığına öyle memnunum ki," diye katıldı Jonesy, "ama bu tür şeyler insana gizlice yanaşacak kadar gizemli olabilir. Deli doktoruna git; Tanrı biliyor ya polisin etrafında dolanıp duruyorlar. Ve kafanı topladığından emin ol." Bana doğru gözlerini kıstı. "Zaten yapıyor olmalısın."

"Sidney'de sürekli gittiğim biri var. Yıllardır."

"Tabii. Ama şu anda Sidney'de değilsin, o yüzden yeni birini bul."

Çenem istemsizce kalktı ve zorla indirdim. "Haklısın, bulurum."

"İyi." Tekrar sandalyesine yaslandı. "Yorgun görünüyorsun Gemma."

"Öyleyim. Son birkaç gün epey yoğundu."

Dün akşam babamla konuşmaktan geç saatlere kadar uyanık kalmıştım. Rebecca bir arkadaşıyla dışarı çıkmıştı ve Ben de Jodie'deydi, o yüzden sadece ikimiz kalmıştık. Babam Fairhaven'a gittiğim için hâlâ kızgındı. İhanete uğramış ve reddedilmiş gibi hissediyordu. Özür dileyip Smithson'da sık sık boğuluyormuş gibi hissettiğimi açıklamaya çalışmıştım. Burada tekrar kalırsam yıllarca savaştığım o korkunç huzursuzluğun geri döneceğinden ve yavaşça delireceğimden korktuğumu anlatmıştım. Annemden, Ben'den, Scott'tan ve Mac'ten bahsetmiştik. Rebecca hakkında konuşmuştuk. Babamın yaşlandığından. Bana endişelerini anlatmıştı. Daha önce birbirimize karşı bu kadar samimi olduğumuzu hatırlamıyordum.

"Senin ve Ben'in benim için ne kadar değerli olduğunuzun farkında değilsin Gem," demişti, pürüzlü sesiyle. "Benim için her şeysiniz, ikiniz de."

"Biliyorum, baba," demiş, bana küçük bir kızmışım gibi sarılmasına izin vermiştim.

Ona hamileliğimden bahsetmemiştim; kolaylıkla silinebilecek bir şeye bağlanmasını istemiyordum.

"Ben nasıl?" diye sordu Jonesy, beni olduğum zamana döndürerek.

Şişmiş yanaklarımın arasından nefes verdim. "İyi. Epey harika bir çocuk."

"Elbette öyle. Ona ne şüphe!"

"Burada işler nasıl?" diye sordum, masasının alışılmadık biçimde toplu olduğunu fark ettim.

"Kötü değil." Boğazını temizledi. "Birkaç sorun bütün enerjimi vermeye zorluyor ama halledemeyeceğimiz şeyler değil." Durakladı. "Geçen Tommy'yle konuştum. Detaylandırmadı ama devam eden sağlık sorunları olduğundan bahsetti. İşi bırakmayı düşünüyor sanırım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Arkadaşın olduğunu biliyorum ama kesinlikle pek hoşlandığım biri değil."

Jonesy başını yavaşça ve düşünceli bir halde salladı. "Olayların böyle sonuçlanması bana bayağı kötü hissettiriyor," dedi kısık sesle. "Ben gitsem daha iyi olabilirdi diye düşünüp duruyorum."

"Senin hatan değildi, buradan gitmek istedim. Galiba ihtiyacım vardı."

"Geri dönmek konusunda ne hissediyorsun?"

Ellerimi birbirine bağladığımda tırnaklarımın fazla uzadığını fark ettim. "Bilmiyorum," diye yanıtladım dürüstçe. "Ben'in istikrara ihtiyacı var, şu anda emin olduğum tek şey bu." Jonesy'nin endişeli gözlerinin içine baktıysam da orada cevap bulamadım.

"Bir süre Smithson'da mı kalacaksın?" diye sordu tereddütle.

"Bir süreliğine," dedim, küçük bir gülümsemeyle.

"Sidney'deki erkek arkadaşın bu konuda ne düşünüyor?"

Boğazımdan bir kahkaha kaçtı. "Sanırım erkek arkadaş için biraz yaşlıyım. Ve Mac'in yaşı benimkinden çok seninkine yakın."

BELONGS TO KAKTÜSTEKİM

"Sen ne diyorsan işte," dedi Jonesy, utanmış görünüyordu.

İç çektim. "Bilmiyorum. Aramız bu ara biraz sallantıda."

Mac hâlâ salı günkü mesajıma cevap vermemişti; sessizliği beni öldürüyordu.

Tuhaf bir şekilde kıpırdanan Jonesy kollarını göğsünde kavuşturdu ve konuyu değiştirdi. "Peki ya iş?"

"Bilmiyorum."

Bir sessizlik oldu. Kalemi parmaklarının arasında çevirdi, ucunu ahşaba vurdu. Kalemi alıp çöpe atma isteğimi bastırdım.

"Bilmiyorum," diye tekrarladım. "Dahili sorgulama birkaç hafta daha sürecek. İyice dolambaçsız ilerlediği ve temize çıktığım düşünülürse iznimi uzatacağım." Gözlerimi Jonesy'den ayırıp ana odaya baktım. Esmer bir kadın memur fotokopi makinesinin üstünü kaldırınca yüzü kısa bir süre aydınlandı. "Sonrasına bakacağız."

Jonesy bir şey daha söylemek istiyormuş gibi görünüyordu, gerildim; düşünmem gereken bir teklifte bulunmamasını umdum. İşleri daha çok karıştıracak ve beni karar vermeye zorlayacak başka şey istemiyordum.

"Neyse, gitmem lazım," dedim. "Sadece selam vermek istedim, sonraki haftalar için düzenleme yapmak gibi tonla işim var. Jodie'yle birlikte halletmem gerekenler de var."

"Elbette." Jonesy sandalyesinden şaşırtıcı bir hızla kalktı. "Ama bir süre daha buralarda olacaksan sık sık gelmeni bekliyorum. Planlarına dahil olmak isterim. Eve daha yakın seçeneklerin olabilir."

"Kesinlikle." Ayağımı nazikçe bastırınca karıncalandı. "Haberleşiriz."

Ofisten geçip otoparka giderken bir dizi tuhaf el sallama için elimi kaldırdım. Köşedeki masada oturan eski halimi; üniformalı, dolaşık koyu renk saçlı, çenesini inatla kaldırmış ve gözlerini dünyaya karşı kısmış o genç kadını hayal ettim.

Scott'ın arabasına bindim, arkaya yaslandım ve güneşliğin altından baktım. Aslında gideceğim hiçbir yer yoktu. Ben hâlâ Jodie'deydi, babamla Rebecca'ysa Gowran'da alışverişe gitmişlerdi. Cinayetler ve Abbey'nin kayboluşu hakkında özel bir yazı hazırlayacak olan Simon'la görüşmeme birkaç saat daha vardı.

Başımı öyle sert salladım ki âdeta beynim tangırdadı; tuhaf bir huzursuzluk ve ne yapacağını bilmezlik hissediyordum. Belki de sadece babamın evine dönüp şekerleme yapmaya çalışmalıydım. Tam arabayı döndürmüştüm ki telefonum çaldı.

"Selam Candy."

"Gemma, gel benimle kahve iç."

"Şimdi mi?"

"Evet, Reggie's adlı yerdeyim. Boş musun?"

"Karakoldan çıkıyorum. Birazdan orada olurum."

Blokun etrafında ilerleyip arabayı Candy'nin parlak kırmızı Fiat'ının yanına bıraktım. Kafe dolu ve gürültülüydü. Candy arka duvardaki bir bölmede oturuyordu, devasa karnını elastik açık yeşil elbisesi örtmüştü. Önünde yarısı bitmiş bir çikolatalı milkshake vardı ve neşeyle karşısında oturan kişiyle konuşuyordu.

Beni gördüğünde yüzü aydınlandı, sonra oturduğu yerden sıyrıldı.

"Evet, sana Rick'in cinayetiyle ilgili röportaj vereceğim," dedim, ona sıkıca sarıldığımda aramızdaki göbeğinin sertliğini hissettim. "Ama Abbey'nin bulunuşu konusunda olmaz. Simon'a özel olacağına söz verdim."

"Tipik." Gözlerini devirdi. "Sanki sana onu soracaktım da."

Ona vurdum. "Sanki sormazdın da."

Candy'nin gözleri benimkilerle buluştu ve elimi sıktı. "İyi olduğuna gerçekten çok sevindim Gem. Endişeleniyordum." Oturduğu yere bakıp dudağını ısırdı.

"Sorun ne?"

"Mac burada."

"Nerede?"

BELONGS TO KAKTÜSBEAM

"Orada."

Kalbim hızlandı. "Sidney'de olduğunu sanıyordum. Burada olduğumu biliyor mu?"

"Burada, *burada* olduğunu bilmiyor." Kendine özgü küstahlığıyla gülümsedi ama biraz gergin olduğunu hissetmiştim. "Seninle nasıl başa çıkacağını bilmediğinden benden tavsiye istedi ama ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Gerçek bir kâbussun."

Oraya göz attığımda bacağının yan tarafını ve İtalyan derisi botlarını gördüm.

"Onunla konuşmalısın Gemma."

Gülümsemeye çalıştım. "Candy, belli ki şu anda seninle konuşmak istiyor, benimle değil."

"Şimdi oraya git yoksa doğumu başlatır ve bebeği çıplak ellerine çıkarırım."

Beni hafifçe itti.

Mac, Breitling saatini ellerinin arasında germiş yavaşça döndürüyordu.

Başını kaldırdı.

"Gemma!" Kalkar gibi oldu ama sonra masanın arasına sıkıştığını fark etti. Kaşları kalktı, Candy'ye döndü.

"Ne tesadüf!" Candy çantasını alıp bize parmağını salladı. "Ben gitsem iyi olur. Görüşürüz çocuklar!" Ön tezgâhtaki bir grup kadının arasından karnını çevirerek çıktı.

Mac'in karşısına geçtim, yorgun uzuvlarım adrenalinle boğuşuyordu. "Selam."

Telaşlı görünüyordu; gömleğini yanlış düğmelemişti ve yakası orantısızdı. Onu deli ediyordum. Tanıdık gözlerinin içine baktım, bakışlarımla dolgun dudaklarını takip ettim ve nefes alıp vermeye odaklanırken etrafımdaki seslerin sabit bir vızıltıya dönüşmesine izin verdim.

"Böyle ortaya çıkıp durmamam gerektiğini biliyorum," dedi, "ama senden uzak durmakta zorlanıyorum."

Gözlerime yaşlar doldu. "Daha önce kimsenin benim için böyle çıkageldiğini sanmıyorum."

"Gemma?"

Mac elimi tuttu. Bir süre sonra ben de onunkini tuttum.

"Tamam," dedim. "Hadi konuşalım."



BELONGS TO KAKTÜSPARK

Teşekkürler

Karanlık Göl'ü yazmaya başladığımda hedefim bitirmek ve belki, bir ihtimal bir yayıncıya göndermekti. Şimdiyse yayımlanmış üç kitabım var. Şu kadarını söylemeliyim ki her şey çoğu zaman tamamen gerçekdışıymış gibi geldi ve Gemma gibi aşırı karmaşık bir karakteri geliştirme fırsatı bulduğum için şansıma minnettarım.

Ne var ki anladığım kadarıyla bu yazarlık işi kolaylaşmıyor, o yüzden yoldan çıkmamamda ya da tam tersi karıştırıp katmanlaştırmamda katkısı bulunan insanlar olduğu için şanslıyım.

Özellikle menajerim Lyn Tranter'a, yayıncım Jane Palfreyman'a ve kafamdan kelimeleri çekip çıkarmak dışında her şeyi yapan editörüm Kate Goldsworthy'ye teşekkür ediyorum. Bu kitap siz olmasanız var olamazdı ya da olsa bile şu anki halinin yalnızca gölgesi olurdu.

Fikirleriniz, tavsiyeleriniz, teşvikleriniz ve sabrınız için hepinize teşekkür ederim.

İster pratik yardım ister anlatı ve karakterler hakkında yapılan son derece gizli konuşmalarla olsun, kişisel destek ekibimin yazmayı bitirmemde payı büyük. Bu ekibin baş üyeleri çocuklarım, Oxford ve Linus, Tom, annemle babam, kız kardeşim, iş arkadaşlarım ve arkadaşlarım. Hepsi çok özel insanlar ve yanımda oldukları için inanılmaz şanslı olduğumun farkındayım.

Sürekli büyüyen yazar arkadaşlarıma destekleri, komik hikâyeleri, empatileri ve bana ilham oldukları için teşekkür ederim. Hepinizi kıskanıyor ve sizinle gurur duyuyorum; böylesi muhte-

şem arkadaşlara sahip olmak bu çılgın yolculuğun en beklenmedik katkısı oldu.

Bana bu kitabın makul ve mümkün olması adına destekte bulunan polis memurlarına ve pratisyen hekimlere teşekkür etmek istiyorum. "Peki ya" ile başlayan sorularımın bunaltıcı olduğunu biliyorum ve kurmaca arzularımı polislik ve hukukun ritmine uydurmaya gönüllü olduğunuz için takdir ediyorum. Söylemeye bile gerek yok, yapılan tüm hatalar bana ait.

Bütün Allen & Unwin ekibine bulaşıcı bir tutkuyla kitaplarımı yayımlamaya giriştikleri ve her zaman üstesinden harika şekilde geldikleri için teşekkürlerimi sunuyorum. Aynı şekilde kitapçılara da teşekkürler; hepiniz birer efsanesiniz.

Bu kitap bana yalnızca okumayı ve yazmayı değil, aynı zamanda hedefimi yüksek tutup başladığım işi bitirmeyi öğreten annem Susan ve babam Kevin Bailey'ye ithaf edildi. Bahsi geçen yeteneklerin hepsi bu kitabı yazarken işe yaradı, o yüzden bana onları yavaş yavaş öğretecek öngörünüz olduğu için teşekkürler (ve diğer bir sürü şey için de).

Ve son olarak bu kitabı okuduğunuz için size teşekkür ederim.

BELONGS TO KAKTUSBEAM


BELONGS TO
KAKTUS TEAM